

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

72

ΣΕΛΙΔΕΣ

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

№18
PX 5
Δ

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 18 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΘ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1938

Εμείς, εδείς...

...και σ' αχίσι

ΝΑΙ, γλυτώσαμε απ' τον πόλεμο. 'Η Ειρήνη εσώθη. Ιώ. Ρα που διευθετήσαν καν' εύχην τα πράγματα, όλοι οι Ρωμιοί καυχώνται, ότι αχ' ό άκριθώς προέδλεψαν πως θα γινόταν.

—Δέν σάς τάλεγα, ότι δέν μπορεί νά γίνη πόλεμος;
—Εσύ; Δέν θυμάσαι, φαίνεται καλά. 'Εσύ έλεγες ότι τόν πόλεμο δέν τόν γλυτώνουμε.
—'Εγώ; Είπα τέτοιο πράμα εγώ;

Κανείς δέν αναγνωρίζει τις διαμευσθείσες προφητείες του. 'Όλοι στις προβλέψεις τών έπεί-
τυχον... έκ τών ύστερων!

ΑΠΟ τόν τρόπο πού ελύθη τό Σουδητικόν ζήτημα, πολλοί πλάγησαν.

—'Όστε αυτό ήταν όλο; —Εί-
παν. 'Ηρκεσε δηλαδή, νά πα-
ρουν μαζί τό τάξι τους τέσσαρις
άρχηγοί κρατών, γιά ν' άποφει-
χθή ό πόλεμος;

Πράγματι! Τό απλούστερο τών
πραγμάτων ήταν, όπως απέδειξε
ή συνεννόηση τών μεγάλων Δυ-
νάμεων.

Πόσο δίκιο είχε ό Μπέρναρ
Σόου, πού έγραφε πρό μηνών:

—Είμαι βέβαιος, ότι αν οι
κυβερνήται τών Κρατών συνήν-
τώνο σ' ένα καλό γεύμα και
τά μιλούσαν φιλικά μεταξύ των,
θά ελύονταν όλα τά έπιμαχα
ζητήματα. Ρίχνω αυτή την άν-
θρωποσωτηρία ιδέα, κατέληγε ό
Σόου, και είμαι πρόθυμος νά
καταβάλω εγώ τά έξοδα τών
νευμάτων τών κυβερνητών.

ΚΑΙ ή πιο άγία πράξις έχει
τούς δυσареστημένους της.
Και από την κατοχύρωσιν
της Ειρήνης προέκυψαν πολ-
λοί άπαρηγόρητοι.

—Κουροφέξα! ανέκραξε ε-
νας προχθές στό καφενείο. 'Η
διαρκής ειρήνη είναι μία χίμαι-
ρα. 'Ο πόλεμος είναι μέσα στην
φύσι παντός όντος.

—Γιατί μιλά έτσι αυτός; ρώ-
τησε ένας άλλος θαμών του κε-
φενείου.

—Διότι έχει μετοχές μεγάλων
διεθνών εταιρειών, πού έμπο-
ρεύονται πολυμεφόδια, τόν έ-
πληροφόρησαν.

Άπαρηγόρητος επίσης από την

αίσιαν έκθασιν τών συνομιλιών
του Μονάχου έγήκε κι' άλλος
συμπολίτης, ό όποιος άπεφάνθη:

—Αυτή ή διαρκής Ειρήνη θα
μάς σκουριάσει.

—Γιατί μιλά έτσι αυτός; ρώ-
τησε πάλι κάποιος.

—Διότι είναι κατασκευαστής
όρθοπεδικών ειδών. Φτιάχνει δη-
λαδή ξύλινα πόδια, χέρια και
λοιπά.

Και έτσι έδημιουργήθη μία
μεγάλη τάξι ειρηνοπαθών.

ΤΟ γεγονός, πού έχαραποίησε
τούς κοσμικούς κύκλους, δέν
ήταν ούτε ή αποσύσθισις του
πολέμου, ούτε τίποτε από όσα
ενδιαφέροντα γεγονότα συνεθε-
σαν στόν διεθνή στίβον. Την α-
θηναϊκήν κοσμικότητα την συνε-
κίνησε κατά την τελευταίαν έ-
βδομάδα ή έναρξις τών χειμερι-
νών κινηματογραφών.

—Καλέ άρχισαν, μέ φίλμ νεα,
πού είναι μούρλια!...

Και τά κοσμικά δεσποινίδια
τρέμουν από χαρούμενη συγκι-
νησι.

Οι ναοί της έδδόμης τέχνης,
τά σκοτεινά άντρα της χίμαιρας,
συνεκέντρωσαν πάλι τούς πιστούς
των. Τί τά θέλετε, τί τά γευέ-
τε; 'Ο κινηματογράφος είναι
κλειστός χώρος, ήμίφως, θαύμα-
ρη αίθουσας. Αυτά είναι τά άπα-
ραίτητα στοιχεία της γοητείας

του κινηματογράφου. Στο σπα-
θρο, κάτω από τόν θερμόν ούρα-
νό, ή τέχνη τών σκιών είναι, σαν
νά χάνη την ψυχή της.

Νά, γιατί ή έναρξις τών χει-
μερινών σινεμά έχαιρετίσθη κι' ε-
φέτος μέ ιδιαίτεραν συγκίνησιν
από τούς φίλους της όδόνης.

ΕΝΑ-ΔΥΟΙ —ΕΝΑ— ΔΥΟ —ΤΡΙΣΙ
Τι συμβαίνει; Γίνονται στρα-
τιωτικά γυμνάσια; 'Όχι α-
κριβώς. Πρόκειται περί τών χο-
ρευτικών γυμνασίων, πού άρχι-
σαν κι' αυτά μέ την έναρξι της
χειμερινής σαιζόν.

Οι χοροδιδάσκαλοι ανέλαβαν
την προσηνοί του πληθυσμού,
μαχίμου και άμάχου, στό άγώ-
νισμα διασκεδάσεως.

Στούς συγχρόνους αυτούς να-
ούς της Τερψιχόρης δέν διδά-
σκειται μόνον ό χορός. Διδάσκε-
ται και τό ρήμα «άγαπών» σ' ό-
λες τίς κλίσεις και σ' όλους τούς
χρόνους.

Μ' άλλα λόγια, στό χοροδιδ-
σκαλείο άνθει άφθονο τό έρωτι-
κό φλέρι. Την ώρα πού τά πόδια
άκολουθούν τόν ρυθμό του βάλς
ή του ταγκό, οι καρδιές κάνουν
κι' εκείνες την δική τους δου-
λειά. Και έτσι ένας μοντέρνος
χορός μεταξυ ένός νέου και μίδς
νέας, γίνεται πολλάκις ό πρόλο-
γος του χορού του 'Ηστία.

Οι μαίτρ του χορού αισθάνον-

ται κι' έφέτος την όρεξι, όπως
κάθε χρόνο, νά λανσαρουν νέους
χορούς. Έφέτος δοκιμάζουν νά
επιβάλλουν ένα κάποιο «λαμπρε-
ούκ» και δυο—τρεις άλλες δυ-
σκολοπρόθετες χορευτικές έπινο-
ήσεις. Περισσότερον νά πούμε. Ότι οι
νέοι αυτοί χοροί μένουν οι πλε-
στοι, στό κεφάλι τών έφευρετών
τους, καθ' όσον τά πόδια της άν-
θρωπότητας έννοούν νά μένουν
πιστά στό βάλλς, στό ταγκό, στο
φρέ και στις άλλες παραδεδε-
γμένες χορευτικές αξίες.

Η ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ της ημέρας
των μετακομίσεων από την
πρώτη Σεπτεμβρίου στην
πρώτη Οκτωβρίου δέν περιώρισε
την τήρησιν του πατροπαράδοτου
έθιμου. Την πρώτην του τρέχον-
τος μηνός όλα τά κάβρα και τά
καμινία έπεστρατεύθησαν γιά
την παναθηναϊκήν μετοικεσίαν.

Πλειότες άθηναϊκές οικογένει-
ες έπραγματοποίησαν τόν πόθον της
άλλαγής περιβάλλοντος. 'Αφη-
σαν την παλιά τους κατοικία
και έγκατεστάθησαν σέ νέα...
γιά ένα χρόνο.

Άπέτυχαν, λοιπόν, οι προβλε-
ψεις εκείνων, πού ένόμισαν, ότι
θα κατεπολεμείτο αυτό τό έθι-
μον μέ την μετακομίσιν της ή-
μέρας τών μετακομίσεων...

ΤΙΣ τελευταίες δυο εβδομά-
δες τό ραδιόφωνο έσπευπε
περισσότερη ώρα είδήσεις και
λιγώτερη μουσική. 'Η θεία τέχνη
του Μπετόβεν εξετιπώθη από τό
διπλωματικόν ενδιαφέρον τών τε-
λευταίων ημερών.

Αυτή όμως ή έκτόπισις της
μουσικής δέν δυσπρόστησε, ούτε
τούς πιο φανατικούς φιλομούσους.

Ενας μάλιστα έξ αύτων, την
εραυδά, πού συνεφάνησαν στό
Μόναχο οι τέσσαρις Άρχηγοί, εί-
λε:

—'Απόψε άκουσα στό ραδιό-
φωνο την ώραίτερη συμφωνία.

—Ποιά; τόν ρώτησαν. Την ένά-
τη συμφωνία του Μπετόβεν;

—'Όχι. Την τελευταία σ υ μ φ ω ν ί α ν του Μονάχου.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ 'ΘΗΣΑΥΡΟΥ' ζητήσατέ τα έν 'Αθήναις: από τό
'ΡΑΦΕΙΑ' μας (Λεωχάρους 19) ή από τά περίπτερα: 'Υπογεί-
ου Σταθμού 'Ηλεκτρικού Σιδηροδρόμου' 'Ομονοίας: ΘΕΟΦΑ-
ΝΟΠΟΥΛΟΥ — ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ, από του ΒΑΝΔΡΟΥ
(έναντι οδού Σταδίου και Κοραή) και Κ. Τολπούλου
('Αθηνάς 49 και Ερμιόδου) και εις τά Αρχαία Παλαιών έφη-
μερίδων Π. ΚΡΙΑΛΗ (Στάς Γάμπου) και ΚΩΣΤΙΚΑ
(Σωκράτους 30). Είς τάς έπ' αρχίλας: από τά 'Υπογρα-
κτορεία 'Εφημερίδων 'Απ. Ισαγγόρης' ή δι' έπιστολήν από
τά γραφεία μας (τό αντίτιμον εις γραμματόσημο).

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ (ιστοριούλα χωρίς λόγια σέ 4 εικόνες)

ΕΙΣΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Καφεμαντεία

ΕΔΙΑΒΑΣΑΤΕ την περιπέτειαν ενός συγχρόνου Κάλχαντος:

«Ανδρέας Υποδηματίας λέγεται. Ήλθε από την Αίγυπτο και εγκατεστάθη σιδήρειοις «Σείσι» της Κηφισιάς. Και έδημοσίευσεν σιδήρειας εφημερίδας την εξέξην άγγελίαν:

«Σας προλέγω όλα όσα πρόκειται να σας συμβούν, καθώς και την ακριβή ήμερομηνίαν του θανάτου σας. Άρκει να κυτάξω επί δύο έως τρεις ημέρας το φλυτζάνι του καφέ σας. Άμοιβή 20.000 δραχμές»...

Μετά την άναγγελίαν αυτήν ο νέος Κάλχας άνέμενε την πελατείαν. Του έτηλεφώνησε την επομένη μία κυρία:

—Ευπρόσ! Ο κ. Υποδηματίας εκεί;

—Μάλιστα.

—Θάθελα να μου πείτε την τύχη μου.

—Άλλα δεν έχω 20 χιλιάδες. Έχω μόνο δεκαπέντε.

—Δεν μπορώ, κυρία μου. Δεν με συμφέρει.

Σωστά. Δεν τον συνέφερε τον άνθρωπο, να πουλήση έναν καφέ έναντι του πενήντου ποσού των 15 χιλιάδων δραχμών. Πού την βρήκε γραμμένην τόση φθηνότητα ή εν λόγω κυρία; Ο καφές του κ. Υποδηματίας φαίνεται ότι ήταν γνήσιος. Και όταν στα αθηναϊκά καφενεία ο καφές από βρεθί και από αραβόσιτο έχη τρισημίση δραχμές, δικαίον και σωστόν είνε, ένας γνήσιος καφές να τιμάρτα 20.000.

Και έτσι ο κ. Υποδηματίας δέχεται την προσφοράν της κυρίας. Την άλλη μέρα τον έτεκέσθη ένας κύριος.

—Ήλθατε να σας πω την τύχη σας; τον ρώτησε ο κ. Υποδηματίας.

—Σχεδόν. Προηγουμένως όμως θα ήθελα να μου πείτε μερικά πράγματα.

—Ευχαρίστως.

—Πώς σας ήρθε, να κουβαληθήτε στην Ελλάδα, για να κάμτε τον μάντι;

—Είχα πληροφορίες, ότι εδώ πάνει εύκολα αυτό το επάγγελμα. Μ' άλλα λόγια έπληροφορήθηκα, ότι υπό την σκιάν του Παρθενώνος ανιχνώνει ασθονο το μαυτόκορτο. Είπα, λοιπόν, ως πάω στην Ελλάδα, να κάμω τον καφεμάντη. Στην χώρα αυτή, όπου άρκετοι σαγματισμοί κάνουν τους ράφτες, άρκετοι σιγίτες κάνουν τους γιατρούς, γιατί και εγώ ως π ο δ η μ α τ α s να μην κάνη τον μάντι.

—Καλή σκέψη έκάμτε, κύριε Υποδηματίας. Άλλα δεν έάβατε υπ' όψει σας, ότι θά σας έπισκεπτόμουν πρώτος εγώ, ο όποιος είμαι αστυνوميός και ήλθα να σας συλλάβω.

Τσιπλάς τούτο το νέου Κάλχαντος. Αλλά, που προσέλεγε τα μέληντα να συμβούν στους άλλους, δεν μπόρεσε να προβλέψη την δική του άτυχία...

ΡΩΜΑΙΟΣ

Χιονόμωρ

Ένας χωρικός είδε έναν ποταμόλοπο επάνω στη στέγη του σπιτιού του και πήγε για να τον πιάση.

Ο ποταμόλοπος τον κτύπησε και φώναξε:

—Τι θέλετε κύριε;

Ο χωρικός στάθηκε κι έβγαλε το καπέλο του:

—Συγγνώμη, κύριε, είπα, νόμιξα πως ήσαστε πουλί!

Καλλιτεχνική Ζωή

«ΕΡΩΣ... ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ»

Του κ. Δ. Ίωαννοπούλου

Ο «Ερως εις το τετράγωνον», ή καινούργια κωμωδία του Δ. Ίωαννοπούλου, που παίζεται ο θίασος «Αργυροπούλου» είνε έργο καλό και άριστο. Ξέρει από πού ξεκινά, ξέρει τι θέλει, ξέρει πού καταλήγει. Όταν υπάρχουν λοιπόν οι προϋποθέσεις αυτές σ' ένα ελληνικό έργο, δεν χρειάζεται σχεδόν τίποτε άλλο. Γιατί οι Έλληνες συγγραφείς από τους πιο παλούς κι έμπειρους ως τους πιο νέους κι άπειρους, μάς παρέχουν τόσο σπάνια αυτή την αισθητική χαρά, να παρακολουθούμε τις δημιουργίες τους επί σκηνής, χωρίς στυγμές άνασκήτσεως.

Ο Ίωαννοπούλος δεν είνε νέος συγγραφέας. Γιατί ένας συγγραφέας δεν χαρακτηρίζεται από το έργο του, αλλά από τα ληξιαρχικά μητρώα. Το έργο του τον χαρακτηρίζει πρό παντός. Οπάρχουν θεατρικοί συγγραφείς εξηγήτες, με άφθονη παραγωγή που έχουν όλα τα ελαττώματα και τις αδυναμίες του πρώτου ξεκινήματος. Ο «Ερως εις το τετράγωνον» είνε κωμωδία γραμμένη με φινέτσα, με σταθερότητα, με εξυπνάδα, με πλοκή θαυμάσια κι ως έχη τα μέσα χρόνου των έμπειρων συναδέλφων του ο συγγραφέας της.

Ο κριτικός χειροκρότησε την νέα κωμωδία του Ίωαννοπούλου. Όπως συμβαίνει πάντα όμως για να ιην παραχαϊδωθεί ίσως τον συγγραφέα της έθηκε και μερικά ψεύδια. Ο σεβαστός φίλος κ. Μιχ. Ροδάς έχαρακτήρισε το έργο ως έργο ρουτίνας και ήλπισε από τον Ίωαννοπούλου, έργο πνευματικό. Αν ο κ. Ροδάς δεν άξισέ από τον Ίωαννοπούλου να γράφη τον Αλέκο, υπάρχει έφαρος συζητήσεως.

Τι έστι έργο πνευματικό; Και τί έστι γνάφειν πνευματικώς; Υποθέτω ότι ο κ. Ροδάς δεν έννοεί πνευματικότητα την φιλοσοφία του κάρδου που άποτελεί την άνστη πληγή όλων σχεδόν των ελληνικών έργων και πολλών ξένων. Πνευματικό έργο έννοεί έργο υπ' θέσιν; Άλλά ή θέσις δεν είνε καθόλου άπαραίτητη στο θέατρο — άποδείξει ότι το θέατρο του Ίψεν που είνε και έξοχήν θέατρο θέσεων και προβλημάτων, παρ' όλη την δύναμή του, δεν μπορεί ν' ανήξη στο πέραςμα του χρόνου. Δεν θέλω να διακηρύξω καν ότι ο σεβαστός φίλος και διακεκομένος κριτικός χαρακτηρίζει ως πνευματικότητα, την συνήθη έρεσώδεις λέξεις άπ' όπου ματαιώς λαχανιάζει ο θεατής ή ο άναγνώστης να αντίληψη έννοιες άνυπαρκτές.

Άλλα κι' ο κ. Κουκούλας, του οποίου συνήθως είνε σεβαστή ή κρίσις και ή μόρφωσις, έγραψε περί πνευματικών όριζόντων και φάχοντας να έρθ' όρίζοντες στην νέα κωμωδία του Ίωαννοπούλου αίσθανθηκε στενόχωρα τον έαυτό του. Και άπογοητευμένος προσεγγίωθη, για να τον χειροκροτήση με ύπαινυμούς έπιστάδων.

Αυστηρότης υπερβολική; Ή παρεξήγησις; Δεν μπορεί πάντα να ενάλη κανείς εύκολα το συμπέρασμα του μέσα άπ' τις γραμμές της ελληνικής κριτικής. Γιατί δεν δικαιολογεί σχεδόν ποτέ. Δεν άναλγεί. Δεν πείθει ποσόναν. Τα επιχειρήματά της άποτελούν μια άκόμη γνώμη εις τις τόσες γνώμες των άλλων μορφωμένων θεατών, που αντίκει το έαρος και το κύρος της από το θάρος και το ήθος του έντύπου. Ένα έργο θεατρικό πρέπει θέσται πρώτ' άπ' όλα να παρουσιάζη επί σκηνής ανθρώπους ζωντανούς, καλά τοποθετημένους. Ούτε χρειάζεται να φιλοσοφεί ένα έργο, ούτε να παρέχη το άκάνει του σόφιστου στερεώματος για να περιληφθή στην σοδερή θεατρική δημιουργία.

Ο κ. Ίωαννοπούλος δεν έγραψε για τους αιώνας, έγραψε όμως μια κωμωδία πολύ καλή, με τύπους ζωντανούς, σπαταριστούς, με διάλογον σπινθηροβόλο με σκηναικά εδοήματα περιφραμα, με μια φινέτσα στην όποιαν δεν μάς έγουν πολυσυνήθιστοι, ούτε οι παλαιοί ούτε οι νέοι συγγραφείς. Ο τύπος του Άνατόλιου Γούλη χωρίς ν' άποτελή άνακόλυπτον της περιπέτειας — αυτό ζητούν οι κ.κ. Ροδάς και Κουκούλας; — είνε ένας τύπος εύλογα διαγεννημένος, από την πρώτη στιγμή που εμφανίζεται επί σκηνής έως το τέλος της τριτης πράξεως. Άν, π' είνε ή δυο σκηνή ή κωμωδία φάγη από την λεπτή γραμμή που ακολουθεί αυτό έρχεται μοιραία, λόγω φ

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Γεωγραφία

ΤΑ μεγάλα, διεθνή γεγονότα μάς παρέχουν ένα θετικό όφελος: μάς μαθαίνουν Γεωγραφία.

Είνε γνωστή ή διάστασις, που υπάρχει μεταξύ των Ρωμίων και της Έπιστήμης αυτής. Για μάς ή γή είνε αυτό που έλεγαν οι Λατίνοι: «Τέρρα Ίνκογκνιτα». Άγνωστη γή. Κι' εν τούτοις είμαστε λαός ταξιδευτών, λαός Όδυσσέων.

Τά διεθνή όμως γεγονότα, που κάθε τόσο αναφαίνονται, δεν έννοούν να μάς άφήσουν άγεωγράφητους. Τό καθένα από αυτά μάς δίνει και ένα καλό μάθημα Γεωγραφίας.

Και ιδού πρόσφατα παραδείγματα: «Άρχισε ο εμφύλιος Ίσπανικός πόλεμος. Και συγχρόνως άρχισαμε κι' έμεις την σπουδήν του γεωγραφικού χάρτου της Ίσπανίας. Καί έμάθαμε, εν τή εξέλιξει του πολέμου, που είνε το Μπανταχό, το Ίρουν, ο Έβρος ποταμός, ή Έστρεμαδούρα, πλείστες άλλες πόλεις, οι ποταμίς, και τα όρη της έκείθεν των Πυρηναίων γώρας. Όλ' αυτά δεν ξέραμε πριν ούτε αν υπάρχουν καν.

Επικολούθησε ο Σινιοάπωνικός πόλεμος. Και μάς έδωσε την εύκαιρίαν, ν' άρχισαμε γεωγραφικώς σπουδές επί της χώρας του Τσάγκ—Καί—Σέκ. Έμάθαμε που είνε το Πεκίνο, το Νακίν, το Χανγκόου, ο Γιάγκ—Τσέ, και μ' ένα λόγο έλάβαμε μια γεωγραφικήν αντίληψη του χάρτου της Κίνας.

Τά τελευταία γεγονότα μάς έμαθαν την Γεωγραφίαν της Τσεχοσλοβακίας. Προτού να άναφανή το Σουδιτικόν ζήτημα, πολλοί δεν ήξεραν, ότι υπάρχει τέτοιο κράτος:

Τσεχοσλοβακία; Τι είνε αυτή; Κράτος;

Τώρα όμως ξέρουν όλες τις έπαρχίες, τις πόλεις και το όχυρά ακόμη της πατρίδος του Μπένες.

Ο μόνος, λοιπόν, τρόπος, να μάθωμε την Γεωγραφίαν και των άλλων χωρών είνε να δημιουργήση για την κάθε μίαν ένα μενάλιο διεθνές ζήτημα. Έτσι θα μάθωμε όλην την Γην, πλην έννοείται, της δικής μας γώρας. Θά ξέρωμε που είνε το Έξ και το Έγκερ, άλλα θα μένωμε με άνοιχτό το στόμα, όταν μάς ρωτούν που κείται ή Βυτινα.

—Τι είνε πάλι αυτή ή Βυτινα;

—Κωμόπολις.

—Έγινε μήπως εκει τελευταίως καμιά διεθνή; διάσκεψις, καμιά μάχη ή καμιά επιδρομή άεροπλάνων;

—Όχι.

—Τότε, πως θέλεις να ξέρω, που κείται ή Βυτινα;

Δίληο έχει ο άνθρωπος.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Κι όμως του ίδιόρρυθμου τύπου που άποτελεί το κανονικό της πρόσωπο. Στα χέρια άλλου συγγραφέως το θέμα αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ να έκτραχηλισθί σε χονδρεϊδή φαρσα.

Γι' αυτό ο κ. Ίωαννοπούλος μπορεί να καυχάται ότι προσέθεσε στην θεατρική παραγωγή του ένα καινούργιο έργο, για το όποιον μπορεί να καυχάται μαζί του και ή πενήνη ελληνική θεατρική παραγωγή. Το έ νέεσσαν το έργο θαυμάσιο. Ο κ. Άργυροπούλος είχε την εύκαιρία μιας άκόμη άριστουγεννητικής δημιουργίας. Πολύ καλή ή Μινάνα, ή κ. Γιώτα Λάσκαρα και ο κ. Σπ Μουσούρης.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΔΕΝ έννοείται ή εποχή των μετακομμένων και των έννοικιαστων χωρίς τον φοιτητή. Προϊόν, κατά το πλείστον, της έπαρχίας, είνε άναγκασμένος να άντιμετωπίξη διαρκώς το πρόβλημα του έννοικίου.

Και δεν δημιουργεί πάντοτε ή λεγομένη στενότης του χερίματος, την ζωηράν έννοικιαστικήν κίνησιν. Όχι. Υπάρχουν και πλείστοι άλλοι λόγοι. Ή ήσυχία ή μάλλον ή έλλειψις της, είνε ο κυριώτερος λόγος.

—Φεύγετε, κύριε Γιώργο;

—Ναι, κυρία Κατίνα. Με συγχωρείτε, αλλά μου ήταν λίγο δύσκολο να διαβάσω εδώ και ιδίως μετά την τελευταία τοκετό της άνηψιάς σας...

—Σας πείραξε ο τοκετός, κύριε Γιώργο;

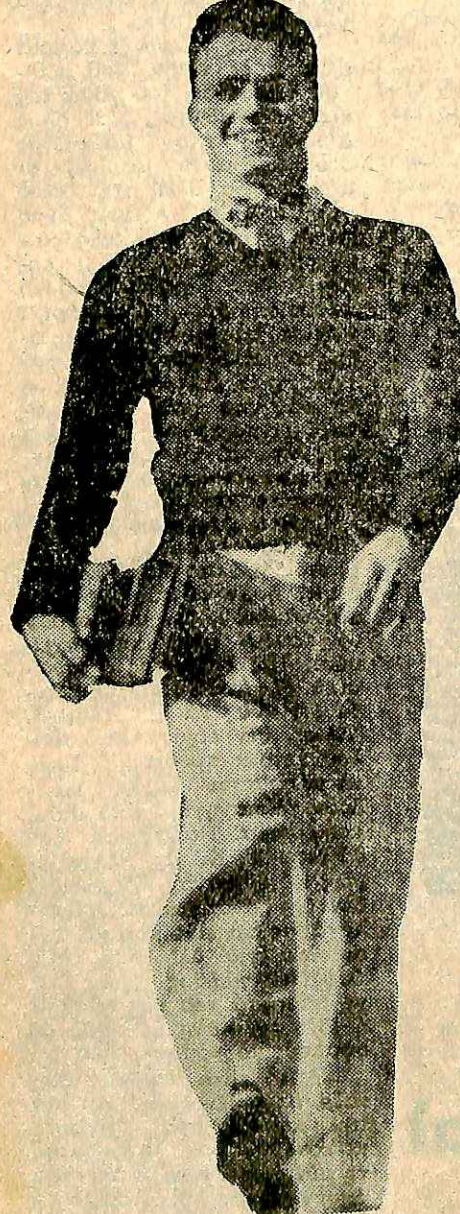
—Όχι, κυρία Κατίνα. Με πειράζει, όμως, το προϊόν του τοκετού, δηλαδή, το παιδί, το όποιο πάσχει φαίνεται από χρονίαν άυπνίαν και τάσιν προς άκατάσχετον ροήν δακρύων... Έν ενι λόγω, μου άλλαξε τον άδδαστον, κυρία Κατίνα...

—Κρίμα, κ. Γιώργο. Κι' έμεις σας έχαμε τόσο συνηθισέ...

—Κι' εγώ σας συνήθισα, κυρία Κατίνα, αλλά, δυστυχώς το μωρό δεν μπορώ να το συνθίσω.

—Ωστε θα φύγετε;

—Βέβαια. Δεν άποκλείεται, όμως, να

Ο φοιτητής

Έλληνικές επικαιρότητες ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΜΕΤΑΚΟΜΙΖΟΥΝ

γυρίσω σε δέκα χρόνια...

—Γιατί τόσο πολύ;

—Για να μεγαλώσω, εν τώ μεταξύ, το μωρό, κυρία Κατίνα. Άντίο σας...

ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΕΣ

Λόγος σοβαρός να δημιουργήση φοιτητικήν μετακόμισιν είνε και ο έχων άμεσον σχέση με τον συναισθηματικόν κόσμον του φοιτητού. Την άπιστίαν της γειτονίαςας ή της κόρης της σπιτονοικοκυράς, ακολουθεί σχεδόν στερεοτύπως, ενα διαμετακομιστικόν... τελεσίγραφο, εις το όποιον άπουσιάζει κάθε είδους αίτιολογία.

—Μά γιατί μάς φεύγετε, κ. Άριστέιδη; Βρήκατε καλύτερο δωμάτιο;

—Όχι, αλλά πρέπει να φύγω.

—Είνε τόσο σοβαρός ο λόγος;

—Σοβαρώτατος.

—Δεν μπορούμε να τον μάθωμε κι' έμεις;

—Δέν... άξίζει τον κόπο, κυρία Τερψιθέα...

Οι «έξηγήσεις» αυτές ακολουθούν συνήθως τα άνίδυνα ή άλλως πως τα πλατωνικά είδύλια. Υπάρχουν, όμως, και περιπτώσεις που ο νεαρός έννοικιαστής, χωρίς να άντιμετωπίξη οικονομικόν άδιέξοδον, εξαφανίζεται. Αυτό, κατά ένενήντα έννέα τοίς εκατόν, μπορεί να χαρακτηρισθή ως φυγοδικία, την όποιαν, μαζί με τους άλλους, καλείται να έξηγήση και το αισθηματικόν θύμα του εξαφανισθέντος—σύννοικος ή γειτονοπούλα—το όποιον, όμως, επ' ουδενί λόγω άποκαλύπτει την κατάστασιν, που όλοένα γίνεται περισσότερον ένδιαφέρουσα.

—Γιατί να φύγε, Μαρίτσα;

—Πού να ξέρω, κυρία Κατίνα...

—Μά σας έδλεπα διαρκώς μαζί, και γι' αυτό νόμιξα πως θα ξέρης.

—Μαζί; Όχι δά... Δυο τρεις φορές μιλήσαμε...

Κατά το πλείστον, δέβαια, δεν είνε πραγματικός αυτός ο άρρυθμός των ήμερών. Κάποτε όμως, είνε αθηντικώτατος και ύπερακετός και δικαιολογεί άπολύτως το κατηγορηματικόν εκείνο ρητόν που ισχυρίζεται άρκετά βασίμως, ότι τα πράγματα που «φέρν' ή ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος». Μία τέτοια ώρα θορνεί και θα θορνεί ίσως ή καμένη ή Μαρίτσα...

ΚΑΙ ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΡΙΕΣ

Οι εκπροσώπουτες το γένος του Άδάμ στο αθηναϊκόν Πανεπιστήμιον, δεν παρουσιάζουν στα ζήτήματα της συγχρόνου φοιτητικής κινητοποίησης, καμμίαν όμοιότητα με τας έπιδόξους αύριανές Ιερείας της έπιστήμης. Οι φοιτήτριες είνε

Και κατά πρώτον λόγον σπανιώτατο πολύ φρονιμώτερες. Ζήτημα ήσυχίας δεν έχουν να άντιμετωπίσουν, γιατί ή ζωή του σπιτιού και του νοικοκυριού—που, φυσικά, όλες τους έχουν ζήσει—τις διευκολύ-

νει στον συνδυασμό του θορύβου και της εργασίας.

Θέλετε την άπόδειξιν αυτού του ισχυρισμού; Δέν έχετε παρά να ρωτήσετε την πρώτην τυχούσαν σπιτονοικοκυράν που φιλέξενει υπό την στέγην της μία ή περισσότερες φοιτήτριες.

—Χρυσά κορίτσια, θά σας πη. Ούτε τα καταλαβαίνει κανείς πως υπάρχουν εδώ μέσα! Ένώ οι άλλοι... Ούτε τους ξαναβάζω στο σπίτι μου άλλη φορά... Πά, πά, πά, πά!...

Οι «άλλοι» είσθε σεις, κύριοι φοιτηταί! Οι άπανταχού σπιτονοικοκυρές σας έχουν στο κανονιού τη μπουκα. Εαί δεν υπάρχουν παρά δύο τρόποι να άντιμετωπίσετε το μένος αυτό, που, κατά ένα τρόπον σας είνε θλαβερόν: Ή να φροντίσετε ν' αλλάξετε την ζωήν σας, ή—έπικαλούμενοι την συναδελφικήν άλληλεγγύην—να πείσετε της συναδέλφους σας να άτακτούν και λίγο! Έγώ, τουλάχιστον, άλλην λύσιν δεν βλέπω...

Ο ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

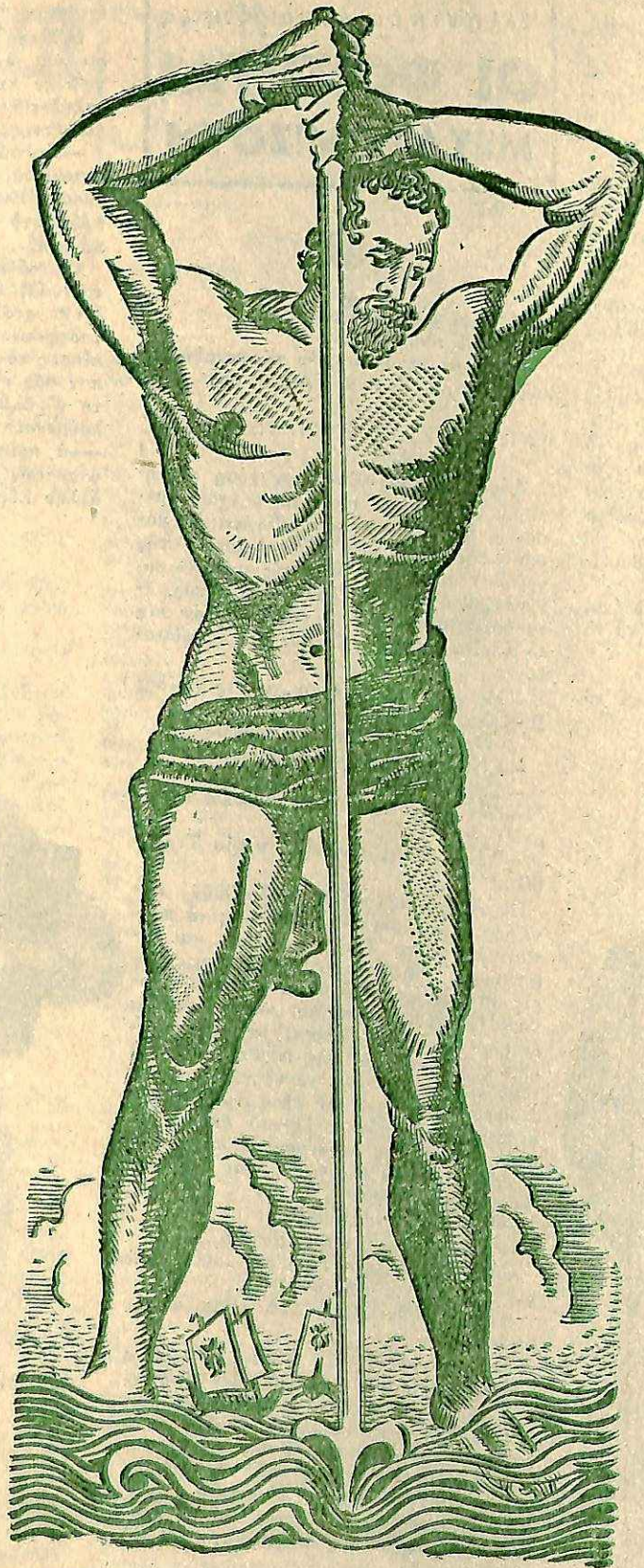
Η φοιτήτρια

Σ'Ε μιά από τις μυτερές τροεσχές που σχηματίζει προς τη θάλασσα ή Ιταλική χερσόνησος, κατά το τέλος της, οι Σπαρτιάτες τον αρχαίο καιρό έστησαν μιάν άποικία και την είπαν Τάρας, εκεί ακριβώς που και σήμερα ένα ευρυχωρότατο τόξο λιμανιού δείχνει τη νεώτερη πόλι Τάραντο.

Ο κάμπος γύρω είναι πολύ εύφορος, και η Τάρας δεν άργησε να δώσει άφθονα τα καλά και τ' αγαθά στους κατοίκους της. Σ'ε τέτοιο σημείο μάλιστα αναπτύχθηκε η πρόδοος του τόπου στη γεωργική παραγωγή, στο έμποριο, στη βιομηχανία, στη ναυτιλία, ώστε η Τάρας έγινε η πρώτη πολιτεία μέσα σ'ε όλόκληρη τη Μεγάλη Έλλάδα και φημιζότανε για τον στρατό της και για τον στόλο της. Άλλα και για την έπιστημονική, της έπίδοσι είχε βγάλει όνομα, άφου ήταν τό κέντρον θεωρητικής διδασκαλίας του Πυθαγορείου φιλοσοφικού συστήματος. Οι δρόμοι της, όλοι πλακοστρωμένοι, έκαναν έντύπωσι για τα πλάτος τους. 'Η αγορά της ήταν έξαιρητή, ιδίως για δυό άριστουργήματα τέχνης από χάλκωμα, με τα όποια την είχε στολισί. Ο μέγας γλύπτης Λύσιππος. Τό ένα ήταν ο λεγόμενος κολλοσσός του Διός, που είχε σαράντα μέτρα ύψος, γιγαντιαίο άγαλμα, που τό θαύμαζαν και για την ισσοσταμία του. Δηλαδή, ένω κουνιότανε και όταν άκόμα τό άγγιζες με τό δάχτυλο, δεν φοβότανε όμως να πέση ούτε και με τη σφοδρότερη θύελλα! Τό άλλο, έπίσης πελώριο, παρίστανε τόν ήμίθεο 'Ηρακλή, με τις ραβδώσεις των μυώνων στο ρωμαλέο γυμνό του κορμί. Και τα δυό, σύμβολα της δυνάμεως.

Η Ρώμη, όταν εσχηματίστηκε σ'ε δύναμι, έβλεπε με άπόλυτο σεβασμό την Τάραντα. Καταλάβαινε ότι δεν τά βγάζει μαζί της πέρα, και γι' αυτό άπόφευγε να την έννοη. Οι Ταραντίνοι δεν έπαιρναν από κουθέντα, πλούσιοι έξαιρητικά και άρματωμένοι γερά, και κανείς δεν φανταζότανε να τους προσβάλη ποτέ την άνεξαρτησία τους.

Κι' όμως. 'Η Τάρας όπληξε μιά από τις πρώτες-πρώτες έλληνικές πόλεις πούπεσαν στο ζυγό! — ποιός να τό πίστευε; Και οι Ταραντίνοι, ο πληθυσμός που κακοτύχησε πώτερο από κάθε άλλον, έως την τέλεια έξουθένωσι. Σ' αυτό δέ, δεν πούς έφταίξε, σ'ι άλληθια,

ΟΙ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙ στη διπλωματία και στον πόλεμο

άλλος, παρά τό ίδιο τό κεφάλι τους.

Και ίδου πώς.

★

Ήταν κοντά στην Τάραντα, μιά άλλη, μικρότερη, ελληνική άποικία, που την έλεγαν Θούριοι. Αυτή την είχαν κατακτήσει οι Ρωμαίοι και την έχρησιμοποίησαν και ως έβασι για ένα μέρος του στόλου τους. Τα ρωμαϊκά πλοία, λοιπόν — καμιά δεκαριά όλα-όλα — περιπολούσαν συχνά τριγύρω, χωρίς τό πράγμα ναχη ιδιαιτέρη σημασία, ούτε, άλλως τε, να μporή και να κρύβη τόν παραμικρότερο κίνδυνο. 'Η Τάρας είχε και σκάφη δικιά της έκατοντάδες, και μιά καλοτεχνημένη ακρόπολι με άριστο έξοπλισμό. Άλλά, οι άνθρωποι που την κατοικούσαν φαίνεται ότι σιγά-σιγά από την χλιδή είχαν χάσει κάθε σοβαρότητα και τους έμμενε μονάχα η έπαρσις.

Άλλοιώς δεν μπορεί να εξηγηθί η άφροσύνη που έδειξαν σ'α καλά καθούμενα για την τύχη τους.

Η πόλις γιόρταζε κάποια μέρα προς τιμήν του μυθικού Τάραντος, του γιου του θεού Ποσειδώνος, και όλος ο κόσμος ήταν μαζεμένος στο άπέραντο μαρμαρένιο άμφιθέατρο, πλάι στην ακρογιαλία. Εκεί, λοιπόν, ένας σαχλός τύπος, από τους καθημερινούς ήρωες της μικροπολιτικής, μαροφυλόδοξο πλουσιόπαιδο, ο Φιλοχάρης, άρχισε ξάφνου να κραυγάζη σαν από πατριωτικό παρρητήριο και να δείχνη με τό δάχτυλο προς τό πέλαγος. Τί συνέβαινε; Ούσιασι κώς τίποτα. Οι δέκα γάλερες των Ρωμαίων έπλεαν από τους Θουρίους και φάνηκαν να ζυγώνουν προς τό έμπα του λιμανιού της Τάραντος. Δέκα καράβια, είπαμε, ήσαν αυτά. Δηλαδή, και νάθελαν, δεν μπορούσαν να κάνουν πολεμική έπιχείρησι. Τής Τάραντος η πολεμική δργάνωσις τά συνέτριβε ως πού να πής κίμνο.

Άλλά, δεν είχαν και καθόλου τέτοια πρόθεσι. 'Ισως να πλησίασαν λιγάκι να ίδούν τό πανηγύρι από άπλη περιέργεια. Παραμέσα δεν θάμπαιναν. Κι' αν τυχόν όμως κι' έμπαιναν, ήξεραν ότι δεν θά εονάβγαιναν. Ο Φιλοχάρης δεν είχε καμιά άμφισβολία για όλ' αυτά. Μεθυσμένο πληθύνος όμως είχε μπροστά του και το δρόβε ή ιδέα να κάνη εκ του άσφαλους τό κομμάτι του:

—Αυτό είναι ντροπή! φώναξε σηκωμένος όρθιος από την κερκίδα του. Να μάς προκαλούν έτσι, κάτω από τη μύτη μας. Και, ιδέτε τους, έχουν περάσει τόν Λικίνιο κάβο, ένθ ή συνθήκη μας με

τη Ρώμη τους τό άπαγορεύει ρητώς!

Αυτό έφθανε. Οι Ταραντίνοι — που τ' όνομά τους από τότε ακριβώς έχει καταντήσει τό ίδιο κωμικό καθώς τό Ταρταρίνο — πήραν φωτιά. Καθώς ήταν πολλοί μαζί και χωρίς δουλειά, ώρμησαν στο μουράγιο, έλυσαν τις πριμάτσες από τα καΐκια τους, βγήκαν με καμιά πενηνταριά πλεούμενα σ'ι άνοιχτά, κύκλωσαν τις τριήρεις των Ρωμαίων. τις πήραν στο κυνήγι, τις κονταροχτύπησαν, τέλος πάντων, θούλιαξαν τέσσερις απ' αυτές, έπιασαν και μιά ως λάφυρο, και της έσφαξαν όλο τό πλήρωμα!

Παλληκαριά, να πής, δεν ήτανε. Άφορμή δεν υπήρχε καν.

Και με τό μένος, ποδχε κοράσει, οι Ταραντίνοι τράβηξαν κατ' ευθείαν προς τους Θουρίους, κατέλαβαν την πόλι, και έσφαξαν πέρα για πέρα τη ρωμαϊκή φρουρά!

Τώρα πιά τό έπεισόδιο έπαιρνε έκτασι. Άποχτούσε κι' ένα σκοπό, αν και λιγώτερη άγριότητα θα έννοούσε καλλίτερα τό αποτέλεσμα.

Η Ρώμη τά χρειάστηκε. Μπορούσε να κινηθί άμέσως σ'ε πόλεμο. Άλλά, λογαριάζοντας πάντα την Τάραντα για ύπολογισμό έχέρο, έδωσε τόπο στην όργη. 'Αντί να εξαπολύση λεγεώνες για να πάρη έκδίκησι, προτίμησε να στείλη έναν πρέσβη να μάθη περί τίνος έπρόκειτο. Νά σφιγγομερήση τις διαβείσεις και να ενεργήση άνάλογα. Πιθανώτατα μάλιστα δεν ζητούσε παρά μιά τυπική ικανοποίησι και θά παραδεχότανε τό πραξικόπημα ως τέτελεσμένο γεγονός, αφήνοντας τελικώς τους Θουρίους στην κατοχή της Τάραντος.

Όπότε, και ο Φιλοχάρης ως πολιτικάντης θά έθριάμβευε για την έπιτυχία του.

Τί έγινε όμως παραπέρα; Οι Ταραντίνοι στη συνέχεια έκάμαν έντελώς μουσκεμα. Τα γεγονότα πήραν, χωρίς αίτια, δραματική εξέλιξι.

★

Άπεσταλμένος της Συγκλήτου έφθασε από τη Ρώμη στην Τάραντα ο Ποστόμιος, άνθρωπος μετρημένος και προσεκτικός, κάτοχος των ζητημάτων και προικισμένος με όλα τ' απαιτούμενα έφόδια ψυχραιμίας και σεμνότητας για να διαπραγματευθί μιά τόσο λεπτή υπόθεσι.

Από την πρώτη στιγμή όμως που πάτησε τό πόδι του στην Τάραντα, πήρε χαμπάρι με πολλή του έκπληξι ότι δεν είχε άπέναντί του άνθρώπους που καταλάβαιναν την αξία των περιστάσεων.

Αντί να διορίσουν οι Ταραντίνοι έναν δικό τους, έστω και τόν αδιάλλακτο Φιλοχάρη,

ως άντιπρόσωπο, μαζεύτηκαν όλοι άνεξαιρέτως στο θέατρο και τόν έδέχτηκαν εκεί αγριεμένοι ν' ακούσουν τους όρους του. Καθώς άνοιξε τό στόμα του, τόν πήραν φανερά στην κοροϊδία ότι—ένος αυτός — δεν μιλούσε σωστά τα ελληνικά!

—Έξω ο θάρσος! άντήχησε μιά άδέσποτη φωνή. Και τόν έβγαλαν έξω με τις σπρωξίες!

Στην έξοδο έγινε μάλιστα και κατι πολύ χειρότερο, πρωτόκοστο και φρεκτό. Ένας από τους κατοίκους της Τάραντος, ο Φιλωνίδης, γνωστός ως άλκοολικός, που τόνόμα του είχε λησμονηθί από τό παρατσούκλι του — όλοι τόν έλεγαν «γαλόνι» (κοτύλη) για τό κρασί που έπινε — μεθυσμένος σπουτί, έσταμάτησε τό Ρωμαίο πρέσβη και τόν έξύβρισε χυδαίατα φτύνοντας τον στο πρόσωπο!

Εσώκωσε μάλιστα και τα άρχαία ρούχα του άπρεπέστατα ο μπέκρος αυτός, και (τό άναφέρει κατά λέξιν συγγραφείς κύρους Διονύσιος ο Άλικαρνασσεύς) «άνασυράμενος την περιούλιήν, και σχηματίσας έαυτόν ως αίσχιστον όφθηναι την ούδ'ε λεγεσθαι πρέπουσαν άκαθαρσίαν κατά της Ιεράς έσθήτος του πρέσβευτο κατεσκεδάσας! Αυτό έννοούσαν παραπάνω κατά κυριολεξίαν λέγοντας ότι οι Ταραντίνοι τάκαναν μ ο ο σ κ ε μ α ι !

Ο άυστηρός Ποστόμιος τάχασε. Και με πληγωμένη ύπερηφάνεια για τό άπροσδόκητο πάθημα, είπε έξυπνότερα:

—Τό δέχομαι κι' αυτό που μου προσφέρει, για καλό σημάδι. Ότι μάς δίνετε και όσα δεν ζητήσαμε!

Τό θέατρο όλόκληρο σείστηκε από γέλια και έκδηλώσεις ένθουσιασμού:

—Μπράβο, Φιλωνίδη, μπράβο, γαλόνι, έσένα θέλουμε! Τότε ο Ποστόμιος, έξω φρενών, διακινδύνευσε τά πάντα, στρέφοντας προς τό πλήθος με άνεπιφύλακτη άπειλή:

—Γελάτε — τους είπε — τέτοιοι που είσαστε, Γελάστε, λοιπόν, λιγάκι τώρα, γιατί πολλόν καιρό θά κλαίτε ύστερ' απ' αυτό!

—Δηλαδή, τί θές να μάς πής; — τόν ρώτησαν.

Και ο Ποστόμιος, άποφασισμένος έστω και να πεθάνη επί τόπου, τους εξήγηθηκε καθαρότερα:

—Θυμώστε περισσότερο, τό ίδιο μου κάνει. Θέλω να πώ ότι τό λέρωμα που κάνετε στο ρούχο μου, θά τό ξεπλύνετε με τό αίμα σας!

Και υπήκε στο καράβι του κι' έφυγε:

★

Η Ρώμη εκήρυξε τόν πόλεμο κατά της Τάραντος.

Στρατιά μεγάλη έτοιμαζότανε βιαστικά να ξεκινήση έναντίον της. Ο Ποστόμιος είχε παραστήσει στη Σύγκλητο τη γελσία άμυαλασμένη των Ιαραντινών και προσπάθησε να μεταδώση την πεποίθησι του ότι λαός τόσο κοφός ήταν εύκολώτατο να κατακτηθί. Οι ύπατοι όμως και πάλι, κάνοντας την άνάγκη φιλοτιμία, θά κατόπιναν όλες τις προσβολές για να μη μπλέξουν σ'ε πόλεμο. 'Η Τάρας θά τη γλύτωνε φτηνά αν έδινε μερικές εξηγήσεις κι' έξέφραζε τη λύπη της. Ο Ρωμαίος άρχιστρατήγος Αίμιλιος Βαρβύλιος, θαδίζοντας προς την Τάραντα, υπέβαλε μετριοπαθέστατες προτάσεις ειρήνης για να μην άρχιση την έπίθεσι. Άλλά, οι Ταραντίνοι είχαν τά μυαλά άπάνω απ' τό κεφάλι κι' επέμεναν να έξωθήσουν τά πράγματα σ'ε σύγκρουσι χωρίς ίχνος λογικής.

Μωροί και άνόητοι, έστειλαν στη στιγμή πλοίο άπέναντι στην Έλλάδα, κι' έκαλοδσαν τό γενναίο βασιλιά της 'Ηπείρου Πύρρο τάζοντάς του λαγούς με πετραχήλια αν έρχότανε άμέσως σ'ε βοήθεια. Τόν διεβεβαίωσαν ότι έχουν έτοιμο στρατεύμα από τριακόσιες πενήντα χιλιάδες πεζούς και είκοσι χιλιάδες καθ'αλαρέους, ότι θά του δώσουν πλοίασι δωρα και ότι θά γίνη ένδοξότερος του Μεγάλου Άλεξάνδρου, άφου θά καταλάβη εύκολώτατα τη Ρώμη που την κατοικούν οι βάρβαροι. Ο Θεσσαλός Κινέας, έπιστήθιος φίλος του Πύρρου, το ύπε ότι δλ' αυτά τά βρίζει φούμαρα και του σύστησε να κάτση φρόνιμα. Άλλά, ο Πύρρος γαργαλίστηκε άκατανίκητα από την εύκαιρία να υποτάξη τη Δύσι στο σκήπτρο του. Και μιά και δυό, υπαρκάριε δλοταχώς με έικοσιπέντε χιλιάδες παλληκάρια και με είκοσι έλέφαντες για την πλούσια Τάραντα.

Η κακοτυχία του όμως άρχισε από τό πέλαγος. Άγρια φουρτούνα έξω από την Κέρκυρα του βύθησε τά πλοία, του σκόρπισε τό στρατό, και παρά πέντε να πνιγότανε κι' ο ίδιος. Τέλος, έφθασε κάποτε στην Τάραντα, όπου τούβγινε με έπιβλητική από θεαματικής άπόψεως ύποδοχή, άλλ' άπεκαλύφθη ότι ούτε μισός Ταραντίνος είχε σκοπό να λάβη μέρος στον πόλεμο:

Ο Πύρρος, βαρειά στενοχωρημένος γιατί έπρόβλεπε τρομερή και άχάριστη περιπέτεια, έζωσε την πόλι για να έμποδίση τους Ταραντινούς πούφευγαν τη νύχτα κρυφά για να γλυτώσουν τη στρατεύσι, διέταξε διά της βίας να διακόψουν τις παραστάσεις τους τά θέατρα, έ-

κλείσει κι' έφρουρήσε τους λουτρώνες, μέσα στους δόλιους ένγονταν όργια και πάλης κι' έκφυλισμο, κι' έντυνε στρατιώτες τους πάντας χωρίς έλεος. Νοιώθοντας ως τόσο ότι δεν κάνει τίποτα, έπρότεινε στους Ρωμαίους συνθηκολόγησι. Άλλά, η Σύγκλητος άργισμένη, ότι ένός ήγεμών εισέβαλε στην 'Ιταλία, άπέρριψε κάθε πρότασι κι' εκήρυξε πανστράτιά.

Ημάχη, έξω από την Τάραντα, υπήρξε τρομακτική σ'ε λύσσα και από τις δυό μεριές. Δεκαπέντε χιλιάδες Ρωμαίοι σκοτώθηκαν. Ο Πύρρος — έπειδι ήταν ο Πύρρος — ένίκησε μ'έν, άλλα θλώποντας στο στρατόπεδό του και δέκα τρεις χιλιάδες νεκρούς από τό δικό του λιγοστό στρατό, έπρόφερε μεγαγχολικά τό περίφημο:

—'Αν, έστω και μιά άκόμα νικήσι νίκη σαν κι' αυτή θά γυρίσω όλομόναχος στην 'Ηπειρο!

Η Τάρας είχε χαρές και πανηγύρια όχι ότι έσώθηκε ως εκ θαύματος, άλλα ότι έθριάμβευσε κι' έμεγαλούρησε! Άλλά ο Πύρρος έτρεμε μέσα τους. Ο φίλος του Κινέας τόν είχε άκολουθήσει πιστός. Ο Πύρρος τόν έστειλε στη Ρώμη προτείνοντας ειρήνη, άφου ήταν νικητής. Ο Κινέας πήρε μαζί του άφθονα δώρα για τις γυναίκες των Συγκλητικών, φορτία άπό φλωριά. Η Σύγκλητος τόν διέταξε να φύγη άθήμερόν. Ο Πύρρος τόν έπερίμενε άνήσυχος:

—Τί σ'όθπαν, λοιπόν; —Νά φύγης πρώτα από την 'Ιταλία κι' ύστερά συζητούν!

Τά του Πύρρου είνε πάρα πολλά και δεν πρόκειται να ιστορηθούν εδώ. Τό γεγονός είναι ότι τελικώς έφυγε για την πατρίδα του. Και οι Ταραντίνοι δεν έβρισκαν μέρος να κρυφτούν. Έγκατέλειψαν και πλούτη και παλάτια έως και τά παιδιά τους και τις γυναίκες τους φεύγοντας! Όσοι δεν πρόφτασαν να τό σκάσουν, βέλαξαν σαν τ' άρνι στα σφαγή και πριν από τό θάνατο είδαν με τρομαγμένο μάτι τους Ρωμαίους να γκρεμίζουν από τά θεμέλια τά κάστρα της έξακουσμένης πόλεως...

... ..

Από τότε — είνε δυό χιλιάδες διακόσια χρόνια που πέρασαν—όλοι οι ψευδοπαλληκαρισμοί και όλες οι άμυαλασμένες, όχι μονάχα των λαών, άλλα και των άτόμων, λέγονται στη διεθνή γλώσσα «τ α ρ α ν τ ι ν ι σ μ ο ι»...

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΑΝΤΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ...

Ευθύμο διήγημα του ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑΜΕ, μαζί με τον Άντώνη το φίλο μου, το φιλμ "Εμίλ Ζολά". Άν το έχετε ήδη αυτό το έργο, ίσως θυμάστε, ότι ο Γιώλ Μιούνι, ο οποίος υποδύεται τον Ζολά, αναφωνεί, όταν αποδεικνύεται ή άθωότης του Ντρέφους:

— Η αλήθεια πάντα θριαμβεύει! Και μερικοί χειροκροτούν από ενθουσιασμό.

— Η αλήθεια πάντα θριαμβεύει!... επανέλαβε με κάπως υπέρσπαστον τόνο, ο φίλος μου ο Άντώνης. Και αυτοί χειροκροτούν!... προσέθεσε.

— Γιατί να μη χειροκροτήσουν; τον ρώτησα.

— Γιατί αν είχαν πάθει από την θριαμβεύουσαν αλήθειαν, ότι έπαθα κάποτε εγώ, δεν θα χειροκροτούσαν.

Και μου διηγήθηκε ο φίλος μου ο Άντώνης, στο διάλειμμα το ακόλουθο αόημά του:

— Είμαι παντρεμένος, όπως ξέρεis, άρχισε, να διηγείται ο Άντώνης. Και ή γυναίκα μου είναι φοβερά ζηλιάρα. Φθάνει να σου πω, ότι, κάποτε μέσα σ' ένα εστιατόριο της Όμοιοιας, μου έκαμε δολοκλήρη σκηνη, διότι θόρηκε μιά ξανθή, γυναίκα τριχά...

— Πού την θόρηκε; Επάνω στα ρούχα σου;

— Όχι. Μέσα στο φαγητό, που μ' έφερε το γκαρσόνι... Φαντάσου! Κι' απ' αυτό μ' έστησε έναν καυγά, τρικυβερτο! Είδα κι' έπαθα να την πείσω, ότι δεν μπορούσε να το είχα μαγειρέψει εγώ εκείνο το φαγι... Έφρόντιζα, λοιπόν, πάντα να μην της δώσω ύπνο, να αντιστά, "Ημουν τώπος και ύπογραμμός άφωσιωμένου συζύγου, Άλλά μήπως σε αφήνει ήσυχος ο θηλυκός πειρασμός; Έρχεται και σε βρίσκει

και σου γαργαλά τη μύτη εκεί που κάθεσαι ήσυχος, στη δουλίτσα σου.

— Ξέρεις τί δουλειά κάνω; Είμαι στο γραφείο πληροφοριών μιάς Τραπεζής. Ένα μεσημέρι, λοιπόν ήρθε και στάθηκε μπροστά στη θυρίδα του γραφείου μου μιά χαριτωμένη ύπαρξις και με ρώτησε:

— Μπορείτε, να μου δώσετε μιά πληροφορία, παρακαλώ;

— Ευχαρίστως, δεσποινίς.

— Μου πάει καλά αυτό το καπελάκι που φορώ;

— Κατάλαβες, φίλε μου, τί πληροφορία ήθελε; Είδες πονηρία; Είδες τσαχπινιά; Έγώ έφούντωσα, αϊφινιδίως, ολόκληρη! Οι φρένες μου έσαλεύθησαν. Τά φρένα της τιμιότητος μου έλυθησαν και — για να σου πω την υπόθεσι με λίγα λόγια τάφτιαξα με την Κίτσα. Έτσι την έλεγαν.

Ο Άντώνης συνέχισε: Βγήκαμε τήν επομένη μαζί. Αυτό επανελήφθη δυο-τρεις φορές ακόμη. Άλλ' εγώ έτρεμα μήπως μάθη τίποτε ή γυναίκα μου. Φυθόμουν μήπως με πάρη το μάτι καγενός γνωστού... Και όταν έγγυριζα στο σπίτι, έκανε ή ψυχή μου άλλεπάλληλα ταξίδια στην Κουλουρή.

— Τώρα θα βρή ίσως ή γυναίκα μου καμμιά τριχά της Κίτσας επάνω μου! σκεπτόμουν, κανένα ίχνος κραγιονιού υπό πρόσωπό μου...

— Τέτοιες αγωνιώδεις σκέψεις έκανα, και έσπαρτάριζε ή καρδιά μου, μέχρις ότου μ'οι παρέιχε ή γυναίκα μου καθησυχαστικά δείγματα, ότι δεν ήξερε τίποτε.

— Στο τελευταίο ραντεβού μου με την Κίτσα, ξαναίχθηκα μαζί της λίγο περισσότερο του δέοντος. Τ' όμολογώ! Έκάμαμε πιό φανερό, δημοσία έμ-

φανισι. Έκείνη υπήρξε περισσότερο διαχυτική μαζί μου. "Όλ' αυτά με έκαμαν, να γυρίσω, άργά το θράδυ, στο σπίτι, περισσότερο άνησυχος από τις άλλες φορές. Άν γλυτώσω και τώρα, σκεπτόμουν, θα πρέπει ν' ανάψω κερά σ' όλους τους άγιους.

— Με χτυποκάρδι, καλησπέρισα την γυναίκούλα μου. Έκείνη μου έρριξε μιά περίεργη ματιά — έτσι τουλάχιστον μου φάνηκε — κι' άφησε μιά κραυγή:

— Ωχι!

— Κάηκα! Τά αντελήφθη όλα! "Ήξερε τά πάντα! Πώς άραγε; Μ'ος είδε κανεις έξω με την Κίτσα και έσπευσε νά της δώση αναφορά; Διέκρινε μήπως κραγιόνια πουθενά στο πρόσωπό μου; Την έχτύπησε καμμιά πνοή του άρώματος της Κίτσας; Πώς τ' αντελήφθη; Άλλ' ήταν τώρα καιρός να ξετάσω το πώς και το γιατί; Η γυναίκα μου είχε διπλωθή στα δύο επάνω στην πολυθρόνα και άφηνε κραυγές απελπισίας.

— Ωχι!...

— Τι να έκανα; Θα τά όμολογήσω δολοκλήτως. Καί θα της ζητήσω γονατιστός συγγνώμην. Την πλησίασα και έγονάτισα προκαταβολικώς.

— Άγαπημένη μου γυναίκούλα, της είπα. Συγχώρησέ με. Είναι ή πρώτη εσθρά. Και σου όρκίζομαι, ότι θα είναι και ή τελευταία.

— Έκείνη όμως άφησε μιάν δαζύτερη κραυγή:

— Όου!

— Η άμνηστία μου είχε φθάσει στο κατακόρυφο. Δεν μ'ος έμενε τίποτε άλλο, παρά να σνεχίσω την παρακλητική τακτική:

— Άκουσε με, άγαπημένη μου. Δε φταίω εγώ, φταίει εκείνη ή ξετσιπώτη, που με ξεμυάλισε, πρόσ στιγμήν. Άχ, κι ήξερες πώς ακριβώς έχουν τά πράγμα! Πάντως σ' όρκίζομαι. Δεν συνέβη τίποτε το σοβαρό μεταξύ μας. Μονάχα, που βγήκαμε δυο-τρεις φορές μαζί!...

— Η γυναίκα μου μ'ος έρριξε μιάν άγρια ματιά και άφησε νέα κραυγή άπελπισίας:

— Ωχι!

— Μην κάνης έτσι, σε παρακαλώ, άγαπημένη μου! Δεν πρόκειται να την ξαναϊδω ποτέ. Σου κάνω, ότι όρκο θέλει. Έγώ μονάχα έσένα άγάπησα!...

— Η γυναίκα μου τότε, άφοδ με ξανακύτταξε με τον ίδιο, θηριώδη θυμό, έτραύλισε με κλειστό σχεδόν το στόμα:

— Μιά καλμίνη, καλέ, φέρε μου μιά καλμίνη. Τό δόντι μου... Άχ! με τρέλλανε το δόντι μου!...

— Πώς; Τό δόντι της την πονούσε; Γι' αυτό ξεφώνιζε; Κι' εγώ, που νόμισα ότι... Καί της τά φανέρωσα όλα!... Νά, θάάκα, Άντώνη!... Καί έδωσα μιά μεγαλοπρεπή μούντζα στον έαυτό μου.

— Έτσι, λοιπόν, που λές, κατέληξε ο φίλος μου ο Άντώνης, ή αλήθεια δεν κρύβεται. Πάντα θριαμβεύει ή αφίλατιμη! Καί τις συνέπειες του θριαμβού της, τις έχει πληρώσει ακριβώς το δικό μου κεφάλι. Έδέχθηκα εκείνο τό βράδυ από την γυναίκα μου, όταν συνήλθε από τον πονόδοντό της, τρία πιάτα κατακέφαλα. Νά τά σημάδια των πληγών!...

Και όδηγούμενος από τον ίδιο, έθεσα την χείρα μου επί τον τύπον των ήλων — παρ' όντων των πιάτων — και έπίστεψα τό φίλο μου τον Άντώνη.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ Σ

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

Ο ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ

Τά γεγονότα εξέλιχθησαν ραγδαίως. Ένα όραιο πρωί, ή άτυχής Λουλού, φλεγόμενη από έρωτα άκατανίκητον, υποφέρουσα πάσχουσα, θρηνούσα και όδυρομένη, είδε ότι έλπις άλλη δεν έμενε. Έπορεύθη, λοιπόν, στο πλησιέστερον φαρμακείον. Άγόρασε ένα σωληνάριο κινίνης. Έγύρισε στο σπίτι της. Έμπηκε στο δωμάτιό της. Έκλεισε την πόρτα, άνοιξε τό στόμα, κατάπιε την κινίνη και εξαπλώσε στο κρεβάτι της, περιμένουσα τον θάνατον.

Άλλά δεν έτέραςαν ούτε πέντε δευτερόλεπτα, όταν τρόμος φοβερός και πανικός την έπιασε. Έβαλε τις φωνές. Έτρεξαν οι δικοί της.

— Λουλού!

— Χάνομαι!

— Τι έχεις;

— Έφαγα κινίνο!

— Ωχι, συμφορά, Θεέ μου! Ωχι λαχτάρα! Καί γιατί, χρυσή μου κορούλα; Γιατί τό έκανες αυτό; Τι λόγους είχες;

— Ετέναζε ή Λουλού:

— Δεν τη θέλω τη ζωή μου

— Εκλαίει ή μαμά της:

— Μά γιατί, γιατί, Λουλού μου;

— Έθωγγούσε ή Λουλού:

— Άγαπάω τον Άριστειδη.

— Εοτέναζε ή μαμά της.

— Μά τόσο πολύ;

— Έχουνε πύρινα δάκρυα ή Λουλού: — Πάρα πολύ, μαμά μου! Ωχι τό στομάχι μου! Δεν μπορώ, μαμάκα μου! Ωχι, θα πεθάνω! Άδύνατον να ζήσω χωρίς αυτόν, χρυσή μου μαμά! Ωχι, πώς με σουβλίζουν οι πόνοι!

Πλήρης άναστατάσεως. Έκλήθη γιατρος κατεπείγοντως. Είδοπο ήθη ό μπαμπάς. Έφτασε κατάχλωμος, ό δυστυχής, έντρομος και πρόθυμος να κάνη ό τι ήθελε — ό τι έζητούσε ή ψυχούλα της κορούλας του. Καί ή Λουλού, όταν της παρεσχέθησαν οι πρώτες βοήθειες, όταν ανήλθε κάπως, όταν έπαψαν να την σουβλίζουν οι πόνοι, όταν μπόρεσε να ξανασυγκεντρώση τη σκέψη της, έσκέφθη ότι άλλη ευκαιρία δεν θα υπήρχε να λύση τό ζήτημά της. Έφ' ω και εδήλω-

Άριστειδη? Άτυχού!

σε ρητώς, κατηγορηματικώς και άνευ ουθριάσεως στον μπαμπά της:

— Θέλω τον Άριστειδη.

— Λουλούκα μου...

— Τον Άριστειδη, μπαμπά.

— Άκουσε να σου πω...

— Δεν ακούω τίποτε! Άν δεν μου τον δώσετε, αύριο κιόλας θα φάω δύο σωληνάρια μαζί!

— Τότε, Λουλού μου...

— Διάλεξε, μπαμπά!

Έλύγισε ή πατρική καρδιά. Καί είπε «μάλιστα». Δάκρυα χαράς έχυσε ή Λουλού. Δάκρυα έχυσε και ή άγαθή μητέρα της, που έσυμπαθοüse περισσότερο την άτυχή αυτήν υπόθεσι. Καί, μέσα σε γενικήν χαράν, επάνω στους ένθουσιασμούς της στιγμής, άπεφασίσθη να κληθή άμέσως στο σπίτι.

Τος ήταν ό Άτυχής. Πρόσωπο χλωμό. Μιά μελιτζάνα αντί μύτης. Φουσκωμένη, κόκκινη, έρεθισμένη. Ένα φοβερό σπυρί στην άκρη της τήν προεξέτεινε σε θαμνό που φαινόταν διπλάσια. Έγυάλιζε. Βεζούβιος εις τάς παραμονάς έκρήξεως ήταν εκείνο, δεν ήταν μύτη! Τά μάτια του είχαν τόνο θλιβερό, Έκυτόταζε κατ' ευθείαν μπροστά και προς τά κάτω, σαν να έφοβόταν μήπως και οι κινήσεις των ματιών του ακόμη του προεξενούσαν πόνο. Με τεταία μύτη, λοιπόν, και με τέτοιο θλέμμα σπαρακτικώς μελαγχολικόν, ήταν αδύνατο να συγκρατησθ τα γέλια του ό άπεσταλμένος. Έξαναδάγκωσε τά χείλια του, τελοσπάντων και είπε:

— Δεν γελώ, κύριε!

— Τι θέλετε; έρώτησε ό Άτυχής με θρηνώδη φωνήν:

— Έσας, κύριε!

— Όρίστε, λέγετε.

— Έσείς... παρ' όντων... με συγχωρείτε που γελώ... αλλά θυμήθηκα κάτι...

— Έσείς δεν είστα ό γαμπρός;

— Γαμπρός εγώ;

— Ναι... του κ. Λεωνίδα.

— Η μύτη του Άτυχούς έκοκκίνισε άμέσως φοβερότερα:

— Πού ξέρετε έσείς;

— Έγώ; Άφοδ μ' στείλαν να σας φωνάξω. Η δεσποινίς Λουλού άπεπειράθη

— Σας... παρ' όντων... με

— Άντε, παιδί μου, να θεραπεύσης πρώτα αυτό τό άσλιο πράμα... ν' αυτοκτονήσθ για

τι ό Άριστειδης. Τό άπόγευμα της επομένης, άνθρωπος έστάλη στην εταιρίαν όπου εργαζόταν ό Άριστειδης, να του φέρη τό χαρμόσυνο άγγελμα:

— Δεν είναι έδώ, του είπαν.

— Δεν ήλθε σήμερα;

— Όχι.

— Γιατί;

— Έβγαλε έναν καλόγερο στην μύτη, του άπήντησαν.

— Στην μύτη;

— Μάλιστα, κύριε. Άν πάτε στο σπίτι του, θα τον βρήτε εκεί.

Έπήγε στο σπίτι. Έρώτησε την σπιτονοικοκυρά του. Τον έπιασε στο δωμάτιό του Άριστειδη. Άλλά ό άνθρωπος μόλις εύρέθηκε άπέναντι στον Άτυχή, εδάγκωσε τά χείλια του για να μη γελάσθ.

— Έσείς είσθε ό κ. Άτυχής;

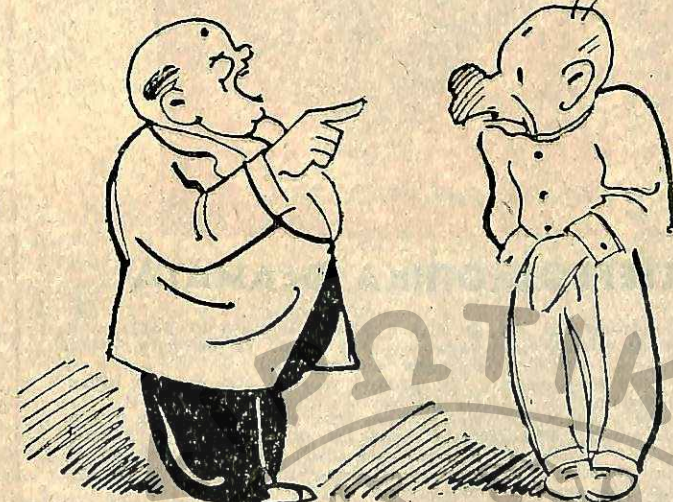
— Έγώ, μάλιστα.

— Ηθελα να σας πω...

— Γιατί γελάτε, κύριε;

— Πώς να μη γελάσθ ό άνθρωπος; Τό θέαμα που παρουσιαζόταν μπροστά του ήταν άπερίγραπτον. Άξιοθρήνη-

Μόνος έμεινε ό Άτυχής. Έπήγαινε

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Πόσες και ποιές είναι οι Μούσες;
2. Ο πλανήτης Ζεύς είναι μεγαλύτερος από τον όγκο της Γης ή μιμρότερες και πόσες φορές;
3. Πώς ονομάζεται ή μεταξύ στόματος και μύτης επιμήκης κοιλότητα;
4. Τι σημαίνει ή λέξις «αμάλγωμα»;
5. Πόσα δάχτυλα έχει έν όλω ό ρινόκερω;
6. Πώς ονομαζόταν ή φιλοσοφική σχολή που ίδρυσε ό Άριστειδης;
7. Πόσα λεπτά της ώρας χρειάζεται τό φως του Ήλιου για να φθάσθ στη Γη;
8. Ποιές είναι οι 3 μεγαλύτερες πόλεις του κόσμου;
9. Τίνος ποιητό είναι ή συλλογή «Στό γύρισμα της Ρίμας»; Του Πολυκάστου του Βαλαωρίτη, του Γκόλφη ή του Πολέμη;
10. Πότε έγινε ή έν Σαλαμίνι ναυμαχία;
11. Ποιά είναι τό καταλληλότερο ζω για τό μονοπάτι; Ο γάι-

12. Τι ήταν ή Αμάλθεια;
13. Τίνος γλυπτών έργο είναι ό «Ψάρας» του Ζαπτείου;
14. Τι λέει τό εύκλείδειον αίτημα;
15. Ο «Δρυκολάπτης» είναι χειρουργικό εργαλείο, επιδημία, παύλι, άγριο ζω ή μυθικό πρόσωπο;
16. Ποτέ ακριβώς έρρίσθη κατά των Παρισίων ή πρώτη βολή από τό περίφημο γερμανικόν τηλεβόλον «Βέρθαν»;
17. Πώς ονομάζεται ή ύψηλότερα πεδιάς του κόσμου, σε ποιόν ήμπερο θρίσκειται και τι ύψος έχει;
18. Πόσους όδολούς είχε ή Άθηναϊκή δραχμή;
19. Τίνος πλανήτου ή επίφάνεια έχει τους περισσότερους θαμβούς θερμκρασίας;
20. Πόσες ημέρες έκοκκίνισαν τά ύβιατά έσφραγιστά γη κατά τον κατακλυσμό του Νώε;

Τις άπαντήσεις δά βρήτε στη σελίδα 14 του «Ήσασαυρού»

νά τρελλαθῇ. 'Εμολογούσε :
— Για μένα!
— 'Επῆγε ν' αυτοκτονήσῃ ἡ Λου-
λου;
'Επανελάμβανε :
— Για μένα;
'Απεφάσιζε :
— Πρέπει νά πάω ἀμέσως!
'Εσπευδε στὸν καθρέφτην :
— 'Ω φρίκη!
'Υψωνε τὰ χ'ρια πρὸς τοὺς οὐρα-
νοὺς :
— 'Ω μύτη! 'Ω μύτη φοβερά! 'Ω
ἀτιμε καλόγηρε! Τώρα θρέθηκες κι'
ἐσὺ νά φυτρώσῃς ἐκεῖ, σ' αὐτὴ τὴν
περίοπτη θέσι; Δὲν ἦταν δυνατόν νά
θῇς ἄλλου; 'Ηθελες πρωτοκαθε-
δρίαν; Τί τύχη εἶν' αὐτή; Ποιά κακή
μοῖρα με καταδιώκει;
'Αλλά ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, μέσα του
εἶχε φουντώσει ἡ φωτιά τοῦ πάθους.
'Ο ἔρωας εἶναι παλαβός. Δὲν μπόρεσε
νά συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὅ 'Ατυ-
χῆς. Καὶ ἀπεφάσισε, σέ μίαν στιγμήν

ἐξάλλου ἀγανακτήσεως κατὰ τῆς κα-
κῆς του μοίρας, νά σπεύσῃ στὴν ἐκ-
λεκτὴν του εἰς πείσμα κάθε ἐμποδίου.
Δὲν ἄκουσε οὐτε τὰ λόγια τῆς σπιτο-
νοικοκυράς του, πού σάν ἐμπειρὴ γυ-
ναῖκα τὸν συνεβούλευε, πρῶτα νά μὴν
ἐκθέσῃ τὴν μύτην του στὸν ἀέρα —
ζεστὴ καθὼς ἦταν ἀπ' τὶς κομπρέσες
— κι' ὕστερα νά μὴν ἐμφανισθῇ σ' αὐ-
τὸ τὸ χάλι, στὸ σπῆτι τοῦ πεθεροῦ.

'Επῆγε.
'Οταν ἔφθασε, ἦσαν μαζεμένοι ὅλοι
στὸ σαλόνι. 'Η Λουλου σέ μιὰ πολυ-
θρόνα. Δεξιά τῆς ἡ μαμά. 'Αριστερά
τῆς ὁ μπαμπάς. Παραπέρα ἡ μικρὴ
τῆς ἀδελφῆ. 'Επερίμεναν τὸν γαμβρό!
Καὶ ἰδοὺ ἡ ὑπερήφανη ἀνῆγγελε κρα-
τῶντας τὴν κοιλιά τῆς, διτ' «κάποιος
κύριος με μιὰ μύτη νά!... θέλει νά δῇ
τὸν κύριο»

'Απόρησε ὁ κ. Λεωνίδας:
— Μύτη νά!...;
— Μάλιστα, κύριε. Σὰν παντζάρι.
— 'Εμένα θέλει;

— Μάλιστα, κύριε.
— 'Ας περάσῃ.
'Εμπῆκε ὁ 'Ατυχῆς. Κατάπληκτοι
ἔμειναν ὅλοι, με τὰ μάτια καρφωμένα
στὸ φρικαλέον σφρηγισμὸ τοῦ ὄργα-
νον. Μὲ φρίκην ἀπεστρεψε τὰ βλέμμα-
τά τῆς ἡ Λουλου. 'Εγέλασε παταγω-
δῶς ἡ μικρὴ τῆς ἀδελφῆ. Τὰ ἔχασε ὁ
'Ατυχῆς.
— 'Ηλθα, ἐμφύρισε.
— Νά!... τὰ ἐμάσσησε ὁ πεθερός.
Τί ἔχεις;

'Αλλά ὁ 'Αριστείδης δὲν μπόρεσε
νά ἀπαντήσῃ. 'Αρχισε νά τὸν γαργα-
λᾷ ἡ μύτη του, ἐτοιμαζομένη γιὰ
φτάρνισμα.

— Τί... τί... τίποτε!
— Σπυρί;
— Νά, ἔνα σπυ... σπυ... σπυρακι.
— Βρέ, παιδί μου...
— 'Αα-αα...
— 'Ηθελα νά σοῦ πῶ.
— 'Αποῦ!

'Ηταν ἔκρηξις θόμβας ἐκεῖνο. Δὲν
ἦταν φτάρνισμα. 'Ερράντισε με ψυχά-
λες ὁλόκληρο τὸ σαλόνι. 'Εντρομοὶ
ἔβγαλαν ὅλοι μαντήλια νά προφυλα-
χτοῦν. Καὶ ὁ κ. Λεωνίδας δυσκόλως
κρατῶν τὴν ἀγανάκτησίν του, τοῦ ἐ-
ζήλωσε:

— 'Αντε, παιδί μου! Σὲ φωνάξαμε
νά σοῦ πούμε γιὰ τοὺς ἀρραβῶνες.
Εἴωσα τὴν συγκατάθεσί μου. Πή-
γαινε διῶς νά θεραπεύσῃς πρῶτα αὐ-
τὸ τὸ ἄβλιο πρᾶμα!

Καὶ ὁ 'Ατυχῆς, χωρὶς ἄλλες κου-
θέντες, εὐτυχῆς, δυστυχῆς καὶ φταρνι-
ζομενος, ἔφυγε... ἀκολουθώντας τὴν
πελώρια μύτη του, ἡ ὁποία ἐπροπο-
ρεύετο.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ τῆς ὁμπρέλλας

- 1) 'Η ὁμπρέλλα χρησιμεύει γιὰ νά
προφυλάσῃ ἀπὸ τὴ θροχὴ καὶ τὸν ἡ-
λιο.
- 2) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ γυναῖκες
ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν πού τις ἐνοχλοῦν
στὸν δρόμο.
- 3) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ πεθερὲς ἐ-
ναντίον τῶν γαμβρῶν τους, ὅταν τοὺς
δεῖν νά κυττάζουσιν ξένες γυναῖκες.
(«'Αν σ' ἀρέσῃ μερακλή, ξανακύττα
τὴ μικρή!»).
- 4) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ ἀναρχικοὶ
κρύβοντας μέσα στίς πτυχές τῆς ἐκρη-
κτικὲς ὕλης.
- 5) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ... ἀφηρημέ-
νοι ὅταν δὲν θρέχῃ.
- 6) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ κακοποιοὶ
καταλλήλως διασκευασμένη, ὥστε
τραβῶντας τὸ χερούλι τῆς, νά θγά-
ζουν ἕνα φονικό μαχαίρι.
- 7) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ διαδότες,
γιὰ νά θγάξουν τὰ μάτια τῶν ἄλλων.
- 8) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ ἔρωτευμέ-
νοι, γιὰ νά... φιλιῶνται πίσω ἀπ' αὐ-
τὴν.
- 9) Τὴν χρησιμοποίησε ὡς ἀλεξίπτω
τὸ ὁ 'Εντουάρντ Σάμφον, κάτοικος ἐ-
νὸς χωριοῦ τῆς Νορθούμπερλαντ, πού
δοκίμασε νά πηδήσῃ ἀπὸ τὸ δεύτερο
πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ του κρατῶντας
μὴν ὁμπρέλλα καὶ σήμερα εἶναι, φυ-
σικά..., μακαρίτης.
- 10) Τὴν ἐχρησιμοποίησε ὁ 'Ολιβιὲ
Πλανταῖν ὡς... πανὶ θάρκας καί... δὲν
διέπλευσε ποτὲ τὴ Μάγχη!

ΘΑΝ ΓΙΑΝ.

Εἶσαι ὡραία, γιατί σ' ἀγαπῶ

Πρωτότυπος
διάλογος τοῦ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Μέσα σ' ἕνα ἀνοιχτὸ αὐ-
τοκίνητο πού διασχίζει με
μεγάλῃ ταχύτητα, περασμένα
μεσάνυχτα, τὸν παραλιακὸ
δρόμο τῆς Γλυφάδας. 'Η νύ-
χτα εἶνε ὑπέροχη. Δεξιά ἡ
θάλασσα, ἡσυχὴ, ἀσπρηνία
ἀπ' τὰστρα πούχουνε
πέσει νά πινγοῦν στ'
ἀκύμαντα νερά τῆς,
στὸ βάθος οἱ ἀκίνητες
λάμπειρες τῶν πυροφω-
δῶν, κι' ἀπάνω στὸ ἀ-
πέραντο θαθύχρωμο
βελούδο τ' οὐρανοῦ,
μιὰ μελαγχολικώτατη
φέτα φεγγαριοῦ ἀρ-
μενίζει ἀμέριμνα. Στὸ
βολάν, 'Εκείνος, νέ-
ος, με ἀδρὰ μελαχροί
νά χαρακτηριστικά, ψύ

συμφωνίες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποῦ τῶχεις
διαβάσει αὐτό;

ΕΚΕΙΝΗ (ἐξαναφρονώντας
θυμωμένη τὸ κεφάλι τῆς στὴν
κανονικὴν τοῦ θέσι): 'Ενω-
εἶς νά μὴ μ' ἀφήσῃς νά νοιώ-
σω ὅπως θέλω τὴ γοητεία
πού μοῦ χαρίζουν αὐτὲς οἱ
στιγμές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ἐννοῶ τί-
ποτε ἀπολύτως... Μόνο, θέ-
λω νά φέρω τὸν ἐνθουσιασμό
σου, πού δείχνει κάθε διάθεσί
νά ἐκτροχιαστῇ, στὸν ἴσιον
δρόμο... Λές, πῶς σ' ἐνθου-
σιάζω ἐγώ, ἐνῶ σ' ἐνθουσιάζ-
ουν ὅλα ἐκτός ἀπὸ μένα...

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε, γιατί
ἦρθα μαζί σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιὰ νά κάνῃς
ἕναν ὥραϊο νυχτερινὸν περπά-
το ὡς τὴ Γλυφάδα, κι' ἴσως,
ἀν σοῦ κάνῃς κέφι, ὡς τὴ
Βουλιαγμένη...

ΕΚΕΙΝΗ (πολὺ θυμωμέ-
νη): Τὸν περίπατο αὐτό,
μποροῦσα νά τὸν κάνω, μοῦ
φαίνεται, με τὸ πρῶτο ἀμάξι
πού θάβρισκα μπροστά μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λές ἀνοήσιες.
Τὸ ταξί θὰ τὸ δῶγῶς ἐ-
νας σωφὲρ, ἐσὺ θὰ καθόσουν
μέσα, κι' ὅχι δίπλα μου, καὶ
δὲ θάχες ἕναν ὄμο γιὰ νά
γεῖρῃς τὸ κεφάλάκι σου, ὅ-
ταν θὰ σὲ πνίγαν εἰς ἀπειρε-
ς γοητείες τῆς φθινοπωρινῆς
νύχτας...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ὁ ὁμοσ αὐ-
τὸς ἔποπε νάνε ἀπαραιτή-
τως ὁ δικός σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ο δικός μου
ἦταν ὁ πῶς πρόχειρος...

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν κου-
κούλα τοῦ ἀμαξιοῦ, κι' ὅλα
αὐτὰ θάβανε καθόλου εὐχά-
ριστα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εδὼ σὲ θέλω

ΕΚΕΙΝΗ: Οὐφ, κάτι πρά-
ματα πού λές... Φυσικά ἂν ἦ-
ταν 'Ιούλιος καὶ μεσημέρι
ἀπὸ Σεπτέμβριος καὶ νύχτα
θάναμε κατεβάσει τὴν

αίχμη δαυίδ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ ΕΠΑΥΛΗ

θοντας ότι δεν μπορούσε πιά να κρυφθῇ, ἐσκέφθηκε, ὅτι τὸ μόνο, ποῦ ἔπρεπε στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή νὰ κἀνῃ, ἦταν νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸ της, νὰ θγάλλῃ δηλαδὴ τὴν εὐθύνην ἀπὸ πάνω της.

— Δὲν φταίω ἐγὼ, γυιόκα μου, ἐμυρμούρισε, γλωμιάζοντας καὶ γυρεύοντας νὰ ξεφύγῃ, ἀπὸ τὰ στιβαρὰ χέρια τοῦ Ντίνου, ποῦ τὴν ἐκρατοῦσαν ἀπὸ τὶς πλάτες.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἐπενέθη καὶ ὁ Τώνης:

— "Ἄν θές νὰ γλυτώσῃς τὴ φυλακὴ τῆς εἴπῃ, νὰ μᾶς φανερώσῃς ὅλες τὶς ἀτιμίες σου. Ἐμπρός, λέγε τίσιτί εἶναι αὐτό;—κι' ἐδείξε τὴν ἐρημικὴ θίλλα— καὶ γιὰτὶ θρίσκονται ἐκεῖ μέσα οἱ διδύμες;

— Δὲν φταίω ἐγὼ παιδάκι μου.

— Ποῖος φταίει τότε; τὴν ρώτησε ὁ Ντίνος.

— Αὐτός ὁ μισότρελλος!...

— Ποῖος μισότρελλος; ρώτησε ὁ Τώνης.

Κύτταξε γύρω τῆς ἀνήσυχῃ ἡ κυρά-Μάρω καὶ ἔπειτα εἶπε, μὲ μίαν ταραγμένη παρακλητικὴ φωνή:

— Δὲν πᾶμε, παιδάκι μου, λίγο πὶὸ πέρα, μὴ τυχὸν μᾶς ἴδουιν ἀπὸ τὸ σπίτι;

— Μὴ φοβάσαι, τῆς εἶπε ὁ Ντίνος, τώρα ποῦ εἶσαι μαζί μου. Μὰ λέγε γρήγορα, γιὰτὶ δὲν ἔχομε νὰ χάνωμε καιρὸ. Θὰ μιλήσῃς ἢ θὰ σὲ πᾶμε στὴν ἀστυνομίᾳ κι' ἐκεῖ μιλάς, θέλοντας καὶ μὴ.

— Θὰ μιλήσω, παιδάκι μου. Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα. Μὰ μὴ μοὶ κάνετε τίποτα. Φτωχεῖα καὶ ἔρσημ εἶμαι.

— Ἐμπρός. Λέγε, τὴν ἐπρόσταξε ὁ Ντίνος. Πρώτα-πρώτα πές μας ποῖος κάβεται ἐκεῖ μέσα;

★

Ὅπως θυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας, ἡ κυρά-Μάρω εἶχε ἐξουσιοδοτηθῇ ἀπὸ τὸν κ. Τρύφωνα ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ, νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν γυναικὸς της, τὸν παπὰ-Θωμᾶ, γιὰ νὰ θγάλλουν μαζί τὶς ἀδελφές τοῦ γάμου καὶ νὰ γυρίσουν στὴν ἑπαυλὶ, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ στεφάνωμα τοῦ κ. Τρύφωνα μετὰ τὴν Μαρτίαν, ἀφοῦ πρὶν ἀγόραζαν καὶ τὶς θέρες.

Βγαίνοντας λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τοῦ μισότρελλου ἀνθρώπου, βρέθηκε μπροστὰ στὸν Ντίνου καὶ τὸν Τώνη.

Καὶ θέσθαι, ὅτι ἂν τὴν ἔλεγε ὅλα, ὅπως ἤθελαν ἐκεῖνοι, θὰ ἐγλύτωνα, ἀράδιασε ψευτοκλαίοντας καὶ σφουγγίζοντας κάθε τόσο μετὰ τὸ «ποσέμπερ» τὰ ψευτοδάκρυά της, ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀπαγωγῆς τῶν δύο κοριτσιῶν. Εἶπε ὅτι τὴν φοβέριεν ὁ κ. Τρύφων ὅτι θὰ τὴν σκοτώσῃ, ἂν δὲν τοῦ ἔφερνε στὴ θίλλα τὶς διδύμες καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα ψέματα.

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ!...

Μόλις ὁ Τώνης ἀκούσε ἀπὸ τὸ στό-

μα τὶς μαυροφορεμένης ἐκείνης γυναίκας, ὅτι ὁ μισότρελλος ἰδιοκτῆτης τῆς ἐρημικῆς ἐπαύλεως θὰ παντρευόταν μετὰ τὴν θίαν, τὴν ἀγαπημένην του, ἐφώναξε μὲ παραφορά:

— Θὰ πᾶ νὰ τὸν σκοτώσω!

Ὁ Ντίνος ὅμως τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Περίμενε ἀνυπόμονε! τοῦ εἶπε.

Ἡ πληροφορία ποῦ τοὺς ἔδωκε ὡς τόσο ἡ κυρά-Μάρω, ὅτι στὴν ἑπαυλὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς ἄλλος, ἀπὸ τὸν κ. Τρύφωνα, τὴ γρηῃ ὑπηρετριά του καὶ τοὶ ἔμπιστον ἀνθρώποι του, τὸν Νίκο, ἔκανε τὸν Ντίνου νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ ζητήσῃ καὶ τὴν βοήθειαν τῆς ἀστυνομίας.

— "Ἐλα μαζί μου, εἶπε στὴν κυρά-Μάρω.

Χλώμισσε περισσότερο ἐκεῖνη καὶ τὸν ρώτησε:

— Ποῦ θὰ πᾶμε, παιδί μου;

— "Ἐλα καὶ θὰ ἴδῃς.

Ὁ Τώνης ἔμεινε ἀκίνητος.

— "Εγὼ δὲν ἐρχομαι, εἶπε.

— Καὶ ρωτᾷς ἂν σὲ θέλωμε; τοῦ ἀπήντησε ὁ Ντίνος.

Καὶ πηγαίνοντας κοντὰ του, τοῦ ψιθύρισε:

— "Ἐπειδὴ ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς εἴδαν, ἀπὸ τὴ θίλλα, τώρα ποῦ μιλοῦσαμε μετὰ τὴ γρηῃ, μείνε ἐδῶ, κρύψου πίσω ἀπὸ τὸ δένδρον καὶ μὴ πάρῃς τὰ μάτια σου ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ. Τὸν πρώτον, ποῦ θὰ ἴδῃς νὰ θγαίνῃ, τσάκωσε τὸν.

— Καὶ σεῖς, ποῦ θὰ πᾶτε; ρώτησε ὁ Τώνης.

— Θὰ πᾶμε στὴν ἀστυνομίαν τῆς Κηφισίας. Δὲν μποροῦμε θέσθαι νὰ ποῦμε στὸ σπῆτι μόνονι μας, παρ' ὅλα ὅσα μᾶς εἶπε ὁ γρηῃ Μάρω. Χρειαζόμεστε καὶ τὴν ἐξουσίαν.

— Κι' ἂν δοῦν ἀπὸ μέσα τοὺς χωροφίλακες καὶ ξεσπαστοῦν ἀπὸ τὸ φόβον οἱ διδύμες.

— Καὶ ποῖος σοὺ εἶπε, ὅτι θὰ πᾶμε ῥάρα, μετὰ τοὺς χωροφίλακες μέσα;

— Ντίνου, φοβάμαι. Φοβάμαι γιὰ τὴ ζωὴ τῶν κοριτσιῶν, ἐψιθύρισε ὁ Τώνης ἀνήσυχος.

— "Ἐως τώρα δὲν τὰ κατάφερα καλὰ;

— Ναί, ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή δὲν ξεύρεις τί γίνεται.

— Δὲν θὰ γίνῃ τίποτε. Σὲ λίγην ὥρην θὰ ἴδῃς τὶς διδύμες καὶ δὲν θὰ τὸ πιστεύῃς, ὅτι εἶνε ἐλεύθερες!

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, ἐμυρμούρισε ἀνήσυχος πάντα ὁ Τώνης.

— Καὶ τώρα μείνε στὸ πόστο σου. Καὶ εἶπαμε, μὴ πάρῃς τὰ μάτια σου ἀπὸ τὴ θίλλα. Ἄν καταλαβαίνῃς, ὅτι σὲ θασάνε τὰ κότσα σου νὰ τὰ θάλλῃς μετὰ ἐκεῖνον ποῦ θὰ βῇ ἀπὸ 'κεῖ μέσα, μὴ τὸν πλησιάζεις. Μόνον ἂν ἴδῃς τὰ κορίτσια νὰ τὰ παίρνουν ἀπὸ 'κεῖ μετὰ τὴ θίαν— πρᾶγμα ποῦ δὲν πιστεύω— τότε νὰ πᾶς ἀπὸ κοντὰ.

Ὁ Τώνης ἐκρούθηκε πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ γέρικου πεύκου. Ἐνῶ ἡ

Ντίνος ἔπῃρε τὴν κατατρομαγμένη κυρά-Μάρω, ποῦ ἔσערνε τώρα μετὰ τὴ θίαν τὰ πόδια της καὶ διευθύνθηκε στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα τῆς Κηφισίας.

— Δὲν βλέπω καὶ κανένα ἀμάξι, νὰ σὲ θάλλω μέσα τὴν εἰρωνεύθηκε ὁ Ντίνος τὴν κυρά-Μάρω, ἂν καὶ πρὶν ποῦ ἦσαν κοριτσοῦν, ἐνῶ τώρα δὲν μπορεῖς νὰ πάρῃς τὰ πόδια σου.

Ἡ κυρά-Μάρω ψευτοαναστέναξε καὶ δὲν εἶπε λέξι. Καταλάβαινε πολὺ καλά τώρα, ὅτι θὰ πλήρωνε ἀκριβὰ τὶς ἀνέπειες τῆς ἀτιμίας της. Καὶ πασχίζε νὰ σοφισθῇ τρόπο, γιὰ νὰ γλυτώσῃ...

...Εἰκὼν τὸ πρωτὶ ἡ "Ἄννα καὶ ἡ Μαρτίαν ἐξυπνήσαν ὅπως πάντα, μελαγχολικὰ καὶ θαρρόθυμα. Μιὰ ἀκόμη νύχτα τῆς αἰχμαλωσίας τῶν εἶχε περάσει. Καὶ συλλογιζόνταν, ὅτι θὰ πέραγε κι' ἐκεῖνη ἡ ἡμέρα, ὅμοια θλιβερὴ καὶ πένθιμη, ὡς ὅλες τὶς ἄλλες.

— "Ὅσο περνᾶνε οἱ ὥρες, ἀγαπημένη μου ἀδελφοῦλα, ἔλεγε ἡ πονεμένη Μαρτίαν, στὴν "Ἄννα, τόσο ἡ καρδιά μου σφίγγεται, γιὰτὶ συλλογίζομαι, ὅτι ὁ τύραννός μας θὰ ἔλθῃ νὰ κἀνῃ ἐκεῖνο, ποῦ εἶπε. Νὰ μετὰ παντρευθῇ!

— Λὲς νὰ τὸ κἀνῃ αὐτό; ρώτησε ἡ "Ἄννα.

— Καὶ ποῖος θὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἀδελφοῦλα μου;

Ἡ "Ἄννα ἔμεινε σιωπηλὴ.

— Καὶ ὁ παπᾶς; ρώτησε ἔπειτα.

Ποῖος παπᾶς θὰ θελήσῃ νὰ κἀνῃ μὴ τέτοια ἀτιμία;

— Μπορεῖ νὰ ἔχῃ κανένα δικό του. Αὐτός, λογαριάζεις.

— Ὡ, Θεέ μου, γλύτωσέ μας ἀπὸ τὰ χέρια του, ἀναστέναξε ἡ "Ἄννα.

Οἱ διδύμες ἔμειναν σιωπηλές. "Ἐπειτα ἡ "Ἄννα εἶπε:

— "Ἄν ἀδελφοῦλα μου σὲ παντρευθῇ, ὅπως λέῃ, τότε ἐγὼ θὰ ξαναγυρίσω στὴ μητέρα μας. Δὲν πιστεύω νὰ μετὰ πᾶρῃ καὶ μένα μαζί του;

Κοῦνησε τὸ κεφάλι της θλιμμένα ἡ Μαρτίαν.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀδελφοῦλα μου, εἶπε νὰ σ' ἀφήσῃ ἐλεύθερη. Φοβάται.

Φοβάται, μὴ τυχὸν πᾶς καὶ τὸν προδώσῃ στὴν ἀστυνομίαν!

— Θὰ μ' ἔχῃ λοιπὸν φυλακισμένη; Καὶ ἡ μητέρα μας;

— Ὁλ' αὐτὰ ποῦ λέει, ὅτι θὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μητέρα μας νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, ὅλα εἶνε ψέματα. Δὲν θὰ κἀνῃ τίποτα, ἂν αὐτὰ. Θὰ γίνῃ ὁ γάμος καὶ θὰ μείνωμε, ὅπως εἴμαστε τώρα. Φυλακισμένες, ἐδῶ στὴν ἐρημίαν, μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον.

Καὶ μετὰ μίαν φωνή, ποῦ ἔτρεμε ἀπὸ τοὺς λυγμούς, ἡ Μαρτίαν ἐπρόσταξε:

— Μακριὰ ἀπὸ τὴν πολυαγαπημένην μας μανούλα!

Ἐβουλόθησαν πάλι τὰ δύο κορίτσια σὲ μίαν θλιβερὴν σιωπῇ.

— Δὲν ἀκούγεται σήμερα. Ποῦ νὰ εἶναι; ρώτησε ἡ "Ἄννα.

— Τὶ τὸν θέλεις τὸν μισοπάλαθο! Καλύτερα νὰ μὴ τὸν ἐβλεπα, νὰ μὴ τὸν γνῶρίζῃ ποτέ!

Ἐστέναξε ἡ Μαρτίαν.

Ξανάγινε πάλι σιωπῇ. Δὲν ἀκούσαν τώρα παρὰ τὸ φθινοπωρινὸ ψυχρὸ ἀεράκι, ποῦ μυρμούριζε, μέσα ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ κυλοῦσε χῶμα στὸ περιβόλι, τὰ κίτρινα φύλλα.

— Ἄν ἐξοῦσε ὁ ἀδελφός μας κοντὰ καὶ ἡ Μαρτίαν, ἴσως δὲν βρισκόμαστε τώρα φυλακισμένες ἐδῶ μέσα.

— Ποῖος ξέρει ἄρα γέ, ἐμυρμούρισε ἡ "Ἄννα, ἂν ζῇ!

— Τόσα χρόνια σὺ τέ ἐνα γράμμα! Μὰς ἔχασες!

— Θὰ εἶνε μεγάλος τώρα. "Ἀνδρας σώστος!

Καὶ ἡ "Ἄννα ἔριξε μίαν θλιβερὴν ματιὰ στὸ δίσκο, ποῦ εἶχε φέρε ἡ γρηῃ ὑπηρετρία. Τὰ τόσο ρεκάκια ἦσαν ἐκεῖ.

Δὲν εἶχαν ὄρεξι οἱ ἀδελφές οἱ διδύμες. Ἡ εὐγενικὴ μορφὴ τοῦ ἦσαν χλωμὴ καὶ τὰ μεγάλα ἐκφραστικά μάτια τοῦ εἶχαν μίαν πονεμένην ἔκφραση. Στὰν ὅλην χλωμὰ ρόδα ἔμοιαζαν.

Πόσο μοκρὺς, πόσον ἀτελείωτος, ἔφαιναν οἱ ὥρες ἐκεῖ μέσα. Κι' αὐτὴ ἡ παράξενη ἡ σὺ.

— "Ἀδελφοῦλα μου, ἐρχονται!... Ἐρχονται, γιὰ νὰ μετὰ στεφανώσουν μετὰ τὴ θίαν, ἐφώναξε μετὰ σιρκὴ ἡ Μαρτίαν.

χίαν, ποῦ δὲν τὴν διέκοπτε παρὰ τὸ φῶς τοῦ ἀερά, ἦσαν σωστὸς ἐφιάλτης. Ξαφνικὰ ἡ Μαρτίαν ἐτινάχθηκε ὀρθία.

— "Ἀλήθεια, ἀδελφοῦλα μου, εἶπε στὴν "Ἄννα, ἔξέχασα νὰ σοὺ πῶ ἕνα παράξενον ὄνειρον, ποῦ εἶδα ἀπὸψε.

— Τὶ ὄνειρον; ρώτησε, μετὰ πολλὴν περιέργειαν ἡ "Ἄννα.

Ἐμείνε λίγες στιγμὲς συλλογισμένη ἡ Μαρτίαν, ὡς νὰ πάσχισε νὰ θυμηθῇ ὅλες τὶς λεπτομέρειες, ἀπὸ τὸ ὄνειρό της κι' ἔπειτα εἶπε:

— "Ὁνειρεύθηκα, ἀδελφοῦλα μου, ὅτι εἴμαστε μετὰ ἀλυσίδες δεμένες, σ' ἕνα βουνό. Ἐκεῖ ἐρχόταν κοντὰ μας, χωρίς ὅμως νὰ μπορῇ νὰ μᾶς πλησιάσῃ, ἕνα μεγάλο μαῦρον, κατὰμυρον ἀγριοπούλι. Καὶ φοβόμουν τόσο, ὥστε στριμωγνόμενον κοντὰ σου. Κι' ἔκανε κρύο, πολὺ κρύο. Ἐτρεμα ἀπὸ τὸ κρύον. Ξαφνικὰ τὸ μαῦρον πούλι ἄρρησε μίαν ἀγρία φωνὴν κι' ἔπεσε χάμα. Τότε ἐμεῖς βρεθήκαμε ὀρθιες, πάνω στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ. Δὲν εἴχαμε πιά ἀλυσίδες. Κι' ἦταν μίαν ὁμορφὴν ἡμέραν. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε τόσο ὥραϊα...

— Τὶ νὰ εἶναι ἄρα γέ τὸ ὄνειρό σου; ἐμυρμούρισε ἡ "Ἄννα.

— Ποῦ εἶναι ἡ καὶ μὲν, ἡ μητέρα, ποῦ τὰ ξέρε καὶ τὰ ἐξηγεῖ, ἀνέστέναξε ἡ Μαρτίαν.

Κι' ἔπεσε πάλι σὲ βαθεῖαν σιλογοῖ.

Παράξενον. Μὲ ὅλην τὴν μελαγχολίαν της ἡ "Ἄννα, μὴ μελαγχολία, ποῦ δὲν ἔφευγε οὔτε στιγμή ἀπὸ τὴν καρδιά της, ἐκείνη τὴν ἡμέραν ἐνοιώθη ἕνα ἀνεξήγητο συναίσθημα. Κάτι ὡς χάρα. Λὲς καὶ μίαν ἀλλόκοτη φωνὴ τῆς ἔλεγε μέσα της, ὅτι σὲ λίγο θὰ ξανάβλεπε τοὺς δικούς της, τῆς ἀνέβαιναν στὰ χεῖλη λόγια χαράς. Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε στὴ Μαρτίαν, ἡ ὁποία περίμενε μετὰ ἀγωνία, ποῦ ἐμεγάλωνε ἀπὸ στιγμήν σὲ στιγμή, τὸν μισότρελλον ἀνθρώπον, γιὰ νὰ τὸν στεφανώσῃ.

Ὅταν μάλιστα ἡ Μαρτίαν διηγήθηκε στὴν "Ἄννα τὸ ὄνειρό της, τότε ἡ περιέργη, ἡ ἀόριστη χαρὰ της ἐμεγάλωσε.

— Μὴ τυχὸν μετάνιωσες; ρώτησε, σὲ μίαν στιγμή ἡ "Ἄννα τὴν Μαρτίαν.

— Δὲν πιστεύω, ἐκούνησε θλιμμένα τὸ κεφάλι ἐκείνη.

— Τότε λοιπὸν, γιὰτὶ δὲν ἐρχεται; Ὅθὰ περιμένῃ φαίνεται, τὸν παπᾶ.

Ἀδελφοῦλα μου, παγώνω ὀλόκληρη ἀπὸ τὸν φόβον μου, ὡς συλλογίζομαι, ὅτι θὰ γίνω γυναῖκα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ!

— "Ἐχεις δίκην. Γυναῖκα ἐνὸς τρελῆ! ἐμυρμούρισε ἡ "Ἄννα.

Ξανάγινε σιωπῇ.

Ξαφνικὰ τὸ πρόσωπον τῆς Μαρτίαν ἔπῃρε μίαν ἀλλόκοτη ἔκφραση, τὰ μάτια της ἀνοιχθέντες διὰ πλάτα καὶ τὰ χεῖλη της ἐπρόφεραν μετὰ φωνά, ποῦ ἔμοιαζε ὡς νὰ ἐρχόταν ἀπὸ μακριὰ:

— "Ἄννα. Σοὺ ζητᾷ μίαν μεγάλην χάριν. Τὴν πτερόν!

— Μαρτίαν, τί θέλεις νὰ τῆς; Θεέ μου! Μὲ τρομάζεις!... ἐψιθύρισε ἡ "Ἄννα.

— "Ἄννα, ἀφῆσε με νὰ σκοτωθῶ! Νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ μαρτύριον, ποῦ με περιμένει. Νὰ μὴ γίνω γυναῖκα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ!

— Θεέ μου, Δὲν συλλογίζεσαι λοιπὸν τὴν μανούλα μας; ρώτησε, μετὰ φρίκης ἡ "Ἄννα.

— Θὰ τὴν ξαναδῶ ἄρα γέ! ἐμυρμούρισε ἡ Μαρτίαν.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐπόμενο

18ον

— Δὲν ξέρω παιδάκι μου... Δὲν εἶμαι ἀπὸ τὰ μέρη αὐτά. Ξενοδουλεύτρια εἶμαι καὶ ἦρθα νὰ πάρω ρούχα τῆς πλύσης, ἀπὸ κάποιο σπῆτι δικό μου...

— Καὶ γιὰτὶ δὲν τὰ πῆρες; ἀλλάξε τὸν φωνὴν ὁ Ντίνος.

— Δὲν ὄρῃκα τὴ νοικοκυρά, γυιόκα μου.

— Καὶ πῶς λέγεται ἡ κυρία, ποῦ πῆγες νὰ πάρῃς τὰ ρούχα;

— Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπλησίασε τὴν κυρά-Μάρω καὶ ὁ Τώνης, παραγμένοι.

Ἡ κυρά-Μάρω, ἂν καὶ εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμίαν της, γιὰτὶ κατὰλαβε ἀπὸ τὸν τρόπο, μετὰ τὸν ὅποιον τὴν ρώταγε ὁ νέος ἐκεῖνος κι' ἔτσι, ὅπως τὴν ἐκύτταζε, ὅτι κάθε ἄλλο ἤθελε, παρὰ αὐτὸ ποῦ ρωτοῦσε, κατάφερε ὡς τόσο, νὰ προσποιηθῇ τὴν ἀδιάφορην καὶ τοῦ ἀπεκρίθηκε:

— Χαρὰ σὲ μένα, παιδάκι μου, ἀνθυμῶμαι τὰ ὀνόματα τῶν ἀφεντικῶν μου. Ἄμ' πάω σὲ πολλὰ σπῆτια ἢ ἔρμη. Πῶς ἀλλοίως νὰ θγάλλω τὸ ψωμί μου;

Τότε ὁ Ντίνος τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν πλάτη καὶ τὴν ρώτησε, μετὰ ὑπόκωφον καὶ γεμάτην φοβερὰ φωνή:

— Ποῦ εἶνε οἱ διδύμες;

Ἡ ἐμπιστὴν γυναῖκα τοῦ κ. Τρύφωνα ἔμεινε ὡς ἀπασβολωμένη. Νοιώ-

σε ὅτι ἔμεινε ὡς ἀπασβολωμένη. Νοιώ-

σε ὅτι ἔμεινε ὡς ἀπασβολωμένη. Νοιώ-

σε ὅτι ἔμεινε ὡς ἀπασβολωμένη. Νοιώ-

σε ὅτι ἔμεινε ὡς ἀπασβολωμένη. Νοιώ-

σε ὅτι ἔμεινε ὡς ἀπασβολωμένη. Νοιώ-

σε ὅτι ἔμεινε ὡς ἀπασβολωμένη. Νοιώ-

σε ὅτι ἔμεινε ὡς ἀπασβολωμένη. Νοιώ-

σε ὅτι ἔμεινε ὡς ἀπασβολωμένη. Νοιώ-

σε ὅτι ἔμεινε ὡς ἀπασβολωμένη. Νοιώ-

σε ὅτι ἔμεινε ὡς ἀπασβολωμένη. Νοιώ-

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΗΤΕΡΑΣ

Το τακτικό διήγημα του ΜΑΡΙΝΟ

ΣΤΟ Ράιτσερ—Πόιντ, η ταχυδρομική άμαξα περιούσε μόνον τη Δευτέρα. Η μόνη κατοικία που υπήρχε, απομακρυσμένη πολλά μίλια από τον κόσμο, ήταν του Γκός Πέυτερ, μια καλοφτιαγμένη κι άνετη παράγκα με δυο πατώματα, που το κάτω μέρος της ήταν από τοξόλα και το πάνω από ξύλο, θαμμένη με κάποιο γούστο και χαμένη ανάμεσα στους απέραντους αγρούς.

Μέσα σ' αυτή τη παράγκα έμενε ο Γκός με την άσχημη του γυναίκα Μπίντυ, που του είχε χάρισει ένα παιδάκι αρκετά ευρωστό και ώρατο.

Ο Γκός Πέυτερ είχε πάει στο Ντέρβερ, μια από τις πιο αξιολογές πόλεις του Κολοράντο για ν' αγοράσει μερικά αγροτικά μηχανήματα και εργαλεία, λέγοντας στη γυναίκα του πως θα γύριζε τη Δευτέρα.

Αντί όμως του Γκός, έφτασε ένα γράμμα, που η Μπίντυ διάβασε μ' αγωνία:

«Πολυαγαπημένη μου γυναίκα,

Παρά την υπόσχεση που σου έδωσα πως θα έρθω κοντά σου τη Δευτέρα, δυστυχώς δεν θα μπορέσω να την πραγματοποιήσω, γιατί ένα άρρωστο δυστύχημα με κρατά κρυμμένο επάνω στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου. Πρόκειται για ένα σπασίμο του δεξιού μου ποδιού. Αλλά μην ανησυχήσεις καθόλου. Οι γιατροί μου είπαν πως θα μπορέσω να γυρίσω στο Ράιτσερ Πόιντ με την ταχυδρομική άμαξα της άλλης Δευτέρας, οπότε αν είμαι σε θέση να κινηθώ, λυπούμαι εξαιρετικά που θα σ' αφήσω μόνη με τον μικρό μας Τζιμ για μιαν ολόκληρη εβδομάδα! Μα έσυ είσαι γυναίκα με πολύ θάρρος και ικανή να αντιμετωπίσεις το κάθε τι, δεν είν' έτσι; Και το σπασίμο μου είναι τόσο μακριά από κάθε κακό μάτι, που...»

Η Μπίντυ διέκοψε το διάβασμά της, γιατί άκουσε θήματα έξω από το σπίτι κα κάρφω, σε το θλιμμένο της στην πόρτα που είχε μείνει ανοιχτή.

Σχεδόν άμέσως το φως που έμπαινε άδυσγάτιστο και στο κατώφλι της πρώτας έμφανιτο η σιλουέτα ενός ανθρώπου ή ηλού και ρωμαλέου, με ψηλές μπότες και φανελλένιο καρρό πογκάμιο, μ' ένα πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι και με το δεξί χέρι άκουμπισμένο στο περιστροφικό που κρεμώταν από την πέτσινη ζώνη του.

Η Μπίντυ ένοιωσε ένα συναίσθημα φόβου κι έριξε άμέσως μια ματιά στον τοίχο, όπου ήταν κρεμασμένο το όπλο του άνδρός της. Σχεδόν την ίδια στιγμή προχώρησε προς τα εκεί για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

—Θάβλεπα πολύ να τον έλεπα... αλλά πιστεύω πως αν ήταν εδώ, θάγε παρουσιασθή ηδη για ν' αμυνθεί και ν' αμυνθεί, αλλά ο άγνωστος επισκέπτης κατάλαβε τη σκέψη της Μπίντυ και μ' ένα πήδημα, θρόθηκε ανάμεσα στο όπλο και στη γυναίκα και της έκοψε το δρόμο.

—Εγώ; Έξω είδεμ θά φωνάξω τον άνδρα μου! φώναξε η Μπίντυ προσπαθώντας να δείξει κάποια ψυχραιμία.

Ο άγνωστος έκαμς ένα μορφοσμό.

ρεϊ νά κάνει τίποτα. Άλυσέ μου τα σκουριά και σ' όρκίζομαι πως θα σ' αφήσω να πάρετε ό,τι θέλησετε και θα σ' αδειώ που έχωμε κρύψει τα χρυσασικά που πήρα όταν παντρεύτηκα. Κύριε, λυπήθηκε με, μια μητέρα σ' όρκιζε για το παιδί της.

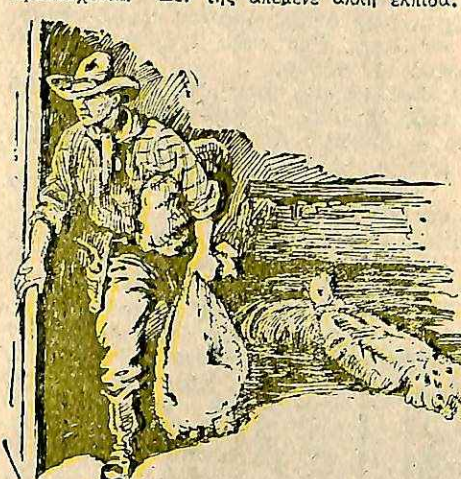
—Εσώπασε. Μέσα στο έρημο σπιτι ξανακούστηκε η φωνή του παιδιού.

—Κύριε! Απατήστε μου! ούρλιασε η Μπίντυ μ' άπεριγραπτή αγωνία.

Καμιά απάντηση δεν ήρθε και τότε η δυστυχισμένη γυναίκα αισθάνθηκε με άφάνταστη πικρία τη σκληρότητα της θεσώς της.

Ο κακοποιός είχε εξαφανισθεί, αφήνοντας την μόνη και σε μια τέτοια κατάσταση, που δεν μπορούσε να κινηθεί, καταδικασμένη μαζί με το παιδάκι της σ' έναν φοβερό θάνατο. Απ' όλη της, δίφα και σπαραγμό της καρδιάς μις μητέρας. Κανείς δεν περιούσε ποτέ από εκείνα τα μέρη. Ο άνδρας της, ξαναγυρίζοντας σε εφτά ημέρες στο σπίτι του, δεν θάβρισκε παρά έναν τάφο με δυο προσφύεις του νεκρού.

Εκλάψε, Εκλάψε πολύ πικρά, ολόένα σπαράζοντας και περισσότερο, κάθε φορά που άκουγε τη φωνή του παιδιού της, που βρισκόταν στο κρεβάτι της. Ύστερα δάγκωσε τα χείλη για ν' μην ούρλιαση, για ν' μην θλαστήσει... Μια ζάλη τρέλας την έκλόβισε ολόκληρη Τέλος, ησύνασε κι άρχισε να προσεύχεται. Δεν της έπεμνε άλλη ελπίδα.

Χωρίς νά ιδή αν τ' όψμα του πέθανε ή όχι, θγήκε από την παράγκα.

παρά από τον ούρανό. Ήλπιζε μόνο σ' ένα θαύμα...

Σ' ένα στιγμή, άκουσε κάτι σαν ούρσιμο κοντά της. Γύρισε και κύτταξε. Ήταν ένας γονόρος άρουραίας, που θά μπηκε από την πόρτα που άφησε ανοιχτή ο κλέφτης φεύγοντας.

Η Μπίντυ πάντα συχαινόταν τους ποινικούς, αλλά τώρα τον εξέθιχε σαν φίλο. Της φάνηκε πως δεν ήταν πια τόσο μόνος. Παρ' όλο που με το θάνατο του έσο που έτρεχε εδώ κι εκεί για ν' αμυνθεί, όταν για μια στιγμή το έδε να στέκεται μπροστά σ' ένα πουκάμι, τότε άκουσε γεμάτο με λάδι, που βρισκόταν κοντά στον τοίχο. Τότε μια παραξενή ιδέα της ήρθε στο νου. Αν δεν μπορούσε να σηκωθεί και να περπατήσει, μπορούσε όμως να συρθεί ως εκείνο το πουκάμι. Πράγματι, με λίγη προσπάθεια, το κατώρησε.

Με τα χέρια δεμένα πίσω στη ράχη της, κοτάρερε να πιάσει το πουκάμι, να το θγάλλει το θούλωμά του, να χύση το περιεχόμενό του.

ΔΙΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ 20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

που δημοσιεύονται εις την σελίδα 8 του παρόντος

- 1.—'Εννέα : Κλειώ, Ευτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Έρατώ, Πολύμνια, Ουρανία και Καλλιόπη.
- 2.—Μεγαλύτερος κατά 1.295 φορές.
- 3.—Φίλτρο.
- 4.—'Ενωσι διαφόρων μετάλλων.
- 5.—Δώδεκα, ήτοι τρία σε κάθε πόδι.
- 6.—Πριπατητική.
- 7.—'Οκτώ λεπτά.
- 8.—Νέα Υόρκη, Λονδίνον, Τόκιο.
- 9.—Το Ρήγα Γκόλφ.
- 10.—Το 480 π.Χ.
- 11.—Το ιουδαϊκό.
- 12.—'Ιερά κατασκευά, που έθλησε τον Δία.
- 13.—Το Φιλιππόπου.
- 14.—Διά σημείου εκτός εθελίας μια και μόνη παράλληλος άγεται τη τούβλη.
- 15.—Πούλι: 'Ο γνωστότατος... μυρμηκόφαγος.
- 16.—Στις 7 ώ 29' και 30" της 23 Μαρτίου 1918.
- 17.—Πεδιάς του Παμύρ (Θιβέτ) 'Ασία 5.000 μ.
- 18.—'Εξη.
- 19.—Το Σειρίου.
- 20.—'Εκατόν πενήντα. (ΓΕΝ. κεφ ζ' § 24)... Και έκτατον το ύψος έπι γής έκτατον πενήντα ημέρας.

του χάμω και νά αλείψη τους κόμους του σχοινιού με το όποιο ήταν δεμένη. Ο άρρευστος στην άρχη φανόταν διατακτικός, αλλά η πείνα τον άνάγκασε γρήγορα νά πλησιάσει το θουτηγμένο στο λάδι σκυλη και ν' άρχιση νά τ' οροκινίη ως που το έκοψε και η Μπίντυ έλευθερώθηκε.

—Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου! Σ' ευχαριστώ! ξεφώνισε.

Με άπεριγραπτή αγωνία η Μπίντυ έλυσε τα πόδια της, σηκώθηκε όρθια κι έτρεξε άμέσως ν' άγκαλιάσει τον μικρό της Τζιμ, που βρισκόταν ήδη σε κατάσταση άπελπιστική.

Τι την έπείραζε τώρα πιά για όσα της ήρηρε ο κλέφτης; Της έφτανε που το παιδί της είχε σωθεί!

ΜΑΡΙΝΟ

Γιά τ' αλουλούδια σας

Η ΡΕΖΕΝΤΑ

ΑΥΤΟ το όσαιο λουλούδι καλλιεργείται σ' όλα τα περιόδια, γιατί δεν χρειάζεται μεγάλες φροντίδες και είναι απ' τα πιο διακοσμητικά φυτά.

Η ρεζεντά γνωρίζεται άμέσως από τον πολυκλωνό θλαστό της, που δεν φαίνεται σχεδόν καθόλου γιατί τον σκεπάζουν τα κλαδιά του, τα φύλλα της που μοιάζουν με φτερά και τα πολλά και μικροσκοπικά λουλούδια της που έχουν λεπτό και ευχάριστο άρωμα.

Η ρεζεντά άπαντάται στην Εύρωπη, στην Άσια και την Άμερική και καλλιεργείται σε 30 είδη και ποικιλίες. Στον τόπο μας καλλιεργούνται δέκα ποικιλίες, απ' τις όποιες ξεχωρίζουν δύο: η ρεζεντά ή ευσόμη και η ρεζεντά ή πυραμιδοειδής.

Η ρεζεντά ή ευσόμη φθάνει σε ύψος 25 πόντων, τα κλαδιά της είναι πυκνά, τα φύλλα της θγαίνουν σε διάφορα έπιπεδα (είνε δηλ. έναλλάσσόμενα) και τα λουλούδια της είναι μικρά, πυκνά, πρασινοάσπρα και άρωματικά. Ση πολλά χρόνια, άντέχει σ' όλες τις καιρικές μεταβολές κι' άνθίζει όλο κληρο τον χειμώνα, όταν θέσεται διατηρήται σε γλάστρες ή σε κασόνια που προφυλάσσονται κάτω από ύπστεγα ή μέσα σε δωμάτια.

Η ρεζεντά ή πυραμιδοειδής καλλιεργείται σε γλάστρες ή κασόνια. Το άνάστημά της φθάνει σε ύψος 20 πόντων και τα πολλά κλωνάρια της άποτελούν είδος άνθοδόσμης, ή όποια στην κορυφή της φέρει πολλά μικρά και άρωματικά λουλούδια. Αυτή η ποικιλία, έπειδή είναι μικρού άνάστηματος και έχει πολλά άνθισμένα κλαδιά, είναι κατάλληλη για το στόλισμα των παραθυριών και των μπαλκονιών.

Πώς καλλιεργείται. Η ρεζεντά καλλιεργείται και προκόβει και στο περιόδι, άρκει νά φυτευθεί σε μέρος που νά τ' όλγηση ο ήλιος και νά είναι εύερο.

Το σπόρο της ρεζεντάς τον σπέρνουν κατά τον Άπρίλιο ή Μάιο σε γλάστρες ή σε κασόνια και με μικρό θάθος από την έπιφάνεια του χώματος. Άπαράτητο είναι το συχνό πότισμα με ποτιστήρι που νά έχη ψιλό σουρωτήρι μπροστά. Όταν ξεπεταχθεί το φυτό και φανούν μερικά κλαδάκια, τότε κόβουμε τα μικρότερα κλαδάκια κι' αφήνομε τα μεγαλύτερα, γιατί μόνον έτσι το φυτό θά γίνη γερό και θ' άνθιση κανονικά.

Η ρεζεντά άνθίζει από τον Ιούλιο ως τον 'Οκτώβριο. Αν θέλωμε να διατηρηθούν περισσότερο τα λουλούδια της, τότε κόβουμε όλα τα λουλούδια που άρχίζουν νά κάνουν σπόρο κι' έτσι το φυτό έλαφρώνεται από τα πολλά του λουλούδια και μπορεί νά βρέψη καλύτερα αυτά που άπέμειναν.

Δ. Ν. ΠΑΠ

Διακόπα η θροχή άπει λούσε νά σπάση τα ραγισμένα ήδη τζάμια και μανιασμένος σφύριζε ο άέρας, κάνοντας το ξύλινο παράπηγμα νά κουνιέται συθέμελα.

Το πυκνό σκοτάδι δεν άφηνε νά διακρίνη κανείς τίποτε, δυο μέτρα πιο μπρός του και την άγρια συμφωνία των μανιασμένων στοιχείων διέκοπτε που και που το φοβισμένο ούρλιαχτό του Κιοπέκ, που κάπου, θέσθαια, ήταν τρυπωμένος.

Με χωμένο το κεφάλι ανάμεσα στις παλάμες μου, ξαναδιάβαζα καθισμένος στο μικρό γραφειάκι μου, για πολλοστή φορά την «έπειγουσα διαταγή» του Στρατηγείου, που

Μια γυναίκα στο αεροδρόμιο

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΟΥ ΓΙΑΝΝΕΛΗ

Εδώ και μια ώρα, άψηφώντας τη γύρω του θύελλα, μάς έφερε ένας έκτακτος άγγελιαφόρος.

Κι' όσο διάβαζα, τόσο ένοιωθα μέσα μου μιαν άγρια χαρά για τη συμφορά και τον πανικό που θά σπέρναμε στον έχθρο και που άσφαλώς θάδιναν την νίκη στους ήρωικούς μας φαντάρους... Φτάνει νά σταματούσε προς το πρωϊ ή θύελλα έξω, για νά μπορούσε ολόκληρη ή μοίρα νά φτερουγίση αβιγνιδιστικά επάνω από τον άνυποπτο έχθρό...

Κάποια στιγμή, το άπειλητικό τώρα γαύγισμα του Κιοπέκ διέκοψε τις σκέψεις μου και μ' έκαμε νά τιναχθώ όρθιος... Τίποτε άλλο δεν άκουγόταν. Σκόλισα με μια θήκη ειφολόγησ τ' αμισσομένονα κάρβουνα του μαγκα-

λιού μου, άπλωσα τα παγωμένα σχεδόν χέρια μου επάνω απ' αυτό και τρίβοντάς τα μετά, κύτταξα άπέναντι το ρολόϊ.

Δώδεκα παρά τέταρτο άκόμα! Ύστερα όμως άπό ένα τέταρτο, θά μπορούσα κι' εγώ νά κοιμηθώ. Η θάρδια του άξιωματος της υπηρεσίας έληγε και το πρωϊ θά είχαμε πολλή δουλειά...

Το γαύγισμα του Κιοπέκ, ολόένα άπειλητικότερο, άκουγόταν τώρα πιο σιμά μου. Έκαμα νά τρέξω προς την πόρτα, όποτε μου φάνηκε πως μια γυναίκα φωνή γεμάτη τρόμο έξέσκιζε τον άέρα, που πνίγηκε όμως από μια άλλη θροντώδη φωνή:

—«Άλτ!... Τίς εί;... Στά όπλασας!»

Άποφασιστικά τότε, άνοιξα την πόρτα,

Μαζί με τον μανιασμένο άέρα, που μπουκάρησε μέσ' στο γραφείο, άναποδογυρίζοντας ό,τι βρήκε στο πέραςμά του, και τη θροχή που μ' έλουζε, έφθαν καθαρα τώρα στ' αυτιά μου, μπερδεμένες άπειλητικές άνδρικές φωνές που σκέπαζαν μια γυναίκα διαμαρτυρία.

—Όχι έσεις! Στον άξιωματικό σας νά με πατεί!... Δέν κρατήθηκα. Σήκωσα τον γιακά της χλαίνης μου και ρίχθηκα εκεί που φώναζαν.

—Λογία, τί συμβαίνει; —Νά, αυτή έδώ θρέθηκε τρυπωμένη ανάμεσα στα ύπστεγα, κύριε υπολοχαγέ, και κάνει και τη ζόρικη, γιατί θέλησα νά την έρευνήσω... Έμπρός, μωρή!...

—Ένα «ώχ», σκέπασε τα τελευταία λόγια του λο-

χία και σχεδόν άμέσως έπεφτε επάνω μου ένα μυσσκεμένο από τη θροχή σώμα, ενώ ο Κιοπέκ, στριμωγμένος ανάμεσα στα πόδια μου ήταν έτοιμος νά χυμύξη επάνω του.

Κράτησα στα χέρια μου το σώμα, που δεν ήξερα αν από φόβο ή από κρύο έτρεμε αδιάκοπα και με λίγα θήματα το έφερα, σχεδόν σούρνοντας μέσα στο γραφείο μου.

Τ' άφησα, για νά κλείσω την πόρτα και νά διώξω τον Κιοπέκ, που επέμενε νά μπη μέσα και, γυρίζοντας πίσω μου, είδα κολουρασμένο στο πάτωμα, έμπρός στο ντιβάνι, έναν μουσκεμένο δγκο κατασκευασμένο με μια μεγάλη μπέρτα, που συνήθιζαν στα γύρω χω-

σαρκώδη χείλη σ' ένα μου
ροκόκινο χρώμα, ίσως
απ' το κρύο...

Χωρίς κανένα φόβο και
μωλον γελαστά, τα μάτια
της με κύτταξαν κατάμα-
τα που περιεργάζομαι,
κάπως παρατεταμένα, το
σύνολό της.

Είχαμε τόσο καιρό να
δοίμε γυναίκα εκεί πέρα...
Κολλημένο απ' τη θροχή
κι' αυτό επάνω της, ένα
καινούργιο σχεδόν φόρε-
μα, άφηνε να διαγράφον-
ται καθαρά οι γραμμές έ-
νός καλοφτιαγμένου σώμα-
τος, που δεν μπορούσε να
το πη κανείς ούτε παχύ,
ούτε λεπτό.

Ατάραχη, παρακολουθού-
σε το βλέμμα μου, που λές
και δύσκολα θα μπορούσε
να συνήθισα στο άναπάντε-
χο αντίκρυσμα μιάς όλο
πρόκλησις γυναίκας, όποτε
κάποια στιγμή έπρόσεξα
ότι τα πόδια της έτρεμαν.

Μα έσεις τρέμετε, κυ-
ρία μου... Πρέπει να βγά-
λετε και τα βρεμένα αυ-
τά ρούχα, είπα άσυναίσθη-
τα, όποτε αντίκρύχοντας
το ειρωνικό κάπως χαμό-
γέλο της, έπρόσθεσα κοκ-
κινίζοντας: Ναι, βέβαια,
πώς μπορεί να γίνη αυτό.

Ω, μην άνησυχήτε, κύ-
ριε... Η ζέστα του γραφεί-
ου σας και η έξαιρετική
καλωσύνη σας γρήγορα
θα με κάμουν να συνέλθω.
Αλλωστε, βλέπετε έσεις
κανέναν τρόπο να γίνη κι'
άλλοιως;

Μιλώτε τόσο γλυκά η
γυναίκα αυτή, χαμογελού
σε τόσο προκλητικά, που
δεν έδιστασα καθόλου να
της προτείνω:

Να φορέσετε τις πυτζά-
μες μου, επάνω απ' αυτές
τη χλαίνη μου και ν' άπλω-
σετε τα ρούχα σας κάπου
έδω, για να στεγνώσουν
ώς το πρωί...

Ως το πρωί! Και τη
νύχτα που θα περάσω;

Αλήθεια! Αυτό δεν το
είχα σκεφθώ. Πού θα περ-
νούσε τη νύχτα της η γυ-
ναίκα αυτή; Και έπειτα
ποιά ήταν και τί ζητούσε
μια γυναίκα με τέτοιον
καιρό, σε μια εποχή πολε-
μικού όργασμου, νύχτα με-
σάνυχτα στο αεροδρόμιο;

Και σαν να παρακολου-
θούσε και η ίδια τη σκέψι-
μου, τραβήχθηκε λίγο πιό
πέρα, φοβισμένη κάπως,
περιμένοντας την άπάντη-
σί μου.

Γι' αυτό θα σκεφθώ,
της είπα. Περιμένετε λίγο
λεπτά...

Ανοίξα την πόρτα και
πατάχτηκα στο διπλανό
παράπηγμα, όπου ήταν τα
διαμερίσματα των αξιω-
ματικών, για να έπιστρέ-
ψω σχεδόν άμέσως με τις
μάλλινες πυτζάμες κάτω
απ' τη χλαίνη μου. Την
βρήκα σχεδόν ζορωμένη
στην ίδια θέση.

Πάρτε τις, πάρτε και
την χλαίνη μου, γόαλτε
τα βρεμένα αυτά ρούχα
σας και μόλις ετοιμασθή-
τε, ανοίξτε την πόρτα. Έ-
γώ θα περιμένω στο διπλα-
νό διαμέρισμα.

Ψιθύρισε ένα δειλό «εύ-
χαριστώ» και πήρε ό,τι
της έδινα.

Απλωνα το χέρι μου ν'
ανοίξω την πόρτα για να
βγώ έξω, όταν σαν άστρα-
πη πέρασε μιά σκέψις απ'
το μυαλό μου. Γύρισα στο
γραφείο, όπου άπλωμένη,
όπως την άφησα, βρήκα
την «εμπιστευτική διατα-
γή» του Στρατηγείου. Την
εδίπλωσα θιαστικά, κλεί-
δωσα στα συρτάρια ό,τι
άλλα χαρτιά βρίσκονταν
επάνω σ' αυτό, και, χωρίς
να ρίξω ούτε μιά ματιά
στην άγνωστη γυναίκα,
βγήκα απ' το γραφείο.

Δεν περίμενα πολύ στο
διπλανό διαμέρισμα όπου
κατέφυγα για να προφυλα-
χθώ απ' τη θροχή που έξα-
κολουθούσε ακόμα. Όπως
της παρήγγειλα, η παράξε-
νη εκείνη γυναίκα άνοιξε
σύντομα την πόρτα του
γραφείου και με λίγα ά-
νοιχτά βήματα βρέθηκε
μέσα.

Φορώντας τις πυτζάμες
μου, με ριχμένη τη χλαίνη
στις πλάτες και με το ίδιο
προκλητικό χαμόγελο, στε-
κόταν τώρα στη μέση του
γραφείου, ενώ τα μεγάλα
μαύρα μάτια της με κύττα-
ζαν πάλι άφοδα. Αντικρύ-
ζοντας τη φορά αυτή τη
μελαχροινή εκείνη όμορ-
φή μπροστά μου, το γε-
μάτο ήδονική πρόκλησις
γυναίκεό εκείνο κορμί,
δεν μπόρεσα ν' άποφύγω
μιάν έσωτερική ταραχή...

Είχαμε τόσο καιρό να
δοίμε γυναίκα εκεί πέ-
ρα!...
Δεκατέα! Άλλωστε!

Η παγερή αυτή φωνή
του σκοπού π' άκούστηκε
έκείνη τη στιγμή απ' έξω,
μ' έκαμε να συνέλθω και
μαζί να σκεφθώ το δικό
μου καθήκον.

Και τώρα, κυρία μου,
καθήστε και πείτε μου
ποιά είσθε και πώς βρεθή-
κατε με τέτοιον καιρό κι'
αυτή την ώρα στα ύποστε-
γά μας. Λυπούμαι που σας

κάνω τις αδιάκριτες αυτές
ερωτήσεις, σας υπενθυμι-
ζώ όμως ότι βρισκόμαστε
σ' εμπόλεμο κατάσταση
και συνεπώς οι στρατιωτι-
κοί κανονισμοί άπαιτούν να
δικαιολογήσετε άπολύτως
την παρουσία σας και μά-
λιστα μεσάνυχτα μέσα σε
στρατιωτικόν καταυλισμό.

Κάθισε στο άπέναντι ντι-
θάνι, έθασε το ένα πόδι
της επάνω σ' άλλο, τρά-
βηξε μέσ' απ' τα βρεμένα
ρούχα της κάτι χαρτιά, τ'
άνοιξε μπροστά του κι' άρ-
χισε να μιλά δίνοντας στη
φωνή της έναν γλυκό παι-

διάστικο τόνο.

Ήταν δασκάλα στο χω-
ριό που άπείχε λίγες ώ-
ρες απ' το αεροδρόμιο μας
ένώ ο άντρας της, δασκα-
λος κι' αυτός, ήταν διωρι-
σμένος σ' ένα άλλο εκεί
γύρω μας. Μιά ξαφνική
άρρώστεια του την άνάγκ-
κασε να τρέξη κοντά του
τις θραδυνές ώρες, καθά-
λα επάνω σ' ένα άλογο
και με τη συντροφιά ενός
υπηρέτη του κοινοτάρχου
του χωριού της.

Στο όρομο τους έπιασε
η θροχή και η κακοκαιρία
και φοβισμένο τ' άλογο
απ' τις αδιάκριτες άστρα-
πές, έτρεχε άκράτητο, σαν
άφηνιασμένο, ώσπου την
έβριζε, εύτυχώς, επάνω σε
κάτι χόρτα και συνέχισε
τόν καλασμό του.

Ο ύπηρετής, που αυτός
πήγαινε πεζή, δε μπόρεσε
να την άκολουθήσει κι' έ-
τσι έβρεθηκε μόνη της μέ-
σα στην έρημιά και κάτω
απ' την καταιγίδα. Όρες
παραπλανήθηκε μόνη της,
ώσπου αντίκρυσε ένα άμυ-
δρό φως, που έβγαине απ'
το γραφείο μου, διευθύνθη-
κε προς αυτό και μη βλέ-
ποντας μπροστά της, κα-
θώς σερνόταν σχεδόν, έ-
φτασε στα ύποστεγα.

Εκείνη τη στιγμή άκρι-
θώς την άντελήφθη ο Κιο-
πέκ, άρχιζε τα γαυγίσμα-
τα και σε λίγο την έπιασε
ο σκοπός. Έτσι βρισκό-
ταν τώρα στο γραφείο
μου.

Ζήτησα μερικές εξηγή-
σεις ακόμα, περισσότερες
λεπτομέρειες κι' άποδεί-
ξεις για όλα αυτά, και τέ-
λος της είπα ότι υποχρεω-
τικά θάμενε σαν υπό κρά-
τησιν ως το πρωί, όποτε
θάταν εύκολο να έξακρι-
θώθουν απ' την ύπηρεσία
μας όλα.

Δέχθηκε μ' εύχαρίστησι
την απόφασί μου και μ' εύ-
χαρίστησε πιό πολύ ακό-
μα, όταν της είπα ότι το
ντιβάνι του γραφείου ήταν
στη διάθεσί της.

Η ώρα ήταν πιά περα-
σμένες δύο, και σκέφθηκα
ότι ήταν καιρός να την ά-
φήσω. Της έφερα μιά κου-
βέρτα απ' το δωμάτιό μου
και της είπα ότι μπορούσε
να κοιμηθώ ήσυχη με την
βεβαιότητα ότι δεν θα την
άνησυχούσε κανείς ως το
πρωί.

Τα σαρκώδη χείλη της
διέγραψαν ένα χαμόγελο
εύχαριστήσεως, ενώ τα μά-
τια της, τα μεγάλα κατά-
μαυρα εκείνα μάτια της,
λές και κάτι ήθελαν να
προσθέσουν...

Σας εύχαριστώ, κύριε,
μούπε για μιά φορά ακό-
μα και μου άπλωσε το χέ-
ρι της.

Έκαμα το ίδιο κι' έγώ,
μά όταν έσφιξα στη φού-
χτα μου το άπαλό και πα-
χουλό εκείνο χεράκι, ένα

διαπεραστικό ρίγος συγ-
κλόνισε το κορμί μου...
Πόσον καιρό, σ' αλήθεια,
είχαμε να πιάσωμε γυναι-
κειό χέρι, εκεί πέρα!...

Καλή νύχτα σας, κύριε
ύπολοχαγέ, ποτέ δεν θα ξε-
χάσω την καλωσύνη σας...

Τα λόγια της με συνέ-
φεραν. Ναι, ήμουν ύπολο-
χαγός, άξιωματικός της
ύπηρεσίας εκείνο το βρά-
δυ, κι' όμως αν δεν μου το
υπενθύμιζε θα νόμιζα πως
ήμουν μονάχα νέος...

Έφερα το παχουλό χε-
ράκι της στα χείλη μου
και την καληνύχτισα με
φωνή που δεν μπόρεσα να
κάμω σταθερή...

Πρίν πάω να κοιμηθώ,
φώνασα τον σκοπό και το
συνέστησα νάχη το νου του
και στη γυναίκα αυτή και
ύστερα από λίγα λεπτά
βρισκόμουν στο ζεστό
κρεβάτι μου.

Πόσες ώρες είχα περά-
σει; Στην άρχη, καθώς ζύ-
πνησα ξαφνιασμένος, νόμι-
σα πως εξακολουθούσαν οι
θροντές της θραδυνής κα-
κοκαιρίας. Οι δυνατές ο-
μως φωνές, οι άπανωτές
διαταγές και τα στριγγά
σαλπίσματα του συναγερ-
μού μου δώσαν να καταλά-
βω πως κάτι άλλο συνέ-
βαινε.

Πετάχτηκα ως το παρά-
θυρο. Δεν είχα χαράξει
ακόμα, μα ούτε αέρας
φυσούσε, ούτε θροχή έπε-
φτε πιά. Μόνο επάν' από
το αεροδρόμιο, ένα σύννε-
φο άεροπλάνων έβριχνε ά-
διάκοπα θόμβες στον κα-
ταυλισμό μας.

Μιά φλόγα πέρασε μπρός
απ' τα μάτια μου και σχε-
δόν άμέσως σωριάσθηκα
χάμω, χτυπημένος στο κε-
φάλι...

Στο στρατιωτικό νοσο-
κομείο, στον θάλαμο κρα-
τουμένων, έμαθα ύστερ' ά-
πο δυο τρείς μέρες, όταν
πιά είχα συνέλθει έντελώς
πως όλόκληρο το αεροδρό-
μιό μας άνεσκάφη απ' τις
θόμβες των έχθρικών άε-
ροπλάνων, χωρίς, εύτυχώς
να θείδουν κανένα μας άε-
ροπλάνο.

Μαζί με τις θόμβες ρί-
χτηκε και ένα δέμα, που
είχε μέσα τις πυτζάμες
και τη χλαίνη μου κι' ένα
κομμάτι χαρτί, που άπευ-
θυνόταν σ' έμένα:

«Και πάλι σας εύχαρι-
στό πολύ για την εύγε-
νή σας συμπεριφορά άπέ-
ναντί μου. Θελήσατε να κά-
μετε το καθήκον σας, ό-
πως κι' ενώ το δικό μου.
Δεν μπορώ όμως να σας
εύχαριστήσω και για τη
συμπεριφορά σας στη γυ-
ναικά...»

Η γνωστή σας δασκάλα
Άννη Χάρπερ
ΘΑΝΟΣ ΓΙΑΝΝΕΛΗΣ

Δύο γράμματα βπουδάια, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου, κόσμους και πρς όδορομίων

Κάτι πού κα' ό Κλέωνας πολύ το έκτιμά...

Τό άνοιγμα τών σινεμά

Χαρίδμε μου,

Ηνοιξαν οι κινηματογράφοι,
κι' οι διευθύνοντες αυτούς δεν κάνουν και νισάφι,
άλλ' έννοούν όλα τα φίλμ, καλά τε και κακά,
να τα χαρακτηρίζουν με υπερθετικά,
νομίζοντας, ως φαίνεται, πως μάς ένθουσιάζουν,
αν τους «αστέρας», ως έξης, μάς τους παρουσιάζουν:
«Η γλυκιάτη... άνασσα των πάγων Σόνια Χένυ!»
«Η κομψοέκτομος Γουέστ (που διαρκώς... παχαίνει)!»
Τό θαύμα του αλόνος μας: η Λίζα Ντελαμάρ!
«Ο μέγας, ο τεράστιος, ο γίγας Πιέρ Μπλανσάρ!»
Οι πιό μεγάλοι κομικοί του κόσμου: Μπρίδερς Μάρξ!
Νήτριχ: Κάτι τό άφθαστον ως πνεύμα και ως σάρε!
«Η Άφροδίτη του εκράν, η Λόντια Μπαρόβα!»
Ζάν Πιέρ Όμόν: ό συμπαθής υιός του... Καζανόβα!...

Με κάτι τέτοια, φίλε,
και άλλα πιό άνόητα,
που πάντα αναφέρονται εις γόησαν ή γόητα,
γεμίζουν καθημερινώς κι' άσφυκτικώς αι στήλαι
της κάθε έφημερίδος,
όπου διαφημίζεται τό μέγα τούτο είδος!
Κι' άφού δημοσιεύονται αυτά χωρίς παρέκκλιση,
της εύκαιρίας δράττομαι, να υποβάλω εκκλησιν
όπως οι θεατρώναι,
με τα λιμά, εις τό έξης, παύουνε να μάς τρώνε,
γιατί δεν εινε φρόνιμον τό να μάς θανατίζουν
και με τα υπερθετικά να μάς παραλαίλουν,
και τόσα να μάς γράφουνε, και κατά τρόπον, ώστε,
στο τέλος από θεαται να γίνουμ!... άναγνώσταί!...
Είνε καιρός ή λογική τό πράγμα να καλύψη,
κι' αυτός ό ένθουσιασμός, βρε άδερφέ, να λείψη!...

Παρ' όλα αυτά, Χαρίδμε, θα σου τονίσω πάλιν,
ότι αισθάνομαι χαράν—χαράν πολύ μεγάλην—
γιατί θα ξαναδώ,
στις αίθουσες του σινεμά που έχομεν έδω,
τα «άστρα» π' άγαπάω.
Και σου τονίζω, ά—προπό,
αν και δεν είν' άνάγκη,
πως συμπαθώ τό μέγιστα τους πόδας της φόν Νάγκυ,
της Μάρθας Έγκερθ την φωνήν, της Κράουφορντ τον
(γέλωτα,
του δαιμονίου του Τόμ Μίξ τ' άλογα τα ξεσέλλατα,
τό σώμα της Βιβιάν Ρομάνς και της Λαμουρ την κόμη,
της Τζίντινγκε Ρότζερς τους χορούς, κι' άλλα πολλά άκόμη!

Και κάποιο άλλο ζήτημα θα ήθελα να θέσω,
και μίαν λύσιν επ' αυτού όρθην να υποδείξω,
ήτις τα ζεύγη άφορξ που κάνουν, κάπου-κάπου,
στην αίθουσα του σινεμά, ό,τι στο... Φιλοπάππου!
Για να λυθώ, λοιπόν, αυτό τό «ζήτημα τιμής»,
προτείνω να καθώμαστε εις τό έξης άνάγνα,
ή, σαν τις ταξιδέτριες, να έχομε κι' έμεις
ήλεκτρικά... φανάρια!...

Διά ταύτα σε άφήνω με όργην αλλά και μένος
και διατελώ προθύμως
ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Κλέων,
Άποτρολλόθηκες! Τί άλλο να σου πώ;
Και έπειδή βαρέθηκα να παραισιωτώ
όλες τις κουταμάρες σου, τα περι σινεμά,
θα σ' άναπτύξω ήσυχα, ήρεμα και ώμά,
και δίχως γάχω, βέβαια, έλπίδες να σε πείσω,
θα κάνω μιά προσπίθεια να σε κατατοπίσω.
Δεν έπρεπε, βρε Κλέωνα, έν πρώτοις, να φανής
τόσον ξενομανής,
γιατί, στο κάτω της γραφής, δημιουργείς χαλάστρα,
εις τα δικά μας «άστρα»!
Μου έξυμνείς του Χόλλυγουντ την θηλυκή μαφία,
και άγνοείς παντάσιν τη Βέμπο τη Σοφία,
που εινε, όπως λέγεται, θεντέττα με τα ούλα της.
ώς θα μάς δείξη προσεχώς με την «Προσφυγοπούλα» της.
έν έργον δροσερώτατον—άλλ' όχι πάλι κρύον—
παρεμφερές με τό γνωστόν... «Λιμάνι των δακρύων»,
τό φίλμ που σκηνοθέτησεν ό συμπαθής Μαδράς,
κι' εισπράξεις έκανε μ' αυτό πάρα πολύ άδράς!...

Έπειτα, φίλε Κλέωνα, βρίσκω πολύ παράλογα,
τά όσα μου άνέφερες για του Τόμ Μίξ τα άλογα.
Γνωρίζεις, βέβαια, καλά να τρέχη με τους ήππους,
—αυτός που έχει, μάλιστα, εινε πολύ ώκύπους—
γι' αυτό, δεν έχω λόγον
να πώ γι' αυτόν κακό...
Άλλά σε μιά συζήτηση, φρονώ, περί άλόγων
θάπρεπε ν' άνεμίνυνες και τόν... Κυριακό,
που έχει φίλους τζόκευ, και του κρατούν κι' άβάνα,
πράγμα που κάπως έξηγεί τό ότι... χάνει πάντα!...

Τοσοῦτον δε άδύνατον έχεις έχάτως όμνα,
ώστε σε συνεκίνησε και της Ρομάνς τό σώμα,
άφού 'χεις δη προτίτητα,
σώματα εφειδέστερα, κομψότερα, καλύτερα
όπως τό λίαν εύγραμμον της... Μαντεινίου, να πούμε;...

Θα τελειώσω, Κλέωνα, με δυο κουβέντες σκέτες:
Πως διάολο σου άρεσαν της Τζίντινγκε οι κλακέτες,
άφού παρηκολούθησες την Σίρλεϊ... Ποζέλλι,
άδουσαν και χορεύουσιν όταν και όπως θέλη;
Είν' της Ποζέλλι ό χορός ώραιός και γοργός,
κι' εύχαριστείσαι βλέποντας τό κόλπα του τα χίλια,
συγχρόνως δε διδάσκεισαι, αν είσαι γεωργός,
τό ίδεώδες πάτημα επάνω σε... σταφύλια!...
Τό ύφος σου, παιμύιλτατε, κατόπιν τούτου άφες,
και πρόσθε εις τό έξης να μίν παθαίνης γκάφες...

Επί τούτοις, φίλε Κλέων, σε άσπάζομαι άσμένως
ό πολύ καλός σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Διά την αντιγραφην
Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

‘Η Νορβηγίδα πού...ήταν ‘Αμερικανίς

ΔΗ ή ‘Αμερική γελά ακόμα με το πάθημα του Σάμουελ Γκόλντγουϊν, του γνωστού κινηματογραφικού μεγαλοεπιχειρηματία. Είχε δεχθεί σε ιδιαίτερη άκρόασι, μιάν ώρασιότατη και χαριτωμένη κοπέλλα, ή οποία του εδήλωσε ότι είνε Νορβηγίς, ότι ονομάζεται Ζίγκριντ Τκιούρι, και ότι, στην πατρίδα της, τὸ ‘Όσλο, είχε γνωρίσει μεγάλους θριάμβους ως έρμηνεύτρια έργων του ‘Ιψεν. Ένθουσιασμένος με την «ἀποκάλυψι» του αὐτῆν, ὁ Γκόλντγουϊν τὴν προσέλαβε ἀμέσως, ἔθεσε στή διάθεσί της μιά πολυτελέστατη βίλλα, καὶ τῆς συνέστησε νὰ ἀποφεύγῃ στὸ μέλλον κάθε δημοσίαν ἐμφάνισι, ἐλπίζοντας, μετὰ τὸ μέσον αὐτό, νὰ

‘Η περιβημένη στὰρ Νόρμα Σάρρερ, στὸ ρόλο τῆς «Μαρίας Ἀνδρουαέττας», πού τὸ ὁμώνυμο φιλμ τῆς ἐραβεύθη στὴν διεθνή ἐκθεσι τῆς Βενετίας.

δημιουργήσῃ γῶμα της μιάν ἀμδσφαίρα μυστηρίου, πού θὰ ἀποτελοῦσε ἀργότερα, περίφημη ρεκλάμα.

‘Ηδη, οἱ ἐφημερίδες είχαν ἀρχίσει νὰ ἀσχολοῦνται μετὰ τὴν «μυστηριώδη Νορβηγίδα», ὅταν, ἑσφινικά, ἀπεκαλύφθη ὅτι ἡ Ζίγκριντ ἦταν ἀπλούστατα Ἀμερικανοπούλα! Εἶχε γεννηθῇ στὸ Μπρούκλιν, καὶ ποτὲ της δὲν εἶχε παίξει σὲ θέατρο. Ὁ κ. Σάμουελ, στὴν ἀρχή, συγχίστηκε φυσικά, ἐξαιρετικά, μετὰ ὅμως σκέφθηκε ὠριμώτερα, πὼς τὰ λεφτὰ πού εἶχε ξοδέψει γιὰ νὰ λανσάρῃ τὸ καινούργιο του ἀστέρι δὲν ἔπρεπε νὰ πᾶνε στὰ χαμένα. Ἀνέθεσε, λοιπόν, στὴν Ζίγκριντ, τὸν πρωτεύοντα γυναικίον ρόλο, τὸ καινούργιο του φιλμ, τὸν «Μάρκο Πόλο», τὸν ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστοῦσε καὶ ὁ Γκάρι Κούπερ. Ἡ ἐπιτυχία πού ἐσημείωσε ἡ ταινία αὐτὴ ξεπέρασε καὶ τὴς πιδ αἰσιδόξες προβλέψεις. Ἡ ψευδο-Νορβηγίδα εἶχε νικήσει καί, τὸ ὠραιότερο, ἡ φάρσα τὴν ὁποῖαν εἶχε ἐπινοήσῃ γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ποσοεικύνῃ τὴν προσοχὴ τοῦ κ. Γκόλντγουϊν, τὴν κατέστησε δημοφιλεστάτη στὸ κοινόν. Τὸ δεύτερο τῆς φιλμ, ἡ «Ἀλγερινὴ Κάσπη» ἐστερέωσε τὴν φήμην της καὶ ἤδη, ἐτοιμάζει καὶ τὸ τρίτο, μετὰ συσκευαστικῆς καὶ πάλιν τὸν Γκάρι Κούπερ. Καὶ εἶνε πολλοὶ ἐκεῖνοι πού προβλέπουν, πὼς σύντομα θὰ μεσουρανῇ στὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ.

Δύο καὶ δύο πόσα κάνουν ;

Σχετικῶς μετὰ τὸν ἴδιο ἐπιχειρηματία, ἀναφέρεται καὶ τὸ ἐξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο :

Κάποτε ἐξηγοῦσε στὸν γραμματέα του, τὸν τρόπο μετὰ ὁποῖον προσλαμβάνει τὸ προσωπικὸ του καὶ θέλησε νὰ τοῦ κάμῃ καὶ μιά σχετικὴ ἐπίδειξι τῆς μεθόδου του. Κάλεσε στὸ γραφεῖο του ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους πού περιμέναν στὸν προθάλαμο καὶ τὸν εἰσήγαγε :

—Πόσο κάνουν δύο καὶ δύο;

—Τέσσερα, τοῦ ἀπήντησε ὁ ἄλλος.

—Πολὺ καλὰ. Περᾶστε στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο.

—Εὐνέα, τοῦ ἀπῆντησε ὁ ὑποψήφιος.

—Σπουδαία, τὸν συνηγάρε ὁ κ. Σάμουελ.

—Ἐχετε, βλέπω, φαντασία. Περᾶστε στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο.

Ὁ τρίτος ὑποψήφιος, στὴν ἴδια πάντα ἐρώτησι, ἀπῆντησε ἀδίστακτα πὼς δύο καὶ δύο κάνουν 36.

—Υπέροχα, ἔκαυσε ἐνθουσιασμένος ὁ διευθυντής. Ἐχετε, φίλε μου, πνεῦμα, διορατικότητα, ἐπινοητικότητα. Περᾶστε καὶ σεις στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο.

—Καὶ τώρα, συνέχισε ὁ Γκόλντγουϊν ἀπεθυμένος στὸν γραμματέα του, φαντάζομαι

νὰ μαντεύεις ποιὸν πρόκειται νὰ προσλάβω;

—Φυσικά, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ὑφιστάμενός του. Ἐκεῖνον πού ἀπῆντησε 36.

—Λάθος κάνεις... Ἐκεῖνον πού ἀπῆντησε ἑννέα.

—Μὰ γιατί;

—Γιατί εἶνε, ἀπλοῦστατα, ἀνεπιβὺς τῆς γυναικας μου!

Οἱ προλήψεις τους

Ὅποιον κινηματογραφικὸν ἀστέρη καὶ ἂν ερωτήσῃτε ἂν εἶνε προληπτικός, θὰ σᾶς ἀπαντήσουν ἀδίστακτα ὅχι! Κι’ ὅμως... Μὴν τολμήσετε ποτὲ νὰ τοποθετήσετε ἕνα καπέλλο, μιάν ὀμπρέλλα, ἢ μιά τσάντα, ἐπάνω σὲ κρεβάτι, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Τζίντζερ Ρότζερς. Τὸ θεωρεῖ αὐτὸ μεγάλη γουρσουζιά. Ἡ Κλωντὴν Κολμπέρ δὲν δέχεται ποτὲ νὰ κάμῃ σχέδια, σχετικὰ μετὰ τὸ πού καὶ πὼς θὰ περάσῃ τῆς διακοτῆς της. Ἡ Ζανὲτ Μαντὸνάλντ ἐπιμένει πάντα νὰ τῆς χαρίζουν τὸ πέταλο κάθε ἀλόγου, πού ὑποχρεοῦται νὰ ἱππεύσῃ κατὰ τὸ γύρισμα τῶν φιλμς της. Ὁ Ἔρικ φὸν Στρώχαϊμ θεωρεῖ ὡς ἐξαιρετικὰ γουρσουζικά τὰ παγώνια. Καὶ κάποτε ἄλλαξε ξενοδοχεῖο, γιατί στὸ χαλὶ τοῦ δωματίου του ἦσαν ζωγραφισμένα τὰ πουλιά αὐτά. Ἡ Τζόαν Κρόουφορντ ἔχει γιὰ «μασκότ» της μιά μαύρη, παιδικὴ παντοφλίτσα καὶ ἀρνείται νὰ βγάλῃ τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου της, ἔστω κι’ ὅταν παίξῃ ρόλους ἀνύπαντρης νέας. Ἡ Μαίγρυ Ἀστορ, εὐχεται πάντα νὰ ἀποτύχῃ ἡ πρώτη σκηνὴ πού θὰ γυρισθῇ, ἀπ’ τὸ φιλμ στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ, γιὰ νὰ φέρῃ γούρι σ’ ὅλη τὴν ὑπόλοιπὴ ταινία. Ὁ Ρόναλντ Κόλμαν δὲν δέχεται μετὰ κανένα τρόπο νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὴν πρώτην φράσιν ἐνδὲς καινούργιου φιλμ. Τὴν δουλειὰ αὐτὴ τὴν κάνει κάποιος ἄλλος συνάδελφός του, κι’ ἀκολουθῶς τὸ γύρισμα συνεχίζεται κανονικώτατα. Ἡ «θεῖα» Γκάμπρι, ἐπιμένει νὰ ἐμφανίζεται σὲ κάθε ταινία της, μ’ ἕνα τούλαχιστον φουστάνι, μετὰ φαρδεῖα ζώνη. Πιστεύει ἐπίσης πὼς τὸ γράμμα «B» τοῦ ὀνόματός της τῆς φέρνει γούρι, τὸ ὁποῖο ὅμως θὰ παύσῃ, μόλις, τὸ ἴδιο αὐτὸ γράμμα ἐμφανισθῇ καὶ στὸν τίτλο ἐνδὲς φιλμς της. Ὁ γίγας Βίκτωρ Μὰκ Λάγνλεν, ἀρνείται νὰ μῇ σὲ δωμάτιο ὅπου ὑπάρχουν πουλιὰ σὲ κλουβιά καὶ τὸν περιλοῦει κρύος ἰδρώτας, μὲλὶς ἀντικρύσῃ ἀνοιχτὴν ὀμπρέλλα. Μεγάλῃ ἀνησυχία καταλαμβάνει τὴν Μαργλένε Ντῆτριχ, ἂν τύχῃ καὶ πῶς τὸ πρῶτον της κάτω τὸ τραπέζι. Ἡ Σόνια Χένυ φορεῖ πάντοτε ἕνα μικρὸ κόσμημα πού παριστάνει ἕνα λαγοπόδαρο. Τέλος ἡ Μόρην Ὁ’ Σούλλιβαν, πιστεύει στὴν μαγικὴ δύναμι τοῦ τετραφύλλου τριφυλλιοῦ.

Ἀπὸ τοὺς σκηνοθέτας ὁ Γάλλος Πιερ Σεβάλ, γνωστός ἀπὸ τὸ «Ἀλλοθι», τὸ «Ἐγκλημα καὶ τιμωρία» καὶ τὴν «Υπόθεσι Λαφάργκ», ἔχει τὴν πιδ μακάβρια πρόληψιν. Σὲ κάθε του ταινία, πρέπει ἀπαραιτῶς νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἕνα πτώμα. Ὅταν ἀνέλαβε τὴν σκηνοθεσίαν τοῦ τελευταίου του φιλμ, «Τὸ σπίτι τοῦ Μαλτέζου», ἡ πρώτη του ἐνοία ἦταν: «Ποῦ θὰ τοποθετήσωμε τὸ πτώμα;»

Μικρὰ νέα

• Ὁ Ντικ Πόουελ παντρεύθηκε τὴν Τζόαν Μπλουὲλ μόνο καὶ μόνο γιατί, ἐνῶ περπατοῦσαν μαζὶ στὸ δάσος, ἐκεῖνη ἔβριξε ἕνα πέταλο ἀλόγου. Ὁ Ντικ τὸ ἐδεῶρσε αἰσιοναίων καὶ ἔσπευσε νὰ τὴν παντρευθῇ.

• Ἡ Καρόλ Λομπάρντ, ἀντὶ προῖνου ροφῆματος τρώει ἕνα μπιφτέκι. Τὸ μεσημέρι γευματίζει μόνο μετὰ φρούτα καὶ τὸ βράδυ ἀκολουθεῖ αὐστηρὴ διαίτα χορτοφαγίας. Ἡ Καρόλ φρονεῖ ὅτι χάρις στὴν διαίτᾳ της αὐτὴ διατηρεῖ τὴν ὁμορφίαν της!

Στὸ πάρκο, πού ἦταν πρῶτα ἀνθισμένο ἀπὸ χίλιων εἰδῶν λουλούδια, ἐφύτρωναν τώρα ἀπὸ τὰ παρτέρια του κι’ ἔφταναν ὡς τὰ κάγκελλα καὶ τοὺς οἰχους πολλὰ ἀγριολούλουδα καὶ ξερόχορτα. Στὴ λίμνη μετὰ τὸ μαρμάρινο σάτυρο, πού κρατοῦσε μιά σπασμένη φλογέρα, τὰ νερά τῆς ὕρως, εἶχαν γίνῃ καταπράσινα. Τὰ ψηλὰ δέντρα ποὺ περιστοιχίζαν τὸν κάτασπρο μισοερείπωμένο πύργο, ἦσαν σὰν νὰ μοιρολόγουν τὸ παλὸ οἰκοδόμημα καθὼς τὰ λύγιζε ὁ ἄερας, κἀνοντας τὰ κλαδιά καὶ τὰ φύλλα τοὺς νὰ μουγγρίζουν παράξενα. Ὁ πύργος, πού ἀνῆκε στὴν πιδ παλιὰ κι’ εὐγενὴς οἰκογένεια τῆς Βαρσοβίας, κι’ εἶχε χτισθῇ ἀπὸ τὸν κόμητα Α. Βισίτσκι — ἦταν τὸ καμάρι ὅλης τῆς περιοχῆς. Ἀπὸ τὸν κερὸ ὅμως πού πέθανε, πολλὸς, μέσα στοὺς ψηλοὺς ἐπιβλητικούς τοίχους του, ὁ τελευταῖος ἀπόγονος τῆς οἰκογενείας, κανεὶς δὲν εὐρέθηκε νὰ τὸν ἀγοράσῃ, ἂν καὶ εἶχαν γίνῃ ἄκεστοι πλειστηριασμοὶ ἀπὸ τὸν οἰκονόμο τῶν Βισίτσκι, τὸν Γιὰν Μπρόνσκι, ἕναν ἐβδόμηνηταπεντάρη γεροπαράξενο, πού ἦταν πιδ ἰδιοκτησίαν του, ὅπως καὶ τὰ δεκαπέντε στρέμματα πού τὸν περιστοιχίζαν, ὕστερα ἀπὸ τὸ ἀνέγνυμα τῆς διαθήκης τοῦ Ἐρσέρμι Βισίτσκι.

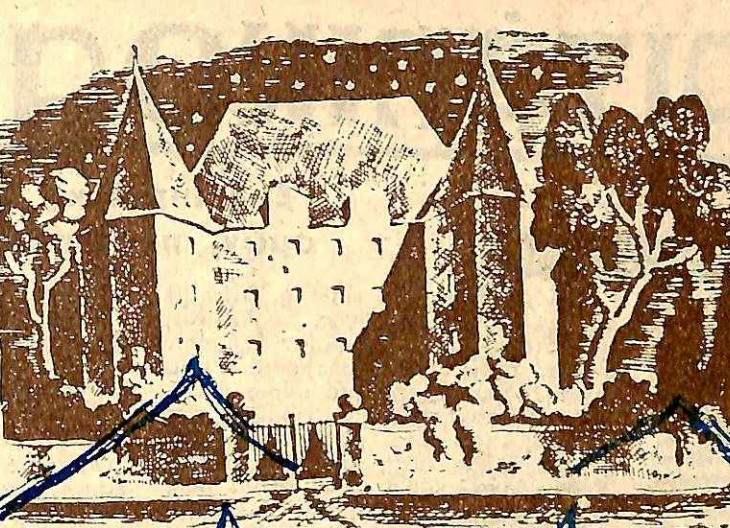
Ὅσο κι’ ἂν ἐπαρρηται πολιτισμένος ἄνθρωπος, εἶνε ἀνυπότακτος ἐν ἑαυτῷ ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ ὠρισμένου προλήψεως. Πὼς ἦταν, λοιπόν, δυνατὸν, νὰ βρεθῇ ἀγοραστής, ἀφοῦ στὸν πύργο ἔδω καὶ σαράντα χρόνια, κάθε νύχτα, μετὰ τὴν ἑσπέρα, παρουσιάζονταν τὰ φαντάσματα;

Ἡ πληροφορία αὐτὴ εἶχε κυκλοφορήσῃ σ’ ὅλη τὴν κληρὴ τῆ Βαρσοβίας, μετὰ τὴν χαρακτηριστικὴ ἐκείνη ταχύτητα πού ἔχουν οἱ διαδόσεις.

Καὶ νὰ πὼς μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορίαν τοῦ πύργου μετὰ τὸ μυστηριώδες παρελθόν ὁ γεροπαράξενος οἰκονόμος, μιά μέρα πού τὸν ἐπισκέφθηκα:

—Ἐμεῖς ἀγαποῦμε τοὺς κυρίους μας καὶ τοὺς σεβόμαστε ἀκόμα κι’ ὅταν αὐτοὶ ἔχουν πεθάνει. Πὼς μπορῶ λοιπὸν ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς τους;

—Φυσικά, ἀναγνωρίζω καὶ σεβόμαι τὴν ἐχεμύθειά σας. Δὲν θὰ ἦταν ὅμως κακὸ νὰ μοῦ λέγατε, ἐφ’ ὅσον κανεὶς πιδ ἀπὸ τοὺς κυρίους σας δὲν ἐρίσκεται στὴ ζωὴ, τὸ συνταρακτικὸ γεγονός πού ἀ-

ΙΛΖΕΛΟΡΕ

‘Ενα διήγημα ἀγωνίας καὶ φρίκης

ναστάτῃσε τὴν γαλήνη τους.

Ὁ οἰκονόμος στριφογύρισε ἐπ’ αὐτὴν τὴν καρέκλα καὶ τὰ μάτια του ἔπεσαν μετὰ κάποιο φόβο σ’ ἕνα ἀσημένιο κουτάκι πού ἦταν τοποθετημένον στὴν ἐνισπῆμένη ἐπὶ τῆς ἀλάδας δωματίου.

—Ὅχι... Πάρτε αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν φώναξε νευρισμένον ὁ ἀγοραστής, ὅπως ἔπρεπε νὰ τὴν φώναζε ἀμέσως σηκώθη καὶ ἔβγαλε τὸ μικρὸ κουτάκι ἀπὸ τὴν ἐνισπῆμένη ἐπὶ τῆς ἀλάδας δωματίου.

—Δὲ μοῦ τὸ ἐπιτρέπει ἡ ἱλζελόρε!

Μιά δυνατὴ περιέργεια γεννήθηκε μέσα μου. Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἱλζελόρε, πού ἀνάγκασε τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο νὰ βιάσῃ; Σηκώθη καὶ καὶ πλησίασα στὴν ἐνισπῆμένη ἐπὶ τῆς ἀλάδας δωματίου καὶ μετὰ τὴν ἑσπέρα, παρουσιάζονταν τὰ φαντάσματα;

—Φύγατε ἀπὸ δῶ, μουρμούρισε μετὰ βραχνὴ φωνή, φύγετε...

Ἐσφινικά ὅμως τὸ πρῶτο τοῦ ἐγίνετο ὠχρό, τὰ μάτια του πετόχθηκαν ἀπὸ τὴν κόγχην τοῦ πύργου καὶ καρφώθηκαν σὰν μαγνητισμένα ἐπάνω στὸ στήθος μου. Ἀρχισε νὰ κλαίῃ μαζὶ καὶ νὰ γελά, δείχνοντας μετὰ τὸ δάκρυ μιά μικροῦλα μαλαματένια ἀράχνη πού εἶχε ἡ καρφίτσα τῆς γραβάτας μου.

—Μοῦ κλέψατε τὴν ἱλζελόρε...χὰ χὰ χά!... Ἡ ἱλζελόρε σὰς ἀγάπη καὶ ἦρθε ἐπάνω σας... χὰ χὰ χά!.

Ἐνα ψυχρὸ ρίγος ἔτρεξε πάνω στὸ κορμὶ μου καὶ ὡς ἐκατάλαβα πὼς βρέθηκα μόνος ἀπέναντι σ’ ἕναν τρελλὸ στὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο δωμάτιο.

Ἐπεισα ὅμως τὸν ἑαυτὸ μου πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν ἦταν ἰκανὸς νὰ μοῦ κάμῃ τὸ παραμικρὸ κακὸ, κι’ ὅπως τοῦ ξεφύγε τὸ κουτάκι πού κρατοῦσε κι’ ἔπεσε ἐπὶ τὸ πάτωμα, καθὼς χαλάνει παράφορα ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρα. Ἐκεῖνος κάθισε κλαίοντας τὴν καρέκλα πού ἦταν ἐνισπῆμένη ἐπὶ τῆς ἀλάδας δωματίου.

Ὅταν ἀνέβη τὴν ἀσημένια ἐνισπῆθη θηκούλα, ἕνα ἀμέσως σηκώθη καὶ ἔβγαλε τὸ μικρὸ κουτάκι ἀπὸ τὴν ἐνισπῆμένη ἐπὶ τῆς ἀλάδας δωματίου καὶ μετὰ τὴν ἑσπέρα, παρουσιάζονταν τὰ φαντάσματα;

—Τίνας; δὺς φορές τὰ πόδια κι’ ὕστερα ἔμεινε ἀκίνητη.

Ὁ γέρος ἔβρισε καὶ μετὰ κῦτταξε. Φαίνετο πιδ ἡ σιγὴ καὶ μετὰ παρακάλεσε νὰ καθίσω.

Μέσα στὸ μυαλό μου στριφογύριζαν χίλιες σκέψεις. Τί ρόλο ἔχει παθεῖ στὴ μυστηριώδη ζωὴ τῶν Βισίτσκι ἡ ἀγκριζωπὴ ἐκεῖνη ἀράχνη;

Ἐπρεπε ὅπωςδήποτε καὶ μετὰ κάθε τρόπο ν’ ἀποπάσσω ἐστὼ καὶ λίγες πληροφορίες ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μισοτρελλοῦ ἐκεῖνου ἀνθρώπου.

—Εἶδατε πόσο καλὴ εἶνε ἡ ἱλζελόρε; εἶπε κοινωδῶς τὸ κεφάλι. Μὰ κι’ ἐσεῖς φαίνεται πὼς εἶστε καλὸς, γι’ αὐτὸ ἦρθε ἐπ’ αὐτὴν. Καθήμενη ἱλζελόρε!

Δὲν ἐπρόφερα οὔτε μιά λέξι μῆπως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μετὰ ἀδύνατον πρῶτο ἔξαναβουβαινόταν.

Ἐκαμε μιάν ἀόριστὴ κίνησιν μετὰ τὸ κεφάλι καὶ συνέχισε.

—Ὅταν πρωτοπῆκε στὴν ὑπηρεσίαν τῶν Βισίτσκι ὁ πατέρας μου, ἦταν εἴκοσι χρόνων. Ἡ κόμησας τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἐκτιμοῦσε, γιατί ἦταν ἕνα καλὸ καὶ ἀφωσιωμένον παιδί. Αὐτὴ τῆς ὅμως ἡ συμπαθεία δὲν ἀργήσε γὰ γίνῃ ἕνας δυνατὸς ἐρωτας. Καὶ στὸ διίστημα τῶν δεκαπέντε μῆνῶν πού ὁ κόμης ἦταν κλεισμένος σὲ μιά ψυχιατρικὴ κλινικὴ ἔφερε στὸν κόσμον ἕνα ἀγοράκι.

Πῆρε μιά θαθεῖα ἀναπνοὴ καὶ συνέχισε:

—Ὁ πατέρας μου τότε, τὸ πῆρε καὶ τὸ παρέδωσε τὴν ἀδελφὴν τοῦ πού ζοῦσε μετὰ τὴν οἰκογένειάν της στὸ ἴδιον ἔρως. Ὑστερα ἀπὸ δύο χρόνια ἐκεῖνος ἐσχεδίασε ἕναν ψεύτικον θάνατον τῆς ἀδελφῆς τοῦ καὶ ἐξήγησε ἀπὸ τὸν κόμητᾶ τὴν ἀδελφὴν νὰ παρῇ κοντὰ τοῦ τὸν ὀφθέν ὄρφανόν, ἐπειδὴ ἡ κόμησας δὲν μποροῦσε νὰ εἴλῃ μακριὰ ἀπὸ τὸ παιδί πού τῆς χάρισε ὁ ἀγαπημένος της, ἂν καὶ στὸ διίστημα αὐτὸ εἶχε ἀποχτήσει ἕνα ἄλλο παιδί, ἕνα ἀγοράκι, πού ὁ κόμης ἦταν πατέρας τοῦ. Ὁ κύριος τὸν δὲν τοῦ ἔφερε καμμιὰν ἀντίρρηση.

Ὁ μικρὸς μεγάλωνε στὸ πλοῦσιον περιβάλλον τοῦ πύργου μαζὶ μετὰ τὸν μοναχογιὸν τοῦ κόμητος.

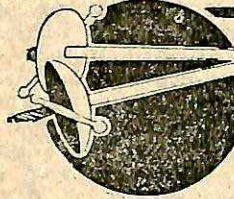
Ὅταν ὅμως ἔφτασε στὴν ἡλικίαν τῶν δώδεκα χρόνων, ὁ κόμης, πού δὲν εἶχε θεραπευθῇ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ψυχικὴν τοῦ ἀρρώστειαν, ἔπεσε σὲ μιά δυνατὴ κρίσιν, ἔπεσε ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ πύργου, ἀφοῦ προηγουμένως ἔπιξε μετὰ τὰ ἴδια τοῦ τὰ χέρια τὴν κόμησας ἐνῶ ἐκεῖνη κοιμῶταν. Πότε τὰ δύο παιδιά κλεισθέντες σὲ ἕνα οἶκον τρελλοῦ καὶ μόνον ὅταν ἔφτασε τὰ εἴκοσι χρόνια τοῦ, ὁ γυῖός του, πρὶν νὰ πεθάνῃ ὁ πατέρας μου, τὸν τόνισαν καὶ μόνον τότε κατέλαβε τὸν πύργον καὶ τὸν ἐξήγαγε ἀπὸ τὸν πύργον. Καὶ πέθανε.

Ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ γέρου κύλισαν δάκρυα καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἐγίνετο ἐπιβλητικὴ καὶ πιδ θλιμμένη καθὼς ἀντιχόουσε στὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο δωμάτιο.

—Οἱ δύο νεοὶ ἐγίναν ἀντρες καὶ σὲ μιά συναναστροφή γνωρίστηκαν μετὰ ἕνα κοπέλλα πού τὴν ἀγάπησαν καὶ οἱ δύο παράφορα. Κανεὶς ὅμως ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς δὲν φανέρωσε στὸν ἄλλον τὸ ἀσθηματικόν. Γίγα μόνον ἐκλάμψαν κι’ οἱ δύο καὶ φανέρωσαν τὸν πόνο τους, ὅταν ἡ νέα πού ἀπασχολοῦσε τὴ σκέψιν

Τὸ τέλος εἰς τὴν σελίδα 65

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊ-
σμών, περιπετειών και έρωτος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

(Ο Πικουλλο ο οποίος είχε κλεισθή επί δι-
μηνον στην εκκλησία του φρουρίου του 'Α-
γκαντό, υπό του αρχιεπισκόπου της Βαλέν-
τίας, για να πεισθή να βαπτισθή, κατορθώ-
νει και δραπέτευει με την βοήθειαν του Πέ-
τρου και των συντρόφων και αναχωρεί α-
μέσως για την Μαδρίτη να συναντήση την λα-
τρευτή του 'Αϊζά. Στον δρόμο συναντάται
με τον Ζουάν Μπατίστα και θέλοντας να τον
αποφύγη αναγκάζεται ν' αλλάξει δρόμο. Βα-
λίζοντας στην τύχη φθάνει μπρος σε μια πο-
λυτελεστάτη έπαυλιν στους κήπους της οποίας
πληθος χωρικών διασκεδάζει. Μία χωρική τον
πληροφορεί ότι η έπαυλις ανήκει στον δούκα
Ντέ Σανταρέμ, ο οποίος παντρευόταν εκεί-
νη την ημέρα. Περιέργος ο Πικουλλο παρα-
κολουθεί λίγο αργότερα την τελετή του γά-
μου και παρ' ολίγον να σωριασθή χάμα όταν
στο πρόσωπο της νέμης ανεγνωρίσει την α-
γαπημένη του 'Αϊζά. Με την βοήθειαν της
Κάρμεν κατορθώνει να συναντήση την 'Αϊζά,
λίγο αργότερα στο δωμάτιο κι' εκεί για δεύ-
τερη φορά μένει κεραυνόπληκτος μαθαίνοντας
απ' το στόμα εκείνης πού άγαπούσε με όλην
την καρδιά του ότι είναι κι' αυτή κόρη του
Ντ' 'Αλβέρκι Ντελσκάμ, αδελφή του! Την
στιγμή πού η 'Αϊζά του εξηγούσε όλα αυτά
θιαστικά θέματα άκουσθηκαν στην πόρτα της
κι' ο Πικουλλο τή συστάσει της αδελφής του
μπήκε σε μια κρυφή πορτίτσα πού ώδηγούσε
στον κήπο. Ο γάμος αυτός του δούκου Ντέ
Σανταρέμ και της 'Αϊζάς, πού άπερασίονη α-
πό τον πρωθυπουργόν, άνάγκασε την Κάρμεν
να γράψη στον άρραβωνιαστικό της Ντόν Φερ-
νάντο να εγκαταλείψη την Πορτογαλία και
να σπεύση προς βοήθειαν της φίλης της την
δε βασίλισσαν Μαργαρίταν να είδοποιήση τον
Γεζίντ ότι η αδελφή του 'Αϊζά παντρευόταν
παρά την θέλησιν της. Ο δούξ Ντέ Λάρμα ο
οποίος ήθελε με κάθε τρόπο να γίνη ο γάμος
αυτός είχε τοποθετήσει κατασκόπους του πού
του ανέφεραν ότι ο Ντόν Φερνάντο θριασκόταν
στη Μαδρίτη και εξήγησε να συναντήση τον
δούκα Ντέ Σανταρέμ όπως και κάποιος άλ-
λος άγνωστος ιππότης).

18ον

Φοβισμένος ο πρωθυπουργός από τα
νέα αυτά πού του μετέδωσαν και μη
ξέροντας τί να υποθέσθ, έγραψεν άμέ-
σως στον δούκα Ντέ Σανταρέμ ότι για
λόγους πού δεν μπορούσε ακόμα να
του εξηγήση έπρεπε ο γάμος του να
γίνη μία μέρα νωρίτερα απ' ό,τι είχαν
άποφασισθή. Ο δούξ ντέ Λάρμα έγρα-
ψεν επίσης και στον άστυνόμο του Το-
λέντο, τον Ζουσε Γκολζάλντο, διατάσσ-
οντάς τον να μεταβή στην έξοχική έ-
παυλιν του δούκου και να βεβαιωθή ό-
τι ο γάμος θα έτελειτο άμέσως και
μαζί να λάβη όλα τα κατάλληλα μέ-
τρα για να έμποδίση τυχόν ένεδον ή
παρόκλησιν σε μονομαχία πού θα εξέθετε
σε κίνδυνο την ζωή του δούκου Ντέ
Σανταρέμ, για την ασφάλεια του ό-
ποιου τον καθιστούσε προσωπικώς ύ-
πεύθυνο.

Την Κυριακή το πρωί η 'Αϊζά εξήγησε
να ιδή τον δούκα Ντέ Σανταρέμ ο ό-
ποιος έσπευσε να υποκλιση άμέσως
στην πρόσκλησιν της μελλούσης συζύ-
γου του. Όταν βρέθηκε μπροστά της
δεν μπόρεσε να κρύψη τον θαυμασμό
του για την έξωτική εκείνη όμορ-
φά πού πρώτη φορά άντίκρυζε στη
ζωή του.

20

—Κύριε δούξ, του είπεν η 'Αϊζά με
τό ήγεμονικόν της ύφους, νομίζω ότι
χρεωστούμε μίαν άμοιβαίαν εξήγησιν
ό ένας στον άλλον. Βλεπούμαστε για
πρώτη φορά σήμερα και αύριο πρέ-
πει να παντρευθούμε. Νομίζω πως
δεν μάς επιτρέπεται να πιστεύουμε ότι
ή αγάπη είναι αυτή πού μάς ένώνει.
Υποσχέθηκα, κύριε, στον έαυτό μου,
να σάς μιλήσω με όλην την ειλικρίνειά
μου. Γίνομαι γυναίκα σας παρ' α τή
θέλησί μου και χωρίς την παρα-
μικρή ευχαρίστησιν.

Ο δούξ δάγκωσε τα χείλη του και
ρώτησε δυσαρεστημένος:

—Τότε γιατί δέχεσθε να με παντρευ-
θητε;

—Διότι αν άρνιούμουνθα θα έκινδύ-
νευε ή ζωή του πατέρα μου και του
αδελφού μου, τους όποιους λατρεύω.
'Αν όμως έσεις θέλατε ν' άρνηθητε
αυτόν τον γάμο, ο πρωθυπουργός δεν
θα είχε κανένα παράπονο μαζί μου.
Θά ήμουν έλευθερη κι' εγώ καθώς κι'
έσεις. Αυτή τη χάρι, κύριε, ήθελα να
σας ζητήσω.

—'Η ειλικρίνειά σας, δεσποινίς, μου
επιβάλλει να σάς μιλήσω κι' εγώ στον
ίδιο τόνο. Σας λέγω, λοιπόν, ότι κι'
εγώ άκουσίως μου κάμνω αυτόν τον
γάμο, διότι αν άρνηθώ ο πρωθυπουρ-
γός άπειλεί να με ρίξη στις φυλακές
και ίσως να με καταδικάσθ σε θάνατο.
Βλέπετε, λοιπόν, δεσποινίς, ότι δεν
είναι στο χέρι μου ούτε εσάς να έλευ-
θερώσω ούτε ο ίδιος να έλευθερωθώ.

—Ενόμιζα, είπεν η 'Αϊζά, ότι με τον
γάμο μου έσώζα μόνο τη ζωή των δι-
κων μου, τώρα μαθαίνω από το στόμα
σας ότι σώζω και τη δική σας ζωή.
Πρέπει λοιπόν ν' άρκεσθίτη σ' αυτή
τη θυσία μου και να μη ζητήσετε τί-
ποτε άλλο από μένα. Σας είδοποιώ
ότι είμαι άποφασισμένη να φυλάξω
την έλευθερία της καρδιάς μου και
των αισθημάτων μου, ακόμα και με
την ζωή μου αν χρειασθ.

—Μη φοβάστε τίποτε, είπεν εκείνος
υποκλινόμενος, θα ζήσωμεν, αφού τό
θέλετε, σάν δυο ξένοι. Σας το όρκί-
ζομαι.

—Εμπιστεύομαι στον όρκο σας, κύ-
ριε δούξ, και σάς ευχαριστώ. Τώρα
είμαι έτοιμη να δεχθώ το γέρι σας ό-
ταν έσθ ή ώρα και να σάς συνάδευ-
σιν στην εκκλησία. Έως τότε διω-
σας παρακαλώ, να υ' άφήσετε μόνη.
Εγώ τόσα πράγματα να σκεφθώ.

Ο Σανταρέμ απέχωρησε λυπη-
μένος κατά βάθος γιατί ή πανέμορφη
εκείνη νέα πού του προώριζαν για γυ-
ναίκα του ήθελε να μείνη έντελώς ξέ-
νη γι' αυτόν.

Δέν πρόλαβε να καθίση στο γρα-
φείο του ο δούξ Ντέ Σανταρέμ όταν
ξαφνικά του άνήγγειλαν ότι ήθελε να
τον ιδή ο πνευματικός του βασιλέως
πάτερ Κορντόβα πού μόλις είχε φθά-
σει από την Μαδρίτη. Ο πνευματικός
πλησίασε τον δούκα και του έδωσε τό
γράμμα του πρωθυπουργού πού διέ-
τάσσε να γίνη ο γάμος την ίδια εκεί-
νη μέρα.

νη μέρα.

—Πολύ καλά, πάτερ μου, είπεν ο
δούξ, όταν διάβασε τό γράμμα. Λάβε-
τε την καλωσύνην να είδοποιήσετε την
δεσποινίδα 'Αϊζά και να όρίσετε την
ώρα πού νομίζετε κατάλληλη για τον
γάμο.

Μόλις ο πνευματικός του βασιλέως
έφυγε για να συναντήση την 'Αϊζά,
ένas υπηρέτης άνήγγειλε στον δούκα
ότι κάποιος πού μόλις έφθασε από την
Μαδρίτη, έπιθυμούσε να του μιλήσθ
ιδιαιτέρως.

—Σου είπε τ' όνομά του;

—Ντόν Φερνάντο Ντ' 'Αγμπάιντα!

—Μ' αυτός έπρεπε να βρίσκειται
στην Πορτογαλία, είπεν έκπληκτος
και μαζί άνήσυχος ο δούξ. 'Ας πε-
ράσθ.

Μόλις ο Φερνάντο μπήκε στην αί-
θουσα πού τον περίμενε ο Σανταρέμ,
είπε κυττάζοντας πειλητικά τον δούκα
στα μάτια:

—'Η νέα την όποία θέλετε να παν-
τρευθίτη είναι αδελφική φίλη της μη-
στής μου. Έπειδή λοιπόν ύποπτεύομαι
ότι ο γάμος αυτός γίνεται παρά τη
θέλησί της...

—'Εγώ, κύριε, δεν τό ύποπτεύομαι
μόνον, διέκοψεν ο δούξ, αλλά είμαι
θέβαιος γι' αυτό. Μου τό ώμολόγησε
ή ίδια.

—Ιοτε, λοιπόν, γιατί δέχεσθε να την
πάρετε;

—'Εχω τους λόγους μου, άπήντησε
ψυχρά ο δούξ.

—'Εγώ όμως δεν έχω παρά ένα λό-
γο να σάς πώ: 'Αν καμετε αυτόν τον
γάμο θα σάς σκοτώσω!

—Και μήπως τό ίδιο δεν θα μου συμ-
βή κι' αν δεν τον κάμω; είπε με πιν-
κρό χαμόγελο ο δούξ.

—Τί θέλετε να πής μ' αυτό;

—Ότι είμαι άναγκασμένος να παν-
τρευθώ. Μά έπί τέλους μου φαίνεται
πως δεν έχω να δώσω λόγον σε κανέ-
να, πού δε περισσότερο σε σας. Ντόν
Φερνάντε! Δεν έχω να σάς πώ τίπο-
τε πιά...

—Θά σάς παρακαλέσω μονάχα να
μου πής τον τόπο και την ώρα πού θα
σταυρώσουμε τα ξίφη μας, είπεν ο
Φερνάντο κόνοντας μία έλαφρύ ά-
πόκλιση.

—Διαλέξτε ο ίδιος την ώρα και τό
μέρος, κύριε, άφήνω σε σας την έ-
κλογή.

—Ο γάμος σας γίνεται αύριο, νο-
μίζω;

—'Ισως και σήμερα. Τί μάς ένδια-
φέρει ο γάμος;

—Τότε άπόψε στις όκτώ, κύριε δούξ.

—'Εστω άπόψε. Στις όκτώ θα σάς
περιμένω κάτω από τα τείχη του μι-
κρού πύργου προς τό μέρος του δά-
σου.

—Θά είμαι εκεί, κύριε δούξ!

Και οι δύο άνδρες έχωρίσθησαν,
μπορεί να πής κανείς, ευχαριστημένοι.

ΑΛΛΟΣ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΚΙ' ΑΛΛΟΣ
ΜΟΝΟΜΑΧΕΙ...

Μόλις είχε τελειώσει ο γάμος, όταν

γούσαν.

Σε λίγο τό φεγγάρι βγήκε από τα
νέφη πού τό σκέπαζαν και ο Φερνάν-
το μπόρεσε να διακρίνη, σε μικρή ά-
πόστασιν, τον πύργο πού ζητούσε. 'Ο-
ταν έφθασε εκεί, άδικα έψαξε να βρή
τον δούκα. Κανένας δεν θριασκόταν έ-
κεί. 'Επερίμενε κάμποση ώρα ακόμα
χωρίς κανείς να φανή, όταν τό μεγά-
λο ρολόι του πύργου έσήμανε ένένα.

Κατάλαβε ότι ήταν άσκοπο να περι-
μένη περισσότερο και πήρε την άπό-
φασιν να φύγη και να πάη στην έπαυλιν
του δούκου να μάθη τί ήταν αυτό πού
τον έμποδισε νάρθθ στον πύργο, όπως
είχαν συμφωνήσει. Δεν είχε όμως προ-
χωρήσει ούτε διακόσια βήματα, όποτε
είδε άξαφνα ξαπλωμένον κατάχαμα έ-
ναν άνθρωπο πού φαινόταν πληγωμέ-
νος.

Έπλησίασε, γονάτισε προσπαθώντας
να τον άνασκήσθ και κατάπληκτος
ανεγνώρισε τον δούκα ντέ Σανταρέμ,
με μία μεγάλη πληγή στο στήθος. Δεν
άνέπνεε πιά. 'Ηταν νεκρός! Προσπά-
θησε να μεταφέρει τό πτώμα στην έ-
παυλιν, μά του ήταν άδύνατο και κανέ-
νας δεν περνούσε την ώρα εκείνη για
να του ζητήσθ βοήθεια. 'Εγύρισε κι'
έριξε μία ματιά γύρω του κι' είδε κά-
ποιο φωτισμένο παράθυρο, λίγο πιο
πέρα. 'Ηταν τό μοναδικό ξενοδοχείο
του χωριού. 'Ετρεξε άμέσως εκεί και
χτύπησε δυνατά την πόρτα. 'Όταν έ-
μαθε πως έμενε στο ξενοδοχείο αυτό
ο άστυνόμος του Τολέντο, είπε να τον
εξηγήσουν άμέσως και μπήκε μόνος
του στην κρεβατοκάμαρά του για να
του άναγγείλθ πως όρθηκε σκοτωμένο
με μία σπαθία στο στήθος τον δούκα
Ντέ Σανταρέμ.

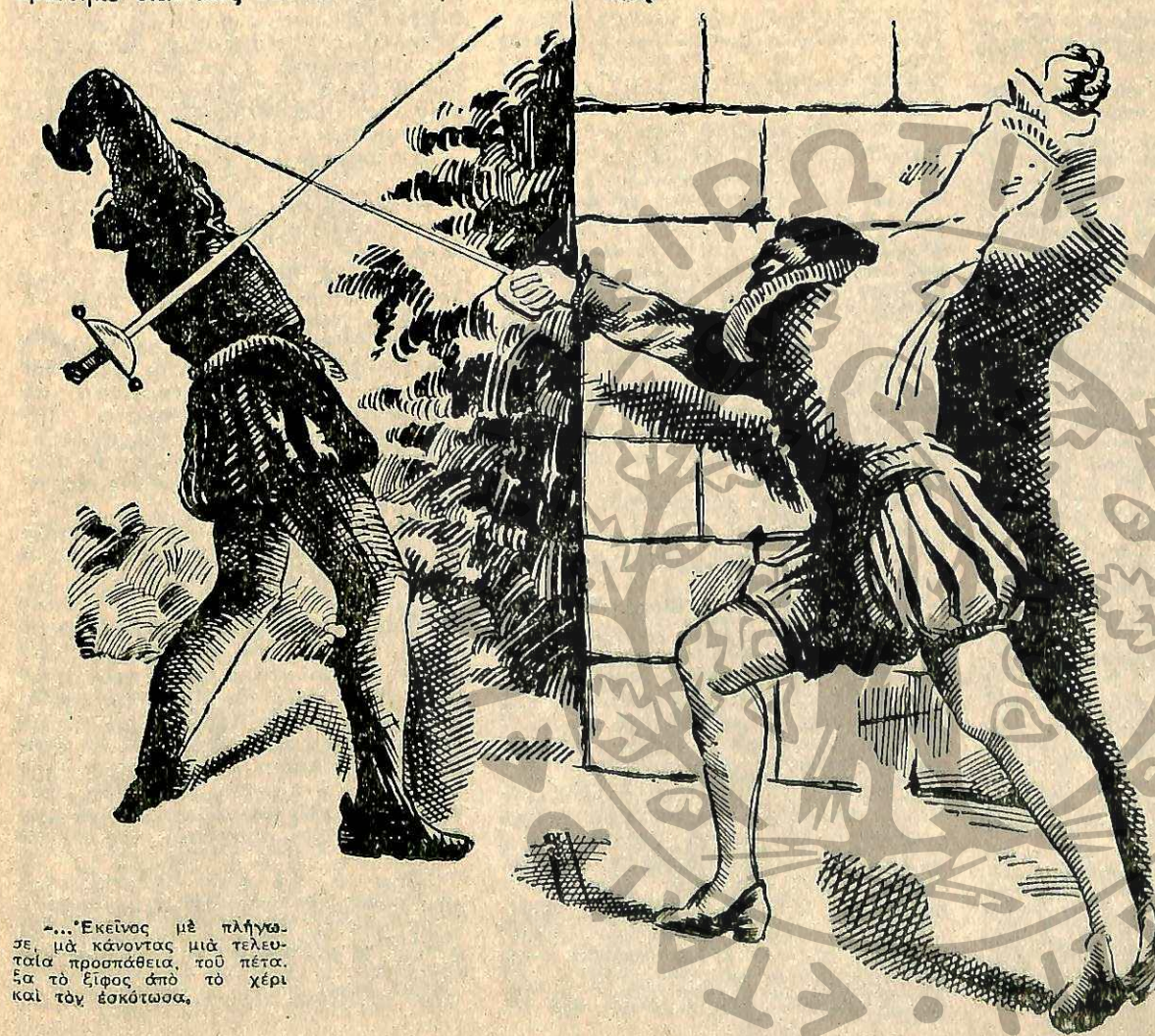
—Πολύ καλά έκα-
μες, είπεν ευχαριστι-
μένος ο άστυνόμος.
Πήγαινε όμως τώρα
με τους άνθρώπους
μας και με φώτα να
ψάξετε έως όπου βρή-
τε τό πτώμα του δου-
κος και να τό φέρε-
τε εδώ.

Σε λίγο δυο χω-
ροφύλακες φάνηκαν
στην πόρτα, κρα-
τώντας με δυσκολία
δοθιο έναν χλωμό
νέο πού μόλις μπο-
ρούσε να περπατήσθ
και πού τα ρούχα
του ήσαν καταματω-
μένα.

Όταν ή συνοδεία
πλησίασε, περισσότε-
ρο κατάπληκτος, ή
'Αϊζά κι' ο Φερνάν-
το, ανεγνώρισαν στο
πρόσωπο του χλωμού
νέου τον Γεζίντ!

Μόλις οι χωροφύ-
λακες έβαλαν τον
πληγωμένο να καθή-
σθ σε μία καρέκλα,
ο Φερνάντο γύρισε
και είπε στον άστυ-
νόμο:

— Διατάξτε τους
άνθρώπους σας να
θγούν έξω και να
σταθούν μπροστά
στην πόρτα και να
μην έπιτρέψουν σε
κανένα να μπη τό-
ρα και να μάς ένο-
χλήσθ.

...Εκείνος με πληγω-
σε, μά κάνοντας μία τελευ-
ταία προσπάθεια, του πέτα-
ξε τό ξίφος από τό χέρι
και τον έσκότωσα.

Πριν βγούν έξω οι χωροφύλακες, παρέδωσαν στον αστυνόμο όσα έγγραφα θρήκαν επάνω στον πληγωμένο κι' εκείνος άφου τ'α εξέτασε προσεκτικά είπε με σοβαρό τόνο:

—'Από τις επιγραφές των επιστολών βλέπω πώς ο πληγωμένος ονομάζεται Γεζίντ ντ' Άλβερίκ και κατοικεί στην Βαλέντσια.

—'Η 'Αϊζά άκούοντας τ'α λόγια αυτά του αστυνόμου, ανατρίχιασε, ενώ ο Φερνάντο τού είπε με ύφος άπότομο:

—Καλά, καλά, άργότερα θ'α εξετάσωμε όλ' αυτά με την ήσυχία μας, κύριε αστυνόμε.

—'Όπως θέλτε, κύριε συνταγματάρχα, είπεν ο Γκολζάλντο. 'Εγώ όμως πρέπει ν'α συντάξω την έκθεσί μου. Μήπως έχετε κανένα δωμάτιο παραπλεύρως, όπου ν' αποσυρθώ για ν'α μ'ην ένοηλ'ω την κυρία δούκισσα;

—Περ'αυτε έδω, κύριε, είπεν ή 'Αϊζά, άνοίγοντας άμέσως μια πόρτα πού συγκοινωνούσε μ' ένα μικρό σαλονάκι πού τ'α προαύριό του έδωσαν στον κήπο. Θ'α βοηθή έδω, ό,τι σας χρειάζεται για ν'α γράψετε.

★
'Όταν έμειναν μόνοι τους οι τρεις, ή 'Αϊζά έτρεξε άπελπισμένη κι' άγκάλιασε τον άδελφό της.

—Γεζίντ, άδελφέ μου! Γιατί τ'όκανες αυτό;

—'Ο Φερνάντο δέν μπόρεσε ν'α συγκρατήσει την έκπληξι πού δοκίμασε άκούοντας την 'Αϊζά ν'α ονομάζει τον Γεζίντ άδελφό της.

—Ναί, φίλ' μου, είπεν ο Γεζίντ, κυττάζοντας τον Φερνάντο. Είνε ή άγαπημένη μου άδελφή και ήλθα από την Βαλέντσια για ν'α την σώσω.

—Κι' έγώ! Εξέφυγε τού Φερνάντο.

—'Όστε και σεις γι' αυτό φύγατε από την Λισσαβόνα; είπεν ή 'Αϊζά ρίχνοντας ένα βλέμμα γεμάτο εύγνωμοσύνη στον Φερνάντο.

—Ναί, κυρία. Δέν ήξερα πώς είχατε άδελφό και νόμιζα πώς ο άρραβωνιαστικός της Κάριμεν είχε καθήκον ν'α υπερασπισθή την άδελφή της.

—'Όταν έφθασα έδω, άρχισε ν'α λέη ο Γεζίντ, είχε σχεδόν νυχτώσει. 'Εξήγησα τον δούκα ντ'ε Σανταρέμ μ'α μού είπαν πώς δέν μπορούσε ν'α δεχθ'η κανέναν. 'Εκείνη όμως τή στιγμή ο δούξ έβγαινε από την έπαυλίκι' ένας άπηρέτης του μού τον έδειξε. Τον άκολούθησα άμέσως και τον πρόφθασα σ'ε μια παράμερη γωνία.

—'Εγώ ν'α παντρευθ'η κανείς μ'α νέα, τού είπα, κύριε δούξ, πρέπει ν'α ζητήση την συγκατάθεσι των γονέων της. Σεις όμως δέν εξήγησατε τή γνώμη κανενός.

—Και ποιος είσαι σύ; μ'ε έρώτησε.
—Είμαι ο άδελφός της 'Αϊζάς, τού άπήντησα, και σ'ας λέγω ό,τι δέν θ'α έπιτρέψω ν'α γίν'η ο γάμος σας με την άδελφή μου.

—'Εγινεν ήδη σήμερα τ'ο πρωτ'ι μού άπήντησε, ένώπιον Θεού και ανθρώπων.

—'Ε, λοιπόν, εκείνο πού Θεός και άνθρωποι συγχώρησαν, έγώ θ'α το χαλάσω, τού φώναξα, και έσυρα τ'ο σπαθί μου.

—'Ηρθες πολύ άργά, μού άπήντησε. 'Άλλος σ'ε πρόλαβε και με περιμένει τώρα άκριβός κάτω από τον μικρό πύργο για ν'α χτυπηθούμε...

—'Εκαμε ν'α προχωρήση μ'α έγώ τ'ο έθραξά άμέσως τον δρόμο και καθ'ώς εκείνος θέλησε ν'α με παρενοήση τον χτύπησα στο πρόσωπο. Θυ-

μωμένος τότε ο δούξ έσυρε τ'ο σπαθί του και ώρμησε άπάνω μου με μανία. 'Η μονομαχία μας θάσασε κάμψη ώρα. 'Εκείνος με πλήγωσε, μ'α κάνοντας μια τελευταία προσπάθεια, τού πέταξα τ'ο ξίφος απ' τ'ο χέρι και τον σκότωσα. Τώρα άδελφή μου είσαι πάλι έλεύθερη!

—Ναί, μ'α έσύ χάθηκες! φώναξε με λυγμούς ή 'Αϊζά άγκαλιάζοντας τον άδελφό της. 'Εμονομάχησες και οι Μαυριτανοί δέν έχουμε τ'ο δικαίωμα ν'α μονομαχήσουμε. 'Ο αστυνός ξέρει τ' όνομά σου και οι νόμοι τού Φιλίππου τού Β' τιμωρούν με θάνατον όποιον από μ'ας σκότωση χριστιανόν. 'Ισως μόνον ή βασίλισσα μ'αρώση ν'α σ'ε σώση. Μ'α δέν πρέπει με κανέναν τρόπο ν'α πέσης σ'α χέρια της 'Ιερ'ας. 'Εξετάσως, διαφορετικά είσαι χαμένος.

—'Αν μπορούσα ν'α έπιστρέψω στη Βαλέντσια, σ'ε σπ'ίτι μας. 'Εκεί κανένας δ'ε θ'α μ'αρώση ν'α με βρ'η.

—Σιγά, έκαμε ο Φερνάντο, άκούω βήματα, κάποιος έρχεται.

Και πραγματικά άμέσως φάνηκε ο άνεπιός τού αστυνόμου κατ'αχλωμός και κατατρεμανμένος:

—Θείε μου! θέε μου, φώναξε μπαίνοντας.

—Τί είνε; ρώτησε ο Φερνάντο, τί τον θέλεις τον αστυνόμο;

—'Ηλθα ν'α τού π'ω ό,τι ο δούξ ντ'ε Σανταρέμ δέν άπέθανε. Ζή, τον είδα. Τόν είδες; πού; ρώτησεν ο Φερνάντο όλος κατάπληξι.

—'Εδω, π'οό λίγισυ κατέβαινε βιαστικός στη σκάλα.

—Δέν μπορεί ν'α ήταν αυτός.

—Αυτός ο 'Ιδιος, άπαράλλακτος.

Λίγο τον είχα δ'η τ'ο πρωτ'ι, μ'α τον γνώρισα. Είμαι βέβαιος πώς είν' αυτός. Τον κράτησα από τον μανδύα σ'αν κατέβαινε και τον φώναξα με τ' όνομα του.

—Κι' εκείνος τί σου είπε; ρώτησεν ο Φερνάντο.

—Μού άποκρίθηκε θυμωμένος πώς βιαζόταν ν'α βγ'η και θ'α ξαναγυρίσει σ'ε λίγο. Τραβούσε π'ρος την έξωθ'ρα.

—Δέν είνε δυνατόν ν'α φύγετε, κύριε δούξ, τού είπα. Μ'ε συχωρείτε άν σας έμποδίζω, μ'α είνε άνάγκη μ'α στιγμή ν'α σας δ'η ο θεός μου, ο αστυνός, για ν'α καθυσυχήση. Είνε υπεύθυνος για την ασφάλεια της ζωής σας. Κι' επειδή αυτός έπέμενε ν'α φύγη, άναγκάστηκα ν'α φωνάξω τους ανθρώπους μου ν'α τον συλλάβουν και ν'α τον φέρουν έδω για ν'α καθυσυχήση και ή κυρία δούκισσα και ο θεός μου. Πού είνε ο θεός μου;

—Νά, σ' αυτό τ'ο δωμάτιο, τού έδειξε ή 'Αϊζά.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΙΚΑΝΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

—'Ο νέος ώρμησε ν'α συναντήση τον αστυνόμο και την ίδια στιγμή φάνηκε στην πόρτα τής κάμαρας ένας άνθρωπος πού τον κρατούσαν δυο χωροφύλακες. Φορούσε μαύρο μανδύα και καπέλλο γκρίζο με κόκκινα φτερά.

Μόλις τον είδαν ο Γεζίντ, ή 'Αϊζα και ο Φερνάντο, έμειναν άφωνοί απ' την έκπληξι τους. 'Ηταν ο δούξ ντ'ε Σανταρέμ, τ'ο ίδιο άνάστημα, ή ίδια φυσιογνωμία! 'Ηταν βέβαια λίγη ήλικιωμένος, λίγο π'ν παχύς ο άνθρωπος αυτός από τον πραγματικό δούκα ντ'ε Σανταρέμ, και τ'α χαρακτηριστικά του δέν είχαν την ευγένεια και την λεπτότητα εκείνου. Μ'α αυτό μπορούσαν ν'α τ'ο προσέξουν μόνον ο Φερνάντο και ή 'Αϊζά, πού εί-

χαν γνωρίσει άρκετά τον δούκα, όχι όμως ο αστυνόμος και ο άνεπιός του πού μόλις τον αντίκρυσαν, για μ'ια στιγμή, την ήμέρα εκείνη.

—'Ο Φερνάντο έκανε νεύμα στους δυο χωροφύλακες ν' αποσυρθούν, έπλησ'ασε βιαστικά τον σωσία του δουκός και βάζοντάς του στο χέρι ένα πουργί γεμάτο, τού είπε γρήγορα:

—'Άφησε τον αστυνόμο ν'α πιστεύη ως αύριο ό,τι είσαι ο δούξ τού Σανταρέμ και θ'α κάμης την τύχη σου.

Πριν όμως προφτάση ν' απαντήση εκείνος, άνοιξε ή πόρτα τού μικρού σαλονιού και μ'α κ'ε μέσα χαρσύμενος ο αστυνόμος μαζί με τον άνεπιό του.

—Είμαι πολύ ευτυχής, έξοχώτατε, είπε σ' αυτόν πού πίστευε πώς ήταν ο δούξ ντ'ε Σανταρέμ, πού είσθε σ'ως και υγιής. Δέν μ'αρώ όμως ν'α καταλάβω πώς ο Φερνάντο σ'ας νόμιζε για πεθαμένο και μ'ας κατετρώμαζε όλους και πώς ο Γεζίντ ντ' Άλβερίκ είνε πληγωμένος.

—'Ο ψευτοδούξ άκούοντας τ'ο όνομα τού Γεζίντ έκάρφωσε τ'ο βλέμμα του στον νέο και τον έκύτταξε προσεκτικά.

—Ναί, έξοχώτατε, εξακολουθήσε λέγοντας ο αστυνόμος, κατηγορούσα με αυτόν πού σ'ας έκ'ότωσε και ευτυχώς βλέπω με χαρά μου ό,τι είσθε υγιέστατος, ενώ ο κύριος είνε πληγωμένος. Πώς τ'ο εξηγείτε αυτό;

—Πολύ εύκολο, καθώς θ'α δ'ητε, είπεν ο Φερνάντο, κύριε αστυνόμε. 'Εγώ έφθασα λίγο άργά άπόψε από τή Μαδρίτη και ζήτησα ν'α μιλήσω άμέσως στον δούκα ντ'ε Σανταρέμ εκ μέρους τού πρωθυπουργού. Μού είπαν ό,τι ο δούξ κατέθηκε (στον κήπο για ν'α περπατήση. Κατέβηκα, λοιπόν, κι' έγώ, για ν'α τον ζήτησω κι' άξαφνα έκόνταψα πάνω σ' ένα άνθρώπινο κορμί ξαπλωμένο κατ'αχλωμ και άναίσθητο. Φαντάσθηκα τότε πώς θάταν ο δούξ πού μού είπαν πώς βρίσκεται στον κήπο. Τ'ο ίδιο νομίζω, θ'α πιστεύατε κι' εσείς.

—Πολύ σωστά, έκαμεν ο αστυνόμος.

—Τώρα όμως, δέκαμεν ή 'Αϊζά, πρέπει ν'α βοηθήσουμε τον πληγωμένο.

—Είσαι σ'ε θέσι ν'α βαδίσης λίγα λεπτά, ρώτησε τον Γεζίντ σιγά ο Φερνάντο ιδιαιτέρως.

—Ναί, ύποφέρω λιγώτερο τώρα.

—Τ'ο άμάξι πού μ'ε έφερε από την Μαδρίτη, πρόσθεσε ο Φερνάντο, με περιμένει έδω, λίγο παρακάτω, μόλις έκ'ατ'ο βήματα. Θ'α ταξειδέσουμε μ' αυτό όλην την νύχτα ως την Βαλέντσια και άμα φθάσουμε εκεί θ'α είσαι π'α άσφαλισμένος.

—Φθάνει, μόνο, είπεν ο Γεζίντ, σ'α τ'ός ο τυχοδιώκτης ν'α παίξει καλά τον ρόλο του ως αύριο...

★

—'Υστερ' από λίγα λεπτά ο Φερνάντο, ή 'Αϊζά και ο Γεζίντ βγήκαν απ' τ'ο δωμάτιο και κατέβηκαν στην αίλη άφήνοντας τον αστυνόμο άπάνω με τον σωσία του δουκός. 'Όταν έφθασαν στην έξωθ'ρα ή 'Αϊζά έπ'εσε στην άγκαλιά τού άδελφού της και τον άποχαίρετ'ησε φιλώντας τον τρυφερά, άφου έδωσε στον Φερνάντο τ'ο χέρι της, κυττάζοντάς τον μ' ευγνωμοσύνη.

—'Όταν οι δυο φίλοι άπομακρύνθηκαν κάπως, ή 'Αϊζά ξαναγύρισε σ'α κάμαρά τ'ε, όπου βρ'ηκε πάλι τ'ιν άπ'εχ'όνο ν'α κουβεντιάσει με τον ψευτοδούκα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

«ΣΙΚΙ»,

ή εταιρία του τρόμου...

Με μεγάλη του έκπληξι τ'ο θρήκε ήθεο, άλλα δέν άργησε ν'α διαπιστώση πώς όλοι οι κ'ετικοί έρίσκονταν στο ναό. Προχώρησε π'ρος τ'ο έκει. 'Ο ναός κάπνιζε ολοκληρως από τ'ο άλειμματοκέρα κι' είχε π'αίρι ένα κοκκινωκότρινο χρώμα. Τ'ο πλήθος, στίβαγμένο στο ναό, έμεινε διάφορους ψαλμούς, από τ'ο «Αντί Γκράντα», τ'ο Ιερό θείλ'ιο των σικιτών, επαναλαμβανόντας τή λέξι «Όμ» σ'ε κανονικά διαστήματα.

Σεφικά μ'α σιωπή άπλώθηκε κι' όλων τ'α κεφάλια εστράφησαν π'ρος ένα ώρισμένο σημείο. Κάτι εξαιρετικού ένδιαφέροντος έα συνέβαινε εκεί στο βάθος τού ναού, όπου ο «γκούρου» (πρωτερείς) φορώντας μ'ια γαλάζια κ'ελεμπία χρυσοκεντημένη, στεκόταν μπροστά στο άγαλμα τού Χαρ'ι, τού μοναδικού θεού των Σικιτών.

ΤΟ ΑΠΑΙΣΙΟ ΕΙΔΩΛΟ

Τ'ο κεφάλι τού είδωλου υπερέβαινε σ'ε μέγεθος όλόκληρο τ'ο ύψος του σώμα κι' ήταν κομμένο από ένα τεράστιο στόμα τριγωνικό, με τ'α χείλη γυρισμένα π'ρος τ'α μέσα. Τ'ο στόμα έκ'ενο ξεχωρίζε από τ'ο κοκκινωπό χρώμα τού προσώπου σ'αν μ'ια μ'αύρη και μυστηριώδης κοιλότητα, και προσέειχε σ'ε μέσους την προσοχή τού Ρόξ.

Τ'α άνατολικά είδωλα, είτε πρωτόγονα, είτε μεταγενέστερα, έχουν πάντα κάτι πού προσελκύουν την προσοχή των Ευρωπαίων. Σ'ε λίγο, μέσα σ'ε έκ'ενο τον πέτρινο ναό θ'α ελάμβανε χώραν τ'ο «Εθίμο τού ανθρώπινου 'Ηλιος». 'Ο ύπολογος τ'ο έμαθε άκούγοντας δυο Σίκι πού μ'ακούσαν πίσω του κι' άμέσως άνατρίχιασε.

—'Εγνώριζε τ'ο τρομερό έθιμο—πού άπηγόρευε ή επίσημη θρησκεία άλλα πού έπ'ετρεπετο από τις άυτόνομες έταιρίες σ'ε όποιες ο σικισμός είχε διακριθ'η—και θέλησε ν'α ίδ'η πού έβ'εταν τ'ο έθιμο, «'Ο Ούτινι και ο Νόρτον». Εσκέφθη άμέσως. 'Ησαν οι δυο στρατιώτες πού είχαν εξαφανισθ'η. Μ' αυτό τ'ο φοβερό προαίσθημα, ο Ρόξ, καταθέλλοντας μ'ια μεγάλη προσπάθεια προχώρησε.

Σ'ε λίγη ώρα, τέσσερις «άλκάτ» (Ιερ'ες—πολεμικοί) παρουσιάστηκαν από τ'ο βάθος τού ναού κρατώντας στους ώμους τους μ'ια μεγάλη σ'αίβα επάνω στην όποια ήταν δ'εμένος ένας άνθρωπος. Και τότε δ'ολόκληρο τ'ο πλήθος έέσπασε σ'ε ένα θ'οαδικό ούρλιαχτό «'Εδειχον π'ος κάποιος φοβερό αίσθημα έγέμιζε τ'α στήθη τους. 'Ο φανατισμός έέσπασε μερικώς ν'α παλεύουν άγρια για ν'α φ'αράσουν ως τον θεώ. Πολλοί έπ'εσαν γ'αίμο και ποδ'επιτώνταν, ενώ οι άλλοι, όλην

σπ'ρ'χοντας, εξακολουθούσαν ν'α ούρλιαζον. Οι όπαδοί των Σίκι πού έρίσκονταν μέσα στο ναό θ'α ήσαν ως τέσσερις χιλιάδες. 'Η γύμνια των ποίγων ένότιζε την θ'αρβαρότητα τής όλης σκηνής.

Ο «ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΗΛΙΟΣ»

—'Ο Ρόξ στριμώχτηκε πίσω από μ'ια κολόνα γ'α 'Υπέφερε πολύ, άλλα δέν τολμούσε ν'α διαμαρτυρηθ'η. Εφρόντιζε μόνο ν'α σκεπασθ'η με την κ'ελεμπία τού τ'ο πρόσωπο τού πού ξεχωρίζε από τ'α πρόσωπα των άλλων. Κανείς όμως δέν τ'ο έπ'ορσε. Τ'α θέληματα των Ισ'αγενών ήσαν έστραμμένα π'ρος τον θεώ, για ν'α άπολαύσουν τον «Ανθρώπινο ήλιο». 'Εκεί, κοντά σ' αυτούς, έέλεπε κι' ο Ρόξ, και παρ' όλ'ιγο ν'α προσδοθ'η όταν άνεγνώρισε πώς ο άνθρωπος πού ήταν επάνω στην σ'αίβα, την τοποθετημένη σ'α πόδια τού θεού Χαρ'ι, ήταν ο έπιλογίας Νόρτον, ο ένας από τους έξαφανισθέντας 'Αγγλους στρατιώτες. 'Ο δυστυχής έρισκ'αν μπρούματα, γυμνός ως τή μέση και στριφογυρίζε τ'ο θέλ'μμα σ'αν τρελός.

Μηχανικά τότε ο Ρόξ τράβηξε τ'ο πιστόλι του από τή θήκη του, άλλα πολύ γρήγορα τ'ο ξανάφησε. 'Ηταν τρελλα ή σκέψις τού ν'α γλυτώση τ'ο έθιμο από τ'ο πλήθος των φανατικών. Μ'ια πιστολιά δέν θ'α έσωζε τον Νόρτον, ενώ αντίθέτως θ'α κατέστρεφε και τον ίδιο τον Ρόξ. Αυτή ή δεύτερη σκέψις τον έκαμε ν'α σταθ'η σ'αν άπολιθωμένος και ν'α κυττάζει πότε τον δυστυχή Νόρτον και πότε τ'ο άπ'αισιο στόμα τού είδωλου.

Εν τ'ω μεταξύ ένας «άλκάτ» είχε πλησιάσει τον πρωτερέα κρατώντας σ'α χείρα του μ'ια χρυσή άσπίδα.

—'Ο «γκούρου», άφου έκαμε μερικές κινήσεις, έρριξε μέσα στην άσπίδα μ'ια μ'αύρη και πυκνή ούσια, άρκετά άρωματισμένη, την όποιαν ο Ρόξ έχαρακτήρισε ως ρετσίνα. 'Υστερα ήρθε την άσπίδα και με μ'ιαν άπότομη κίνηση την άφ'ησε επάνω στο στήθος τού θεώματος. 'Εν τέλει άνάμεσα σ'α άκατάπαυστα ούρλιασματα τού πλήθους, ο «γκούρου» τράβηξε από τ'ο πλευρό του ένα λεπτότατο σπαθί και μ' αυτό άνοιξε μερικά τραύματα επάνω στο στήθος τού Νόρτον, γύρω από την άσπίδα, κι' ύστερα έμπηξε την άκρη τού σπαθιού του κάτω από τ'ο χείλος τής άσπίδος

και την άνασήκωσε έπιδέξια κι' άπότομα. Τ'ο ρετσίνα έφυγε μαζί με τ'ο δέρμα τού σπ'ιθους τού κι' επάνω σ' αυτό ζωγραφίστηκε ένας άπ'αισιος κοκκινωπός δίσκος γεμάτος από αίμα. 'Ηταν ο «άνθρώπινος ήλιος»!

ΟΜΑΔΙΚΟ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Τ'ο θ'άρδευο ούρλιαχτό τού πλήθους έκ'αλυσε την κραυγή πόνου τού Νόρτον, πού έκ'ύρτωνε με σπασμούς τ'ο σώμα του παρ' όλο τ'ο όσείο πού τού είχαν κάνει τ'ο πλήθος έκ'υμάτιε π'ρος τ'ο θεώ σ'αν ν'α τ'ο έσπρωξε ένα λογυρότατο ρεύμα άνέμου κι' εκείνοι πού έρίσκονταν στην πρώτη γραμμή στριμώχθηκαν γύρω από τ'ο έθιμο. 'Ο 'Ιδιος ο «γκούρου» άναγκάστηκε ν'α όπισθοχωρήση, για ν'α μ'ια ποδ'επιτήθ'η, ενώ οι «άλκάτ» έείσαν τ'α γιγ'αταγ'αία τους.

Γ'α μ'ια στιγμή τ'ο θ'οαδικό παραλήρημα έφ'ετσε στο κορύφωμά του, καθώς όλοι ήβ'εσαν ν'α ίδ'ουν τον «άνθρώπινο ήλιο».

—'Ο φανατισμός είνε ή έξαρσις των ταπεινών ένάτικτων.

—'Η τελειή δέν είχε τελειώσει άκόμη. Μέσα σ'ε έκ'ενο τον κατωμένο δίσκο ο «γκούρου» έπ'ετρε ν'α φάξη τώρα και ν'α βρ'η την καρδιά τού θεώματος, για ν'α την ρίξη μέσα στο στόμα τού Χαρ'ι.

Την ίδια στιγμή άκούστηκε ένας πυροθ'ο. Λιμός!

Τ'α χείρα τού «γκούρου», πού έτοιμάζονταν ν'α βουτηχτούν στο αίμα τής φρικαλέας πληγής, σταμάτησαν και τ'α δάχτυλά του άπολιθώθηκαν. 'Υστερα ο πρωτερέας λύγισε επάνω στο έθιμο, σκεπάζοντας τον «άνθρώπινο ήλιο».

—'Ο ύπολογος Ρόξ είχε πυροβολήσει, μη άντέχοντας π'α σ'τη συγκίνηση και σ'τη φρίκη πού δοκίμαζε.

Τ'ο παραλήρημα των Σίκι μετεβλήθη σ'ε τ'ο έθιμο. Πολλοί λίγισυ κατάλαβαν τ'ο έθιμο. 'Ο πυροβολισμός τους φάνηκε σ'αν κ'εραυνός ή κάτι παρόμοιο και γι' αυτό τ'ο πλήθος ώρμησε π'ρος την έξωθ'α.

—'Ο Ρόξ παρεσύρθη από τ'ο ανθρώπινο κύμα και παρ' όλο πού ήθελε ν'α πλησιάση στον θεώ, έρ'ηκε έξω από τον ναό χωρίς κ'ελεμπία! Τότε άρχισε ν'α τρέξ'η σ'αν τρελός και φτάνοντας στην κατασκήνωσι των δ'ικών του, έπληρωφόρησε τον Μάκ 'Όμπρεν για τ'α συμβάντα.

Μ'α όταν ο ύπολογος Ρόξ, άκολουθούμενος από μερικούς στρατιώτες, ήμ'ηκε στον ναό, έρ'ηκε σ'α πόδια τού θεού Χαρ'ι δυο άνθρώπινα π'αίματα, τού Νόρτον και τού «γκούρου»... Είχε φτάσει πολύ άργά.

ΦΡΑΜΑ

Λευκή ντέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — (Όταν ο κόμης ντέ Μοράν συνήλθε κάπως, ανάμεσα στις φλόγες και καπνούς του καιομένου μεγάρου του, από τον ισχυρό κλονισμό που του επροέβλεπε η άστοχησάσα σφαίρα του τυχοδιώκτου Γκοντράν ντ' Ωμόν, κατάρθωσε τρικλίζοντας να φθάσει ως το προαύλιο και απ' εκεί σαν τρελλός να ριχτεί στους έρημους την ώρα εκείνη δρόμους και να πέσει σε μία ομάδα επαναστατών που καθώς τον είδε κατάμαυρο από τους καπνούς και με κουρελιασμένα ρούχα τον νόμισε για επαναστάτη και τον παρέσυρε μαζί της στο δόφραγμα. Έκει ο κόμης έπεσε εξαντλημένος σαν άναίσθητος πίσω από κάτι πέτρες. Σε λίγο μία θούβα που έσκαψε εκεί κοντά έκαψε τους αντάρτες να σκεφθούν ότι έπρεπε να έγκραψουν το δόφραγμα αν ήθελαν να σωθούν).

18ον

—Νά μη με λένε Ζωζό, φώναξε με την φιλή φωνή του ένας άμουστακος νεαρός μορτάκος που δέν φαινόταν περισσότερο από δεκαεφτά χρονών, αν θά μείνω κι' ένα δευτερόλεπτο πιά έδω πέρα! Έμπρός, δρόμο σύντροφοι! Πραβώς για... αδιάφορο για πο... παρακάτω!...

Τήν στιγμή όμως που ήταν έτοιμος να πηδήξει πάλι απ' τις πέτρες του οδοφράγματος ο αυτονομιστής «Ζωζό», έβριξε μία ματιά στο σώμα που ήταν ξεπλωμένο μπροστά του και κοντοστάθηκε φωνάζοντας:

—Νά κι' ένας που δέν θιάζεται και παλύ, σύντροφοι! Δέν φαντάζομαι όμως νάχετε σκοπό να τον αφήσουμε! Έτσι έδω πέρα!

Και σκύβοντας πάνω στο σώμα του κόμητος πρόσθεσε με πιό δυνατή φωνή. —Μωρέ καλά την έχει ο φιλαράκος! Δέν πέθανε όμως άκόμα! Έλάτε να άκούσετε κι' εσείς, 'Η καρδιά του κτυπά κι' ανασάινει. Δέν είναι σωστό, λοιπόν, να τον αφήσουμε να τον αποτελειώσουν οι γουρνομήτρες που όπου νά-ναι θά φτάσουν έδω...

Και γυρίζοντας προς τον Γκυγιό και τον Λαρντιέ που είχαν πλησιάσει και κύτταζαν το σώμα που τους έδειχνε ο μορτάκος:

—Βοηθήστε με να τον σηκώσω, τους είπε. 'Αν ήμουν πιό δυνατός θά τον φορτωνόμουν στον ώμο. Έπιφυλάσσομαι γι' άργότερα όμως. Τώρα πρέπει να με βοηθήσετε να τον πάρουμε, σάς λέω!

—Πήγαινε στο διάολο και συ και δαύτος, γόγγυσεν ο Γκυγιό. Έχουμε άλλες δουλειές να κάνουμε και πρώτ' απ' όλα πρέπει να το στρίβουμε όσο το δυνατό γρηγορώτερα! Έμπρός!...

Ο Λαρντιέ όμως δέν είχε την ίδια γνώμη με τον συναρχηγό του γι' αυτό μόλις απομακρύνθηκε εκείνος πλησίασε τον Ζωζό και τον ρώτησε:

—Τόν ξέρεις, λοιπόν, αυτόν τον φουκαριά;

—Όσο ξέρω τον... Σουλτάνο της Πόλης, άλλο τόσο ξέρω κι' αυτόν!... Μά τάχα πρέπει να γνωρίζη κανείς έναν άνθρωπο για να τον βοηθήση να σωθή;

—Έχεις δίκιο, σπουργιτάκο! Έκα-

μεν ο Λαρντιέ. 'Απ' τη στιγμή που ήρθε μαζί μας είν' αδερφός μας! Θά σέ βοηθήσω να τον σηκώσης. Πιάστον απ' τ' πόδια, εγώ θά τον σηκώσω από τους ώμους.

Και σκυβοντας μέσ' το δόφραγμα οι δυο επαναστάτες, με κόπο άνεση-κωσαν το σώμα εκείνο που εξακολουθούσε να δείχνη ελάχιστα σημεία ζωής.

—Έλα γρηγορά, ορόμο τώρα! φώναξε ο Ζωζό, άκούοντας μία σφαίρα να σφυρίζη στ' αυτιά του. Βάστα καλά τόν βλάμη και γρηγορά γιατί πιστεύω πως μόλις και προφταίνουμε...

—Καλά λές, σπουργιτάκο μου. Πρέπει μάλιστα να το θάλωμε στά γέρα στά πόδια...

—Δέν ζητάω τίποτ' άλλο. Είμαι σθέλτος σαν έλάφι, άμα δέν έχω το ντουφέκι να με βαράινη.

—'Ανοιξε, λοιπόν, την άριδα σου, μικρούλη, κι' ύστερώτερα, αν δέν μας κλαδέψουν προτήτερα, θά τ'α κοπανίσω για καλά!...

Και πραγματικά ένα γύρω τους άρχισαν να σφυρίζουν οι σφαίρες πράγμα που έδειχνε ότι οι στρατιώτες όλο και κέρδιζαν έδαφος.

Ο Λαρντιέ κι' ο νεαρός σύντροφός του αναγκάστηκαν να έπιταχύνουν το βήμα τους, όσο φυσικά τους επέτρεπε το ανθρώπινο φορτίο με το οποίο ήσαν φορτωμένοι και ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας μονάχα ο Ζωζό σταμάτησε ξαφνικά μ' ένα βροντερό:

—'Αλτ!

—Τί έπαθες; ρώτησε ο Λαρντιέ.

—Βλέπω ένα οδόφραγμα.

—Πού;

—Πενήντα βήματα μακριά. Νά, εκεί κατ' ευθείαν έμπρός μας.

—Μώρ' αλήθεια! Έμπρός δρόμο! Ένα καλό τρέξιμο μικρούλη και φτάσαμε.

Όταν ύστερ' από λίγα λεπτά έφταναν λαχανιασμένοι στο δόφραγμα, ο Ζωζό δέν μπόρεσε να μη βλασφημήση:

—Φτοβί! Τους κονάνηδες, τώστριψαν, ξεφώνισε, μη βλέποντας κανέναν πίσ' απ' τις πέτρες.

—Τόσο το χειρότερο θά κάτσουμε ν' αποκαυθούμε έδω... Έκαμε ο Λαρντιέ. Δέν θαστόκα άλλο μορτάκο μου...

—Έμπρός τότε, έφοδος! ξεφώνισε ο Ζωζό.

Μόλις θρέθηκαν πίσω απ' το αυτοσχέδιο εκείνο φρούριο ο Λαρντιέ άρχισε να σκέπτεται μεγαλόφωνα:

—Και τώρα τί θά κάνουμε, που χωριστήκαμε απ' τους άλλους;

—Στάσου πρώτα ν' ανασάνουμε, διάολε, αυτός είναι γενικός κανόνας, είπε ο μορτάκος ξεπλώνοντας πάνω στις πέτρες με τ' άχρια σαν προσκέφαλο πίσω απ' το κεφάλι.

—Και ύστερα;

—Θά ξεκινήσουμε πάλι, γέρο μου!

—Και για ποῦ;

—Πάντα έμπρός!

—Μά αν κρατήσουμε αυτό το λογαριασμό θά φτάσωμε στη συνοικία του Αγίου 'Ιακώβου και...

Ο Λαρντιέ σταμάτησε για λίγο και ρίχνοντας μία προσεκτική ματιά στο σώμα πουχαν ξεπλώσει μπροστά τους, συνέχισε:

—'Αλήθεια, σπουργιτάκο, αυτό που έκανες είναι άγια δουλειά άφου μπορούσαμε να δοκιμάζαμε να γλυτώσουμε το τομάρι μας, χωρίς να δώσουμε πεντάρα για τόν βλάμη απ' έδω.. Τώρα όμως το πράγμα διαφέρει. Είμαστε μονάχοι. Δέν πιστεύω νάχης σκοπό να εξακολουθήσουμε να πυροβολούμε, έ;

—Γιατί όχι;... 'Αν μας παρουσιάστη εύκαιρία...

—'Ε, λοιπόν! Εγώ βαρέθηκα το μακελλειό αυτό... Δέν είναι πρῶμα αυτό, βρέ αδελφέ, να τουφεκίζης άπάνω σ' ανθρώπους... Βαρέθηκα πιά!

—Αυτό είν' εύκολο να το λές, γέρο μου! Έκανε ζωηρά ο Ζωζό. Κι' αν μάς έπιτεθούν, δέν πρέπει να υπερασπισουμε τόν έαυτό μας, όπως μπορούμε;

Έκείνη την στιγμή κρότος πυροβολισμών που έρχόταν από μακριά διέκοψε τόν νεαρό επαναστάτη. Όταν οι πυροβολισμοί έπαυσαν, άνασηκώθηκε κάπως, έβριξε μία ματιά, έξω απ' το δόφραγμα, στον έρημο δρόμο και είπε στον Λαρντιέ:

—'Ακουσες, δέν είναι έτσι; 'Αν όμως δέν κατάλαδες σου λέω πως πρέπει να αποφύγουμε τις σφαίρες και το γρηγορώτερο μάλιστα, έκτος αν προτιμάς καλύτερα να υπερασπίσωμε το δόφραγμα...

—Οι δυο μας;

—Είμαστε τρεις! άπάντησε ο Ζωζό δείχνοντας το ξεπλωμένο μπροστά του σώμα.

Ο Λαρντιέ άνεσήκωσε τους ώμους του και είπε δίθυμα:

—Θά μάς τσακώσουν, σίγουρά, έδω μέσα. Και μία φορά που θά μάς έχουν πιασμένους, θά μάς φυτέψουν καμμία ντουζίνα έλγες μολυβένιες στά ψαχνά...

—'Α! όλα κι' όλα! αυτό το παιγνίδι δέ μ' άρέσει! Έκαμε ο Ζωζό, που παρ' όλη την κρισιμότητα της καταστάσεως δέν έχανε την ευθυμία του Παρισινού χαμινιά.

—Τέλος πάντων, πρέπει κάτι ν' αποφασίσουμε, μικρούλη μου!

—'Εγώ αποφασίζω να στρίβωμαι διάολε!

—'Ε, λοιπόν, φεύγουμε! άμέσως!

Κι' έπειδή ο Λαρντιέ έτοιμαζόταν να ξεκινήση κιόλα, ο νεαρός σύντροφός του τόν σταμάτησε πιάνοντάς τον απ' το μπράτσο:

—Και τόν άλλοι;... 'Εδω θά τόν ά-

φήσουμε;... 'Α, δέν είνε, καλά πράματα αυτά, γέρο μου!...

—Μά αυτός δέν σαλεύει καν!... Έκείνη την στιγμή ο κόμης έκαμε μία ελαφριά κίνησι κι' ο Ζωζό ξεφώνισε όλος χαρά:

—Βλέπεις καλά πως σαλεύει! 'Ισως γιατί άκουσε αυτό που είπες.

Ο Λαρντιέ, δυσανεστήμενος κάπως έσκυψε πάνω στο σώμα του κόμητος ντέ Μοράν:

—'Ε, φίλε! φώναξε. Πότε έχεις σκοπό να ξυπνήσης επί τέλους; Τί διάβολο, δέν έβαζες και λιγάκι νερό στο κρασί σου! 'Η μη μπας κι' έχεις την άπαίτησι να σέ κουβαλάνε στα χέρια!

Ο κόμης άφησε ένα στεναγμό και ξανακινήθηκε κάπως.

—'Ελα φιλαράκο!... 'Ορθος! διέταξε ο Λαρντιέ που ήθελε να φανή κακός όσο δέν ήταν.

'Αντίθετα όμως ο Ζωζό γονάτισε κι' άνασηκώνοντας το κεφάλι του κόμητος τ' άκούμπησε προσεκτικά στο μπράτσο του.

—Που πονάς; τόν ρώτησε συγκινημένος απ' την έκφρασι του πόνου και τρόμου που φανέρωναν τ' χαρακτηριστικά του κόμητος.

Υστερα βγάζοντας άπαλα-άπαλα, τδ περιλαίμιο του κόμητος για να κάμη εύκολώτερη την άναπνοή του, είπε στον Λαρντιέ:

—Για κύτταξε κολλάρα ο φιλαράκος!

—Χμ! Έκαμε ο αντάρτης, θά είναι, φαίνεται, λακές σέ κανένα μεγάλο σπιτί!... Κι' ύστερα όμως;... 'Αφου δέν έχει σκοπό να μιλήση;

Όστόσο ο κόμης έκείνη την στιγμή μισάνοιξε κάπως τ' άμτια του.

—Ποιός είσθε; τόν ρώτησε ο νεαρός αλητάκος, μη τολμώντας να μιλήση στον ένικό στον άγνωστο.

Ο κόμης ντέ Μοράν έκαμε κάποια προσπάθεια ν' άνασηκώθη κι' ο Ζωζό ξαναρώτησε:

—Πως λέγεσθε;

Ο κόμης δέν άπάντησε έφερε όμως με ζωηρότητα το χέρι στο μέτωπό του σαν να ζητούσε να συγκεντρώση τις άναμνήσεις του.

—Δέν πρέπει να τόν στεναχωρούμε, αυτό τόν άνθρωπο, έκαμεν ο Ζωζό δέν έχει καλοξυπνήσει ακόμα, μόνο που άρχίζει να συνέρχεται. Πρέπει να τού δώσουμε καιρό να συγκεντρωθή καλά στον έαυτό του.

Ο Λαρντιέ δέν είχε σκοπό να μεταχειρισθί με πολλές προφυλάξεις αυτόν που έτσι ξαφνικά θρέθηκε άνάμεσα τους. Μπρος στην άληθινή όμως έκδήλωσι οίκτου του νεαρού του συντρόφου άρκέσθηκε να μουρμουρήσει:

—'Αφου είν' έτσι, καλύτερα θάταν να τόν πέραμε άμέσως μία και δέν μπορεί να θασίση μόνος του.

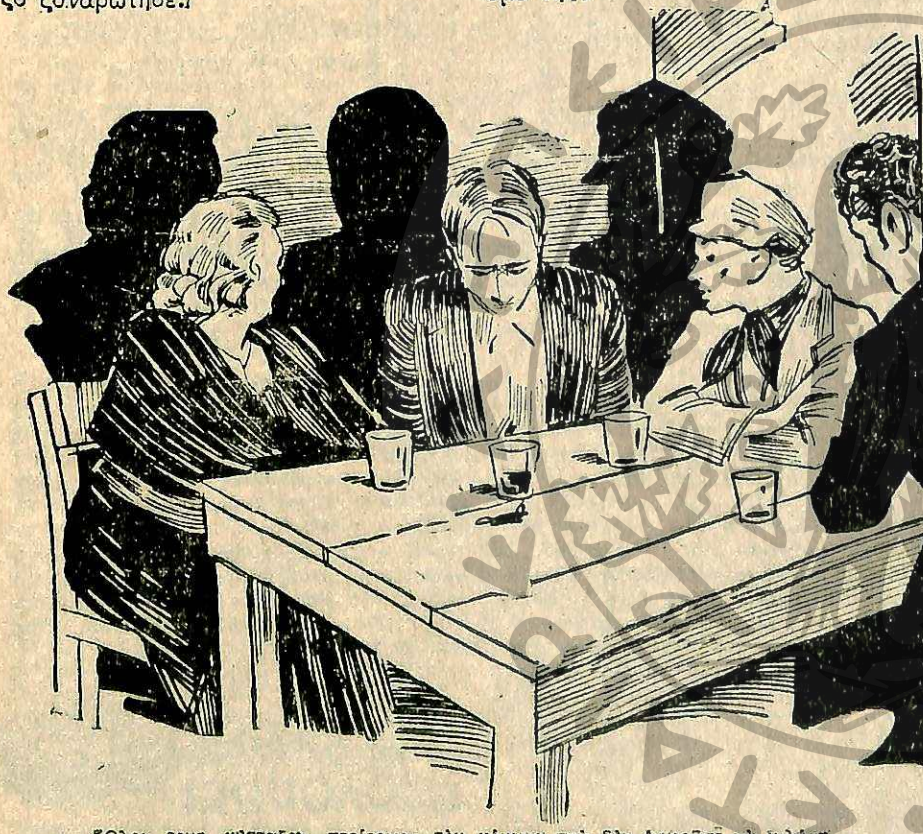
Τόν ξανάπιασαν, αυτή τη φορά υποβαστάζοντάς τον απ' τ' άμράτσα κι' άρχισαν να προχωρούν. Για μία στιγμή έκαμε κάπως ν' αντίσταθι, μετά όμως άφέθηκε να τόν σέρνουν μηχανικά.

Καθώς πήγαιναν, οι συνοδοί του τόν άκουαν που κάτι ψιθύριζε άνάμεσα σ' ασιγμένα χείλη του.

—Τί ξερομασσάς αυτού πέρα, γέρο μου; Έκαμε σ' εύθυμο τόνο ο μικρός πάντα άμέριμνος μορτάκος. Τά πατημένα σου κάπεις... ή στέλνεις κανένα γράμμα συστημένο εκεί πάνω;... 'Αν είν' έτσι θά δοῦμε τί άπάντησι θά λάθης...

Κι' έπειδή ο κόμης τόν κύτταζε σαν να μη κατάλαβαινε σέ τί γλώσσα τού μιλούσε με κάποια δόσι ειρωνείας ο Ζωζό συνέχισε:

—'Αν την γλυτώσουμε αυτή τη φορά, θά πη πως ή άπάντησις απ' εκεί πάνω θάναί καλή. 'Αν όμως άρπάξω με καμμία χουφτα κερασσοκούκισα στο ψωμοσάκκουλο ή σέ κανένα άλλο μέρος θά πη πως ήπροσευχή σου, γέρο μου, δέν έφτασε στον προορισμό της!

Όλοι τους κύτταζαν περίεργοι τόν κόμητα που δέν ένοιούσε να μιλήση...

Ο μικρός άνθρωπάκος εφίσκε πάντοτε θέμα για να γελά με τδ κάθε τι τρεις μέρες τώρα που, κατά την έκφρασί του, έ σ υ χ ν α ζ ε, στα όδοφράγματα.

Στην περίστασι αυτή ή έξυπνάδα του, έξυπνάδα βέρου Παρισινού μορτάκου, εύρισκε ελεύθερο στάδιο έκδήλωσεως παρ' όλους τούς κινδύνους της καταστάσεως.

—'Αλήθεια, ξανάπε στον άνθρωπο που με κόπο υποστήριζε απ' τδ μπράτσο, άφου μπορείς και ψέλνεις από μέσα σου, δέν μάς λές ποιός είσαι, φυλαράκο;

Κι' άφου άδικα περίμενε άπάντησι, ο Ζωζό φώνησε με χαρά:

—'Α! ά! μ' άκουσες βλέπω φιλαράκο. 'Απ' αυτό καταλαβαίνω πως δέν είσαι κουφός, όπως λείι ο σύντροφος απ' έδω. 'Αφου είνε έτσι λοιπόν, άποκρίσου όπως θ' άποκρινόσουνά στον πρόεδρο του Πταισματοδικείου όταν σου κάνη την τιμήν να σ' έρωτά: «Πως νομίζοντας πως ο άγνωστος τόν άστείευόταν άρχισε να γελά...»

Κι' άφου περίμενε λίγες στιγμές, ο μικρός επαναστάτης ξαναρώτησε:

—Πως σέ θασίσανε όταν ήρθες σ' τδ κόσμο βρέ άνθρωπέ μου;

—Δέ... δέν... ξέρω, άποκρίθηκε ο κόμης μ' υπέκωφη φωνή.

Ο Ζωζό νομίζοντας πως ο άγνωστος τόν άστείευόταν άρχισε να γελά...

—Πως τδπες; Έκαμε.

Ο κόμης όμως ντέ Μοράν ξαναπόκτησε την πρώτη του θλακώδη στάσι.

—Βλέπεις Λαρντιέ, έσυνέχισε ο νεαρός επαναστάτης, πως ο κύριος απ' έδω δέν έχει όνομα. Δέν είναι άνάγκη να τόν πείσωμε περισσότερο. Αυτό συμβαίνει συχνά. 'Εγώ να πούμε έχω μονάχα τδ θάφτιστικό μου όνομα Ζωζό. 'Ετσι θάλέγα, καθώς φαίνεται, τόν νομό μου... Όσο για τ' άλλο, τδ έπώνυμο που λένε, εκείνο να πούμε που σου δίνει ο πατέρας σου, ούτε τδ ξέρω!... Ξέχασαν φαίνεται να τδ γράψουν στα βιβλία της Δημαρχίας.

Ο Ζωζό έπειτα δέν πολυσκοτιζόταν και τόσο για τδ χάσμα αυτό που ύπηρχε στην καταγωγή του γι' αυτό ξεφώνισε εύθυμα:

—Μόνο οι βασιληάδες κι' αυτοκράτορες τώχουν αυτό τδ προνόμιο, να μην υπογράφουν ποτέ με τδ οικογενειακό τους όνομα... Έτσι, λοιπόν, κι' εγώ αν κάμω άπογόνους θά υπογράφωττα Ζωζό ο Α', Ζωζό ο Β' και τράβα κορδέλλα... Τόσοι άριθμοί όσα Ζωζάκια θάχω κάνει!...

Ξαφνικά όμως διεκόπη από συνεχείς πυροβολισμούς που έμοιαζαν «πύρ κατά θάλαριν».

Ο Λαρντιέ κι' ο Ζωζό άρχισαν να τρέχουν άμέσως σέρνοντας με κόπο τόν κόμητα ώσπου διέτρεξαν ως διακόσια μέτρα στην όδο 'Αγίου 'Ιακώβου.

Στην θία τους ν' ασφαλισθούν απ' τις σφαίρες που σφύριζαν στ' αυτιά τους δέν άντήλλαξαν ούτε κουθέντα κι' έτρεχαν στην τύχη μη ξέροντας απ' τη μία στιγμή στην άλλη αν δέν θρίσκονταν άπέναντι κανενός τάγματος πεζικού ή κανενός άποσπάσματος ιππέων.

—Νά πάρ' ο διάολος! ξεφώνισε ο Λαρντιέ ξεφουγκώνοντας. 'Ιδέα που μάς κατέβηκε στο κεφάλι να φορτω-

θοῦμε στὴ ράχη μας τὸν θάλαμ ἀπ' ἐδῶ πού δὲν τρέχει περισσότερο ἀπὸ χελῶνα καὶ φαίνεται σὰν νὰ μὴ καταβαίνει πὺς ρίχνουν ἀπάνω μας, σάματι νάμαστε σπουργίτια!...

—Δὲν μοῦ λές, μὴν πάη κ' ἤθελες νὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ τὸν σφάζουν οἱ καραβανάδες; Ποῦ ἔβαλες τὴν καρδιά σου ἀμανάτι Λαρντιέ, γιὰ νὰ μιλάς ἐτσι! Σου λέω λοιπὸν ἐγὼ πὺς δὲν κάναμε ἄλλο ἀπὸ τὸ καθήκον μας σὰν ἄντρες, πού ἐσώσαμε τὸν πολίτη ἀπ' ἐδῶ. Καὶ τώρα, ἄλλτ, διέταξεν ὁ ἀνθρωπάκος. Δὲν μπορῶ πιά νὰ τρέχω ἐπὶ πρὲπει νὰ πάρω ἀνάσα.

Εἶχαν φθάσει σ' ἀπόστασι λίγων μέτρων ἀπ' τὴ συνοικία Ἀγίου Ἰακώβου καὶ καθὼς ὁ στρατός δὲν εἶχε καταλάβει ἀκόμη τὴν περιοχὴ αὐτὴ, σκέφθηκαν νὰ σταματήσουν γιὰ λίγες στιγμές. Λίγα ἔγμματα μάλιστα πὺς μπροστά τους διέκριναν μισανοιγμένες πόρτες πού ἀφηναν νὰ ξεγεύουν ἀμυδρές λάμψεις.

Ἦσαν κατὰ γνωστά τους χαμηλοτάβανα μαγαζιά πού συνήθως πωλοῦσαν κρασί καὶ λαθρεμπορικὸ καπνὸ.

Σ' ὅλη τὴν ἐργατικὴ του ζωὴ ὁ Λαρντιέ δὲν εἶχε βάλει ποτὲ τοῦ τὸ πόδι σὲ κανένα ἀπ' τὰ καπηλεία αὐτά, πού συχνὰ ἐπισκεπτόταν ἡ ἀστυνομία γιὰ νὰ περισυλλέξη τοὺς κάθε εἶδους κακοποιούς, πού ξαναγύριζαν ἀπ' τὴν ἐξορία πού τοὺς ἔστειλε.

Στὴν περίστασι ὅμως αὐτὴ τὰ πράγματα ἦσαν κάπως διαφορετικὰ γι' αὐτὸ μόνις ὁ Ζωζὸ, δείχνοντας τὸ πρῶτο ἀπ' τὰ μαγαζιά αὐτά, τοῦ εἶπε: «Πᾶμε νὰ καθήσωμε μέσα» ὁ Λαρντιέ δὲν περίμενε δευτέρη πρόσκλησι. Τράβηξαν μαζί τους τὸν κόμητα πού πάντοτε ἀκολουθοῦσε μηχανικά καὶ μῆταν στὸ μικρομάγαζο πού ὁ καταστηματοῦχος τοῦ κλείνοντας πίσω τους τὴν πόρτα τοὺς εἶπε μὲ ὕψος εὐχαριστήμενος.

—Ἐκάνατε πολὺ καλὰ ἐσεῖς νὰ τρυπώσετε ἐδῶ μέσα, γιατί τὸ νταραβέρι δὲν θ' ἀργήη ν' ἀνάψῃ καθὼς λένε τοῦλάχιστον.

—Καὶ τί ἀκουσες νὰ λένε; ρώτησεν ἀπότομα ὁ Λαρντιέ παίρνοντας ὕψος ἀγριεμένου ἀντάρτου.

—Λένε πὺς σ' ὅλη τὴ γειτονιά ἐχουν φτιάσει ὁδοφράγματα, καὶ πὺς θὰ φέρουν κανόνια γιὰ νὰ τὰ ρίξουν ὅλα κάτω...

Ὁ Ζωζὸ δὲν εἶχε πάρει ἀκόμα μέρος στὴ συζήτησι. Ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ βάλῃ τὸν κόμητα νὰ καθήσῃ σ' ἕνα σκαμνάκι καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ν' ἀκουμπήσῃ στὸν τοῖχο γιὰ νὰ ξεκουραστῇ ὕστερα ἀπ' τὸν μακρὸ δρόμο πού εἶχαν κάμει.

—Τί θέλετε νὰ σὰς φέρω; ρώτησεν ὁ καταστηματοῦχος.

—Ὅ,τι θέλεις, ἔκαμε σὰν θαυματοῦχος ὁ Λαρντιέ ἀφήνοντας τὸν ἑαυτὸ του νὰ πᾶσθι βαρὺς σ' ἕνα σκαμνὶ τοῦ καπηλείου.

Ὁ καταστηματοῦχος ἔρριξε ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα στοὺς νεοφερμένους πελάτες του.

Ὁ Ζωζὸ κατάλαβε καί: —Ὅσο γιὰ μένα, δήλωσε, δὲν ἔχω οὔτε μονόλεπτο!

«ΜΩΡΕ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ!»

Ὁ Λαρντιέ ἔμορξε σιωπηρὰ τὴν τσέπη τῆς μπλούζας του κ' ἔβλεπε ἀπ'

αὐτὴν τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπ' τ' ἄλλο, μιὰ καπνοσακκούλα; μιὰ πίπα, ἕνα σουγιά κ' ἕνα πορτοφόλι.

Στ' ἀντίκρουσμα τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ὁ καταστηματοῦχος χαμογέλασε, τρίβοντας τὰ χέρια του εὐχαραστημένως καὶ ξαναρώτησε πρόθυμος:

—Λοιπὸν, τί θὰ πάρουν οἱ κύριοι; Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ὁ Λαρντιέ, ἀνοῖξε σιγὰ-σιγὰ τὸ ἀπὸ χονδρὸ δέμμα πορτοφολί του καὶ ρίχνοντας τὸ ἀδειανὸ πάνω στὸ τραπέζι:

—Φτοῦ! νὰ πάρ' ἡ ὀργή, ἔκαμε θυμωμένος. Οὔτε μιὰ πεντάρα δὲν ἔμεινε!...

Ὁ καταστηματοῦχος ἄλλαξεν ἀμέσως τὸν καὶ φυσιογνωμία:

—Τότε, λοιπὸν, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, φίλοι μου, πρέπει ν' ἀφήσετε τὴν θέσι σας σ' ἐκείνους πού ἔχουν νὰ πληρώσουν τὸ πιστὸ τους...

Ὁ Ζωζὸ ὅμως, σὰν νὰ τοῦρθε μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα, στράφηκε ἀπότομα στὸν κόμητα:

—Καὶ σύ, φίλε μου, τοῦ εἶπε, ἔχεις τίποτε φιλά τευλάχιστον;

Ὁ κόμης ντὲ Μοράν ἐκύταξε τὸν συνομιλητὴ του σὰν ἄνθρωπος πού δὲν καταλαβαίνει τί θέλουν νὰ τοῦ ποῦν καὶ δὲν ἀπήντησε.

—Μωρ' τοῦτο εἶνε νόστιμο! ἔκαμε ὁ νεαρὸς ἐπαναστάτης. Μοῦ φαίνεται, φιλαράκο, πὺς δὲν μιλᾷ κινέζικα γιὰ νὰ μὴ μὲ καταλαβαίνης... Σ' ἐρωτάς, λοιπὸν, κομπόδεμα ἔχεις;... Ὁ Ζωζὸ ὁ κόσμος θάβαια δὲν τὸ ἔχει, ὅλος ὁ κόσμος ἔχει τί θὰ πῇ αὐτό!... Ἄν δὲν ἔχῃς δύναμι νὰ φάῃς στὶς τσέπες σου, πρόθεσε, ἀλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὸ κάμω γιὰ σένα... Παραδέχεσαι, δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε;

Κι' ἐπειδὴ ὁ κόμης ντὲ Μοράν ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν ἀπαντᾷ, ὁ μικρὸς ἀλητάκος ἀνεσήκωσε ἕνα μισοκαμένο κουρέλι πού ἔχρησιμευε γιὰ ζακέττα στὸν κόμητα καὶ ἔβαλε τὸ χέρι του.

—Ἐδῶ μέσα δὲν ὑπάρχει τίποτα! εἶπε σὲ λίγο μὲ ἀπογοητευσι.

Ὁ Λαρντιέ ἀρκέστηκε ν' ἀνασηκώσῃ οὐς ὧμους του κ' ὁ Ζωζὸ ἐξακολούθησε:

—Σάμπως ἔχει κανένας τί γίνεταί;... Ἀφοῦ ὁ κύριος δὲν θέλει νὰ μὰς κάμῃ τὴν τιμὴ νὰ μὰς πῇ ποιὸς εἶνε, μπορεῖ ν' ἀνακαλυφθῇ ὅτι εἶνε κανένας πρέσβυς ὅσο καὶ κανένας φιλικατῆς σὲ διαθεσιμότητα. Σωστὸ λοιπὸν εἶνε νὰ μάθουμε μόνι μας.

Καὶ χωρὶς νὰ σταματήσῃ στὴν πρῶτη του ἔρευνα, ὁ Ζωζὸ ἀνεσήκωσε τὴν ζακέττα ὁλότελα, ὁπότε ἀντικρὺ ζώντας τὸ ἄθικτο σχεδὸν γιλέκο τοῦ κόμητος δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξί του:

—Μωρὲ γιὰ κύττα πολυτέλεια!... Γιλέκο σοῦ λέει ὁ ἄλλος...

Καὶ βάζοντας τὰ χέρια του στὶς τσέπες τοῦ γιλέκου ξεφώνισε ὅλος χαρὰ:

—Μωρὲ κουδουνίζουν... κουδουνίζουν, ἐδῶ μέσα!...

Ὁ Ζωζὸ, ὁ ἀγνοῦς αὐτὸς ἀλητάκος, νοιώθοντας κάποια τύμῃ συνειδήσεως τὴν στιγμὴ πού ἐτοιμαζόταν νὰ φάῃ τὶς τσέπες τοῦ κόμητος, τράβηξε ἀπότομα τὰ χέρια του ἀπ' αὐτές:

—Ἀφοῦ ἔχεις κομπόδεμα, κύριε, τοῦ εἶπε, δειξέτω μας μόνος σου. Δὲν συνηθίζω νὰ φάνω τίς ξένες τσέπες ἐγώ. Ἄν ἔχω σ' ἐπὶ νὰ γίνω τελωνοφύλακας.

Ὁ κόμης ἔβαλε μηχανικά τὰ δά-

χτυλά του στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του κ' ἔβγαλεν ἀπὸ μέσα μερικὰ χρυσὰ νομίσματα.

—Σὺ! κίτρινα! κίτρινα! Θεοῦλη μου! ξεφώνισε ὁ μορτάκος ψηλαφώντας τὰ χρυσὰ νομίσματα πού ἔλαμπαν πάνω στὸ τραπέζι. Κι' ἀληθινὰ μάλιστα ὄχι ψεύτικα! Τὰ ξέρω ἐγὼ αὐτά, πρόσθεσε, στριφογυρίζοντας τὰ δάχτυλά του τὰ χρυσὰ ναπολεόνια.

Ὁ Λαρντιέ κύτταξε προσεκτικὰ τὸν κόμητα, μὲ ὕψος ἀνθρώπου πού διερωτᾶται μήπως εἶχε νὰ κάμῃ μὲ κανένα κλέφτη.

Ὅσο γιὰ τὸν καταστηματοῦχο, μολις ἀντίκρουσε τὰ χρυσὰ νομίσματα, φώγαξε στὴν ὑπηρετρία:

—Ἐ! Μαριάννα, φέρε κρασί μπουτλιαρισμένο στοὺς κυρίους, σύντρεμα!

Σὲ λίγο ἕνα χοντρὸ μὲ φουσκωμένα μάγουλα κορίτσι ἀφηνε πάνω στὸ τραπέζι τῆς παρέας δυὸ μπουτλλιες σφραγισμένες μὲ βουλοκέρι κ' ἔξη ποτήρια. Χωρὶς νὰ καλοεξετάσῃ πόσοι ἦσαν οἱ πελάτες, ἀνοῖξε τὶς μπουτλλιες καὶ γέμισε τὰ ἔξη ποτήρια ἀπ' τὰ ὁποῖα πρῶτος ἄρπαξε ἕνα ὁ καταστηματοῦχος:

—Στὴν ὑγεία ὅλου τοῦ κόσμου, ἔκαμε, τσσυγκρίζοντας τὸ πάνω στὰ ποτήρια τῶν ἄλλων.

Κι' ὅπως ὁ καταστηματοῦχος, ἔτσι κ' ὁ Λαρντιέ κατέβασε μονορούφι τὸ ποτήρι τοῦ πού ἡ πρόθυμη Μαριάννα, ρίχνοντας μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ στὸν ταβερνιάρη, τὸ ξαναγέμισε πάλι.

Ὁ Ζωζὸ ὅμως δὲν βιαζόταν νὰ πιῇ τὸ κρασί του. Ἐφῆρε τὸ ποτήρι κοντὰ στὸ στόμα του καὶ ἄρχισε νὰ πίνῃ σιγὰ-σιγὰ, χτυπώντας κάθε τόσο τὴ γλῶσσα του, ὅπως κάμουν οἱ κρασοπατέρες ὅταν δοκιμάζουν τὸ κρασί.

—Μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ μου μοῦτυχε νὰ πιῶ μπουτλιαρισμένο κρασί καὶ θέλω νὰ τὸ καταλάβω. Δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη λοιπὸν νὰ θιαστώ.

ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΟΣ!... ΚΛΕΙΘΡΟΠΟΙΟΣ!... ΓΛΥΠΤΗΣ!...

Ὁ κόμης οὔτε γύρισε νὰ δῇ τὸ γεμάτο ποτήρι πού ἔβησαν μπροστά του γι' αὐτὸ ἡ Μαριάννα εἰκοντάς τὸ στὸ χέρι του τοῦ εἶπε: χαμογέλον:

—Ὅταν τὸ κρασί χυθῇ στὸ ποτήρι, πρέπει νὰ πίνεται!

Ὁ κόμης ὅμως δὲν δέχτηκε νὰ τοῦ θάλουν τὸ ποτήρι στὸ χέρι καὶ ξαφνικά ἀλλάζοντας διάθεσι τ' ἄρπαξε βιαστικά κ' ἔχυσε τὸ κρασί στὸ πάτωμα.

—Μπράβο! ἔτσι μπράβο! ἔκαμε ὁ Ζωζὸ καὶ κυττάζοντας μὲ γλυκὸ ὕψος τὸν κόμητα, πού καθισμένους μολις κόμματα πάνω στὸ σκαμνὶ φανόταν σὰν νὰ μὴν ἐνοιωθῇ τίποτε ἀπ' ὅ,τι συνέβαινε γύρω του, τοῦ εἶπε μὲ τὴ λεπτή του φωνή:

—Λοιπὸν, κύριε, νὰ πού ξεκουραστῇ καμὲ πιά καὶ βρήκαμε κ' ἕνα ἥσυχο στέκι. Μπορεῖτε νὰ λάβετε τὸν κόπο νὰ κουβεντιάσετε μιὰ στάλα μὲ τοὺς συντρόφους...

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Εἰς κείνος ἔκρυβε μιὰ ψυχὴ ἥρωική, μέσα σ' ἕνα κορμὶ χονδροφάγμυνο. Ἐκείνη, μιὰ καρδιά κοινὴ, ἐπιπόλαια, ἀσυνειδήτη, μέσα σ' ἕνα σῶμα πλασμένο μὲ πολλὴ τέχνη.

Τὸ πρόσωπό της ἦταν τσαχπίνικο, καὶ ἡ ὁμορφιά της προκλητικὴ, μαγευτικὴ.

Τὸν πρῶτο χρόνον τοῦ γάμου τους τὸν πέρασαν μέλι γάλα.

Ἀργότερα ἀπέκτησαν ἕνα παιδί, κ' ἐκείνο φάνηκε πὺς θάταν ἕνας ἀκόμα δεσμός, πού θὰ ἔβωνε τὶς δυὸ αὐτὲς καρδιές τὶς τόσο διαφορετικές!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παιδί ὅμως ὑπῆρχε καὶ ἄλλος λόγος, χάρις στὸν ὁποῖον θὰ μπορούσε νὰ διατηρηθῇ ἡ καλὴ αὐτὴ ἀρμονία.

Ἐκείνος ἀνῆκε στὸ πурοσθετικὸ σῶμα, καὶ εἶνε γνωστὸς οἱ συχνὲς εὐκαιρίες πού δίνονται σὲ μιὰν ἀνδρεία καρδιά, γιὰ νὰ δείξῃ τὴν γενναϊότητά της σ' αὐτὸ τὸν κλάδο. Μιὰ ἡ δυὸ φορὲς τὸ μῆνα, ὁ τύπος ἀνέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντόνιο, περιγράφοντας κάποια πυρκαγιά, καὶ γεμίζοντας ἐπαίνους ἐκεῖνον τὸν ταπεινὸ ἥρωα πού ἦταν πάντα ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ του γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ πού ἀψηφούσε ὅλους τοὺς κινδύνους, ὅλα τὰ ἐμπόδια, ὡς καὶ τὸ θάνατο ἀκόμα, ὅταν ἔπρεπε νὰ σῶσῃ τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀδελφοῦ.

Σὲ κατὰ τέτοιες στιγμές, ἔβγαίνε μούτρουμένος, λαχανιασμένος, μὲ τὶς σάρκες τσουρουφλισμένες, τρομερὸς μὰ ὠραίος, καταπληκτικὰ ὠραίος!

Καὶ ὅμως, ἡ ὁμορφιά αὐτὴ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐκτίμησι στὰ μάτια τῆς γοητευτικῆς του γυναικῆς.

Καμμιὰ φορὰ, μόνον, ὅταν ὕστερα ἀπὸ μερικὲς

ὅς τὸν ἔκαμε νὰ βγῇ ἀπὸ τὶς φλόγες μὲ τὸ μισὸ πρόσωπο παραμορφωμένο. Μὰ ἦταν νικητῆς, κ' αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο πού ἐπιζητοῦσε.

Μπήκε, λοιπὸν, στὸ σπίτι του, γιὰ νὰ βρῇ σὶς χαρὲς καὶ σὶς ἀπολαύσεις τῆς οἰκογενειακῆς στέγης, τὴν ἀμοιβὴ πού περιμενε γιὰ τὸν ἥρωισμό του.

Φώναξε τὴ γυναῖκα του μὲ θρονητὴ φωνή, ὅπως συνήθιζε πάντα, ἀλλὰ μόνον μιὰ τρυφερὴ φωνούλα, κλαψιάρικη, ἔφτασε σ' αὐτία του ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἦταν ἡ κούνια τοῦ παιδιοῦ τους.

Ἐφῆρε δόλτα ὅλο τὸ σπίτι γυρεύοντας τὴν Ἐρρικέτα. Ἀδίκος κόπος.

Ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας, ὅρῃκε ἕνα χαρτί μὲ τὶς δυὸ αὐτὲς γραμμές:

«Φεύγω, γιατί δν μπορῶ νὰ ζήσω εὐτυχισμένη μαζί σου. Μὴ μὲ γυρέψης, δὲν θὰ κερδίσης τίποτα. Σοῦ ἀφήνω τὸ γιοῦ σου».

Ὁ γίγας ἐκείνος γύρισε σὰν καλὰ, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη κεραυνοβόλο κατὰπληξί πού ἀφήνουν οἱ ἀνεπανόρθωτες καταστροφές, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ λαρύνγι μιὰ κραυγὴ, γεμάτη θογγητὸ καὶ κλάμα, καὶ σὰν λεοντάρη πού φοβάται γιὰ τὸ λεονταράκι του, ὥρμησε μ' ἕνα πῆδημα στὴν κούνια.

Ἐκεῖ ἦταν ὁ γιοῦς του, μὲ τὰ ματάκια του κλειστά, καὶ μὲ ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Ὁ Ἀντόνιο, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει, πῆρε τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του, τόσο ἀπότομα, πού τὸ ξύπνησε καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ πατέρας, μὲ μιὰ τιτάνεια προσπάθεια, μιὰ προσπάθεια γεμάτη θάλῃσι καὶ νύγρα ἀσφαλῆνια, ἔλυσε τὸν κόμπο πού εἶχε στὸν λαιμὸ καὶ πού τὸν ἐπῆγε.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΗΡΩΑ

Δραματικὸ διήγημα τοῦ Ἰσπανοῦ συγγραφέως ΜΙΚΟΥΕΛ ΟΥΝΑΜΟΥΝΟ

στή στιγμῇ.

Ὁ Ἀντόνιο τῶδελεπε αὐτό, καὶ καταλάβαινε ἀρκετὰ καλὰ δυστυχῶς, πόση σημασία εἶχε γιὰ τὴν εὐτυχία του. Ὡστόσο, λιγὰ χάδια τῆς ὁμορφῆς γυναίκας του, ἔφθαναν γιὰ νὰ τοῦ κλείσουν τὰ μάτια.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ καλύτερα ἐκείνη τὴ νύχτα, γιὰ τὴν τρομερὴ πυρκαγιά, ἔπιασε κατὰ τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ ἀγὼνας ἦταν ἀληθινὰ σκληρὸς καὶ τόσο, ὥστε μέσα σὶς ἑπτὰ ὥρες πού κράτησε ἡ καταστροφὴ, κινδύνευσε πολλὲς φορὲς ἡ ζωὴ τοῦ

πυροσθετῆ. Ὁ Ἀντόνιο ἐπεστράφη λοιπὸν, στὸ σπίτι του, ἀποκατωμένος ἀπὸ τὴν κόρη, μούσκεμα ἀπὸ τὴν ὀρώτα, μαῦρος ἀπὸ τὸν καπνὸ, καὶ κατακόκκινος ἀπὸ τὶς ἀγριεὲς φλόγες πού εἶχαν γλείψει τὴ σάρκα του. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἄγριο, μὰ τὸ ὁμόρφαν ὥστόσο ἕνας φωτοστέφανος κατωμένος ἀπὸ ὁτὲ εὐγενικό καὶ ὠραῖο ὑπάρχει στὸν κόσμον. Εἶχε σάσει τὴ ζωὴ μίαν παράλυτὴν γερόντισσα, καθὼς καὶ τῆς κόρης της, πού ἦταν κατὰκοιτὴ ἀπὸ τοὺς πυρετούς. Αὐτὸς ὁ θρίαυ-

ἕνας χεῖμαρρος ἀπὸ δάκρυα ἐμούσκεψε τὸ πρόσωπο πού φαινόταν τὴ στιγμὴ ἐκείνη σὰν κατωμένο ἀπὸ μαῦρο μάρμαρο, καὶ ἔτσι, οἱ δυὸ μαζί, ὁ ἀνδρας καὶ τὸ παιδί, ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀδυναμία, ὁ πατέρας καὶ ὁ γιοῦς ἐγκαταλειμμένοι, ἐκλαψαν μαζί κάτω ἀπὸ τὴ στέγη, τὴν τόσο εὐθυμὴ λίγες ὥρες πρίν, καὶ τώρα τόσο πυχρὴ καὶ τραγικὴ, ὅπως τὸ ἐσωτερικὸ ἐνὸς τάφου.

Ἐπρεπε νὰ φανῇ δυνατός, ὅπως ἦταν ὡς τώρα.

και να ζήση για το παιδί του.

Αυτή ήταν η σκέψις που έκαμε ο 'Αντόνιο, όταν επέρασε η τρομερή κρίσις, και, πιστός στην ιδέα του, την εφήρμοσε από τις πρώτες μέρες. 'Αλλάξε την τακτική της ζωής του, εγκαταστάθηκε σαν εργένης, και έδωσε το γυίο του σε μια παραμάννα, για να του τον μεγαλώσει.

Από τότε ο φτωχός πατέρας έζησε σαν πραγματικό αυτόματο. Από εθθυμος και χαρούμενος που ήταν, έγινε μελαγχολικός και κατσούφης. Κανένα άστέιο, καμμία διασκέδασις δεν ήταν ικανή να του άποσπάσει ένα χαμόγελο. Το ίδιο και όταν περνούσε τα θλιβερά μονοπάτια της ζωής: Οι λύπες, οι άτυχίες, οι πόνοι, οι συμφορές, γλυτρούσαν επάνω από το πετόι του χωρίς να φτάνουν στην καρδιά του, όπως το νερό επάνω στο καουτσούκ. Δεν είχε γίνει έγωιστής, όχι. 'Η ευγένειά του και η μεγαλοψυχία του δεν θα τον άφηναν ποτέ. Μα θα μπορούσε να πη κανείς πως είχε πάθει άναισθησία.

Κατά τα άλλα, εξακολουθούσε το επάγγελμά του του πυροσθέστη, να είναι το παραδείγμα της αὐτοθυσίας, όπως ήταν και πρίν, πετυχαίνοντας τα ίδια τολμηρά κατορθώματα, που ήταν πολλές φορές τρομερά, επικίνδυνα, άπραγματοποίητα για τους άλλους. 'Ηταν, τέλος, ο ίδιος ήρωικός και άγαπητός φίλος της ανθρώπινης που ύπηρεζε πάντα.

Όσοσο, στον χαρακτήρα και στα αίσθηματά, το θύμα αυτό της άτυχίας, είχε ύποστη μια τελεία αλλαγή.

Ότι πετύχαινε πρίν μ' ένθουσιασμό και χαρά, με θερμή σχεδόν πυρετική, γιατί έτσι ικανοποιούσε τις απαιτήσεις της μεγαλόψυχης ιδιουσκρασίας του, το πραγματοποιούσε τώρα ψυχρά και αυτόματα, μ' έναν τρόπο, που θα λέγες, πως τίποτα απ' ό,τι άλλθινά πολύτιμο ύπηρεχε στο είνε του, δεν ελάμβανε σ' αυτό το παραμικρό ενεργό μέρος.

Πρώτα, ήταν ο άποφασισμένος άνθρωπος, που υποβάλλει στον έαυτό του μια παραγγελία και την εκτελεί. Τώρα, έμοιαζε με τη σφαίρα, που άπασε εκσφενδενισθή, δεν μπορεί παρά να φτάσει στον προορισμό της.

ΙΥ

Πέρασαν μερικά χρόνια. 'Ο άμοιρος γυιός του

'Αντόνιο είχε πεθάνει στα χέρια της παραμάννας, όπως συμβαίνει με όλα σχεδόν τα παιδάκια που στερούνται της φροντίδος των γονιών και δίνονται για να ανατραφούν έξω από το σπίτι.

Αυτό το χτύπημα, που ήταν το μόνο που μπορούσε να αίσθανθι εκείνη η καρδιά ή μεταμορφωμένη σε γρανίτη, τον έκαμε να χάσει όλως διόλου το ήθικό του. 'Ηταν για κείνη την κατακουρελιασμένη ψυχή, ό,τι θάταν για το σώμα που άγωνιζή ή χαριστική βολή. Μ' όλ' αυτά, από ένα άπομεινάρη ίσως ανθρώπινης ύπερηφάνειας ή άνδρικής φιλοτιμίας, ο 'Αντόνιο προσάπθηκε να ζήσει και τούτη άκόμα τη φορά, και το κατώρθωσε, όπως κατώρθωσε ό,τι κι αν έπιχειρούσε ή γιγάντιά του θέλησις.

Η ζωή του εξακολούθησε τον μονότονο και σχεδόν τραγικό προηγούμενο ρυθμό της, χωρίς καμμία αλλαγή.

★

Το σπίτι φλεγόταν από τις τέσσερις μεριές, προσφέροντας στα πλήθη, που γέμιζαν το δρόμο, ένα θέαμα τρομερό και θαυμάσιο μαζί. Οι φλόγες έπρόβαλλαν απ' όλες τις μεριές και με τον άέρα κουλουριάζονταν σαν φειδιά. Οι στέγες γκρεμίζονταν με φοβερό πάταγο, σηκώνοντας ως τον ούρανό πελώριες πύρινες στήλες.

'Αλλά, παρ' όλη αυτή τη φορική εικόνα, όλος ο κόσμος ήταν σχετικώς ήσυχος. Γιατί οι πυροσβέστες είχαν δουλίσει με τέτοιον τρόπο, που μ' όλη τη φόρα της φωτιάς, είχαν σωθή όλοι οι άνθρωποι, καθώς και τα πράγματά που ύπηρεχαν μέσα στο κτίριο.

Όταν εαφνικά, μια τρομερή κραυγή άντήχησε μεσα στον φωταγωγημένο εκείνο χώρο, και μια κυ-

ρία με εδγενικό παρουσίαστικό διέσχισε το δρόμο, με διευθυνσι προς το φλεγόμενο σπίτι, φωνάζοντας: —Τήν κόρη μου! Τήν κορούλα μου! Σώστε την για το Θεό!

Ένας άστυνομικός κατώρθωσε, με μεγάλη δυσκολία, να συγκρατήση εκείνη την κυρία, που φαινόταν τρελλή από τον πόνο και ήθελε με κάθε τρόπο να μπη στο κτίριο.

Με φωνή πνιγμένη από τα κλάματα, εξηγήθηκε άμέσως:

—'Ηταν τραγικό. 'Η κόρη της, πέντε χρονών κοριτσάκι, είχε ξεχαστή στο κρεβάτάκι της κατά τις πρώτες στιγμές του πανικού. 'Ετρεξε όπως μπόρεσε και κατώρθωσε να την θγάλη από το δωμάτιο γερή, και δίνοντάς την σε μια καμαριέρα, ύπεθετε πως θάταν κιάλα στο δρόμο, όταν, εαφνικά, από το άντικρυνό σπίτι, είδε τη γυναίκα να τρέχη σαν τρελλή ανάμεσα στις φωτιές, κρατώντας το παιδί στην άγκαλιά της.

Τελειώνοντας τη διήγησή της, ή κυρία ξαναφώναξε:

—Τήν κόρη μου! Σώστε την κόρη μου, ή ά πάω έγω ή ίδια κι' άς πεθάνω χίλιες φορές!

Όλοι κυτάχτηκαν με τρόμο. Κανείς δεν τολμούσε να έπιχειρήση ένα τέτοιο πράγμα.

'Ηταν τρομερό να κάθεσαι κανείς με σταυρωμένα χέρια, να έλεψη δυό υπάρξεις να πεθαίνουν, μα ήταν κι' αδύνατο και να το φαντασθι — έκτος αν ήταν τρελλός — πως θα μπορούσε να μπη μέσα σ' εκείνο το φούρνο. Άκόμα και να το έπιτρέψη θάταν μεγάλο κρίμα, γιατί άντι δυό δυστυχημάτων, θα προέκυπταν τρία.

Η κυρία φώναξε ανάμεσα σε σπαρακτικούς λυγμούς.

—Δίνω όλη μου την παρουσία, όλα μου τ' αγα-

θά σ' αυτόν που θα σώση την κόρη μου.

Με μιας, ένας άνδρας διευθύνθηκε προς την άπελπισμένη μητέρα, και είπε με μιαν ήρεμη και ψυχρή φωνή, που έμοιαζε σαν να έβγαине άπο ένα άγαλμα:

—Κυρία, θα κάμω ό,τι μπορώ για να σώσω το παιδί σας.

Και δίχως να δώση σημασία στις άντιρρήσεις, στις φωνές, και στις διαμαρτυρίες που άκούγονταν γύρω του για να καταδικάσουν εκείνη την πρωτοφανή τρέλλα, ρίχτηκε μέσα στις φλόγες, σαν να είχε το χάρισμα να μένη άνέγγιχτος στην έπαφή τους.

Σβέλτος σαν άστραπή, έφθασε στο μέρος όπου έρίσκονταν ή καμαριέρα με το παιδί. Ωρμησπρός τη διευθυνσί τους κρατώντας ένα σχοινί στο χέρι, για να τις δέση επάνω του, όταν εαφνικά ώπισθοχώρησε με φρίκη, σαν να είχε όη ένα τέρας να προβάλλη από κείνη την πραγματική κόλασι.

Η γυναίκα εκείνη ήταν ή 'Ερρικέτα!

—'Η Θεία Δίκη! 'Η Θεία Δίκη!, μουρμούρισε θραχνά ο πυροσθέστης. 'Η τιμωρία είναι δικαία!

Και έτοιμάστηκε να έγ καταλείψη τις δυό υπάρξεις, παραδίνοντάς τις στις φλόγες που τριγυρίζαν τα φορέματά τους.

Την ίδια στιγμή όμως το κοριτσάκι άπλωσε τα χεράκια του προς τον άνδρα που είχε πάρει μια όψι σατανική, και του είπε με γλυκειά φωνή, πνιγμένη στα δάκρυα:

—Πού είναι ή μαμά; Πάρτε με κοντά σ' ή μαμά. 'Εδώ κάνει πολύ ζέστη, και καίγομαι!...

Ο 'Αντόνιο ένοιωσε σαν μια μαχαίριά να του σχίση τα σπλάχνα, και ένα δάκρυ, το θείο δάκρυ της μετανοίας έλαμψε στα μάτια του.

★

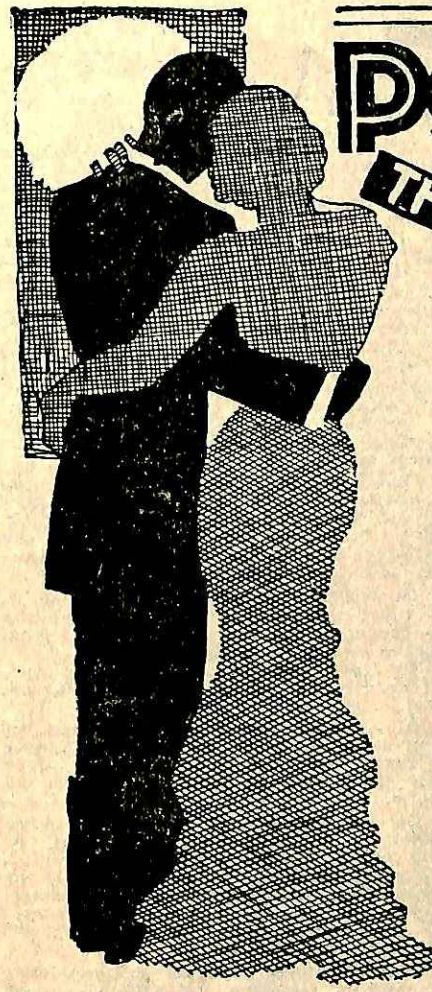
Ένα λεπτό άργότερα, χίλια στόματα μαζί έπυεφμουσαν τον γενναίο άνδρα που πραγματοποιούσε έναν διπλό ήρωισμό στην τελευταία ακριβώς στιγμή της ζωής του, που ή ψυχή του είχε χάσει όλο της το ήθικό!

Κι' 'Ερρικέτα, ταπεινωμένη, τον πλησίασε:

—Συγνώρεέ με, 'Αντόνιο, του είπε, ενώ ριχνόταν μ' άναφυλλιά στην άνοιχτή άγκαλιά του.

ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΟΥΝΑΜΟΥΝΟ
Μετάφρασις από το 'Ισπανικό πρωτότυπο:

ΜΑΡΙΑΣ ΧΡΗΣΤΟΥ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΛΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

λει σε θωμό καθημερινής μελέτης, σε ναό της 'Επιστήμης. 'Αλλ' ως πότε μπορεί μια νεανική καρδιά να μείνη στραγγαλισμένη μέσα στις' άνιαρές παραγράφους των έπιστημονικών βιβλίων; Τα είκοσι χρόνια ζητούν λίγο φώς αγάπης, μια χρυσή άκτινα έρωτος.

Και νά, οι γλυκές, έρωτικές άκτινες, μπήκαν από το παράθυρο του δωματίου του. Τις έστειλαν από άπειναντι τα λαμπερά, ώραία μάτια μιας νέας. Και ή ψυχή του νεαρού φοιτητού φωτίσθηκε, έλαμψε από τις πρώτες άνταύγειες του ανατέλλοντος ήλιου της αγάπης...

★

'Αμαλία Δούρου την έλεγαν τη νέα, που ή Μοίρα του έφερε, στο άντικρυνό σπίτι, να γλυκάνη με το άγνό, ρωμαντικό αίσθημά της τα δύσκολα χρόνια των σπουδών του.

Γνωρίσθηκαν γρήγορα, ήρθαν σε επικοινωνία από τις πρώτες ήμέρες. 'Ο 'Ερως ξέρει πολύ καλή άριθμητική, προκειμένου να προσθέση τα είκοσι χρόνια 'Εκείνου επάνω στα δέκα έφ'ά χρόνια 'Εκείνης.

'Εγιναν ένα ταιριαστό ζευγάρι, μ' όλο που ή νέα, με την ταπεινοφροσύνη των κοριτσιών της παλιάς έποχής, δεν έκρινε τον έαυτό της άξιο, ν' άγαπηθι από έναν νεό, σαν τον Λεωνίδα.

—'Εσύ, του έλεγε, είσαι μορφωμένος, θα γίνης άβριο ένας έπιστήμων. 'Εγώ έγω τί είμαι; Ένα φτωχό κορίτσι...

—Για μένα είσαι το π'άν, της άπαντούσε ο ρωμαντικός νέος.

Και δεν έλεγε υπερβολή. Στην 'Αμαλία χρωστούσε την ζωηρότερη έρωτική συγκίνησι της ζωής του. 'Ηταν θέβαιος, ότι δεν θ' άγαπούσε άλλη, όπως άγάπησε αυτήν. 'Ετσι είναι. Τόν έρωτά των είκοσι χρόνων μας, τόσο άγνό, τόσο ποιητικό, τόσο άραίο, δεν τον ξανασυναντούμε. 'Η 'Αμαλία ήταν για τον Λεωνίδα ή πρώτη του αγάπη. Και ήταν τόσο τρυφερή, γλυκειά και ύποτακτη! Αισθανόταν πολλές φορές την ανάγκη, να την εύχαριστήση από τα βάθη της ψυχής του, που του προσέφερε τόσο λατρεία.

—Πόσο καλή είσαι!, της έλεγε. Και ήταν, πράγματι, άξία άπειρης εύγνωμοσύνης από μέρους του ή 'Αμαλία. Διότι του προσέφερε την αγάπη της με ένα είδος αὐτοθυσίας. 'Ο έρως της αύτός της έστοίχιζε ένα σωρό μαρτύρια. Την τυραννούσαν σκληρά οι δικοί της για να δεχθι να παντρευθι έναν άλλον, που θα της έξασφάλιζε άμετο θίο. 'Αλλ' αυτή δεν δεχόταν. 'Υπέμενε τις θρσιές, τους

περιορισμούς και το εύλο καμμά φορά, αλλά δεν ήθελε να παντρευθι άλλον. 'Εμενε πιστή στην αγάπη της στον Λεωνίδα.

Και στον άγαπημένο της δεν έλεγε τίποτε. Δεν ήθελε να τον στενοχωρήση. Και τα χρόνια περνούσαν μέσα σε διαρκή μαρτύρια της 'Αμαλίας. 'Ηρθε το τέταρτο έτος. Και ο Λεωνίδας σε λίγο θα έπαίρνε το δίπλωμά του.

Μια μέρα που συναντήθηκε με την άγαπημένη του, την είδε κλαμένη. 'Εφαίνονταν άκόμη τα ίχνη των δακρύων της. Την ρώτησε, να του πη τί είχε.

—Τίποτε δεν έχω, του άπήντησε ή νέα.

Την παρακάλεσε, την εξώρκισε, να μην του κρύψη ό,τι και αν της συνέβαινε. 'Η 'Αμαλία προσάπθηκε όσο μπόρεσε να κρατήση το μυστικό της. 'Αλλά δεν μπόρεσε. Την πήραν στο τέλος τα δάκρυα.

—Με πιέζουν οι δικοί μου, να παντρευτώ, του είπε.

Ο νέος την παρηγόρησε με τα τρυφερότερα χάδια. Και την άλλη μέρα, που ξανασυναντήθηκαν, της άηγγειλε:

—'Εγραψα στο χωριό μου, να μου στείλουν μια άδεια γάμου, να σε παντρευτώ.

Η 'Αμαλία τα έχασε. Δεν μπορούσε να το πιστέψη.

—'Εμένα, ένα φτωχό κορίτσι;

—Σ' άγαπώ, 'Αμαλία, της άπήντησε εκείνος.

Και έκλαψαν και οι δυό από χαρούμενη συγκίνησι.

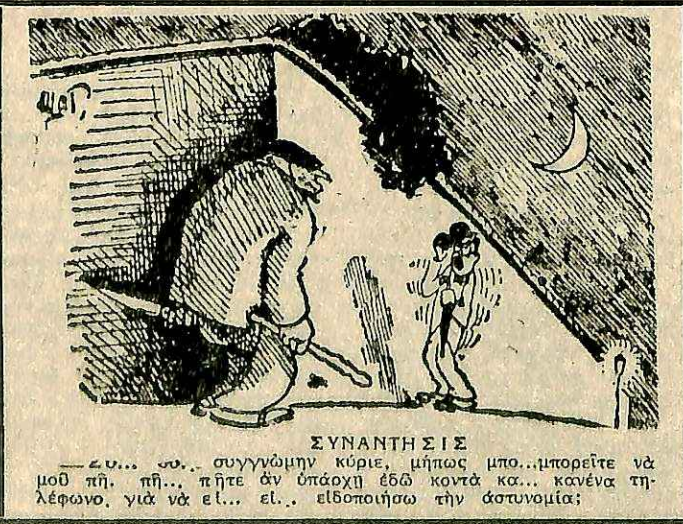
Όστερα από λίγες ήμέρες ήρθε από το χωριό του Λεωνίδα, όχι ή άδεια γάμου, άλλ' ένας θείος του, δημοδιδάσκαλος.

—Μας έγραψες ότι θέλεις να παντρευθης, του είπε.

—Ναι, άπήντησε ο νέος. 'Αγαπώ μια κοπέλλα και θέλω να την πάρω. 'Εσύ, θείε, είσαι ένας διαβάσμενος, μορφωμένος άνθρωπος και θα μπορέσης να με καταλάβης καλύτερα από τους γονείς μου. Την άγαπώ πολύ αυτή τη νέα και καταλαβαίνω ότι δεν θα μπορούσα να ζήσω, άν την έχανα.

Η φωνή του έτρεψε.

—Σε καταλαβαίνω, παιδί μου, του άπήντησε ο θείος του, και σέβομαι το αίσθημά σου. 'Αλλά καταλαβαίνω και μερικά άλλα πράγματα, τα όποια εσύ δεν μπορείς, λόγω της ηλικίας σου, να τα εκτιμήσης. Σεχάλα, Λεωνίδα, τις ύποχρεώσεις που έχεις στους δικούς σου; 'Εκείνοι σε σπούδασαν με το ύστερημά τους, ύπέφεραν για να σε βοηθήσουν. Τώρα κι' εσύ δεν πρέπει να τους εγκαταλείψης. Αυτοί είναι

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

—Ε... συγγνώμη κύριε, μήπως μπο... μπορείτε να μου πη... πη... πη... αν υπάρχει εδώ κοντά κα... κανένα τηλεφώνω, για να έ... έ... ελθούνησω την άστυνομία;

πιά γέροι. "Αν δέν τούς βοηθήσης ε-
σύ, τί θα γίνουν;

— "Όστε δέν έχω τὸ δικαίωμα, νά
ρυθμίσω τί, ζωή μου ὅπως ἐγὼ θέλω;

— "Όχι, Λεωνίδα. Ἡ ζωὴ δέν εἶναι
ἕνα τραγούδι ἀγάπης. Εἶναι πρωτί-
στως ἕνα ἀθροίσμα σκληρῶν καθηκόν-
των. Ἐχεις ὑποχρέωση, νά θυγῇς γιὰ-
τρός, νά βοηθήσης στήν ἀρχὴ τούς δι-
κούς σου, ὅπως κι' ἐκεῖνοι σὲ βοήθη-
σαν, καὶ ἀργότερα, ὅταν θά σχημα-
τίσης μεγάλη πελατεία καὶ κατοχυ-
ρωθῇς οἰκονομικῶς, τότε θά ἐχῃς τὸ
δικαίωμα νά σκεφθῇς νά παντρευ-
τῇς.

— Μά, θεῖε, αὐτὸ πὺ μοῦ ζητᾷς
εἶναι σκληρὸ.

— Δέν σοῦ τὸ ζητῶ ἐγώ, ἀλλὰ τὸ
καθῆκον σου.

— Καὶ ἡ ἀγάπη μου; Δέν λογαριά-
ζεται ἡ ἀγάπη μου;

— Πρῶτα τὸ καθῆκον σου, Λεωνί-
δα, πρῶτα ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς γονεῖς
σου. Ἡ ἐρωτικὴ ἀγάπη εἶναι κατὶ τὸ
ἐγωϊστικὸ. Ἐνῶ μέσα στὸ καθῆκον,
παιδί μου, ὑπάρχει, ὅπως λέει ἕνας
φιλόσοφος, ὁ ἴδιος ὁ Θεός. "Αν παρα-
λείψῃς τὸ καθῆκον σου, ἡ εὐτυχία
σου θά δηλητηριασθῇ... "Ελα παιδί
μου, κάμε κουράγιο καὶ γύρισε στοὺς
δικούς σου...

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ
Λεωνίδας ἐγγύριε, σάν χαμένος, στὸν
χώρο τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Δ'ός.
Σπαρταροῦσε ἡ ψυχὴ του καὶ ἡ σκέ-
ψις του στὰ νύχια τοῦ σκληροῦ διλήμ-
ματος:

Νά παντρευτῇ καὶ ν' ἀγνοήσῃ τοὺς
δικούς του; Μόλις τὸ σκεφτόταν αὐ-
τό, θαρροῦσε πὺς ἔβλεπε τὸ παρπα-
νεμένο βλέμμα τῆς μάνας του, τῆς ἀ-
δελφῆς του, τοῦ γέροντος πατέρα του...
Δέν τοῦ ἔλεγαν τίποτε, ἀλλ' ἔδιόβα-
ζε στὰ μάτια τους τὸ παράπανό
τους: «Γιατί μᾶς ἀρνίθηκες; Ἐμᾶς,
ποῦ θυσιάστηκαμε γιὰ σένα;...».

Νά γυρίσῃ στοὺς δικούς του; Σ'
αὐτὴ τὴν σκέψι, σχηματίζονταν στὸ νοῦ
του τὸ δράμα τῆς Ἀμαλίας, τῆς γλυ-
κειᾶς κοπέλλας ποὺ εἶχε σ' αὐτὸν
στηριδεῖ ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ ὅλες τίς
ἐλπίδες τῆς. Καὶ τὴν ἔβλεπε, τὴν
καὶ μὲν, με δάκρυα στὰ μάτια, θλιμ-
μένη κι' ἀπελπισμένη...

Ἐποφροντας ἔτσι ἕνα σκληρὸ μαρ-
τύριο, ἐπῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ νεκρο-
ταφεῖο.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸν ὄρῃκαν, ἐπάνω
στὸ μνημεῖο τοῦ Θῶν, νεκρὸ, μὲ μιὰ
σφαῖρα στὸ κρανίον, ὅθμα τῆς δραμα-
τικῆς μέτρα στήν ψυχὴ του συγκρού-
σεως τοῦ καθηκόντος καὶ τῆς ἀγά-
πης.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

"Ένας μεθοδικὸς ἀλλὰ ἀπλοῦς φιλάνα-
γνωστής, ὁ ὁποῖος διέμενε σ' ἕνα ἐξοχικὸ
ξενοδοχεῖο, συνήθιζε νά διαβάξῃ κάθε μέρα
ἀπὸ τὸ βιβλίο του, εἰκοσι σελίδες, θάξοντας
ἕνα σημάδι στὸ μέρος ποὺ τελείωνε τὴν ἀνα-
γνώστου του. Τὸ σύστημα ὅμως αὐτὸ τῆς ἀνα-
γνώσεως ἔγινε ἀντιληπτό ἀπὸ ἕνα εὐθυμο
πελάτη τοῦ ξενοδοχείου, ὁ ὁποῖος κάθε θράδι
ἔβρισκε τὸν τρόπο νά μεταφέρει τὸ σημάδι
στὸ βιβλίο εἰκοσι σελίδες πίσω.

Στὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος οἱ συνήγοροι τοῦ
φωροπρὸς ρήτησαν τὸν ἀφελή φιλοναγνώστη
πὺς ἔβρισκε τὸν περιεχόμενον τοῦ βιβλίου ποὺ
διόδαζε. Καὶ ἐκεῖνος ἀπάντησε:

— Εἶνε ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον βιβλίο. Μόνο
ποὺ ἐπαναλαμβάνει τὰ ἴδια πράγματα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚῶ
ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Οἱ οὐρανοξύσται ἀνὰ
τὸν κόσμον

Ἡ Ἀμερικὴ εἶναι
πατρίς τῶν οὐ-
ρανοξύστων. Στὶς
ἠνωμένες Πολι-
τεῖες ἔχουν ἀνε-
γερθῇ, ὡς σήμε-
ρα 3000 περίπου οὐ-
ρανοξύστες, οἱ ὁ-
ποῖοι ἔχουν ἀπὸ 20
ἕως 140 πατώματα, στήν Νέα Ὑόρ-
κη μάλιστα θρίσκειται ὁ ὑψηλότε-
ρος οὐρανοξύστης τοῦ κόσμου, τὸ
«Εμπάιρ Σταίτ Μπίλντιγκ», τὸ
ὁποῖον φθάνει τὰ 384 μέτρα εἰς ὕ-
ψος. Ξέρετε ὅμως ὅτι ἔχουν ἀνε-
γερθῇ ἐπίσης οὐρανοξύστες καὶ σ'
ἄλλες χώρες τοῦ κόσμου;... Στὴν
Στοκχόλμη, π. χ., ὑπάρχουν κτίρια
μὲ 18 πατώματα, στὸ Ἀμβούργο,
στήν Κολωνία καὶ στήν Λειψία ὑ-
πάρχουν μέγαρα ποὺ διαθέτουν ὡς
20 πατώματα καὶ, τέλος, στήν Ἀμ-
βέρσα θρίσκειται μιὰ Τράπεζα μὲ
20 πατώματα, καὶ συνολικὸ ὕψος
85 μέτρα.

Φυσικὰ, οἱ εὐρωπαϊκοὶ αὐτοὶ οὐ-
ρανοξύστες, συγκρίνονται μὲ τοὺς
οὐρανοξύστες τῆς Ἀμερικής, δέν
εἶνε παρὰ... ἀπλὲς καλυψίσεις!

Βρέχει...βρέχει...
βρέχει.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ φθι-
νοπώρου μᾶς ἔφα-
ρε ἀρκετὲς ὁρο-
χούλες καὶ ἡ κρη-
τικὴ «Μετεωρολο-
γικὴ Ὑπηρεσία»
μᾶς πληροφορεῖ μὲ
τὰ καθημερινά της
δελτία στὴν τὰ
δε περιοχὴ τῆς Ἑλλάδος ἔπασαν
τόσα «χιλιοστόμετρα» βροχῆς καὶ
στήν ἄλλη, τόσα... Μερικὲς ὅμως
δωδεκάδες χιλιοστόμετρα ἀπ' ἐδῶ
κι' ἀπ' ἐκεῖ δέν λένε, φυσικὰ, τίπο-
τε... Σκεφθήκατε ὅσο ποτὲ πόση
ποσότης βροχῆς μπορεῖ νά πέσῃ,
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐπάνω σ' ο-
λόκληρη τὴ γῆνι σφαῖρα κατὰ τὴν
διάρκεια ἑνὸς χρόνου;

"Έχει ὑπολογισθῇ ὅτι, κάθε μέ-
ρα, πέφτει ἐπάνω στὴ γῆ, μιὰ πο-
σότης 1.300.000 ἐκατομμυρίων, πε-
ρίπου, τόνων βροχῆς, πρᾶγμα ποὺ
ἀντιπροσωπεύει σχεδὸν 15 ἐκατομ-
μύρια τόνων κατὰ δευτερόλεπτο.

Ἐάν ὅλη αὐτὴ ἡ ποσότης τοῦ νε-
ροῦ δέν ἀπερροφᾶται ἀπὸ τὸ ἔδα-
φος ἢ δέν ἐξατμίζεται ἀπὸ τὸν ἥ-
λιο, μέσα σ' ἕνα χρόνο, θά σκέπα-
ζε τὴν γῆ μ' ἕνα ρευστὸ σῆμα πά-
χους ἑνὸς μέτρου.... "Ένας πραγ-
ματικὸς κατακλυσμός!...

ΚΟΡΜΟΡΑΝΟΣ

Οἱ Κινεζοὶ θεωροῦν ἀπρέπεια νά δειχνουν
τὰ πόδια τοῦς γυναι.

Τὰ σπουδαγία χτυποῦν δέκα τρεῖς φο-
ρές τὸ δευτερόλεπτο τὰ φτερά τους καθὼς
πετοῦν.

Ἡ Μεγάλῃ Αἰκατερίνῃ εἶνε ἡ πιὸ διά-
σημη βασίλισσα τῆς Ρωσίας. Ξέρετε ὅμως
ὅτι τὸ ἀληθινὸ της ὄνομα δέν ἦταν Αἰκατερί-
νη καὶ ὅτι δέν ἦταν οὐτε καν Ρωσίσσα; Τ'
ὄνομά της ἦταν Σοφία καὶ εἶχε γεννηθῇ στὸ
Στέτιν τῆς Γερμανίας.

Ποῦ εἶνε πρωτότοκο ἀπὸ δυὸ διδυμαί;
Οἱ Ἑβραῖοι θέλουν ἐκεῖνον ποὺ ἦλεν πρῶτο
στὴ ζωὴ. Οἱ Λατίνοι προτιμοῦσαν τὸ δεύτερο,
μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶνε πρῶτο συλληθὲν.
Οἱ σύγχρονοι νόμοι ἀναγνωρίζουν ὡς πρω-
τότοκο τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς ἴδιας
γέννας παιδιὰ.

Στὴν ἀρχαία Ρώμη, οἱ γυναῖκες χρη-
σιμοποιοῦσαν γιὰ τὸ δέριμα τους μιὰ σκευ-
αὶ ἀπὸ ψῆα ψωμιῶ ὁρεμένη στὸ γάλα,
ἐνῶ ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ
προτιμοῦσε ἕνα μίγμα ἀπὸ μῆλα τριμμένα,
νερὸ ρόδων καὶ κόπρανα σκύλου.

Οἱ ἄνθρωποι προσεβόουν περισσότερο ἀ-
πὸ χίλιες θρησκείες καὶ αἰρέσεις, μεταξὺ
τῶν ὁποίων οἱ πιὸ διαδεδομένες εἶνε ἡ χρι-
στιανικὴ καὶ ἡ μουσουλμανικὴ.

Οἱ ἱερεῖς φθάνουν στὴν πιὸ προχωρημέ-
νη ἡλικία, οἱ δὲ γιατροὶ πεθαίνουν νεώτεροι
ὅλων.

Οἱ γεννήσεις συμβαίνουν συχνότερα τῇ
νύχτι παρὰ τὴν ἡμέρα, σὲ ἀναλογία 5 πρὸς
3. Ἐπίσης πεθαίνουν περισσότεροι τῇ νύχτι
παρὰ τὴν ἡμέρα, σὲ ἀναλογία περίπου 10
πρὸς 6.

Οἱ δυὸ πασιγνώστοι συμπαίχτες τὸς
ἐξαρετικῆς ἐπιτυχίας ταινιῶν, ὁ Φρέντ Ἀ-
στὰιρ καὶ ἡ Τζίντζερ Ρότζερς, πρόκειται νά
λανοῦν προσεχῶς ἕνα νέο χορὸ, τὸ
«γιάμ». Εἶνε πολὺ εὐχάριστος ἀλλ' ἀπαιτεῖ
χορευτὰς μὲ κάποιες ἀκροβατικὰς ἱκανότη-
τες. Ἀποκλείεται ὅμως νά κατακτήσῃ σὲ
λίγο χρόνον τὴν Εὐρώπην;

Οἱ περισσότεροι ἀκροαταὶ ποὺ παρευρέθη-
σαν ποτὲ σὲ κόνερτο, εἶνε χωρὶς καμμιὰ
ἀμφιβολία αὐτοὶ ποὺ παρακολούθησαν τελευ-
ταῖως στήν Νέα Ὑόρκη τὴν ἐκτέλεσιν τῆς
συμφωνίας τοῦ Μπράμς ἀπὸ τὴν Φιλαρμονι-
κὴ Ὀρχήστρα. Ὑπολογίζεται ὅτι δέν ἦσαν
λιγότεροι τῶν 10.000.

Ὁ μεγάλος Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς
Σινκλαίρ Λιούις πρόκειται νά ἐμφανισθῇ προ-
σεχῶς στήν σκηνή. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔ-
γραψε ἕνα κοινωνικὸ δράμα, τοῦ ὁποῖου καὶ
θὰ ὑπεδύθῃ ὁ ἴδιος τὸν ρόλο τοῦ πρωταγω-
νιστοῦ.

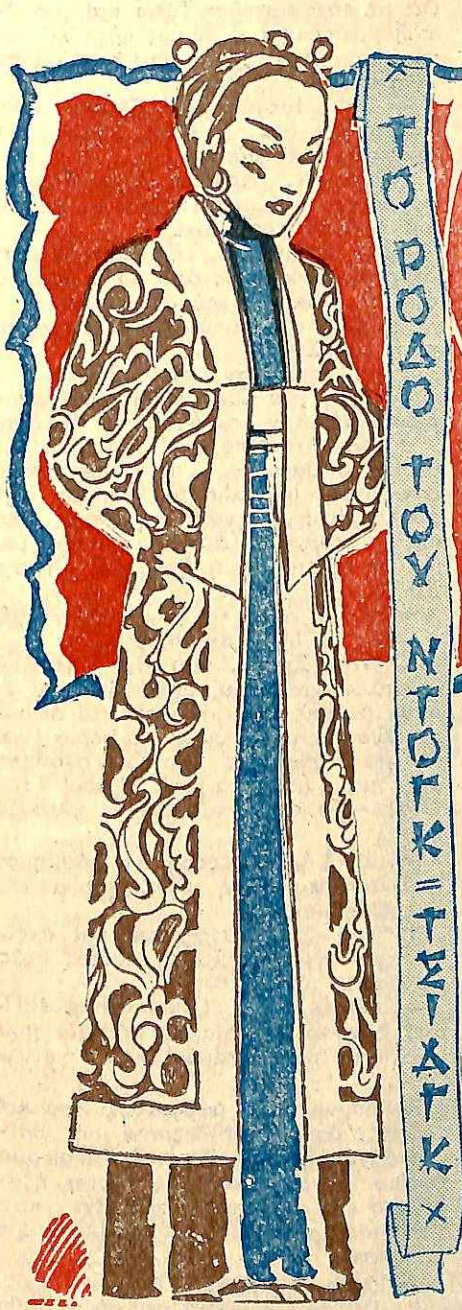
Ὁ Γάλλος κολυμβητὴς Πῶλ Σωτῶ, ἡ-
λικίας ἄνω τῶν 40 ἐτῶν, ἐπέτυχε πρῶ-
τον ἑξαμενητὴν κολυμβητικὴν ἐπίδοσιν. Δοκι-
μάζοντας νά καλύψῃ κολυμβώντας ἀπόστασιν
90 χιλιομέτρων παρέρρηξε ἀπὸ τὰ ρεῖματα
καὶ διεσώθη ἀπὸ μιὰν ἀτιμάκατο ἀφῶ εἶχε
διατρέξει ἤδη περισσότερα τῶν 110 χιλιομέ-
τρων. Κολυμβῶσα ἐπὶ 45 ὁλόκληρες ὥρες.

Πολὺ λίγα γνωρίζομε, φαίνεται, γιὰ τὸν
μηχανισμό τῆς ἀναπαραγωγῆς τῶν χελιδνῶν.
Κατὰ μιὰ νέα θεωρίαν ὅλα τὰ χελιδνὰ γενι-
κὰς ἀναπνέουν στήν ἐκτέλεσιν τῆς Σαρα-
γώσσας.

Οἱ γυναῖκες τοῦ Κογκὸ δέν χανεοῦν τὰ
ἄσπρα δόντια καὶ γι' αὐτὰ τὰ θάφονα κόκκι-
να ἢ μπλε μὲ εἰδικὲς φωτικὰς βαφές ποὺ δέν
ξεβάφουν. Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς οἱ
μυῖρες λιμάρουν τὸ μεταξὺ τῶν δοντιῶν τῶν
δισστήμα γιὰ νὰ νομίζον πὺς τὰ ἀραιὰ δόντια
ὁμορφαίνουν τὸ πρόσωπο. Ἀντίθετα οἱ ἄν-
τρες ἐγάζουν τὰ δυὸ μπροστινὰ δόντια τους
γιὰ νὰ αὐτὸ θεωρεῖται τὸ ἀκριν ἄσπον τῆς ἄν-
δρικής ὁμορφίας. Οἱ κάτοικοι τῆς Μαδά-
σκα ἐγάζουν ὅλα τὰ δόντια τους ἐκτὸς ἀπὸ τὰ
τέσσαρα μπροστινὰ δόντια τῆς κάτω σιαγόνης.

Κόποιος Γάλλος στατιστικὸς ὑπελόγησε
ὅτι κάθε ἄνθρωπος ποὺ εἴ ἑβδομήντα χρόνια,
ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα μικροπράγματα τρώει:
30 ὠδία, 200 πρόβατα, 100 βαμβακίνα, 200
ἀρνιά, 50 γουρούνια, 2.300 κοτόπουλα, 1.000
ὁκόδες ψάρια διαφόρα, 3.000 στρεῖδια, 5.
475 ὁκόδες βοῦτον, 25.000 αἰγὰ, 3.000
ὁκόδες ψωμί, χωρὶς νά ὑπολογισθῶν τὸ νερὸ,
τὸ κρασί, τὸ τσάι, ὁ καφὲς καὶ τ' ὅλα ποτὰ
ποὺ πίνει.

Στὴν ἰατρὰ χρησιμοποιοῦν τὴν ἀράχνη
γιὰ θερμόμετρο. Ἐστὶν ὅταν πρόκειται νά φε-
ρῇ δυνάμει ἀνεμὸς ἢ νά ἐρῇ, ἡ ἀράχνη
τεντώνει τίς κλωστές τοῦ ἱστού της κι' ὅταν
ὁ καιρὸς εὐκόλως μεταβάλλεται τίς χαλαρῶ-
νει. Ὅταν ὁ καιρὸς πρόκειται νά γίνῃ καλὸς,
τότε μακρύνει τίς κλωστές τοῦ ἱστού της.
Ὅταν πρόκειται σὲ λίγο νά ἐρῇ ἡ ἀράχνη
μένει ἀκίνητη, κι' ὅταν ἐνῶ ἐξακολουθεῖ νά
ἐρεθί ἀρχίζει νά ὑψαίνῃ, τότε θά πῇ πὺς ἡ
βροχὴ δέν θά ἐξακολουθήσῃ πολλὰ ὥρα.

Καταπληκτικὸ ἀνά-
γνωσμα ἔρωτος, πε-
ριπετειῶν καὶ μυ-
στηρίου

ὑπὸ
ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

2ο

Ἡ Τάυ—Σῆ μόλις συμπλήρωνε τὰ
δέκα ἑπτὰ της χρόνια κι, ὅμως ὅ-
λοι τὴν εἶχαν γιὰ τὴν πιὸ ὁμορφὴ κο-
πέλλα καὶ γιὰ τὸ πιὸ παράξενο
πλάσμα τῆς κοιλάδος τοῦ Ντόγκ—
Ταϊάγκ.

Ἦταν ἕνα λουλοῦδι γεμάτο ἄρω-
μα—ὅπως ἔλεγαν οἱ ἰθαγενεῖς στὴ
γλυκεῖα καὶ ποικιλικὴ γλώσσα τους
—ποῦ ὁ Βούδδας μ' ἕνα του φύσημα
τοῦ ἔδωσε ἀνθρώπινη μορφή.

Τὸ ἀνάστημά της ἦταν μᾶλλον μέ-
τριο, λυγρὸ, λεπτοκαμωμένο, φει-
δίσιο. Εἶχε πλούσια μαλλιά, πιὸ λε-
πτὰ κι' ἀπ' τὸ μεταξὺ καὶ πιὸ μαυ-
ρα ἀπὸ τὸ φτερό τοῦ κόρακα, καὶ
τὸ πρόσωπό της συνεκέντρωνε ὅλα
τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς ἰδεώδους καλ-
λοῦνης.

Τὸ δέριμά της ἦταν κατάλευκο,
σχεδὸν διαφανές. Τὰ μάτια της μεγά-
λα ἀλλὰ πάντα μελαγχολικὰ καὶ ὑ-
γρά. Τὸ μικρὸ της στόμα, σάν ἀνοι-
γε καμμιὰ φορά, ἔδειχνε δύο σειρὲς
δόντια πὺς λευκὰ κι' ἀπ' τὰ μαργα-
ριτάρια τῆς Κυλάνης. Ἐδῶ καὶ δυὸ
χρόνια ὁ Τάυ—Σούγκ τὴν εἶχε φέρεῖ
στὶς ὄχθες τοῦ Ντόγκ—Ταϊάγκ, ἀλλὰ
καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα κανεῖς
ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς κοιλάδος δέν
εἶχε ἰδῇ νά ζωγραφίζεται στὰ χεῖλη
της τὸ παραμικρὸ χαμόγελο κι' οὐτε
ἐκεῖνο τὸ μέτωπο, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ
στιγμὴ νά ἡρεμῇ. Δέν εἶχε παρού-
σιασθῇ καμμιὰ φορά σὲ γιορτὴ, σὲ
συγκέντρωση, σὲ χορευτικὸ τσάι. Πάν-
τα φαίνονταν λυπημένη, μελαγχολικὴ,
σιωπηλὴ, λὲς κι' ἕνας ἀνέκφραστος
πόνος νά εἶχε φωνάξῃ γιὰ πάντα
μέσα στήν καρδίαν της.

Μόνον τὴν νύχτα, σ' ὁριζόμενες ἐπο-
χὲς τοῦ ἔτους καὶ ὅταν ὁ Τάυ—Σούγκ
ἔβρισκόταν μακριὰ της, τὴν εἶχαν δῇ
ὁδοεὶθαλασσοπλάνησιν ὅσῃ μ' ἡ χιμ χιμ
καὶ θγαίνῃ ἀργὰ καὶ ὀλομόναχη καὶ
νά περιπλανᾶται κάτω ἀπὸ τὰ σκιερὰ
δένδρα τοῦ δάσους ἢ νά στέκῃ ὀρθία,
ὡς τὸ γλυκοχάραμα, ἐπάνω σὲ κανέ-

ναν βράχο, κοντὰ στὸ ποτάμι, σὲ μιὰ
στάσι ἀνθρώπου ποὺ θέλει νά πέσῃ
στὸ κενὸ καὶ νά τερατῶσῃ τὴ ζωὴ του.

Καὶ ἕνα-δυὸ τέτοιες νύχτες τὴν εἶχαν
ἀκούσει νά παίξῃ μ' ἐκεῖνα τὰ παιδι-
κὰ δάχτυλα, τὸ «τρὸ» τῶν Σιαμαίων, ἄ-
φήνοντας νά ξεφεύγουν ἀρμονικὲς νό-
τες, ποὺ ὅμοιες τους κανένα «πι» (εἰ-
δος φλάουτου) τῆς περιοχῆς δέν θά ἦ-
ταν ἱκανὸ νά τίς θγάλῃ. Τὴν εἶχαν ἀ-
κούσει ἐπίσης μέσα στὴ σιωπὴ καὶ τὸ
πυκνὸ σκοτάδι, νά τραγουδᾷ, σὲ μιὰ
γλώσσα ποὺ κανεῖς δέν εἶχε ἀκούσει,
κάτι τραγουδιὰ γεμάτο λύπη, ποὺ δέν
ἦσαν ἄλλο ἀπὸ ἐσπᾶσματα μιᾶς ἀ-
πογοητευμένης ψυχῆς.

Πολλὰ ἔλεγοντο γιὰ κείνην τοὺς
περιπάτους ἐκεῖ μέσα στὰ μεγάλα δά-
ση. Οἱ στρατιῶτες, ποὺ φρουροῦσαν τὰ
τείχη τῆς νύχτας, τὴν ἔβλεπαν νά περ-
πατᾷ σάν φάντασμα ἐπάνω στὸν πιὸ
ψηλὸ λόφο καὶ νά χάνεται σὲ μιὰν ἔκ-
στασι σάν νὰ μιλοῦσε μὲ τὰ θεία πνεύ-
ματα. Ἐλεγαν ἐπίσης πὺς τὰ μεσάνυ-
χτα, παίζοντας τὸ «τρὸ», καλοῦσε
τοὺς νεκροὺς της καὶ ἀμέσως ἐκτὸς
μικρὲς φλόγες σάν νά ξεφύτρωναν ἀ-
πὸ τῆ γῆ — οἱ ψυχὲς — ἀρχίζαν ἕνα
δαμονισμένον χορὸ γύρω της.

"Ἄλλοι ἀκόμη ἔλεγαν πὺς τὴν εἶδαν
ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, νά μεταμορ-
φώνεται σ' ἕνα θαυμασιὸν ρόδο κι' ὅ-
στερα νά πηγαίνῃ κοντὰ στὰ λουλού-
δια καὶ νά μιλᾷ μαζί τους. Μερικοὶ τέ-
λος ἔλεγαν πὺς τὴν εἶχαν δῇ νά γίνε-
ται ἕνα λαμπρὸ ἀστὲρι κι' ὅστερα νά
σηκωνεταί πρὸς τὸν θόλον τ' οὐρανοῦ,
ἐνῶ ἄλλοι τὴν εἶχαν ἰδῇ, σὲ στιγμὲς
ποῦ τὸ φεγγάρι κρυβόταν πίσω ἀπὸ τὰ
ψηλὰ θουνα, νά γίνεται ποὺ καὶ νά
παίρνῃ τὸ δρόμο τῆς θάλασσας γιὰ νά
ἐξαστυρίσῃ μὲ τὴν χαρραυγὴ.

Κάποια μέρα ὅμως, ἐκείνης οἱ μυ-
στηριώδεις ἐκδρομὲς σταμάτησαν καὶ
δέν ἐξανέκυπταν πιά οὔτε ἡ φωνὴ
οὔτε τὸ «τρὸ» τοῦ Ρόδο τοῦ Ντόγκ—
Ταϊάγκ.

Εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ μιὰ πολὺ περι-
εργὴ ἀρρώστεια, ποὺ κανένας ἀπὸ
τοὺς γιατροὺς τῆς κοιλάδος δέν μπο-
ρεσε νά διαγνώσῃ. Ἐκεῖνα τὰ τόσο λα-
μπρὰ μάτια, εἶχαν χάσει τὴν λάμψιν
τους κι' ἐκεῖνο τὸ ἀλαβαστρινὸ δέριμα
εἶχε χάσει τὴν δροσιά του, ἐνῶ ὁ λεπτός
καμωμένος ὁργανισμὸς της φαίνονταν
πὺς λυγίσε σάν τρυφερὸ δένδρον κάτω
ἀπὸ ἕνα γερὸ χτύπημα.

Τὸ ρόδο εἶχε χάσει τὴ ζωηρότητά
του κι' ἀρχίσε νά μαραινέται σάν νά
τὸ εἶχαν μεταφτεῖ μ' ἄλλο κλίμα
καὶ σ' ἄλλη γῆ ἢ σάν ἕνας παγερὸς
ἀνεμὸς νά τὸ ἀπικάρωσε γιὰ πάντα.
Δέν τὴν ἐξανείδαν νά θῇ ἀπὸ τὸ
σπίτι της, τὴν εἶχαν ἀκούσει ὅμως πολ-
λὲς φορές νά κλαίῃ ἀδιάκοπα. Ὅλοι
ὥστόσο ἤξεραν πὺς ὁ Τάυ—Σούγκ τὴν
ἐλάτρευε μέχρι τρέλλας κι' ἐθυσίαζε
τὰ πάντα γιὰ νά τὴν νοιώθῃ εὐτυχι-
σμένη.

Δυὸ φορές εἶχε ἔρξει ἡ ἐποχὴ τῶν
βροχῶν καὶ πλημμύρισαν τὰ χωράφια:
Δυὸ φορές εἶχαν ἀνθίσει ἡ κἀπαρη καὶ
τὰ ρόδα, ἀλλὰ τὸ Ρόδο τοῦ Ντόγκ—
Ταϊάγκ ὁλοένα χλόμαζε, μαραινόταν
κι' ἔδειχνε πὺς θά λυγίσε καὶ θά πέ-
θαινε.

Μάταια οἱ ἰθαγενεῖς, ποὺ κότταζαν
μὲ προληπτικὸν ἐνθουσιασμό καὶ ποὺ
λάτρευαν ἐκεῖνο τὸ πλάσμα, εἶχαν
προσπαθήσει νά ἀναζητήσουν τὴν αἰ-
τία ποὺ ἔλυσε τὴν Τάυ—Σῆ.

Κάποια μέρα ὅμως μιὰ φῆμν εἶχε
ἔρξει ἀπὸ τὸ δέλτα τῆς Σαϊγκῶν καὶ

Είπε κάτι.

Κι' εκείνη ή φήμη εξαπλώθηκε σιγά-σιγά σ' όλη την κοιλάδα κι' έλεγε πως ή Τάυ-Σή, πριν να γίνει γυναίκα του Τάυ-Σούγκ, είχε αγαπήσει με άπεράντη, ανέκφραστη αγάπη έναν άνδρα της λευκής φυλής, έναν Ισπανό που τον έλεγαν Ζοζέ και που αυτός κυριολεκτικά την έλάτρευε και της είχε όρκιστη νά την κάμει δική του για πάντα.

Κι' έλεγε ακόμα ή φήμη πως ό Ισπανός αυτός έφυγε γιατί τον κάλεσε ή πατρίδα του και πως είχε υποσχεθή στή νέα νά ξαναγυρίσει και νά μείνει πιστός στήν αγάπη του και στο όνειρό του.

Κι' ύστερα απ' αυτή τη φήμη, έπακολούθησαν κι' άλλες που έλεγαν πως ό πατέρας της, ένας άσπονδος έχθρος της λευκής φυλής, σαν ανέκαλυψε έκείνο τον έρωτα, την έπνιξε με τον Τάυ-Σούγκ πουλώντας την για σαράντα χρυσά καρφιά.

Και τώρα ή φήμη ξαναγύρισε μουρμουρίζοντας πως ό Ισπανός είχε ξαναγυρίσει στή Κοιγιγκίνα κι' ότι τώμαθε ή Τάυ-Σή και πως γι' αυτό θλέποντας πως τώρα πια δεν θα μπορούσε νά γίνει δική του, έπειδή ήταν γυναίκα του στρατηγού, έλυσε από τη λύπη της.

Κι' ή Ιστορία αυτή ήταν αληθινή!...

Όταν ό Τάυ-Σούγκ την είδε νά παρουσιάζεται στο κατώφλι του σπιτιού του, λιγνή, κάτωρη, λές και τά μαύρα φτερά του θανάτου να την είχαν τυλίξει, κι' από τά μάτια της να χε χαθή πιά κάθε φώς όοκίμασε ένα δυνατό σφίξιμο στήν καρδιά του.

Την άγκάλιασε τρυφερά, την κύτταξε για λίγες στιγμές με θλέμμα έρωτευμένο κι' ύστερα την φίλησε πολλές φορές στο στόμα.

Τάυ-Σή, υπερέφανο Ρόδο του Ντόγκ-Τσιάγκ! έφώναξε με πάθος. Αφησέ με νά σε θαυμάσω, άρωματισμένο μου λουλουδι. Αφησέ να ιδώ τά μάτια σου, που είνε πιο φωτεινά κι' από τά λαμπρότερα άστέρια. Άσε με νά σου πω άκόμη μιά φορά πως είμαι ό σκλάβος σου και πως σε λατρεύω περισσότερο κι' από τους Θεούς μου.

Η Τάυ-Σή έμεινε άπαθής μπροστά στον πολεμιστή. Η μελαγχολική έκφρασις του προσώπου της έγινε περισσότερο χαρακτηριστική κι' από τó στήθος της έξφυγε ένας μουγγός στεναγμός.

—Αχι! Υποφέρεις; Είσαι άρρωστη; τη ρώτησε ό Τάυ-Σούγκ φοβισμένος. Πές μου τί μπορώ νά σοφ κάνω, θείο πλάσμα, για νά σε ιδώ έστω και για μιά στιγμή ευτυχισμένη; Ξέρεις πόσο μου πηλώνεισ την καρδιά και μου κάνει τά μάτια νά θορυκάνουν, θλέποντάς σε λυπημένη; Έχεις αλλάξει πολύ από την ήμέρα που έφυγα για τόν πόλεμο που θάφει με αίμα τά χώματα της πατρίδας μας.

Γιατί μήπως τάχα ό μολυσμένος άέρας που έρχεται από τη χώρα των λευκών, σε μάρανε υπερέφανο λουλουδι μου; Καταραμένος νάναι αυτός ό άέρας που μουγγρίζει πάντα μέσα στήν καρδιά σου άφύγτο ένας λευκός τόλμησε νά ρίξει έπάνω σου τó θέβηλο θλέμμα του.

—Τάυ-Σούγκ! μουρμούρισε έκείνη με μιά φωνή που μόλις άκούστηκε.

—Είμαι τρελλός, Τάυ-Σή, αλλά τι νά σοφ κάνω; Ό θυμός μερικές φορές με πνίγει και ή ζήλεια μου σκάβει την καρδιά. Πές μου, είσαι πολύ άρρωστη;

—Όχι κύριέ μου.

—Αφησέ τó «κύριέ μου», γιατί δεν θέλω πιά νά τó άκούω. Φώναξέ με «άδελφέ μου», ποδναι χίλιες φορές πιο γλυκό από τó άλλο. Μά έλα, Ρόδο του Ντόγκ Τσιάγκ, έμπα μέσα στο σπίτι, γιατί ή δροσιά της νύχτας δεν κάνει καλό στά λουλουδιά. Αί, Κά-Μπόγκ, έλα νά φας λίγο «νονόκ-νά» που τó φτιάνει ή Τάυ-Σή καλύτερα απ' όλους τούς μεγείρους του Τού-Ντόγκ.

Μπήκαν σέ μιά μάλλον ευρύχωρη και κομψά έπιπλωμένη αίθουσα με τούς γύρω τοίχους σκεπασμένους με μεταξωτά ύφάσματα και με άναυατικές πολυθρόνες και σοφάδες.

Στή μέση ύπήρχε ένα τραπεζάκι, τόσο χαμηλό, όσο που νά φτάνη ως τó στήθος άν καθόταν κανείς στο πάτωμα, θαμμένο με μαύρη λάκα και διακοσμημένο με μαύρες γραμμές. Κι' έπάνω σ' αυτό ύπήρχαν μεγάλες πιατέλλες και φλυτζάνια από πορσελάνη του Μιγκ, που είχαν ένα γκριζό χρώμα σαν τόν συννεφιασμένο ουρανό.

Στίς γωνιές της αίθουσας ύπήρχαν κάτι μεγάλα κουτιά με καρόδες έπαργυρωμένες και δεξιά και άριστερά στούς τοίχους κρέμονταν πίπες διαφόρων σχημάτων και μεγεθών, σασκουλάκια με «τσιαντού» (όπιο) και μερικά περιέργα «φυλαχτά» άλλα καμαμμένα από μαύρο έβονο και άλλα από δέρμα φειδιού. Ένας Σιαμαίος σκλάβος, μέσα σέ λίγες στιγμές, έτοιμάσε τó γεύμα, που άπετελείτο από μιά σουπα με ρύζι, «νονόκ-νά» (σάλτσα σιπιδάτη), λάχανο και τσάι χωρίς ζάχαρη.

Ό Τάυ-Σούγκ και ό Κά-Μπόγκ, κάθησαν κατάχαμα κι' άρχισαν νά τρώνε με μεγάλη δρεϊ, ρίχνοντας πότε-πότε μιά ματιά στή Τάυ-Σή, που καθόταν ή μάλλον που είχε βουλιάξει μέσα στά μεταξωτά πουπουλένια μαξιλάρια στήν άλλη άκρη της αίθουσας άπέναντί τους και που έδειχνε πως δεν είχε καθόλου κέφι, όχι μόνον νά μιλήσει αλλά και νά κουνήσει. Κι' ήταν τόσο όχρη που θά την νόμιζε κανείς νεκρή.

—Κύτταξέ την, Κά-Μπόγκ, είπε με λύπη ό Τάυ-Σούγκ άποτεινόμενος στον σύντροφό του. Πάντα είνε έτσι λυπημένη και σιωπηλή; Αχι! αισθάνομαι πως ποτέ δεν θά κατακτήσω την καρδιά της.

—Τό θλέπω, στρατηγέ, άπήντησε ό άκόλουθός του. Θάλεγε κανείς πως αυτό τó λουλουδι σιγά-σιγά μσραίνεται.

—Κι' όμως εγώ την λατρεύω μ'όλη τη δύναμη της ψυχής μου, ενώ εκείνη ποτέ δεν μου είπε μιά έρωτική λέξη! Είμαι καταραμένος, είμαι γι' αυτήν τó πνεύμα του κακού.

—Και τί μπορείς νά κάνης; Έτσι γεννήθηκε και έτσι θά πεθάνη;

Αυτό ήταν τó θέλημα του Βούδδα.

—Όλόκληρη ή πόλις πανηγυρίζει για την έπιστροφή τών πολεμιστών, που βρίσκουν μέσα στά σπίτια τους αγάπη και στοργή από τίς γυναίκες τους ενώ εγώ δεν πήρα ούτε ένα χαμόγελο, ούτε ένα λόγο, εξακολούθησε ό Τάυ-Σούγκ με πιο πικραμένο ύφος.

Θά με ευχαριστούσε έστω και μιά άπλή ματιά της, κι' όμως ούτε κι' αυτήν πήρα από την γυναίκα που τόσο λατρεύω.

—Αχι! Κά-Μπόγκ! Έχασα κάθε έλπίδα πως μιά μέρα θά μπορέσω ν' αγαπηθώ απ' αυτήν.

—Περίμενε, περιμένε λίγο ακόμα! ό χρόνος τó ξέρει έπουλώνει και τά πιο φοβερά τραύματα.

—Δέν τó πιστεύω. Την έμάγεψε ένας άνθρωπος που ήρθε από πολύ μακριά από τη Δύση! Ω τó ξέρω αυτό.

—Από έναν λευκό λοιπόν μαγεύτη-κε ή Τάυ-Σή;

—Ναι, από έναν άπιστο λευκό.

—Καλά, Τάυ-Σούγκ. Μην στεναχωριέσαι. Με τόν καιρό θά τόν ξεχάσει.

—Όχι, Κά-Μπόγκ. Πρώτα θά την θέρω ό θάνατος... Κύτταξε πόσο είνε όχρη! κύτταξε τó θλέμμα της που σιγά σιγά χάνει τη λάμψη του. Μά αν πεθάνη ή Τάυ-Σή, την ίδια μέρα θά σβύσει κι' ή ζωή του Τάυ-Σούγκ.

—Μή λές αυτά τά λόγια στρατηγέ. Θά τó δής, Κά-Μπόγκ.

Ό Τάυ-Σούγκ, που είχε τελειώσει τó φαγητό του, σηκώθηκε και έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο, έχοντας σταυρωμένα τά χέρια επάνω στό στήθος του. Υστερα, στάθηκε άπότομα μπροστά στό «Ρόδο του Ντόγκ-Τσιάγκ» και είπε με γλυκειά φωνή:

—Τάυ-Σή, σοφ έφερα ένα κόσμημα, που κόστισε τη ζωή ενός έχθρου της πατρίδας μας.

Η Τάυ-Σή ανατρίχισε και άνοιξε σιγά-σιγά τά μάτια, κυττάζοντας με αγωνία τόν στρατηγό.

—Κύτταξέ το!... έξακολούθησε έκείνος. Είνε τó πιο όμορφο πράγμα που είδα από τόν καιρό που γεννήθηκα.

Ξεκούμπωσε τó μπουρνοζι του και τράβηξε από τί στήθος του μιά θαυμάσια χρυσή άλυσίδα με περίεργο σχέδιο και στή μέση της όποιας ήταν δεμένο ένα μενταγιόν που είχε κάτι γράμματα κεντημένα με μικρά-μικρά διαμάντια.

—Πάρτο της είπε.

Η Τάυ-Σή την ίδια στιγμή τινάχθηκε όρθια κι' αντί νά τó πάρη, έκαμε μερικά γρήγορα βήματα πρós τά όπισω κι' ύστερα στάθηκε άκίνητη σαν άπολιθωμένη με τά μάτια όρθάνοιχτα και καρφωμένα επάνω σ'έκείνο τó κόσμημα.

—Από ποιόν τó πήρες; μουρμούρισε έπι τέλους, ενώ στό πρόσωπό της ζωγραφίζονταν ό πόνος και ή αγωνία.

—Από έναν Ισπανό, ύψηλό ως έξη πόδια, που τόν έρριξε κάτω με μιά σπαθιά μου από τά τείχη της Σαϊγκόν.

—Πού βρίσκονται οι Ισπανοί; ρώτησε ή Τάυ-Σή με τρόπο που δεν μπορεσε νά τόν κρύψει. Πού είνε;

—Οι καταραμένοι! έρρισκονται άκόμα έκεί κάτω, στήν έκβολή του ποταμού.

—Αχι! ξεφώνισε ή Τάυ-Σή κλονιζόμενη. Αυτή την άλυσίδα την ξέρω.. ναί είναι του Άλθαραντό...

—Άλθαραντό! φώναξε ό Τάυ-Σούγκ. Ποιός είν' αυτός; Πώς τόν γνωρίζεις; Τάυ-Σή, μίλησέ μου, μίλησέ μου!...

Τό «Ρόδο του Ντόγκ-Τσιάγκ» τó κύτταξε με τρεμούλα και σαν συνήλθι ύστερα από λίγο, εξακολούθησε:

—Ήταν ένας φίλος του πατέρα μου!

—Τίνος; ρώτησε ό στρατηγός με πνιγμένη φωνή.

—Τού... Μανδάρινου του Τουάν-Κέ-όν... μουρμούρισε ή νέα.

Ό Τάυ-Σούγκ άνέπνευσε, σαν νά έφυγε από πάνω του ένα τεράστιο βάρος και σκούπισε τόν κρύο ιδρώτα που είχε πλημμυρίσει τó μέτωπό του.

—Όστε τόν εγνώριζες; ξαναείπε ό στρατηγός. Λυπούμαι που τόν έσκότωσα. Άλλά δεν μπορούσα νά κάμω διαφορετικά, γιατί εγώ δεν τόν εγνώριζα και τόν βρήκα ανάμεσα στούς έχθρούς μας. Πάρε τώρα αυτό τó κόσμημα, που είναι θαυμάσιο. Κι' αύριο, σαν θάρρης νά παρακολουθήσεις τά μαρτύρια που θά ύποστη ό αϊχμαλώτός μας, όλες οι γυναίκες θά σε ζηλέψουν βλέποντάς το.

—Ό αϊχμαλώτος!... Ποιός αϊχμαλώτος; ρώτησε ή Τάυ-Σή με μεγάλη συγκίνηση.

—Είν' ένας απ' εκείνους που μάς νίκησαν στίς εκβολές του ποταμού και που είχε έρθει νά κατασκοπεύσει τήν πόλιν μας. Τόν ψάρεψαμε ενώ έκόντευε νά πνιγεί μέσα στά νερά του ποταμού και που ασφαλώς θά τόν είχαν ρίξει οι φρουροί της άκτής για νά τόν φάνε οι Καϊμάν.

—Κι' είναι Ισπανός;

—Όχι είναι Γάλλος.

—Γάλλος; Κι' αύριο θά τόν σκοτώσεις;

—Και πόσοι από τούς δικούς μας δεν βρήκαν τόν θάνατο κάτω από τά τείχη της Σαϊγκόν, πέφτοντας στά χέρια εκείνων τών ληστών που κουβαλήθηκαν στόν τόπο μας από τά πέματα του κόσμου!; Είπε ό Τάυ-Σούγκ με μιά φωνή βραχνή που έδειχνε άσπονδο μίσος.

Η Τάυ-Σή στάθηκε για λίγο σκεπτική κυττάζοντας στά μάτια τόν σκληρό πολεμιστή κι' ύστερα έιπε:

—Θέλω νά τόν δω κι' εγώ που θά παλεύη με την τίγρι.

—Νά έρθης, υπερέφανό μου Ρόδο και θά είμαι ευτυχής που θά καθήσης στό πλευρό μου.

Η νύχτα είχε πέσει από κάμποση ώρα και τά πιο πυκνά σκοτάδια άγκάλαζαν τίς φυτείες, τά δάση και την πόλι.

Τήν μπρούτζινη κενή σφαίρα που χρησιμοποιούσαν για ρολόι, τέσσερις φορές την είχαν γεμίσει και γι' αυτό τó «γκόγκ» θά πλησίαζε νά χτυπήσει μεσάνυχτα.

Όλοι λοιπόν άποσύρθηκαν στά δωμάτια τους και ή Τάυ-Σή, όταν μπήκε στό δικό της, που φωτιζόταν από ένα μικρό κινέζικο φανάρι, στάθηκε και κύτταξε με περιέργεια και προσοχή για κάμποση ώρα τη διαμαντένια άλυσίδα.

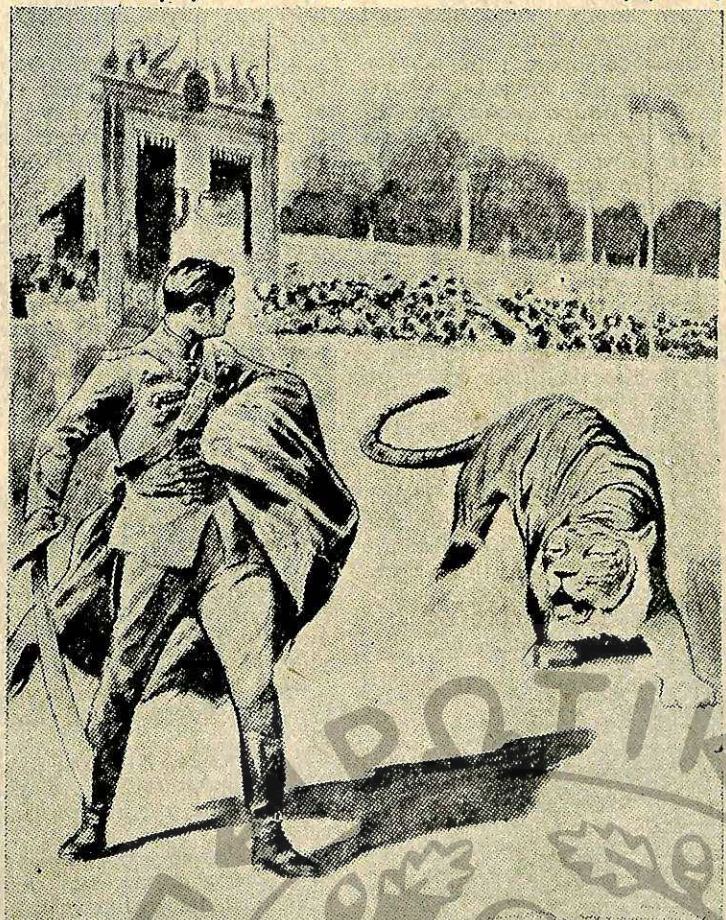
—Είναι στή Σαϊγκόν!; μουρμούρισε. Ναι, στή Σαϊγκόν. Τό νοιώθω, μου τó λέει ή καρδιά μου!... Ναι ναι αυτή είναι ή άλυσίδα του Άλθαραντό... το παιδικό του φίλου... Μεγάλε Βούδδα, άφασέ με νά τόν ξαναδω μιά φορά άκόμη, έστω για μιά στιγμή, νά τó ρίξω έστω μιά ματιά μόνο κι' ύστερα... αν τó θέλεις πάρε με απ' αυτή τη γή...

που δεν την αγαπώ πιά.

Έγειρε τó κεφάλι επάνω στό στήθος και άμέσως κύλισαν δυό δάκρυα από τά μάτια της στά μάγουλά της.

Έκείνη την νύχτα ή Τάυ-Σή δεν κοιμήθηκε καθόλου. Παράξενοι φόβοι την έκυριεύαν και κάθε τόσο μιά ανατριχίλα της άγκάλιαζε όλόκληρο τó κορμί και την έκανε νά τρέμη.

Κάθε τόσο της φαινόταν πως άκουγε τη φωνή του Ζοζέ και μερικές φορές φανταζόταν πως τόν έβλεπε μπροστά της με τά χέρια τεντωμένα, σαν νά της ζητούσε τη δόθειά της, σά νά την έκέτευε. Και σ' άλλες στιγμές τó αίμα ένοιωθε πως έτρεχε πιο γρήγορα μέσα στίς φλέβες της, πράγμα που την έκανε νά αισθάνεται νά έαυτό της πιο δυναμωμένο και ζωηρό...

Ό αϊχμαλώτος έρρισκόταν στή μέση του στίβου κρατώντας ένα μεγάλο για ταγάνι και μπροστά του ήταν ή τίγρις έτοιμη νά τó έπιτεφεί.

Τη χαραυγή, τά «γκόγκ» άρχισαν νά χτυπούν από τη μιά άκρη ως την άλλη της πόλεως και οι σάλπιγγες έσάλπιζαν σ' όλες τίς συνοικίες, είδοποιώντας τόν κόσμο για τó μαρτύριο του αϊχμαλώτου.

Οι κάτοικοι, διψασμένοι για αίματηρό θέαμα, έτρεχαν πρós τόν στίβο της πόλης, που φτιάχτηκε τη νύχτα στή βόρεια πλευρά της Μπιέν-Χόα.

Γέροι που μόλις κρατιώνταν στά πόδια τους, πολεμιστές, γυναίκες και παιδιά, από την αύγή έσπευδαν νά πιάσουν θέσι στόν στίβο. Όλοι ήθελαν νά ιδούν τόν έχθρο νά παλεύη με τη τίγρι κι' όλοι ήθελαν νά ιδούν τόν λευκό νά πεθάνη κάτω από τά φοβερά νύχια του θηρίου.

Ό Τάυ-Σούγκ, φορώντας τά διακριτικά του αξιωματός του, μπήκε στό δωμάτιο της Τάυ-Σή.

Τό φτωχό «Ρόδο του Ντόγκ-Τσιάγκ», όχρη όσο ποτέ άλλοτε, είχε ντυθή άλφοροδες μάλλισα τη διαμαντένια άλυσίδα στό στήθος της. Ένοιωθε τόν έ-

αυτό της κυριευμένο από έναν πυρετό που την έκανε νά τρέμη σαν νά ήταν ή εποχή τών θροχών. Κι' όμως, κάποια ανέκφραστη δύναμη την έξωθούσε νά τρέξει στόν στίβο του μαρτυρίου.

—Πώς είσαι, υπερέφανο λουλουδι μου; την ρώτησε μ' ενδιαφέρον ό Τάυ-Σούγκ, άγκάλιαζόντάς την με τρυφερότητα.

—Είμαι καλά, πολύ καλά, άπήντησε μ' άδύνατη φωνή.

—Δέν θά σε φοβίσω ή τίγρις;

—Όχι. Δέν φοβάμαι. Άς πηγαίνω με τώρα, Τάυ-Σούγκ: θέλω νά ιδώ τόν αϊχμαλώτη.

Ό Τάυ-Σούγκ της προσέφερε τó μπράτσο του και βγήκαν, άγκλουθούμενοι από τόν Κά-Μπόγκ και από μερικούς άλλους πολεμιστές όπλισμένους ως τά δόντια.

Καθώς πλησίαζαν σιγά-σιγά τόν στίβο, ή Τάυ-Σή ένοιωσε πως την έγκατέλειπαν οι δυνάμεις της και πως ή καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε νόμιζε πως από στιγμή σέ στιγμή θά έσπαζε. Μάταια προσπαθούσε νά μαντέψει την αίτια αυτών τών συναισθημάτων. Μάταια προσπαθούσε νά φαίνεται ήρεμη. Μάταια κατέβαλλε υπεράνθρωπες προσπάθειες για νά καταπραΰνη την αγωνία που την κατέτρωγε.

Και σαν είδε τόν στίβο κι' άκουσε τίς κραυγές του πλήθους, δοκίμασε μιά τέτοια ταραχή, που άναγκάστηκε νά προδοθή στή στόν Τάυ-Σούγκ.

Ό στρατηγός την κύτταξε φοδισμένος και παραξενεύτηκε για την άχρότητα του προσώπου της που είχε γίνει πιο λευκό κι' από τó κρίνο.

—Είσαι άρρωστη, Τάυ-Σή; την ρώτησε.

—Όχι, Τάυ-Σούγκ! άπήντησε έκείνη με πνιγμένη φωνή.

—Μά είσαι όχρη, σαν πεθαμένη.

—Δέν έχω τίποτε.

—Μά έσύ τρέμεις, άγάπη μου!

—Ναι, λιγάκι. Είναι από τη συγκίνηση. Άλλά πάμε, θέλω νά ιδώ την τίγρι.

Έφτασαν στό στίβο. Τόν στρατηγό τόν υποδέχτηκε τó πλήθος με χειροκροτήματα και ζητωκραυγές κι' οι άρχοντες του τόπου τόν άδήγησαν σ' ένα θεωρείο σκεπασμένο με γολάζια μεταξωτά και στολισμένο μί μιά μεγάλη τριαντάφυλλα του Ντόγκ-Τσιάγκ.

Ό Φουάν-Φο, ό διοικητής της έπαρχίας κι' οι άλλοι έπίσημοι πήραν θέσι γύρω απ' αυτόν και την Τάυ-Σή, που δεν είχε τη δύναμη νά σταθή όρθια πιά, γιατί την είχε παραλύσει ένας μυστηριώδης φόβος.

Ό Τάυ-Σούγκ τότε έγύρισε και κύτταξε τη γυναίκα του. Τρόμισε καθώς την είδε σχεδόν λήθθυμη επάνω στά μαξιλάρια του θεωρείου.

—Ωί, ξεφώνισε. Είσαι άρρωστη, Τάυ-Σή! Τι έχεις, υπερέφανο λουλουδι μου;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΤΑΡΜΑΣ

Μιά αληθινή ιστορία έρωτος και περιπετειών του ΠΑΟΛΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΤΙ

Οι άτσιγγανοι είχαν στήσει τα τσαντιμιά τους στη δεξιά όχθη του Δουνάβειου κοντά στο Ρουσιούκ. Έγω καθόμουν τότε στο Γισιούρκεβο. Μ' άρεσε όμως να περνάω κάθε βράδυ το ποτάμι με τα μικρά καράβια και να παίρνω τον καφέ μου σ' ένα τουρκικό καφενείο της μικρής εκείνης πόλης με τους ανατολίτικους μαχαλάδες, που μου θυμίζονε τα παλαιοκρήνια μου χρόνια στον Βόσπορο...

Έν' απ' αυτά τα βράδια, αφού κουβεντιάσα με τον Άχμέτ τον καφετζή, βγήκα να κάμω έναν περιπάτο στη μελαγχολική όχθη του ποταμού. Δεν θυμάμαι γιατί ήμουν λυπημένος εκείνη την ημέρα... Λίγες ώρες από τη μονότονη ζωή μου, που δεν είχε κανένα σκοπό και καμμιάν άπασχόληση.

Σε λίγο κουράστηκα να περπατώ και κάθησα κοντά στην όχθη, όπου έπεσε άρ-γά, με την ίδια μελαγχολία ή πρώτη πένθιμη σκιά της νύχτας.

Άξαφνα, πίσω από τα δένδρα, άκουσα να σπά-

ζουν τα ξερά κλαδιά, σαν να περνούσε κάποιος με προφύλαξη. Έσφιδά νευρικά το μαχαίρι μου, έστησα την προσοχή μου και περίμενα... Την ώρα σχεδόν σιγής, μ' ένα γοργό πήδημα, έβρέθηκε μπροστά μου ένα όμορφο και χαρούμενο κορίτσι. Από το ζωηρό χρώμα του φορέματός της κι' από τα φλουριά που είχε γύρω στο λαιμό, κατάλαβα πως ήταν τσιγγάνα.

Φοβήθηκες ; με ρώτησε καθώς με κύταξε γλυκά με τα μαύρα μάτια της. Έλα να καθίσουμε μαζί κάτω απ' αυτό το δένδρο. Δός μου το χέρι σου... Θα σου πω τη μοίρα σου...

Και δίχως να περιμένη την άπάντησή μου, με τράβηξε κοντά της και καθήσαμε κάτω από μιάν άγριο-καρυδιά.

Πώς σε λένε; της είπα.

Ντάρμα, μου άπήντησε γελώντας.

Και πως γυρίζεις μονάχη σου τέτοια ώρα μέσα σ' αυτή τη έρημιά; Δέ φοβάσαι;... Κάνει τόσο κρύο!

Κρύο, έκανε σαν να παραξενεύτηκε. Είναι τόσο όμορφα εδώ πέρα! Φαίνεται

πως θα είναι κρύα ή καρδιά σου. Όσο για τη μοναξιά, ή Ντάρμα δεν φοβήθηκε ποτέ ως τώρα ούτε τον Ζίρμα.

—Ποιος είν' αυτός ; την ρώτησα. Κανένας ληστής έδω πέρα;

—Όχι. Ό άρ-αβανια-στικός μου. Άλλά έχω δέν τον άγαπώ...

Έπειτα με κύταξε βαθεία στα μάτια σαν νάθελε να μαντέψει κάτι.

—Γιατί έρχεσαι κάθε βράδυ στο Ρουσιούκ ; μου εί-πε. Ποιάν άγαπάς; Δεν σε είδα ποτέ ν' άνταμώνεις με καμιά γυναίκα! Θέλες ν' άσ' πω τη μοίρα σου;

—Τώρα πιά, Ντάρμα είν' άργά. Μου την έχουν πη κιάλας τα μάτια σου.

Κι' έκανα να την άγκαλιάσω. Μά εκείνη γλύστρησε σαν φέιδι από τα χέρια μου και, μ' ένα πήδημα πάλι, χάθηκε μέσα στη νύχτα.

★
Από κείνο το βράδυ έ-πασα πιά να κάθωμαι στο καφενείο του Άχμέτ. Πή-γαίνα κι' έβρισκα την Ντάρμα κοντά στην όχθη, κάτω από την άγριοκαρυδιά. Ντυ-μένη κομψά σαν άρχοντο-πούλα, ή κόρη αυτή του άρ-χιστάιγγανου ήταν ένα πρ-αγματικό άριστούργημα.

—Θά πάρω βραχιόλια για να γίνω όμορφη, μου έλε-γε.

—Γά ποιόν, Ντάρμα;
—Γά κάποιον... μου ά-παντούσε με μιά πονηρή μα-τιά.

Κι' έπειτα μ' έσοφίγγε στην άγκαλιά της και μου ψιθύριζε με σχυρή φωνή:

—Μ' άρέσεις, θέλω να μ' άγαπήσεις και σύ... Μά έν-νοια σου... Θα μ' άγαπή-σης.

—Νά σ' άγαπήσω ; είπα μ' έναν προσποιητό φόβο. Μά δεν μπορεί ν' άγαπήσει κανείς μιά βασίλισσα ! Τό ξέρεις, Ντάρμα, πως είσαι ό-μορφη σαν βασίλισσα!

Και τη φιλούσα στο στό-μα, τόσο τρυφερά και με τόσο άγάπη, μ' όση δεν εί-χα νοιώσει για καμμιάν άλ-λην γυναίκα.

Εκείνη τότε τραβούσε από τη ζώνη μου το μαχαί-ρι και βάζοντας την αίχμη του στο στήθος μου, με φο-βέριζε:

—Άλλοιούδ' σου, αν σε ιδώ μ' άλλη γυναίκα!

★
Ένα βράδυ ή Ντάρμα δεν ήρθε στο ραντεβού μας. Ό νοός μου άμέσως πήγε στον Ζίρμα. Τον είχα συναν-

τήσει πολλές φορές στους δρόμους τού Ρουσιούκ να πουλάει χάλκινα γουδιά και μύλους. Ήταν ένας μελα-ψός άτσιγγανός με σκληρό βλέμμα και με πρόσωπο στιγματισμένο. Κάθε φορά που έρχιχε μιά λοξή μα-τιά γεμάτη μίσος σαν να μου έλεγε:

—Φυλάξου, δεν μπορείς να παίξεις με μένα.

Γιατί δεν είχε έρθει, λοι-πόν, ή Ντάρμα ; Τι είχε συμβή; Έτοιμαζόμουν να καθίσω στη ρίζα της άγριο-καρυδιάς, όταν έξαφνα, ένοιώσα ένα χέρι να με πι-άνη από τον ώμο κι' άκου-σα σ' αυτή μου μιά φωνή:

—Φύγε! Φύγε γρήγορα !

Τό θέλει ή Ντάρμα!

Πρίν προφτάσω όμως να συνέλθω από την έκπληξί μου, από την όχθη του πο-ταμού πετάχτηκαν τέσσερις άτσιγγανοί με τα στιλέτα στο χέρι, με περικύκλωσαν και μ' έβρεσαν σφιχτά με τα σχοινιά τους.

Έπειτα δεν θυμάμαι τί γίνηκε. Ένοιώσα μόνο έ-ναν σκληρό πόνο στο στήθος κι' έχασα τις αισθήσεις μου.

Όταν συνήλθα, είδα πως βρισκόμουν μπροστά στον άρχηγό των άτσιγγάνων, τον πατέρα της Ντάρμας. Δίπλα του, ο Ζίρμα με κυττούσε με τέτοιο μίσος, που μ' έκα-νε ν' άνατριχιάζω. Έρριξα τότε μιά ματιά γύρω μου, μήπως και δώ την Ντάρμα. Ό πατέρας της όμως κατά-λαβε τ' ό βλέμμα μου.

—Άδικα τη γυρεύεις, μου εί-πε, δεν θα την εναΐδης πιά.

Και δυό σιδερένια χέρια με κράτησαν άκίνητο.

—Ζίρμα! Κάμε τον ό,τι θέλεις, φώναξε ο άρχισ-τάιγγανός.

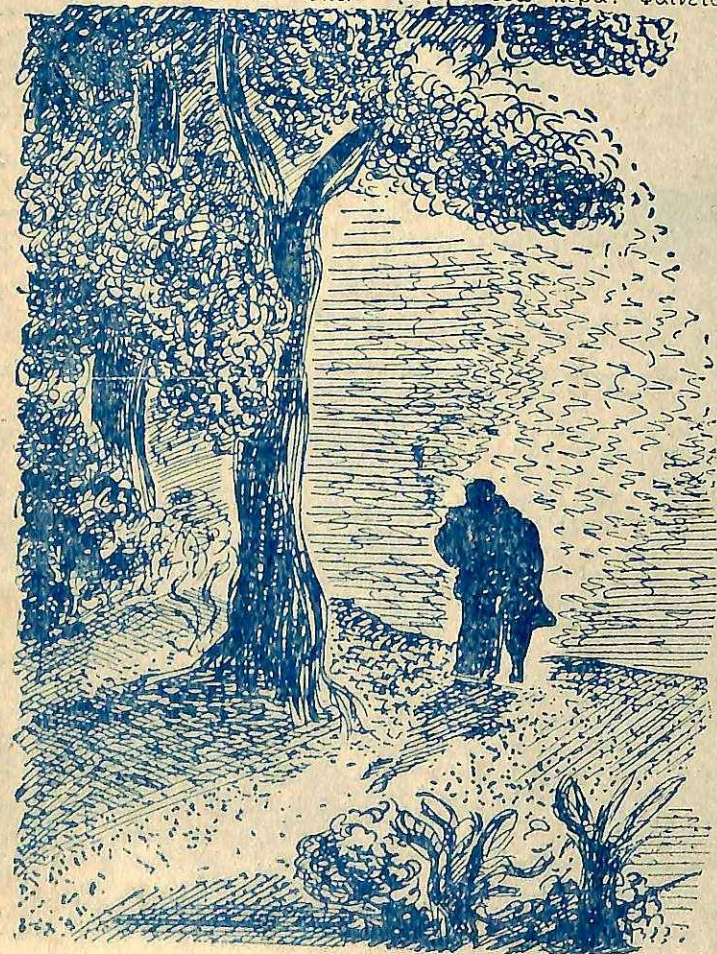
Ό Ζίρμα τότε και οι φί-λοι του, με σήκωσαν σαν φτερό και με πέταξαν σ' έ-να σκοτεινό τυαντήρι. Ό Ζίρμα θά μου κάρφωνε το μαχαίρι του στην καρδιά μου...

Έξαφνα, άκουσα να στί-ζεται ή τέντα του τσαντι-ριού. Ήταν ή Ντάρμα! Με τράβηξε από το χέρι και κατεβήκαμε στο ποτάμι. Έ-κει, στην όχθη, ήταν μιά θάλασσα.

—Μή με ξεχάσεις ! Αυτή είναι έμένα ή μοίρα μου... Δεν μπορώ ν' άγαπήσω ό-ποιον θέλω...

Χάθηκε μέσα στο σκοτά-δι κι' έχω έφτασα στο σπίτι μου τα έημερώματα, την ώρα που γυποβόσαν οι καμ-πάνες για τον βόρρο...

ΠΑΟΛΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΤΙ

Πήγαίνα κι' έβρισκα τη Ντάρμα κοντά στην όχθη, κάτω απ' την άγριοκαρυδιά...

Η ΚΑΡΕΚΛΑ-ΑΖΑΝΣΕΡ
Στο Μιλώκι έπενοήθη και έ-
φαρμόζεται για τους άσθενείς
μια κινητή καρέκλα, που... α-
νεβαίνει τις έκαλες με κινη-
τήριον δύναμιν τό ηλεκτρι-
κός κρύος.

ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟΥ... ΓΕΝΝΑ
Αυτή ή ιδέα μας έρχεται από
τη Νότια Άμερική. Το δεύτερο
κάτω κρεββάτι, την ήμερα
γλυστρά κάτω από τό πρώτο
με μαρούλακια και μένει
άθεατο.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΠΙΝΟΗΣΕΙΣ
ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΙΔΕΕΣ ΜΑΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ Α-
ΜΕΡΙΚΗ, ΧΩΡΑ ΝΕΑ, ΟΠΟΥ ΟΛΟΙ ΑΜΙΑΛΩΝΤΑΙ ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΜΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ
ΠΙΟ ΑΝΕΤΗ. ΑΣ ΕΠΩΦΕΛΗΘΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΤΙΘΕΜΕΝΕΣ
ΕΙΚΟΝΕΣ ΓΙΑΝΑ ΥΙΟΘΕΤΗΣΩΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΠΙΝΟΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥ-
ΤΑΙΑΣ ΩΡΑΣ...

ΚΙ' ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ:
Την ήμερα αυτές οι διδυμες
πολυθρόνες φαίνονται εαν δυο α-
ναπαυτικώς καθίσματα. Την νύχτα
ξεδιπλώνονται για να μεταμορφωθώ-
ν εε δύο μαλακώματα κρεββάτια.

ΝΕΟ ΕΙΔΟΣ ΝΤΟΥΣ
Αυτό τό πρωτότυπο σύστημα ντους
μπορεί να προσαρτηθ ή εε οϊανδήποτε
τε κοινή μπανιέρα μ' έναν εύληνα από
καουτσούκ. ούτε καταβρεχτήρια πιά,
ούτε παραβάν, ούτε τίποτα...

Ο μούστος

Ἡ Φιφή ἔχει τὰ χεῖλια
πὺλ γλαυὰ κι' ἀπ' τὰ στα-
(φύλια
καὶ κορμὶ—πὼς νὰ τὸ κρύ-
(ψῆς—
ποὺ ἂν πιάσῃς νὰ τὸ στί-
(ψῆς.
βγάξεις, ἔτσι δὲ γιὰ γου-
(στο.
εἴκοσι ὀκάδες μούστο.

Ἡ Φιφή, ὅ,τι κι' ἂν πῇ,
μοιάζει ὥρμιο τσαμπὶ
κι' ἔχει ὁμορφιά Ἀφροδι-
(της.
ποὺ σὰν τραγανὸς ροδίτης
θέλει τὴν κρυφὴ τῆς φλό-
(γα
νὰ τὴν παίρνῃς ῥάγα-ῥά-
(γα.

Τῇ Φιφῇ τὴν πρωτοεῖδα,
ὅταν ἦταν ἀγουρίδα,
μιὰ σταλιά μικρὴ ἀκόμα,
ποὺ μοὺ ξύνιζε στὸ στό-
(μα...
Κι' ἦταν τὸ τσαμπὶ — τί
(κοίμα!—
ἀρκετὰ ψηλὰ στὸ κλῆμα.

Ἀχ, Φιφή, τώρα σὲ θεῖ-
(κα
νᾶχῃς χάρη, νᾶχῃς γλῆνα,
καὶ λαχταριστὰ τὰ χεῖλια
σὰν τὰ κόκκινα σταφύλια.
Ποῦ, ἄχ Φιφή, σὰν θὰ θε-
(λήσω,
ἄσε με νὰ σταφυλίσω!

Ἄσε με, Φιφή, χερσὶ,
νὰ ρουφήξω τὸ κρασί
καί, στὸ φῶς μου, δὲ μὲ
(μέλλει
ἂν φουσκώσω σὰ βαρέλι.
Δὲ μὲ μέλλει, σοὺ τὸ εἶπα,
ἔστω κι' ἂν θὰ γίνω σκνί-
(πα.

Τὴν ἀπόφασι τὴν πῆσα,
θ' ἀνεβῶ στὴν πατητήρα,
ἔστω, φῶς μου, κι' ἂν ἄ-
(κόμα
τὴν καρδιά σου κάνω λυῶ-
(μα...
Ἡ ἀγάπη μου δὲ φτάνει
γὰ νὰ τὴν περνῶς κοτσά-
(νι.

Ἄχ, Φιφή, ἐπωφελήσου
πρὶν ἀσπρίσῃ τὸ μαλλί σου.
Μόνο φρέσκα βγάξουν
(μούστο,
τὰ σταφύλια, κι' ἔχει
(γούστο...
Τὰ παλὰ—σὰν τὴ γεπὴ—
βγάξουν, μουσταλευριά!

Ἄχ, Φιφή, ἐπωφελήσου
πρὶν ἀσπρίσῃ τὸ μαλλί σου.
Μόνο φρέσκα βγάξουν
(μούστο,
τὰ σταφύλια, κι' ἔχει
(γούστο...
Τὰ παλὰ—σὰν τὴ γεπὴ—
βγάξουν, μουσταλευριά!

Στὸ στίβο

Εἶδες, καλωσορίσατε
εἰς τὸν ἀνδρῶν τὸν στί-
(βον!
Τὸ παλαιὸν προνόμιον
αὐτῶν καὶ τῶν ἐφήβων
—παρ' ὅλο ποὺ ἀργήσατε—
ἐκάνετε πολὺ καλὰ
καὶ τὸ ἐκαταργήσατε!
Τί νὰ τὸ κάνῃς, ἀδερφέ,
τοῦ Ὀδυσσεὺς τὸ ἄλμα,
ἢ, ἔστω, μιὰν ἐκάλυπτον
χωρὶς κανένα σφάλμα,
ποὺ ἐμφανίζον πάντοτε,
σαχλά καὶ ἀναλλοίωτα,
δυὸ πόδια εἰδεχθέατα,
ισχνὰ καὶ ἀτελείωτα;

Ἀς εἰσορμήσῃ μιὰ φορὰ
στὸν στίβον καὶ τὸ κάλ-
(λος!
Ἐνας καῦμος ἦταν κι' αὐ-
(τὸς
—καῦμος πολὺ μεγάλος—
νὰ βλέπῃ τις στὸ Στάδιον
μονάχα μαντραγάλους,
τοὺς ἀλυτάρχας, τοὺς κρι-
(τὰς
καὶ πλείστους ὅσους ἄλ-
(λους
πού, — θὰ τὸ πῶ, μορῆ
(παιδιά,
κι' ἄς ποῖν ὅτι δὲν ντρέ-
(πνυμαι—
εἶχαμε πλέον βαρετὴ
ὅλο αὐτοὺς νὰ βλέπουμε!
Σπῆς νίκης τὴν προσπά-
(θειαν.

πρέπει νὰ ἐφορμήσετε
μὲ ἐνθουσιασμόν,
ἀκόμη καὶ ἂν πρόκειται
νὰ μᾶς ὑποσκελίσετε
εἰς τὸν... ἀθλητισμόν!
Κι' ἂν ἔχη ὁ ἀντίπαλος
πολὺ μεγάλο φόρτε
μὴν ἀπογοητεύεσθε:
κάντε τοῦ λίγο κόρτε,
κι' ἂν δῆτε πὼς ἀγάλλεται
πολλὰς ἐλπίδας ἔχετε
γιὰ νὰ τὸν καταβάλλετε!

Ποτὲ μὴν ὀργαθῆσατε,
ὥραιοι δεσποινίδες!
Κι' ἂν, πάλι, ἀπὸ σφάλμα
(σας,
τύχη καὶ δὲν νικήσουμε,
ἐμεῖς ἀπ' τῆς κερμάδας,
γιὰ λόγους ποὺ τοὺς ξέ-
(ρετέ,
θὰ σᾶς χειροκροτήσουμε!

Α. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

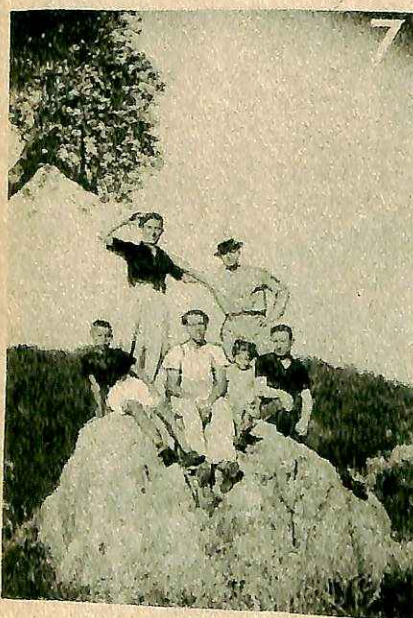
ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

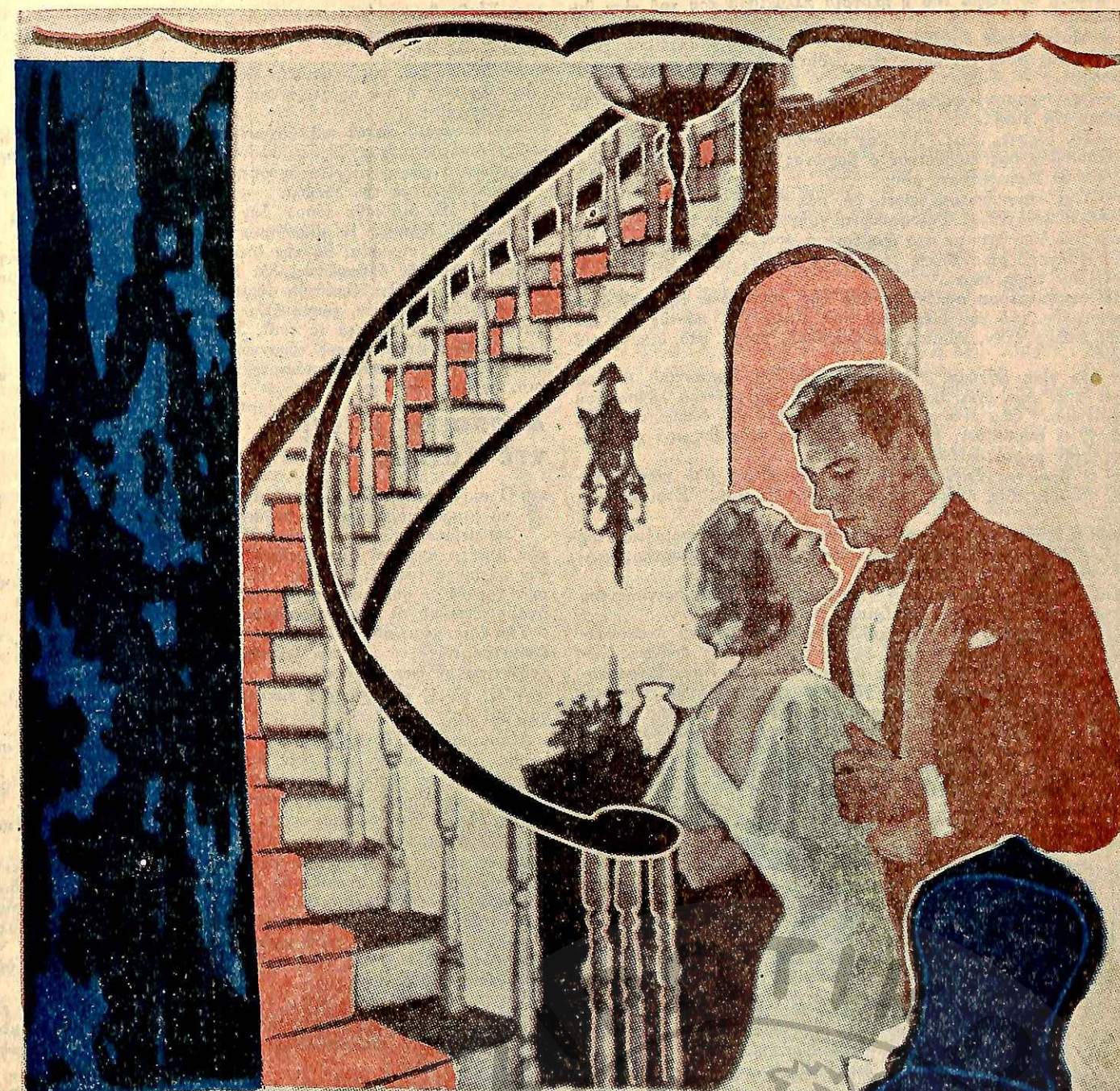
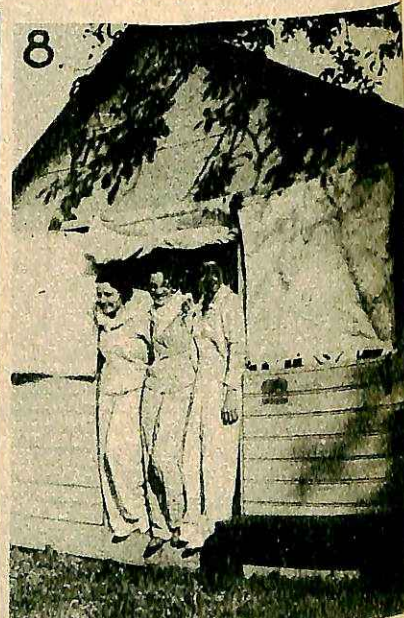
Το Φλμπούμ

Αησαυρού

1. Μία φιλική έκδρομή στον Άγιο Βλάσιο Στυλίδος. 'Αποστολείς: Εύστορ. Παπαϊωάννου και Δημ. Κούτσικος. 2. Κομπονή. 'Εκδρομή στην 'Αλεξανδρούπολη. 'Αποστολείς: Μ. Κοσμίδης. 3. 'Εκδρομή στο μαγευτικό «Κουρί» Θεσσαλονίκης. 'Αποστολείς: Θ. Παπαζιάν. 4. 'Εκδρομή στον Πόρο της Πειραιϊκής Σχολής Μηχανικού ή «Αρχιμήδης». 'Αποστολείς: Ν. Πλαμάς. 5. 'Ο χαριτωμένος μικρούλης Γιώργος Π. Στεφανόπουλος σε μία έξοχη της Milwaukee-Wis της 'Αμερικής. 'Αποστολείς: Γ. Α. Μπουρίτσας. 6. 'Εκδρομή εις Πάργη. 'Αποστολείς: Ε. Κ. 7. 'Εκδρομή στη Μαυρίκιαινα, Σάιτου. 'Αποστολείς: Ε. Κ. Σιναδινό. 8. 'Από την ζωή της Camp W. M. S. Κων(πόλεως). 'Αποστολείς: Ι. Διαμάντα. 9. Παραθερισμός στη Γλυφάδα. 'Αποστολείς: 'Οδυσσεύς Σβολόπουλος. 10. Μία φιλική συντροφιά στο Μπαγιάτι. 'Αποστολείς: Ν. Μποζάνας. 11. 'Ενα εύθυμο γκρουπ μαθητών και μαθητριών της Γεωργικής Σχολής Θεσ(νίκης). Στο μέσον: 'Αννα Χαρίδου. 'Εκ δεξιών προς τ' αριστερά: Θ. Κυριακίδης, Γ. Βασιματζής, Στ. Κανάρης, Χ. 'Οφλίδης, 'Αθ. Λεονταρίδης και Β. Βασιλείου. 12. Μαθηταί της Δ' Τάξεως του Γυμνασίου 'Αμαλιάδος, σε μία έκδρομή στη Μονή της Φραγκ(βίλλας). 'Αποστ.: Παπ. 13. 'Ενα γκρουπ άγνωστών μας στη Νησίτσα Ν. Ε. 'Αρτης ή Φιλιππιάδος. 'Ορθοί: 'Ι. Πλαστήρας, Δ. Μπιθικιώτης, Κ. Πιάς, Ξ. Δασκαλάκης, Κ. Μάνος, Ι. Σουλ(τάνης). Καθιστοί: Κ. Τσάκος (χωροφύλαξ), Τάκης Πάνος, Γ. Δ. Καραγιάννης. 14. 'Αθηναίοι άναγνώσται μας στη Χαλκίδα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ
ΝΟΥΒΕΛΛΑ
ΤΗΣ
ΝΤΕΛΛΥ

Μία πολύ διασπτική
γυναίκα

Κ ΑΠΟΙΟ κρύο πρωϊνό του 'Ιανουαρίου, ένα πολυτελέστατο αυτοκίνητο σταματούσε μπροστά στο ξενοδοχείο «Μαζεστίκ» των Παρισίων. Ο θυρωρός, νυσταγμένος ακόμη, γιατί μόλις ήταν έξω ή ώρα έτρεξε ν' ανοίξη την πόρτα. 'Από την λουσατή «Ισπανό» κατέβηκε μία χοντρή γυναίκα, τυλιγμένη στα γουνάρικα που άφηναν ελεύθερα μόνο τα μάτια της, κάτι μάτια ζωηρά και άεικίνητα που νόμιζε κανείς πως έβλεπαν σ' όλες τις διευθύνσεις.

—Είμαι ή πριγκίπισσα ντε Μιράν, είπε ή περίεργη γυναίκα στο θυρωρό που δεν είχε συνέλθει ακόμη καλά-καλά. 'Ελπίζω πως τα διαμερίσματά μου είναι έτοιμα. Φωνάξτε γρήγορα τον διευθυντή σας παρακαλώ.

Δεν ήταν κι' εύκολο πράγμα νά εκπέσει κανείς την διαταγή της πριγκίπισσας. Μόλις όμως άκουσε τ' όνομα που αντιπροσώπευε μία από τις μεγαλύτερες περιουσίες του κόσμου, ο θυρωρός έτρεξε νά φωνάξη τον προϊστάμενό του, που έφτασε ύστερα από μερικά λεπτά νυσταγμένος και τσακισμένος στις ύποκλινσεις. Πριν προφτάση

Κατά μετάφρασιν:
ΜΙΜΙΚΑΣ ΚΡΑΝΑΚΗ

ν' άνοιξη τ' ότ'όμα του η πλούσια πελάτισσά του τού ελπε θυμωμένη:

—Όστε, κύριε διευθυντά, όλος ό κόσμος κοιμάται στο ξενοδοχείο σας αυτή την ώρα; Σας δεβαίω δέν περίμενα αυτήν την ύποδοχή...

—Πριγκήπισσα, ψιθύρισε ό διευθυντής, δέν ξέραμε πώς θα είχαμε την τιμή...

—Δέν ξέρατε, λέει; "Α! Σας παρακαλώ, μ'ήν κοροϊδεύετε μαζί μου. Δέν σας είδοποίησε ό βαρώνος Σαίν-Πώλ νά μου κρατήσετε τ'α διαμερίσματά μου;

—Όχι, πριγκήπισσα, κανείς δέν μ'ας ελπε τίποτα...

—Είπε άπίστευτο! Τηλεφωνήστε γρήγορα σπίτι του, όδός Γκυγιώμ και όδηγήστε με στο διαμέρισμά μου. Σέ λίγο θα έρθη και τ'ό προσωπικό μου. Βάλτε τους όπου θέλετε, άρκει νά έχουν άνεσι. Καί τώρα πάμε...

Η πριγκήπισσα σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και άκούλουμένη από τόν διευθυντή πού δίπλα της, κοντός και λεπτός καθώς ήταν, έμοιαζε με Φασουλή, μπήκε στο διαμέρισμά της.

—Δέν είνε άσχημα, ελπε ρίχνοντας ένα εξεταστικό βλέμμα γύρω της. Δέν έχει έκείνο τ'ό γελοίο, φανταχτερό λούσο πού συχαίνονται. Όλα είνε περιποιημένα, κομψά και διακριτικά. "Ε, λοιπόν, τί συμβαίνει; ρώτησε γυρίζοντας στον θυρωρό πού φάνηκε στην πόρτα έκείνη την στιγμή.

—Ο βαρώνος Σαίν-Πώλ γύρισε την νύχτα από κάποιο ταξίδι και δέν είδε άκόμη την άλληλογραφία του. "Ετσι έξηγειται...

—Μ'ήν έξηγείτε τίποτα και πέστε του πώς θα τόν περιμένω σ'ας 10. "Α! Σέ λίγο ώρα θέλω τ'ό πρόγευμά μου. Κοτόπουλο, πορτό, τυρί, φρούτα. Καταλάβετε;

Και χωρίς πιά νά νοιαστή για τόν διευθυντή ή πριγκήπισσα εξαφανίστηκε μέσα στο διαμέρισμά του μπάνιου.

Σ'ας 10, ύστερα από ένα καλό πρόγευμα και ένα άνακουφιστικό λουτρό ή πριγκήπισσα έχασε τελείως τίς δώδεκα ώλες κληρες ώρες πού πέρασε μέσα σ' αυτόκίνητο. Κάθε ίχνος κοπώσεως είχε εξαφανιστή από τ'ό πρόσωπο αυτής της έξαιρετικής γυναίκας και καθισμένη μπροστά στο γραφείο της άνοιξε και τακτοποιήσε μεθοδικά την άλληλογραφία της. Μόνη της διτίθηνε την κολοσσιαία περιουσία πού της είχαν αφήσει ό πατέρας της και ό σύζυγός της.

—Ενα χτύπημα άκούστηκε στην πόρτα.

—Έμπρός, φώναξε ή πριγκήπισσα με την χοντρή φωνή της σηκώνοντας τ'ό κεφάλι για νά ιδή τόν έπισκέπτη της.

—Ό! Καλή μέρα, άγαπητέ μου, βαρώνε! Τί σας συνέβη επί τέλους;

Ο βαρώνος Σαίν-Πώλ, ένας ήλικιωμένος κύριος με άρχοντική φυσιογνωμία φίλησε τ'ό χέρι πού τού έτεινε ή πριγκήπισσα και άπάντησε.

—Ήμουν στο Περιγκό από μια έβδομάδα κοντά σέ κάποια έρραστή θεία μου πού πέθανε χθές.

—Κληρονομήτε τίποτα;

—Ό! Πολύ λίγα πράγματα! "Αλλά αυτό δέν έχει καμμία σημασία. Σας ζητώ συγγνώμη πού δέν είδοποίησα τ'ό ξενοδοχείο, αλλά μόλις σήμερα είδα τ'ό τηλεγράφημά σας.

—Καλά δέν πειράζει. Όλα διορθώθηκαν. Δέν σας γράναξα γι' αυτό σήμερα.

—Μπορώ νά σας φανώ χρήσιμος σέ τίποτα άλλο;

—Βεβαίως μπορείτε. Σέ σας άλλως τε ύπολογίζω. Ξέρετε πώς ό γυιός μου ό Νικίτας άρχισε νά κουράζεται από τ'α ταξίδια και θα ήθελε νά έγκατασταθή στη Ρωσέτ. "Αλλά είνε πολύ νωρίς άκόμη.

—Πολύ νωρίς;

—Ναι. Στη Ρωσέτ τόσα χρόνια κατοικούσε μια γρηά άρκούδα σάν έμένα, άποτραβηγμένη από τόν κόσμο και τίς διασκεδάσεις. "Ο Νικίτας θα έπληττε πολύ γρήγορα έκεί μέσα.

—Μά τ'ό Μόντε-Κάρλο είνε πολύ κοντά.

—Δέν μ' άρέσουν αυτό του είδους όλ διασκεδάσεις. Θα ήθελα λοιπόν νά μαζέψω στο σπίτι μου ένα έκλεκτό κύκλο από έρεσμένους άνθρώπους από την λεγομένη «Καλή κοινωνία».

Έπειδή όμως μόνη μου δέν μπορώ νά τ'α βγάλω πέρα στην συντήρησή και την διευθύνσή του σπιτιού, πού, καθώς σας είπα, θα είνε πολύ άνοιχτό, ήθα στο Παρίσι για νά βρω μια Γαλλίδα από καλή οικογένεια, μορφωμένη και εύπαιγμένη για νά με βοηθή σ'α καθήκοντά μου. Καί ύπέλογισα σέ σας, βαρώνε, για νά μου βρ'ήτε αυτό πού ζητώ. Φαντάζομαι πώς δέν θα είνε πολύ δύσκολο, έ;

—"Αλλωστε πληρώνω καλά. 50.000 φράγκα για ένα χρόνο. Τί λέτε;

—Δέν μπορώ νά σας π'ό τίποτα άκόμη, πριγκήπισσα. Για πέστε μου όμως τί γίνεται ό Νικίτας;

—Ταξιδεύει προς τ'ό παρόν.

—Δέν σκέπτεται νά παντρευτή; Η πλούσια εξαδέλφη του τί γίνεται;

—Ό! Είνε πολύ μικρή. Δέν γίνεται συζήτηση. "Αλλά άς γυρίσω στη Γαλλίδα μου. Έχετε καμμία ύπ' όψη σας;

—Είθε διαστική;

—Όπως πάντοτε. Θα ήθελα άβριο κιόλας νά γνωρίσω τίς ύποψιφίες σας.

—Νά σας π'ω, σκέπτομαι την βαπτιστική μου, την Ντενίλ ντ'ε Λατούρ, είνε ή π'ω πρόχειρη πού μπορώ νά δώ.

—Στοιχεί;

—Οικογένεια παλιά και άρχοντική, κατεστραμμένη οικονομικά, διπλωματούχος της φιλολογίας πού περιμένει μια θέσι, χαριτωμένη χωρίς νά είνε όμορφη.

—Θα ήθελα νά την έδω.

—Ό! Μ'ή διάζεσθε τόσο! Δέν ξέρω άκόμη τίποτα για τ'α σχέδια της Ντενίλ. Η οικογένεια μπορεί νά μ'ή θέλ'η.

—Δέν έχει σημασία, θα την ιδώ άβριο σ'ας 4 τ'ό άπόγευμα.

—Μά, φώναξε ό βαρώνος, δέν ξέρω αν θα την βρω σήμερα σπίτι ή κι' αν είνε έλεύθερη άβριο.

—Θα είνε! Λοιπόν, χωρίς άλλο θα σας περιμένω με την διαστική σας άβριο για τ'ό τσάι. Σύμφωνοι;

—Είθε ό φοβερότερος τύραννος πού γνώρισα...

—Γι' αυτό καταφέρνω πάντοτε κάτι. Λοιπόν, ώρεβουά άβριο, άγαπητέ βαρώνε.

Δεσποινίς Ντενίλ ντ'ε Λατούρ

Τ'ό σπίτι τών ντ'ε Λατούρ βρισκόταν στο Νεβ'ό. "Ηταν ένα μικρό διαμέρισμα με τέσσερα δωμάτια, τριγυρισμένο από μερικά άσθενικά δέντρα. Έκεί μέσα έμενε ή Ντενίλ με την μητέρα της και τόν άδελφό της, πού μόλις είχε άρχίσει την καριέρα του ως γιατρός. Η νέα, περιμένοντας τόν διορισμό της έδινε μαθήματα και βοηθούσε την μητέρα της νά τ'α βγάλ'η πέρα με τ'α ίσχνά εισοδημά τους.

Την ίδια μέρα πού ό βαρώνος είχε ιδή την πριγκήπισσα, τ'ό άπόγευμα πήγε νά ιδή την βαπτιστική του. Η Ντενίλ τόν ύποδέχτηκε με φωνές χαράς.

—Ό! Νονί, τί εύχάριστη έκπληξη! Πόσο θα χαρή ή μαμά νά σας δ'ή!

Λέγοντας αυτά ή νέα ώδήγησε τόν βαρώνο σ' ένα μικρό σαλονάκι όπου καθόταν ή κ. ντ'ε Λατούρ και έπλεκε.

—Ροζέ, ελπε χαρούμενη ή μητέρα της Ντενίλ, πόσο χαίρομαι πού σας βλέπω. Δέν σας περιμέναμε καθόλου.

Τού έδειξε ένα καθισμα γοντά της πού ό βαρώνος δέχτηκε λέγοντας γελαστός:

—"Α! τί όμορφο πού είνε τ'ό σπίτι σας. Νοιώθει κανείς άμέσως ένα αίσθημα συμπάθειας πού τού ζεσταίνει την καρδιά. Καί νά ξέρετε τί θα π'ή αυτό για ένα γέρο πού ζ'ή ολομόναχος!

—Μά δέν είσατε καθόλου, γέρος, νονέ, διαμαρτυρήθηκε ζων'ρά ή Ντενίλ. Μάλιστα όταν ήμουν μικρή μού άπαγορεύατε νά σας σέβωμαι. Μ' άρεσε τόσο αυτή ή ιδιοτροπία σας πού δέν την έξετέλεσα ποτέ!

—Όταν ήσουν μικρή... Είνε τόσος καιρός από τότε. "Ας είνε. Όλες αυτές όλ μαύρες πεταλούδες φτερούγισαν γύρω μου γιατί είδα σήμερα κάποια παλιά μου φίλη πού έφερε στο νού μου τ'α περασμένα.

—Μήπως πρόκειται για την πριγκήπισσα ντ'ε Μιράν; ρώτησε ή Ντενίλ. Βρίσκεται στο Παρίσι;

—Τ'ό μάντεψες, μικρή μου, έφτασε σήμερα τ'ό πρωί. "Αλλά μαντεύεις για πούδν σκοπό;

—Δέν βάζω τίποτα στο νού μου, νονέ.

—Λοιπόν, ήρθε στο Παρίσι για νά βρ'ή μια σύντροφο για ένα χρόνο. Θα την π'ή στη Ρωσέτ, στο κτήμα της και της προσφέρει 50.000 φράγκα.

—Πενήντα χιλιάδες φράγκα! Ελπε άργά ή Ντενίλ. Μά τί ζ'η τάει ή πριγκήπισσα για νά δ'ήνη τόσα πολλά; Μου είχατε π'ή πώς είνε φοβερά ιδιοτροπία.

—Μικρούλα μου, ή μν'ήμη σου είνε επικίνδυνη. "Αλλά δέν γυρεύει τίποτα έξαιρετικό. Θέλει μια νεαρή, μορφωμένη και εύπαιγμένη Γαλλίδα, για νά διευθύν'η τ'ό σπίτι της και νά κρατά τ'ό σαλόνι της, γιατί μόνη της δέν θα τ'α βγάλ'η πέρα τόν κόσμο. "Αλήθεια όμως, θα ήθελες νά πάρης τ'ό τσάι μαζί της άβριο;

—Ό! νονέ, σας εύχαριστώ πολύ. Δέχομαι με την μεγάλητερη χαρά, ελπε γελαστή ή Ντενίλ. Αυτή ή πριγκήπισσα είνε ή ώραιότερη άνάμνηση της παιδικής μου ήλικίας. Την φανταζόμουν σάν τίς πριγκήπισσες τών παραμυθιών.

—Ροζέ, ελπε ή κ. ντ'ε Λατούρ κυττάζοντας τ'ό βαρώνο, αυτή ή πρόσκλησι μ' άνησυχεί. Μήπως ή πριγκήπισσα σκέπτεται νά άπαγά'η την κόρη μου;

—Ό! μπτερούλα, δέν ύπάρχει τέτοια έλπίς. φώναξε γελαστή ή Ντενίλ. Άστυχώς δέν έχω καθόλου τίς άρετές πού ζ'ητάει. "Αλλοίως ούτε στιγμή δέν θα δίσταζα νά δεχτώ. Λοιπόν, σύμφωνοι, νονέ.

—Σύμφωνοι, παιδί μου. Άβριο σ'ας 4 θα σέ περιμένω στο «Μαζεστίκ» για νά σέ όδηγήσω στο διαμέρισμα της πριγκήπισ-

σας. Καί τώρα θα μού έπιτρέψετε νά σας άφήσω γιατί τ'α γηραιαίά μου δέν άνέχονται κούρσες τ'ό δρόμο. Ντενίλ, όπως είπαμε.

—Μάλιστα, νονέ, εύχαριστώ και πάλι.

Την άλλη μέρα ή Ντενίλ ντ'ε Λατούρ, ντυμένη άπλά αλλά πολύ κομψά, έμπαινε σ'ας 4 στο «Μαζεστίκ». Αυτό τ'ό τσάι ήταν γι' αυτή σωστή περιπέτεια και δέν φανταζόταν καθόλου πώς ή πριγκήπισσα μπορούσε νά την βρ'ή τού γούστου της. Μόλις είχε κάνει μερικά δήματα στο χ'ώλ την πλησίασε ό βαρώνος Σαίν-Πώλ, λέγοντας:

—Μιράν, Ντενίλ, είσαι άκριβής σάν 'Εγγλέζα. Πάρε, ή πριγκήπισσα μ'ας περιμένει.

Αυτ'ό ύπηρετες με λιβρέα τούς όδήγησαν μέσα από σαλόνια και διαδρόμους στο διαμέρισμα της γρηάς κυρίας. Η πριγκήπισσα ντ'ε Μιράν καθόταν στο σαλόνάκι της, περιμένοντας τούς έπισκέπτες της.

—Λοιπόν, δεσποινίς, ελπε στη Ντενίλ, μετά τούς πρώτους χαίρετισμούς. Δεχθήκατε την πρόσκλησί μου και σας εύχαριστώ. "Ηταν μάλλον από περιέργεια, έ;

Η νέα έτοιμάστηκε νά άπαντήσ'η, αλλά ή πριγκήπισσα δέν τις έδωσε καιρό.

—Όμορφο στόμα, μάτια μεγάλα κι' ελκυστική, σύνολο χαριτωμένο. Έχετε τόν γαλλικό τύπο, δεσποινίς και σας συχαίρω. Ροζέ, χτυπάτε τ'ό κουδούνι, σας παρακαλώ για νά φέρουν τ'ό τσάι.

Μόλις ό βαρώνος πάτησε τ'ό κουμπι παρουσιάστηκε ό μαίτρ ντ' ότέλ κυλώντας ένα τραπέζι με τίς π'ω φίνες λιχουδιές.

—Μικρή δεσποινίς, θέλετε νά μ'ας σερβίρετε τ'ό τσάι; Βγάλτε τ'ό παλτό και τ'ό καπέλλο σας. Θα έχω την έντύπωσι πώς έχω μια κόρη.

—Με μεγάλη εύχαρίστησι, ελπε ή νέα χαμογελώντας καθώς έβγαζε τ'ό καπέλλο της.

—"Α! τώρα βλέπω καλύτερα την σιλουέττα σας. Ψηλή, λεπτή σωστή Παριζιάνα. Μά τί κάνετε; Ένα σάντουιτς μόνο για μένα; Μά έγω θέλω ένα δίσκο όλόκληρο για νά χορτάσω. "Ας είνε δέν με ξέρετε άκόμη. Σας συμβουλεύω νά πάρετε λίγο απ' αυτό τ'ό ισπανικό κρασί. Δείχνει ρόδινα όλα τ'α πράγματα. "Αλήθεια σας ελπε ό νονός σας τόν σκοπό της σκέψέως μου στο Παρίσι.

—Μάλιστα, κυρία.

—Και πώς βρίσκετε την ιδέα μου;

—Την βρίσκω θαυμασία.

—Όστε δέχεσθε λοιπόν;

Η Ντενίλ, κατάπληκτη σηκώθηκε ψιθύρίζοντας σάν χαμένη...

—Μά κυρία... δέν ήξερα... δένφανταζόμουν πώς έμένα...

—Πώς είχα εκλέξει εσάς; Γιατί όχι; Είσαστε άκριβώς ό τύπος πού ζητούσα. Μά γιατί λοιπόν τρομάζατε τόσο; Μήπως σας φοβίξω;

—Ό! όχι, κυρία, άπάντησε ή Ντενίλ πού συνήλθε τώρα κάπως. "Ισως θα μπορούσαμε νά συνεννοηθούμε, αλλά θα ήθελα νά ξέρω τί άκριβώς ζητάτε από τ'ό πρόσωπο πού θα προσλάβετε.

—Έχετε πολύ δικη, δεσποινίς, άπάντησε ή πριγκήπισσα εύχαριστημένη πού ή Ντενίλ δέν άπέκρουε την πρότασί της. "Ακούστε λοιπόν. Έσ'ω σέ κάποιο άκρογιάλι της Μεσογείου ένα παλάτι. Είνε στην Κυανή 'Ακτή. Αυτό τ'ό παλάτι είνε έντελώς έρειπωμένο και θα ήθελα με την πρόσκλησι ένός εύτυχούς γεγονότος νά τ'α ανακαινίσω. Αυτό είνε τ'ό πρώτον άρθρο της συμφωνίας κι' αυτή την ανακαινισή θα την αναλάβετε σεις. Τ'ό δεύτερο άρθρο είνε ίσως δυσκολότερο. Χάρην τού εύτυχούς γεγονότος πού προβλέπω για τόν έρχόμενο χρόνο, θα ήθελα νά δημιουργήσω ένα έκλεκτό κύκλο γύρω μου πού θα δέχονται. Έπειδή όμως τώρα στην Κυανή 'Ακτή έχουν μαζευτή ένα σωρό άποκείμενα, θα ήθελα ένα πρόσωπο πού νά ξέρη από κόσμο για νά διαλέξη τούς θαμνώνες της Ρωσέτ και νά τούς περιποιήται. Γι' αυτές τίς ύπηρεσίες προσφέρω 50.000 φράγκα, Λοιπόν, δεσποινίς Ντενίλ ντ'ε Λατούρ, τί λέτε; Δέχεσθε;

—Κυρία, άπάντησε ή νέα χωρίς νά διστάσ'η, ό νονός μου θα σας διηγήθηκε την κατάστασι της οικογενείας μου και την δική μου. Έχω ανάγκη απ' αυτά τ'α χρήματα και δέχομαι μ' εύγνω-

σότητα την πρότασί σας.

Ο βαρώνος κύτταξε με κάποια άνησυχία την άναδεξιμά του Εύρισκε πώς διαζόταν λίγο ν' άπαντήσ'η. Στο σπίτι την περίμενε ή μητέρα της γεμάτη άγωνία για τ'ό αποτέλεσμα αυτής της προσκλήσεως.

Σάν νά κατάλαβε αυτές τίς σκέψεις τού γέρου φίλου της ή πριγκήπισσα, φώναξε ένθουσιασμένη.

—Σύμφωνοι, δεσποινίς. Έχω πεποθήσι στο λόγο σας και είμαι δέδαιη πώς δέν θα δεχθήτε την επίδρασι τών δικών σας.

—Ό! κυρία, ελπε ή Ντενίλ. Η μητέρα μου, είνε σύγουρη πώς θα έγκρίνη την άπόφασί μου. "Αλλοίως δέν θα την έταίρινα ποτέ.

—Καλά, καλά, δεσποινίς Ντενίλ. Σήμερα έχωμε Τετάρτη, σ'α μια έβδομάδα φεύγω. Θέλετε νά περάσωμε μαζί δυό μέρες στο Παρίσι; Έχωμε μερικές κούρσες νάκάνωμαι. Θα σας περιμένω την Δευτέρα τ'ό πρωί σ'ας 10. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, κυρία, άπάντησε ή Ντενίλ, καθώς σηκώνόταν. Την έρχομένη Δευτέρα τ'ό πρωί θα είμαι έδώ. Χαίρετε. Θα προσπαθήσω νά μ'ή μετανοήσετε για την έκλογή σας.

Έξω τ'ό κ'ρύο ήταν δυνατό. Όταν βρεθήκατε στο δρόμο ή Ντενίλ σκέφτηκε καλύτερα αυτό πού είχε κάνει. Ένα χρόνο κάτω από την κυριαρχία μιας άγνωστης ιδιοτροπίας γυναίκας, ένα χρόνο μακριά από τούς δικούς της! "Αλλά όπως πάντα, με μια προσπάθεια έδιωξε τίς άνησυχίες της. Η άμοιβή της θα έξησφάλιζε την καριέρα τού άδελφού της και την δική της.

Η Ντενίλ τις περισσότερές φορές τόν άκολουθούσε στα ταξίδια του.

σία της Ντενίλ και με μια άκρίβεια πού ή νέα δέν μπορούσε νά υψ'θαυμάση κανόνισε όλες τίς λεπτομέρειες της άνακαινίσέως της Ρωσέτ.

Τ'ό άπόγευμα πέρασε επίσης σ'α μια δουλειά έξαντλητική. "Υπήρχαν τόσα γράμματα πού ήθελαν άπάντησι, τόσες ύποθέσεις τακτοποιήσι. Η Ντενίλ έβαλε όλη της την καλή θέλησι για νά έξυπηρετήση την πριγκήπισσα και τ'α κατάφερε τόσο καλά ώστε κάποια στιγμή της ελπε ή άύστηρή γρηά.

—Άρκετά για σήμερα, παιδί μου. Μου φαίνεται πώς θα κουράστηκες ύστερα από τόση εύσυνείδητη δουλειά. Χτύπησε για τ'ό τσάι.

Την ίδια στιγμή ένας ύπηρετης άνήγγειλε.

—Η δεσποινίς Σάσσα ντ'ε Μιράν!

Ήταν μια άνεψιά της πριγκήπισσας, άδύνατη και καχεκτική έως 15 χρονών. Μπήκε τρεχάτη στο δωμάτιο και πηγαίνοντας στη θέα της, έπεσε στην άγκαλιά της λέγοντας:

—"Α! άγαπημένη μου κακιά θειτσούλα, γιατί δέν μού είπατε πώς είσαστε στο Παρίσι; Τυχαιώς σας είδα σήμερα στη Ρ'ό ντ'ε λά Παί.

—Κι' έγω, παιδί μου, τυχαιώς βρίσκομαι έδώ. "Αλλά έσ'ω τί κάνεις τώρα; Είσαι καλά;

—Όχι έντελώς καλά άκόμη. "Ο γιατρός λέει πώς πρέπει νά μείνω τρία χρόνια στην 'Ελβετία και αυτές τίς ήμέρες φεύγω. Μά ποιά είνε αυτή ή δεσποινίς; πρόσθεσε κυττάζοντας την Ντενίλ.

—Είνε κάποια μικρή μου φίλη πού είχε την καλωσύνη νά δεχτή μια πρόσκλησι στη Ρωσέτ. Ντενίλ δίνεις σέ παρακαλώ ένα

φλυτζάνι τσαϊ στην άνεψιά μου:

Η νέα έτοιμασε δυό φλυτζάνια και αφού προσέφερε το ένα μ' ένα χαμόγελο στη δασκάλα της Σάσας που καθόταν στην άκρη του σαλονιού, έφερε το άλλο στη δίδα ντε Μιράν. Η μικρή δεν πίστευε στα μάτια της. Αυτή, μια πριγκίπισσα να σερβίρει ύστερα από την δασκάλα της! Κατακόκκινη από θυμό είπε στην Ντενίλ:

— Έμεις τα κορίτσια των πριγκίπων σερβιρόμαστε πριν από τις δασκάλες!

— Στη Γαλλία, δεσποινίς, απάντησε ήσυχα η νέα, οι μεγαλύτεροι σερβίρονται πρώτα. Και μη ξεχνάτε πως είμαστε στο Παρίσι.

Και με την συνηθισμένη της χαρά χαιρέτησε την θεία και την άνεψιά και βγήκε έξω.

Στόν πύργο της Ροσέτ

Ο ΠΥΡΓΟΣ της Ροσέτ ήταν χτισμένος πάνω σ' ένα βράχο που δέσποζε σ' όλο το μέρος και που προχωρούσε στη θάλασσα σαν πόρνη φλογάτη γλώσσα. Ένας άπεραντος κήπος τριγύριζε αυτό το παλάτι, έτσι που τα λουλούδια έμοιαζαν σαν να είχαν φυτρώσει στα κύματα. Η Ντενίλ με την ευσυνειδησία που την χαρακτήριζε ρίχτηκε άμέσως στη δουλειά. Κατά βάθος αισθανόταν μια ανησυχία, ένα φόβο μήπως δεν ανταποκριθεί στις προσδοκίες της πριγκίπισσας. 'Αλλά γι' αυτό άκριβώς πρόσθετε περισσότερο και έβαζε όλη της την ψυχή στη δουλειά της. Από τότε που έβλεπε, επέβλεπε, διώρωνε, έδινε οδηγίες, συζητούσε με τους τεχνίτες. Πέρασαν έτσι μέσα σ' αδιάκοπη κίνηση τρεις μήνες. Κάποια μέρα όταν πια όλες οι επιδιορθώσεις και οι μεταβολές είχαν τελειώσει, η νέα φώναξε την πριγκίπισσα να ιδεί τον ξαναναιωμένο της πύργο και να πη την γνώμη της. Η γρηά κυρία γύρισε όλα τα διαμερίσματα, εξέτασε το κάθε τι με το ευπρεπές μάτι της, επιθεώρησε όλα σωτηρή και ύστερα, καθώς έβγαине στον κήπο με την Ντενίλ, της είπε:

— Ας καθήσωμε εδώ, παιδί μου, θα είμαστε καλύτερα για να μιλήσωμε. Το Παριζιάνικο γούστο σου θαιάμεινε ακόμα μια φορά. Τίποτα δεν πρόκειται ν' αλλάξει απ' ό,τι έχουμε. Τα κτιστήριας το κάθε τι μ' ένα τάντ, με μια διαίσθησι και με μια καλαισθησία μοναδική. Μοι φαίνεται πως μια έβδομη άνάτασι σου είνε απαραίτητη ύστερα από τέτοια κούρασι. Έπειτα θα πρέπει να συνδεθής με τους ανθρώπους που μ' ας τριγυρίζουν και γι' αυτή την δουλειά, αγαπητή μου Ντενίλ, δεν είσαι άκριβτα κομψή. Σήμερα το πρωί είπα στην 'Ολγα να αντικαταστήσης όλα σου τα φορέματα με άλλα καινούργια που έφερα από το Παρίσι. Θα τα φορέσης για να μ' ευχαριστήσης.

— Σας ευχαριστώ πολύ, κυρία, απάντησε η Ντενίλ και ένετε δέκνο που με είδοποιήσατε πως εδώ όλα πρέπει να είνε δροσερά, καινούργια κι' όμορφα...

— Μα γι' αυτό κι' εγώ διάλεξα έσένα, Ντενίλ... γιατί είσαι δροσερή, καινούργια κι' όμορφη.

Η έβδομάδα που είχε υποσχεθί στη νέα η πριγκίπισσα και για την οποία η Ντενίλ είχε κάνει τόσα άραία σχέδια, ήταν γραφτό να μείνη μόνον σχέδιο. Την άλλη μέρα στις 8 η πριγκίπισσα την κάλεσε στο μπουντουάρ της όπου ήταν ξεπλωμένη.

— Α! Ντενίλ, φώναξε, μόλις η νέα μπήκε μέσα. Φαίνεται πως έπαθα ήλιασι και το αποτέλεσμα είνε πως είμαι στραβή για μια εβδομάδα. Τί άτυχία! Βρίσκομαι τώρα στην διάθεση του προσωπικού. Και το χειρότερο είνε που δεν μπορώ να κάνω μόνη μου την αλληλογραφία μου και θα χρειασθί να θυσιάσης την αδειά σου.

— Ο! μη το σκέπτεσθε καθόλου αυτό, κυρία, είπε η νέα καθώς καθόταν έμπροσθ στο τραπέζι που χρησίμευε για γραφείο.

— Σαράντα γράμματα σήμερα, συνέχισε η πριγκίπισσα, έχουνε δουλειά για δυό ώρες. Διαβάτε κι' ακούω.

Η πριγκίπισσα άκουσε τα γράμματα που της διάβαζε η Ντενίλ, υπαγόρευε τις απαντήσεις, σχολίαζε τις αναφορές των υπαλλήλων της. Μια στιγμή η νέα στάθηκε διστακτική κρατώντας ένα γράμμα.

— Νομίζω, κυρία, είπε, πως αυτό το γράμμα είνε έντελως προσωπικό.

— Δεν πειράζει, διάβασέ το, αφού δεν γίνεται άλλωδς.

Με σιγώτερη τώρα φωνή η Ντενίλ διάβασε:

«Μητέρα, σου στέλνω δυό λέξεις για να σου πω πως ξαναφύγω για τον γύρο του κόσμου, αυτή την φορά μ' αεροπλάνο κίτας».

Η πριγκίπισσα τινάχτηκε από την θέσι της. Με μια άνησυχία γενική θυμά κι' άσπρη μαζί, φώναξε:

— Είνε τρελλός! Ο γύρος του κόσμου, λέει, μ' αεροπλάνο!

«Αν είνε δυνατόν! Τηλεγράφησέ του σε παρακαλώ άμέσως «Για αεροπορικό ταξίδι, ρητή απαγόρευσις. Διατάσσω να μείνης στο «Αλμπαντρος» απάντησε τηλεγραφικώς».

Η Ντενίλ βγήκε έξω από το μπουντουάρ για να δώση το τηλεγράφημα και η πριγκίπισσα έμεινε μόνη της. Σκεπτόταν πως δεν έπρεπε να μεταχειρισθί τόσο έντονο ύφος για τον γυιό της. 'Επί τέλους ήταν 27 ετών, άντρας μεγάλος πιά. Όταν ύστερα από μερικά λεπτά η Ντενίλ μπήκε στο δωμάτιο της είπε:

— Δεν θυμούμαι πιά το κείμενο της απαντήσεως. Για ήθύμησέ μου τις λέξεις, θα πρέπει να ήταν κάπως βίαιες.

— Αντικατάστησα, κυρία, τη λέξη «διατάσσω» με τη λέξη «παρακαλώ».

— Α! Σ' ευχαριστώ Ντενίλ, έχεις πολύ τάντ, έχουμε η πριγκίπισσα μ' ένα βλέμμα ευγνωμοσύνης στη νέα. Και τώρα άς ξαναρχίσωμε την δουλειά.

Το τελευταίο γράμμα ήταν από την 'Ελβετία.

«Πολυγαμημένη μου θείτσα, έγραψε η Σάσα. Με ξεχάσατε μέσα στον άνθιντο παράδεισό σας. Ξεχάσατε την Σάσα, την ανηψούλα σας, που τόσο αγαπούσατε άλλοτε και που βρίσκεται κλεισμένη τώρα μέσα στα γιόνια, άπελπισμένη που δεν μπορεί να τρέξη κοντά της. 'Αλλά είνε απαραίτητο να μείνω εδώ για να αντικατασταθί τελείως η ύγεια μου. Έσείς τί γίνεσθε; Έχετε ακόμα κοντά σας αυτό το καινούργιο άμρο σας, την Γαλλία; Προσέχετε θείτσα μου, γιατί μοι φαίνεται επικίνδυνη...».

— Άκρι, άκρι η φιλολογία της Σάσας, διέκρινε η πριγκίπισσα. «Ε, ήταν απαραίτητη αυτή η μικρή διασκέδασις στο τέλος».

Ο κατάσκοπος της Σάσας

ΤΑ μάτια της πριγκίπισσας ήταν περισσότερο βλαμμένα απ' ό,τι υπελόγιζε και η Ντενίλ δεν εύρισκε στιγμή ήσυχίας, φουσι κλεισμένη ήταν οι εκδρομές και τάλλα όμορφα σχέδια. 'Αλλ' επειδή η Ντενίλ ήθελε να γνωρίση τον παράδεισο στον οποίο βρισκόταν από τρεις μήνες, σηκώνόταν το πρωί, τριών όρχισον δουλειά και έκανε ένα μεγάλο περίπατο γύρω από τον βράχο. Η αυστηρή φοιτητική ζωή της δεν της είχε δώσει την ευκαίρια να γνωρίση τις όμορφες της φύσεως και τώρα αυτή η μνησμένη γωνιά της Γαλλίας της φαινόταν ένας μικρός παράδεισος.

Κάποιο πρωί που έκανε τον συνηθισμένο της περίπατο στον κυκλικό δρόμο που ήταν σκαμμένος πάνω στον βράχο και όδη γούσε στον κήπο της Ροσέτ, η νέα άκουσε βήματα πίσω της. 'Εκπληκτη, επειδή εκείνη την πρωινή ώρα δεν σκεπτόταν κανέναν να έρθη εκεί πάνω, γύρισε και είδε ένα νέο έως 30 ετών που είχε στηριχθί σε κάποια πέτρα και θαύμαζε την Ντενίλ και την θάλασσα. Η νεαρή καθηγήτρια έτοιμάστηκε να συννεχίση τον περίπατό της όταν ο άγνωστος την πλησίασε και χαμογελώντας της είπε:

— Δεσποινίς, μπορώ να σας ζητήσω μια πληροφορία;

— Βεβαίως, κύριε, απάντησε αδιάφορα η Ντενίλ.

— Σας ευχαριστώ. Πέστε μου, λοιπόν, μήπως είνε πολύ νωρίς για κάποια επίσκεψι;

Η νέα δεν μπόρεσε να μη γελάση κι' απάντησε στον άγνωστο.

— Συνήθως οι άνθρωποι περιμένουν να δύση ο ήλιος για να κάνουν επίσκεψεις και ακόμα η ανατολή δεν φάνηκε καλά-καλά.

Η Ντενίλ έκανε μερικά βήματα για να φύγη, αλλά ο νέος της έφραξε τον δρόμο λέγοντας:

— Μοι επιτρέπετε ακόμα μια ερώτησι, δεσποινίς; Θα μένετε βέβαια στον πύργο της Ροσέτ, αφού αυτός ο δρόμος άνήκει στο κτήμα της πριγκίπισσας. Πέστε μου σας παρακαλώ, είνε αλήθεια ότι αναστάτωση και γάλα σε τον πύργο; Κάποιο συγγενικό μου πρόσωπο από την 'Ελβετία που ενδιαφέρεται μοι έγραψε πως η πριγκίπισσα ντε Μιράν έχει τώρα κοντά της μια φρενική γεροντοκόρη, η οποία διευθύνει τον πύργο και κάνει ό,τι της άρεσει. Φαίνεται πως έχει αλλάξει τελείως την Ροσέτ.

Η Ντενίλ με κόπο κράτησε την σοβαρότητά της. Συγχρόνως όμως σκέφτηκε πως δεν ήταν φρόνιμο να δίνη πληροφορίες σ' ένα άγνωστο για την Ροσέτ, γιατί το Μοντε-Κάρλο ήταν γεμάτο έκδικαστές, τουχοδιώντες και άπατεώνες.

Η Ροσέτ δε καταστράφηκε, ήσυχάσε, κύριε, του είπε, αλλά η άσχημη νεοαναδόχη βρίσκεται πράγματι κοντά στην πριγκίπισσα ντε Μιράν. Και τώρα αντίο σας.

Μια ώρα άργότερ η Ντενίλ διηγήθηκε την περιπέτειά της στην γρηά φίλη της καθώς προγευμάτιζαν στην βεράντα.

— Πώς ήταν αυτό ο άνθρωπος;

— Ψηλός, λεπτός, γκριζά μάτια, έως 30 ετών.

— Έναι, είπες, πληροφορίες από την 'Ελβετία;

— Μάλιστα, έτσι είπε.

Η πριγκίπισσα ντε Μιράν έβαλε τα γέλια.

— Σάσα, μικρή μου άνοητη, θέλεις να με κατασκοπεύης. Αλλά είσαι πολύ άδέξια. Ο πρώτος, έπεσε άκριβώς πάνω στην «άσχημη γεροντοκόρη». 'Αλλά μην ανησυχής, Ντενίλ. Θα πιάσωμε

αυτόν τον κατάσκοπο και θα τον ανακρίνω μόνη μου. Και τώρα, δουλειά.

Η Ντενίλ πήγε να πάρη την αλληλογραφία από το γραφείο και περνώντας έμπροσθ από το παράθυρο έριξε μηχανικά ένα βλέμμα στον κήπο. Μια φωνή εκπλήξεως ξέφυγε από τα χείλη της. Ο κατάσκοπος της Σάσας βρισκόταν μέσα στη Ροσέτ και περπατούσε στα δρομάκια αδιάφορος, χωρίς να προσπαθί να κρύβεται.

— Τί συμβαίνει, Ντενίλ; ρώτησε η πριγκίπισσα.

— Ο άγνωστος που συνήνησα προό όλιγον, κυρία, ο άπεσταλμένος της δίδος Σάσας είνε στον κήπο και μυρίζει τα λουλούδια.

— Μα είνε ήλιθιος αυτός ο άνθρωπος! Πού είνε; Για να ιδώ! Είπε η πριγκίπισσα βγαίνοντας τα μάτια γυαλιά που της είχε συστήσει ο γιατρός.

Έξαφνα μια βραχνή φωνή βγήκε από το στόμα της, ενώ τα χέρια της έπεφταν βαρειά στους ώμους της νέας.

— Μα είνε ο Νικήτας ο γυιός μου!

Με μια άπιστευτη ένκυσση έτρεξε στη σκάλα για να υποδεχθί αυτόν τον γυιό που νόμιζε τόσο μακριά της και που δεν ήλπιζε να ιδή παρὰ μετά ένα χρόνο...

Πριγκίψ και γραμματεύς

Η ΑΦΙΞΙΣ του πριγκίπου Νικήτα αναστάτωσε την Ροσέτ. Η πριγκίπισσα που επί 10 ολόκληρα χρόνια τώρα δεν έβλεπε τον γυιό της παρὰ κατά άραιά χρονικά διαστήματα, ήταν αποφασισμένη να τον κρατήση με κάθε τρόπο αυτή την φορά στη Ροσέτ και να διοργανώση προς τιμήν του τις γιορτές και τα γλέντια που λογάριζε. Το άδειο αυτό παλάτι που το έξαισιο γούστο της Ντενίλ είχε μεταβάλει σε πρόσχαρο και φιλόξενο σπίτι, έπρεπε να γεμίση με κόσμο εύθυμο και νέο. Την έπομένη κιάλας της άφίξεως του γυιού της, η πριγκίπισσα άνεκοίνωσε τα σχέδιά της στο τραπέζι. Ο Νικήτας την άκουσε με ύπομονη και όταν τελείωσε της είπε:

— Περιμένετε να φύγω πρώτα, μητέρα, για να διοργανώσετε τις γιορτές. Ξερέτε, εγώ είμαι ένας άγριος που αγαπάει την ήσυχία του και τρέμει τον θόρυβο, τα νειάτα και την εύθυμία. 'Ηρθα στην Ροσέτ για να ξεκουρασθώ.

— Θα βαρεθής πολύ γρήγορα αυτή την άναπαυσι.

— Έπειτα έχω και δουλειά. Έχω φέρει ένα σπορ συλλογές που θέλουν τακτοποίησι, χειρόγραφα που πρέπει να διαβάσω, έχω να μαζέψω καταστάλαγμα αυτών των δέκα χρόνων που πέρασα στα ταξίδια. Γι' αυτό, αντί για νύφη, θα σας παρακαλώ να μου βρίσκατε κανένα γραμματέα.

— Γραμματέι; Τόσο εύκολο το νομίζεις; Έγώ τουλάχιστον δεν κατάρθωσα να βρω έως τώρα κανένα άνθρωπο που να καταλαβαίνη, έκτος από την δεσποινίδα. 'Αλήθεια, Ντενίλ, θα ήθελες να βοηθήσης τον γυιό μου στη δουλειά του, αν δεν σου κάνει κόπο;

— Κανένα κόπο, κυρία, απεναντίας.

— Σας ευχαριστώ πολύ δεσποινίς, απάντησε ο πριγκίψ με μια ψυχρή ευγένεια.

— Και τ' άπόγευμα, Ντενίλ, θα βγαίνωμε έξω και οι τρεις, γιατί πρέπει να γνωρίσης τον τόπο, πρόσθεσε η πριγκίπισσα. Θα κάνωμε πολύ όμορφες εκδρομές.

Στον μικρό σταθμό, κοντά στη θάλασσα η πριγκίπισσα ντε Μι

ράν περιμενε την ταχεία των Παρισίων. Είχε ρωτήσει δέκα φορές έως τώρα τον σταθμάρχη για την ώρα και ήταν θυωμένη γιατί το τραίνο είχε καθυστερήσι και δεν της άρεσε να περιμένει. Τέλος ένα φώς φάνηκε στην άκρη του σταθμού κι' ύστερα από λίγο η άμαξοστοιχία, θηρίο λαχανιαμένο που έφτυνε κάρβουνο και νερό, μπήκε στον σταθμό. Η πριγκίπισσα δεν κουνήθηκε από την θέσι της. 'Ηταν βέβαιη πως αυτός που ζητούσε θα την εύρισκε μόνος του. Και πραγματικώς ύστερα από λίγες στιγμές ο βαρώνος Σαιν-Πάλ την πλησίασε χαμογελώντας.

— Καλή μέρα σας, πριγκίπισσα. Σας ευχαριστώ που κάνατε τον κόπο να έρθετε εδώ.

— Μη μ' ευχαριστήτε καθόλου. Έπρεπε να σας μιλήσω. Στη Ροσέτ κανείς δεν ξέρει πως είστε εδώ. Είνε μια έκπληξις. Θα σας εξηγήσω.

— Όταν βρέθηκαμε μέσα στο αυτοκίνητο η πριγκίπισσα είπες:

— Θα πάμε πρώτα στο Μοντε-Κάρλο. Οι κήποι του ασφαλώς θα έχουν καμιά γωνιά όπου θα μπορούσαμε να το πούμε. 'Εκεί θα σας εξηγήσω για τί σας φώναξα.

Ο βαρώνος δεν απάντησε. Έκανε χίλιες δυό υποθέσεις με το νου του, για να δικαιολογήη αυτή την επείγουσα πρόσκλησι της πριγκίπισσας, υποθέσεις γύρω από την Ντενίλ. 'Ισως καμιά δε σαρδέσκια, καμιά προστριβή...

Το αυτοκίνητο στάθηκε μπροσ στο καζίνο και η πριγκίπισσα διάλεξε δυό πολυθρόνες κρυμμένες μέσα σε τριανταφυλλίες που έξασφάλιζαν τους δυό συνομιλητάς από τ' αδιάκριτα βλέμματα.

— Λοιπόν, άκούστε με, Ροσέ, είπε η πριγκίπισσα όταν κάθησαν. Πρόκειται για την Ντενίλ.

— Το φανταζόμουν. Τί συμβαίνει;

— Συμβαίνει η άναπόφευκτη ιστορία που προκαλεί η άφιξις σ' ένα σπίτι ένος κοριτσιού 23 ετών και που η άνοιξι της Ριθιέρις το όμορφησε. Η Ντενίλ έγινε εδώ μια όμοραιοτάτη νέα, την οποία

Συνήνησαν τον έρωτα στο γραφείο του, που την είχε γραμμάτια του...

δεν μπορεί κανείς να μη έρωτευθί.

— Μα δεν υπάρχει κανείς έρωτευμένος στο σπίτι σας...

— Πώς! Είνε κάποιος.

— Και πως λέγεται; Καταλαβαίνετε βέβαια πως είμαι ύπερ-θυνος.

— Λέγεται Νικήτας ντε Μιράν.

— Ο γυιός σας είνε στη Ροσέτ! 'Ο! Δεν έπρεπε τότε να κρητήσετε την Ντενίλ. Μα πως συνέβη αυτό; Πώς; Η Ντενίλ που είνε τόσο λογική...

— Δεν είνε δύσκολο να σας πω όλη την ιστορία. Πρώτη πράξις στο δρόμο του θράχου. Ο Νικήτας συναντάει την Ντενίλ και της ζητάει πληροφορίες για την Ροσέτ. Αυτό συνέβη εδώ και ένα μήνα περίπου. Δεύτερη πράξις: Ο Νικήτας θέλει να δουλέψη, άργείται κάθε διασκέδασι και παίρνει για γραμματέα του την δίδα ντε Λατούρ που του προτείνω. Τρίτη πράξις: Η συννεργασία και μερικες εκδρομές που διοργάνωσα για την Ντενίλ έφεραν τον έρωτα. Τον συνήνησαν τακτοποιώντας χειρόγραφα, τον περιέφεραν στα βουνά και στ' άκρογιάλια και τώρα μένει μονίμως στη Ροσέτ.

Ο βαρώνος όρθιος κοντά στη γρηά φίλη του φαινόταν πολύ στενοχωρημένος και δεν μιλούσε.

— Τί θα κάνατε τώρα; είπε στο τέλος. Θα τους χωρίσετε βέβαια. Η μητέρα της Ντενίλ είνε λίγο άρρωστη. Μπορώ μ' αυτό το πρόσχημα να την πάρω.

— Και να μοι αφήσετε τον Νικήτα άπελπισμένο; Είνε άσχημο το σχέδιό σας, φίλτατε.

—Μήπως έχετε σεις κανένα καλύτερο;
—Λοιπόν, καθίστε, σάς παρακαλώ πρώτα, γιατί δεν μπορώ να σάς βλέπω ορθοί και θα σάς εξηγήσω τί σκέπτομαι να κάνω.
Και ενώ ο βαρώνος ανήσυχος και ανυπόμονος καθόταν στην πέλυθρόνα, ή πριγκήπισσα συνέχισε:

—Αν ήταν ένα άλλο φλέρτ που θα περνούσε μαζί με την άνοιξη, ασφαλώς δεν θα λάβαινα τόσο ριζικά μέτρα. Άλλα επειδή είμαι βέβαιη πως ο Νικήτας αγαπάει βαθειά και πραγματικά την Ντενίλ ντε Λατούρ, αποφάσισα να του την δώσω.
Ο βαρώνος τινάχτηκε:

—Τί έννοείτε να του την δώσετε;
—Μά πως το λένε; Νά τους παντρεύω, αγαπητέ μου! Φυσικά θα ήθελα για τον Νικήτα μια νύφη με περιουσιακή και οικογενειακή κατάσταση ανάλογη με την δική του. Άλλα αφού αγαπάει την Ντενίλ, θα υποχωρήσω και θα περιορίσω τις αξιώσεις μου. Όπωςδήποτε θα προτιμούσα μια Σάσσα ντε Μιράν για τον Νικήτα.

—Μά η Ντενίλ; Είσαθε βεβαία πως αγαπάει τον γυιό σας; ρώτησε ο βαρώνος προαισθητόμενος άόριστα πως κάποιος κίνδυνος άπειλούσε την βασιτιστική του.
—Ω! Η Ντενίλ δεν μπορεί παρά να δεχθώ το σχέδιό μου, άλλως θα έλα ιδίτη και μόνος σας πως είνε το ίδιο έρωτευμένη. Είνε όμως καιρός να πηγαίνουμε τώρα. Και μην έχετε καμιά ανησυχία για την δίδα ντε Λατούρ. Δεν την αγαπάω βέβαια, αλλά είνε ένα χαριτωμένο κορίτσι και ελπίζω πως θα κάνει τον Νικήτα ευτυχισμένο...

★

Τίς πρώτες μέρες του Ίουνίου μια μεγάλη γιορτή δόθηκε στη Ροσέτ. Η πριγκήπισσα ντε Μιράν πάντρευε τόν μοναχογυιό της και ήθελε αυτός ο γάμος ν' αφήσει εποχή σ' όλη την περιφέρεια. Ολόκληρος ο πύργος ήταν ένα ανθένιο φαντασμαγορικό παλάτι και ο δρόμος που ώδηγούσε στο οικογενειακό παρεκκλήσι τών ντε Μιράν ήταν στρωμένος με ροδοπέταλα. Πληθος κόσμου είχε μαζευτεί από τα περίχωρα, γιατί ή πριγκήπισσα μ' όλη της την φαινομενική σκληρότητα ήταν εξαιρετικά αγαπητή σ' όλους. γιατί κατά βάθος ήταν πολύ αγαθή γυναίκα.

Μόλις το νεαρό ζευγάρι φάνηκε στα σκαλοπάτια της εκκλησίας, μια μυριόστομη φωνή χαράς το υποδέχτηκε. Τα λουλούδια έπεφταν βροχή πάνω στην Ντενίλ και αν δεν ήταν τ' αυτοκίνητο εκεί για να πάρη τους νεονύμφους, οι θερμοί αυτοί Μεσημβρινοί ήταν ικανοί να σηκώσουν στα χέρια αυτήν που ένσάρκωνε την όμορφη και τόν έρωτα. Άλλα ο σύζυγος ζηλότυπα έκλεισε τόν θησαυρό του στην άστραφτερή «Ίσπανό» για να την πάρη, όχι πιά στην Ροσέτ, στόν πύργο τών αναμνήσεων, αλλά στο «Αλμπατρος» τόν χιονάτο γοργό καράβι που θα τοίς μετέφερε στα γαλάζια πλάτια της θάλασσας και της εύτυχίας.

Οι πρώτες άψιμαχίες

ΤΡΙΑ χρόνια πέρασαν, τρία χρόνια γεμάτα εύτυχία για την Ντενίλ. Δυο δίδυμα παιδιά, ο Γκυ και ή Τατιάνα, ήρθαν να συμπληρώσουν την εύτυχία της τόν δεύτερο χρόνο του γάμου της. Η πριγκήπισσα λάτρει τα έγγονάκια της και όλη την αγάπη που είχε άρνηθώ στην Ντενίλ την μετέφερε στα δυο παιδιά και τα χαίριζε τρυφερά, παίζα που άνησχυόσε κάπως την νέα γυναίκα. Ο Νικήτας εξακολουθούσε τίς έρευνές του και πλουτίζε διαρκώς τα μουσεια της Όκεανογραφίας με νέα εύρηματα και νέες ανακαλύψεις. Η σύζυγός του τόν συνάδενε τίς πιά πολλές φορές στίς αναζητήσεις του και ήταν ή καλύτερη κι' έξυπνότερη γραμματέας.

Ένα πρωί οι δυο σύζυγοι βρισκόνταν όπως πάντα στο «Αλμπατρος» σ' άνοιχτά της Ροσέτ. Δεν έπρόκειτο να μείνουν πολλή ώρα, γιατί ένα τηλεγράφημα τούς είδοποίησε πως τόν βράδυ θα έφταναν ο βαρώνος Σαίν-Πόλ και ίσως και ή κ. ντε Λατούρ. Ανυπόμονη ή Ντενίλ και γεμάτη χαρά, βίασε τόν γυρισμό γιατί ο Νικήτας ήταν ικανός να ξεχαστή γυρεύοντας τή φύκια για την συλλογή του. Έφτασαν στόν πύργο τή στιγμή ακριβώς που χτυπούσε τόν πρώτο κουδούνι για τόν γεύμα και ένα τέταρτο αργότερα ή Ντενίλ έμπαινε μέσα στην τραπεζαρία, την αγαπημένη του βασιτιστική. Τίς εξήγησε πως ή μητέρα της δεν μπόρεσε να έρθη επειδή τίς είχαν τύχει μερικά έξαιρετικά έμπόδια. Απορροφημένη ή νέα γυναίκα από την συνομιλία με τόν νονό της, δεν πρόσθεσε μια ψηλή νέα που καθόταν δίπλα στην πριγκήπισσα και ήταν μισοκρυμμένη πίσω από ένα παραβάν. Σε λίγο ήρθε και ο Νικήτας και έρεξε να χαιρετήσει τόν βαρώνο, όταν ή μητέρα του τόν φώναξε:

—Νικήτα, έλα να χαιρετήσεις την εξαδέλφη σου και να την δδηγήσεις στο τραπέζι.

Εκπληκτη ή Ντενίλ γύρισε και είδε πιά στην πριγκήπισσα

μια ψηλή λεπτή νέα, την οποία χρειάστηκε να καταβάλη μια προσπάθεια για ν' αναγνωρίση. Η Σάσσα! Η μικρή περηφανή κι' αντιπαθητική πριγκήπισσα που είχε δη στο «Μάξιστικ»! Ήταν δυνατόν! Τί σχέσι είχε εκείνο τόν καχεκτικό πλάσμα με την φλογερή μελαγχρινή νέα που χαιρετούσε χαμογελώντας τόν Νικήτα; Η Ντενίλ προχώρησε προς τόν μέρος της Σάσσας και τίς είπε:

—Με συγχωρείτε, δεσποινίς, δεν σάς είδα. Άλλα κι' αν σάς έδωπα μου φαίνεται πως δεν θα σάς γνώριζα. Η διαμονή σας στην Έλβετία σάς μετεμόρφωσε.

Η Σάσσα πήρε τόν χέρι που τίς έτεινε ή Ντενίλ και άποκρίθηκε χαμογελώντας.

—Χαίρετε, κυρία. Μου φαίνεται πως κι' εγώ δεν θα σάς άγνωρίζα γιατί θυμώμουν μια μικρή δασκάλα που ζητούσε μ'θήματα και τώρα βλέπω πως ή παλιά φοιτήτρια έγινε μια ώραία πριγκήπισσα. Τα συχαρητήριά μου, λίγο καθυστερημένα, αλλά τόν ίδιο θεριά.

Η νέα γυναίκα ύψωσε τόν κεφάλι και άπάντησε με τόν ίδιο χαμόγελο.

—Πραγματικώς, δεσποινίς, ή μικρή καθηγήτρια έγινε πριγκήπισσα, αλλά έχετε ύπ' όψη σας ότι δίνει ακόμα μαθήματα σε όσους χρειάζονται...

Ένας υπηρέτης ήρθε ν' άναγγείλη πως τόν γεύμα ήταν έτοιμο και ή άψιμαχία αυτή διεκόπη. Στο τραπέζι ή Σάσσα μίλησε για την άρρωσטיα της, για την διαμονή της στην Έλβετία, μόνη της σχεδόν κράτησε την συζήτησι. Όταν πέρασαν στό σαλόνι ή Ντενίλ έτοιμάστηκε να ζητήσει τόν σύζυγό της, όταν έξαφνα τόν είδε στη γαλαρία να μιλά ή ζωηρά με την εξαδέλφη του. Φαίνόταν να διασκεδάη πολύ και κάθε τόσο άντηχούσαν τή γέλια τους. Την στιγμή εκείνη ή πριγκήπισσα που πήγαινε στο καπνιστήριο για να διαβάση τίς εφημερίδες της πέρασε έμπρός από την νέα γυναίκα και τίς φιθύρισε.

—Οι δυο εξαδέλφοι άρχισαν να θυμούνται τή παλιά τους. Μια καλή συνιδουλή: μη τούς περιμένεις και πήγαινε να κοιμηθής. Τόν παλιό καιρό έκαναν ώρες ολόκληρες. Μου φαίνεται πως θα ξαναρχίσουν.

Η Ντενίλ δεν άπάντησε, αλλά ήταν άποφασισμένη να διακόψη αυτή την συνομιλία, αν παρατείνονταν τόσο. Αυτή ή Σάσσα δεν τίς άρεσε καθόλου...

«Προσβάλλουν την εύτυχία μου, νονέ...»

ΝΟΝΕ, θέλετε να κάνωμε ένα περίπατο μαζί, αφού φεύγετε τόν βράδυ;

Ο βαρώνος Σαίν-Πόλ που διάβαζε στην βεράντα κάποιον άνιαρό βιβλίο δέχτηκε με χαρά την πρότασι της Ντενίλ. Ήταν ένα όμορφο ρόδινο πρωινό καμωμένο σαν από τριαντάφυλλα και μενεξέδες. Η άτμόσφαιρα ήταν φωτωμένη άρώματα και ή θάλασσα γελούσε χαρούμενη, απλώνοντας ως πέρα τ' άσημένιο της μαγνάδι. Ο βαρώνος με την Ντενίλ πήσαν τόν δρόμο που ήταν σκαμμένος άπάνω στο βράχο και που είχε απόψεις μαγευτικές κι' άπρόοπτες. Όταν έφτασαν σε μια στροφή ή Ντενίλ στάθηκε και είπε στόν νονό της σιγά:

—Έδώ πρωτογνώρισα τόν Νικήτα!

—Ναι, θυμώμαι, ζούσεσ τότε σ' ένα όνειρο και δεν ήθελες να ξυπνήσης. Άλλα για πές μου, αγαπητό μου παιδί: Αύτη ή μαγεία διαρκεί ακόμη; Είσαι ευτυχισμένη;

—Περισσότερο άπ' ό,τι μπορώ να σάς πώ, αλλά πρέπει να προσθέσω κάτι άλλο: Προσβάλλουν την εύτυχία μου, νονέ, βοήθησε με να την υπερασπιστώ.

—Προσβάλλουν την εύτυχία σου; Έκαμε ανήσυχος ο βαρώνος.

—Μά ναι, τόν ξέρετε πολύ καλά. Η Σάσσα μπροστά στα μάτια μου προσπαθεί να μου πάρη τόν σύζυγό μου. Η πεθερά μου έχει έκπληξη από την μεταβολή της άνεψιάς της και δεν θάβλεπε με δυσανεξία την κολοσιαία περιουσία της δίδοσ ντε Μιράν να ένώνεται με την δική της. Έπειτα είνε κι' αυτή Σλαβιά σαν τόν Νικήτα, μεγάλωσε δίπλα του. Με την παράξενη όμορψιά της είνε ικανή να τραβήξη τόν κάθε άντρα και φυσικά και τόν Νικήτα, που άγνός καθώς είνε, δεν υποψιάζεται τίποτα. Γι' αυτό, νονέ, θα ήθελα να άπομακρύνω τόν Νικήτα όσ' είνε ακόμα καιρός και ύπολογίζω σε σάς.

—Ντενίλ! φώναξε κατάπληκτος ο βαρώνος. Δεν σε καταλαβαίνω. Αυτή ή άπομάκρυνσις είνε τελείως περιττή. Ο Νικήτας σ' αγαπάει.

—Ω! Νονέ, μη προσπαθείτε να με καθησυχάσετε. Από ένα μήνα τώρα που είσατε έδώ θα αντιληφθήκατε βέβαια την κωμωδία που παίζουν ή Σάσσα κι' ή πεθερά μου. Ο άντρας μου δεν έέχασε την παιδική του φίλη και εξακολουθεί να την αγαπά. Με τίς ιδέες που έχει ή μάλλον που δεν έχει ή εξαδέλφη του, είνε ικανή να διαλύση τόν γάμο μας.

—Γι' αυτό θέλεις να φύγης; Μά θα έμενες έδώ μόνη σου μ' σ' αυτές τίς δυο γυναίκες που σε είνε αντιπαθητικές!

—Δεν πρόκειται για μένα, πρόκειται για τόν Νικήτα. Αύτες πρέπει να σωθής. Έχετε πολλές γνωριμίες στο Ύπουργείο τών Ναυτικών. Θα προσπαθήσετε να τού αναθέσουν μια άποστολή με κάποιον ιδανικό σκοπό. Ο Νικήτας θα κάνει όλα τή έξοδα, έπομένως δεν φαντάζομαι να είνε δύσκολο.

—Καλά, αλλά πως θα μείνης μόνη σου έδώ πέρα, παιδί μου; Άφου θεωρείς την Σάσσα τόσο επικίνδυνη νομίζω πως δεν θα ήταν φρόνιμο να μείνη έδώ, έπόμενε ο βαρώνος.

—Ω! Η Σάσσα δεν θα φτάση ποτέ εκεί που φαντάζεσθε. Είνε πιά πονηρή. Άλλα σκέπτομαι να πάρω τή παιδιά μου και να πάω να περάσω λίγο καιρό κοντά στούς δικούς μου.

—Ναι, μά θα δεχθώ ή πεθερά σου να χωρισθώ από τή έγγονάκι της που αγαπάει τόσο;

—Δεν ζητάω την συγκατάθεσί της. Τή παιδιά μου υο άνηκουν, είπε άπότομα ή Ντενίλ.

—Όστε εκηρύχθη ο πόλεμος;

—Ναι και θα φτάσω έως τή άκρη.

Και ή νεαρή πριγκήπισσα ντε Μιράν βλέποντας πως ο βαρώνος δίσταζε ακόμα, ένωσε τή χέρια της και τού είπε παρακλητικά:

—Νονέ, δεν καταλαβαίνετε πως πρόκειται να υπερασπισθώ μια οικογένεια, ένα σπίτι; Για την πεθερά μου και την Σάσσα αυτές οι λέξεις δεν έχουν κανένα περιεχόμενο, αλλά για μās τούς Γάλλους σημαίνουν ό,τι γλυκύτερο, ό,τι πιά πολύτιμο έχομε στόν κόσμο. Προτιμάτε να με δώτε μια μέρα χωρισμένη από τή παιδιά μου κι' από τόν άντρα μου, άνθρώπινο ναυάγιο σαν αυτά που τόσο συχνά άπαντούμε στη ζωή;

Αυτή την φορά ο βαρώνος Σαίν-Πόλ δεν δίστασε πιά. Έσφιξε συγκινημένος τόν χέρι της βασιτιστικής του και τίς είπε: Οι δυο εξαδέλφοι, ο Νικήτας και η Σάσσα ξαναρχισαν τή παλιά τους...

—Είσαι γενναίο κορίτσι, Ντενίλ και θα σε βοηθήσω. Ελπίζω πως εύκολα θα πετύχω την άποστολή που μου ζητάς για τόν Νικήτα. Θα βρω κάτι που να έχη κάποιο ενδιαφέρον, ίσως και λίγο κίνδυνο, ώστε να τόν άπορροφήση ολόκληρο. Έχε πεποίθησι. Οι δυο μας θα νικήσωμε...

Ο Νικήτας φεύγει αλλά...

ΕΚΑ πέντε μέρες μετά την άναχώρησι του βαρώνου Σαίν-Πόλ από την Ροσέτ, μια ζωηρή κίνησι και νευρικήτες δαίλυσε στόν πύργο. Ο πρίγκιπ Νικήτας έπρόκειτο να φύγη τόν βράδυ για μια άποστολή στόν Β. Πόλο, για την διάσωσι δυο άερωμένων που είχαν φύγει από καιρό και δεν είχαν δώσει ειδήσεις από μια έβδομάδα τώρα. Η Γαλλική κυβέρνησις άνέθεσε στόν πρίγκιπα ντε Μιράν την άνεύρεσι και την διάσωσι τών γενναίων έξερευνητών και ο άτρόμητος θαλασσοπόρος πέρθημα πρόσφερε τόν πλοίο τους, τούς άντρες του και τή χείματά του.

Κατάκοπη από τίς έτοιμασίες του ταξιδιού που είχαν γίνει με μια άπίστευτη ταχύτητα και διασύνη, ή Ντενίλ καθόταν με τή παιδιά της στο γραφείο του συζύγου της και περιέμενε τόν Νικήτα. Ήθελε αυτές τίς τελευταίες στιγμές που θα τόν έβλεπε να τόν είχε ολόκληρο δικό της. Τίς είχε πη πως θα έρχόταν να την χαιρετήσει και να μείνη λίγο κοντά στην οικογένειά του. Άλλα ή ώρα περνούσε και ο πρίγκιπ δεν φαινόταν. Οι προετοιμασίες άπάνω στο καράβι τόν είχαν άπασχολήσει περισσότερο άπ' ό,τι ύπολογίζε. Κάποια στιγμή ή πόρτα άνοιξε και παρυσιάστηκε ή Σάσσα.

—Έλατε γρήγορα, φώναξε στην νέα γυναίκα, ο Νικήτας είνε στο διαμέρισμα της θείας μου. Μόλις έχει δέκα λεπτά καιρό για να μās χαιρετήσει.

Κάπως άπογοητευμένη ή Ντενίλ άκολούθησε την Ροσσίδα στο σαλόνι της πριγκήπισσας.

Ο Νικήτας άρθιος, με μια άσυνήθιστη έκφρασι σοβαρότητας στο πρόσωπό του κουνέντιασε με τή μητέρα του. Μόλις είδε την γυναίκα του και τή παιδιά του έτρεξε προς τούς τους και είπε χαρούμενος:

—Εσείς οι τρεις θα έρθετε μαζί μου στόν κίπο. Θα καθήσετε

στην βεράντα και όταν τόν θα πόρι περάση, θα σάς δώ μια φορέ άκόμα. Έπιτρέπετε, μητέρα;

Και πριν πάρη άπάντησι βγήκε έξω και κρατώντας στην άγκυλιά του την γυναίκα του, ένω ο Γκυ και ή Τατιάνα έτρεχον μπροστά. Η Ντενίλ ήταν γεμάτη άγωνία, αλλά έδειχνε στο σύζυγό της ένα πρόσωπο ήρεμο και γελαστό.

—Ντενίλ, είπε ο πρίγκιπ, νοιώθω μια θλίψη άπέραντη που σάς αφήνω. Άλλα με παρηγορεί κάπως ή ιδέα πως πηγαίνω για να σώσω δυο ανθρώπινες ύπαρξεις. Ντενίλ, αγαπημένη μου, σου έμπιστευόμαι την μητέρα μου, μη την αφήσης. Και να προσέψχεσαι για μένα και γι' αυτούς που πάω να σώσω.

Ένα τελευταίο θερμό άγκάλιασμα με την γυναίκα του και τή παιδιά του και ο Νικήτας έφυγε.

Ορθια, άπάνω στη βεράντα με τή μάτια διακρυσμένα ή Ντενίλ παρακολουθούσε τόν άσπρο καράβι που χάθηκε στο ρόδινο θαμπόφωτο του όρίζοντος, ένω ή βραδυά έπαιφε γύρω άργά, μελαγχολικά σαν γλυκειά μελωδία.

★

Έπ' ένα μήνα ή νεαρή πριγκήπισσα ντε Μιράν έκαμε ύπομονή ελπίζοντας πως κάποια καινούργια ιδιοτροπία θα έκανε την Σάσσα να εγκαταλείψη την Ροσέτ. Άλλα με ένα μελιστάλαχο χαμόγελο την βεβαίωσε πως θα περίμενε την έπάνοδο του Νικήτα.

Η κυνική αυτή δήλωσι, που έδειχνε πως ή Σάσσα είχε καταλάβει τόν μυστικό σχέδιο της Ντενίλ και προσπαθούσε να τόν ματαιώση, άνησυχούσε την νέα γυναίκα και άποφάσισε να μιλήση στην πεθερά της με την ιδέα πως ή δική της επέμβασι θα κανόνιζε τή τράγικα.

Τόν καλοκαίρι ήταν πολύ ζεστό και ή άτμόσφαιρα ήταν βαρειά όλη την ήμέρα. Η γρηή πριγκήπισσα ντε Μιράν δεν έβγαине σχεδόν καθόλου από τή διαμερίσματά της. Μόνον δυο φορές την ήμέρα ή Ντενίλ τίς πήγαινε τή παιδιά της για να τή ιδώ και τίς άλλες ώρες την άπασχολούσε ή Σάσσα, ή αγαπημένη της. Ένα βράδυ, μετά την συνηθισμένη επίσκεψι του Γκυ και της Τατιάνας, ή Ντενίλ παίρνοντας την άπόφασι κάθησε άπέναντι στην πεθερά της και είπε:

—Κυρία, θα ήθελα να νά έπωφεληθώ αυτής της στιγμής για να σάς μιλήσω.

—Α! Έκαμε άδιάφορα ή πριγκήπισσα. Ξέρεις δεν έχω και μεγάλη όρεξι για κουβέντα.

—Πρόκειται για τόν γυιό σας.

—Πώς;

—Ναι, θα ήθελα να σάς μιλήσω γι' αυτό που συμβαίνει έδώ μέσα. Θα προσέξατε βέβαια πως ή Σάσσα από τότε που μπήκε στη Ροσέτ δεν έχει τίποτε άλλο στο νου της παρά να ξυπνήση την παλιά άγάπη τού ξαδέρφου της, άγάπη που ήταν μια άπλη παιδιαστική φίλια. Έρχομαι λοιπόν σήμερα να σάς ζητήσω να άπομακρύνετε την Σάσσα από τόν σπίτι και ελπίζω πως θα συμφωνήσετε μαζί μου πως αυτή ή ξένη δεν πρέπει να μείνη έδώ.

—Αυτή ή ξένη, καθώς λές, είνε ή άνεψιά μου, είνε σχεδόν κόρη μου. Δεν μπορώ να την διώξω.

—Α! Όστε προτιμάτε να υο πάρη τόν άντρα μου;

—Μά πές λοιπόν πως ζηλεύεις, φώναξε μ' ένα ειρωνικό γέλιο ή πριγκήπισσα. Όταν έχη κανείς τόν τίτλο της πριγκήπισσας, μικρή μου, δεν άσχολεται μ' αυτές τίς μικρότητες. Άφησε όλες αυτές τίς ιστορίες και μ' ή μου ξαναμίλησε πιά.

—Με συγχωρείτε, κυρία, είπε άποφασιστικά ή Ντενίλ, αν δεν με ύποστηρίζετε σεις, θα φροντίσω ν' άμυνθώ μόνη μου.

—Και τί θα κάνετε, κυρία Ντενίλ;

—Θα μιλήσω στη Σάσσα και θα τίς ζητήσω εξηγήσεις.

—Και αν άρνηθώ να φύγης;

—Θα φύγω έγώ.

—Ε, καλά, λοιπόν, φύγε!

Μόλις κρατώντας την ψυχραιμία της ή νέα γυναίκα, φώναξε:

—“Αν φύγω, κυρία, θα πάω και τα παιδιά μου. Σας βεβαιώ πως θα νοιώσω μεγάλη λύση αν φθάσω στην ανάγκη να καταφύγω, εκεί, αλλά είμαι αποφασισμένη να το κάνω.”

“Εξω φρενών η πριγκίπισσα άφησε την άταραξία της και φώναξε στην νύφη της:

—Δεν θα σ’ αφήσω να κάνης ένα τέτοιο πράγμα, τ’ ακούς; Έχω πιστούς ύπηρέτες που θα φυλάξουν τον Γκυ και την Τατιάνα στην ανάγκη. Αλλά τώρα φύγε γρήγορα, σε παρακαλώ, γιατί δεν είμαι βεβαία πως θα μπορέσω να συγκρατηθώ έως το τέλος.

Η Ντενίλ κτύπησε μια στιγμή την πεθερά της και είπε άργά, καθώς άνοιγε την πόρτα για να φύγη.

—Σας λυπούμαι και σας συγχωρώ, κυρία.

«Για την καρδιά του...»

ΟΙ μέρες που ακολούθησαν την εξέγηση της Ντενίλ με την πεθερά της ήταν για όλους τους κατοίκους της Ροσέτ άταρες. Η πριγκίπισσα είχε δηλώσει πως ήταν άρρωστη και δεν θα δεχόταν κανένα. Όλη την ημέρα έμενε κλεισμένη στο διαμέρισμά της. Η Σάσσα πολλές φορές προσπάθησε να σπάση αυτή την απαγόρευση, αλλά δεν τὸ κατόρθωσε. Έπληττε φοβερά μόνη της με την Ντενίλ, στην οποία εξακολουθούσε να φέρεται με τον ίδιο υποκριτικό τρόπο δίνοντάς της ένα σωρό χαϊδευτικά έπιθετα «άγάτη μου», «μικρή ξαδέσφη», «λατρεία μου» και άλλα.

Ένα βράδυ, μετά το γεύμα η Ντενίλ, απηυδιμένη της είπε:

—Σας παρακαλώ, μη μου δείχνετε τώρα τόση φιλία. Ξέρετε καλά πως κατάλαβα τον σκοπό σας. Να είστε απλή μαζί μου, όπως κι’ εγώ, μόνο από σεβασμό στο όνομα που φέρομε.

—Α! απάντησε γελώντας η νέα. Όστε βγάψετε την μάσκα; Ναι, πράγματι ξέρω πως απειλήσατε την θεία μου να εγκαταλείψετε τον πύργο αν έμενα εγώ εδώ. Λοιπόν, μπορείτε να φύγετε, γιατί δεν πρόκειται να σας αφήσω και να είστε βέβαιη πως μια μέρα θα γίνω γυναίκα του Νικίτα, αυτό σας τὸ υπόσχομαι. Και αφού βγάλαμε πια τις μάσκες θα σας πω πως από μικρή μ’ ανέθεσαν με την ιδέα πως μια μέρα θα γινώμουν γυναίκα του. Δεν μάθαινα παρά ὅτι ήξερε, σκεπτόμουν με την δική του σκέψη. Έζησα τόσα χρόνια σε σαντόρια και έκανα τόσες θεραπείες μόνο και μόνο γι’ αυτόν, για να μπορέσω να τον παντρευτώ. Ήθελα να γίνει δημοφής, να κερδίσω την αγάπη του, την καρδιά του! Η θεσηκεία, τα αίσθήματα, η ήθική, δεν ύπάρχουν για μένα.

Η Ντενίλ είχε ακούσει άταραχη όλη αυτή την εξομολόγηση. Στο τέλος άηδιασμένη σηκώθηκε να φύγη, όταν η Σάσσα έκπληκτικη απ’ αυτή την ψυχραιμία έτρεξε πίσω της και της φώναξε έξαλλη.

—Μα φύγετε! Φύγετε λοιπόν. Κι’ εγώ θα μπορέσω να κάνω τον Νικίτα ευτυχισμένο. Ποτέ, ποτέ, μ’ ακούτε; δεν θ’ αφήσω αυτό τον πύργο, τον πύργο μου...

Υστερα απ’ αυτή την εξέγηση ήταν αδύνατο πια στη Ντενίλ να βλέπη την αντίληψή της. Έδωσε διαταγή στους ύπηρέτες να την σερβίρουν στο διαμέρισμά της και δεν άφηνε πια ούτε στιγμή τον Γκυ και την Τατιάνα. Η Σάσσα νευρική και θυμωμένη γύριζε μέσα στη Ροσέτ μη ξέροντας τί να κάνει και πως να ώθησθ τα πράγματα σε μια λύση, σε ένα τέλος.

Ένα πρωί στο κρεβάτι της, έννευριασμένη από την άγονη ανωμαλή, ξέχτησε χαριτι και μελάνι και αφού χάραξε βιαστικά μερικές γραμμές έδωσε ένα γράμμα στην καμαριέρα για την θεία της λέγοντας:

—Αυτό είναι για την πριγκίπισσα ντε Μιράν. “Αν δεν έχω απάντησι σε μια ώρα θα πάω να την ζητήσω μόνη μου παρά την απαγόρευσί της.

—Η πριγκίπισσα μπορεί να δεχτή την δεσποινίδα.

—Α! φώναξε χαρούμενη η Σάσσα, τὸ ήξερα πως η πόρτα της θάνοιγε για μένα.

Μπήκε στο δωμάτιο της θείας της και έτρεξε σ’ αυτήν με τις πιο διαχτυλικές εκφράσεις στοργής.

—Αγαπημένη μου θεία, χρυσή μου.

—Αρκετά, την διέκοψε η πριγκίπισσα. Αυτά ήθελες να μου πής;

—Πρόκειται για τον Νικίτα, θεία μου. Η Ντενίλ έτοιμάζεται να φύγη αύριο με τα παιδιά της. Σήμερα τὸ πρωί άκουσα μια τηλεφωνική συνεννόηση.

—Δες αλήθεια;

—Σας τ’ όρκίζομαι.

—Καλά, τώρα που τὸ ξέρω, θα έμποδίσω αυτή την ανάγκη.

—Ο! καμένη μου θετούλα! Μα δεν ξέρετε πως εδώ όλοι βοούνται μόνο, θα σας προδώσουν.

—Εγώ είμαι η κυρία εδώ μέσα και για να κρατήσω τὰ έγγόνια μου θα θυσιάσω τὸ πᾶν.

—Αγαπημένη μου θεία, υπάρχει ένας τρόπος να ασφαλίσετε την εξουσία σας. Αλλά δεν ξέρω... μου επιτρέπετε να σας εκ-

θέσω αυτό που σκέφτηκα;

Η πριγκίπισσα έμεινε σιωπηλή μερικά λεπτά, βυθισμένη σε σκέψεις. Υστερα ανάθοντας ένα τσιγάρο κτύπησε την άνεψιά της και απάντησε άργά.

—Για ν’ ακούσωμε τὸ σχέδιό σου!

★

Την επομένη της συναντήσεως αυτής της Σάσσας με την θεία της, η Ντενίλ σηκώθηκε πρωί, όπως πάντα και πήγε στην κάμαρα των παιδιών της για να τὰ ξυπνήσῃ. Ο Γκυ και η Τατιάνα έμοιαζαν πολύ, με την διαφορά πως ὁ πρώτος ήταν δυνατότερος και πιο παχουλός, ενώ η μικρούλα είχε ευαίσθητη κράσι και τὸ ντελικτό προσωπάκι της ήταν ελαφρά χρωματισμένο, σχεδόν ώχρ. Μόλις άνοιξαν τα μάτια τους τα δυο παιδιά έτρεξαν στη μητέρα τους που λάτρευαν και ρίχτηκαν γελώντας στην άγκυλιά της. Αυτή η πρωινή συνάντησι με τα παιδιά της ήταν για την νεαρή μητέρα σωστό λουτρό χαράς. Συγκινημένη τὰ πήρε από τὸ χέρι και τὰ ώδήγησε έμπρός στο εικόνισμα για την προσευχή τους. Υστερα, άνοίγοντας την τζαμένια πόρτα βγήκε μαζί τους στη μεγάλη βεράντα, λουσμένη στα άρώματα και στὸν ήλιο και άμέσως άρχισε ένα τρελλό κυνηγητό, που διεκώπη από την άφιξη της Όλγας, της καμαριέρας της πριγκίπισσας.

Η κυρία πριγκίπισσα, είπε στην Ντενίλ, είναι άκομη άρρωστη. Σήμερα θα γίνῃ στὶς Κάννες μια συνεδρίασι της έπιτροπής για τὸ Νοσοκομείο που θα ιδρύσῃ ὁ πρίγκιψ Νικίτας. Σας παρακαλώ λοιπόν να την αντιπροσωπεύετε.

Η Ντενίλ δεν μπόρεσε να συγκρατήσῃ ένα κίνημα δυσανεκίας. Η Τατιάνα ήταν χτες λίγο αδιάθετη, δεν ήθελε να την αφήσῃ μόνη της. Αλλά ένα βλέμμα στο πρόσωπο της κόρης της την καθσύχασε και αποφάσισε να μη παραλείψῃ τὸ καθήκον της.

Πέστε στην πριγκίπισσα πως θα πάω, απάντησε την καμαριέρα.

‘Η Σάσσα επιβάλλει ὄρους

ΣΤΙΣ 2 τὸ απόγευμα η Ντενίλ βρισκόταν στὶς Κάννες στην αίθουσα που συνεδρίαζε η έπιτροπή. Με έκπληξι είδε πως ήταν άδεια. Μόνον μια νέα καθόταν έμπρός σ’ ένα τραπέζι.

—Σας παρακαλώ, δεσποινίς, ρώτησε η Ντενίλ, δεν θα γίνῃ σήμερα η συνεδρίασι;

—Μάλιστα, κυρία, εξήγησε τὸ κορίτσι, αλλά τὰ μέλη δεν ήσαν άκόμη. Πάντοτε έρχονται άργά.

Η Ντενίλ κάθησε σε μια καρέκλα έμπρός στο παράθυρο και περίμενε. Ένα περιεργό αίσθημα άνησυχίας και ταραχής την έλχε πιάσει. Ο νους της έτρεχε διαρκώς στα παιδιά της και ένοιωθε σάν να τὰ απειλούσε κάποιος κίνδυνος. Τέλος ύστερα από άρκετή ώρα όλες οι κυρίες της έπιτροπής μαζεώθηκαν και η συνεδρίασις άρχισε. Τρεῖς όλόκληρες ώρες η Ντενίλ εργάστηκε, μίλησε, τακτοποίησε ώρισμένα ζητήματα, κανόνισε τις υποθέσεις που ήταν έγκοιμεις. Όταν τελείωσε, κουρασμένη, αλλά με την ένδομηχη ικανοποίησι που δίνει η έκτέλεσι τὸ καθήκοντος, μπήκε στο αυτοκίνητο για να γυρίσῃ στη Ροσέτ. Στο δρόμο την έπιασε πάλι η ίδια άόριστη άνησυχία, ένα αίσθημα τόσο έντονο που ήταν άγονία πραγματική. Η διαδρομή της φάνηκε άτελείωτη. Όταν τέλος, κάποτε, τὸ αυτοκίνητο σταμάτησε έμπρός στην πόρτα τὸν πύργου, πήδησε βιαστική κάτω και έτρεξε στο σαλόνι. Με έκπληξι παρατήρησε πως κανένας ύπηρέτης δεν βρισκόταν στὸν προθάλαμο. Τρέχοντας δίδασκε τὰ σαλόνια και ανέβηκε στο δωμάτιο των παιδιών της. Άναψε τὸν διακόπτη. Τὰ μικρά κρεβάτια ήταν άδεια. Δεν θέλησε άκόμη να βάλλῃ τίποτα κατὸ στὸ νοῦ της και μ’ ένα χέρι που έτρεμε χτύπησε τὸ κουδούνι. Περίμενε λίγα λεπτά μέσα σε μια φοιική άγωνία, αλλά κανείς δεν φάνηκε. Σαναχτύπησε, τίποτα. Μια απόλυτη ήσυχία, μια νεκρά βασίλευε στὸν πύργο που ήταν συνήθως γεμάτος κίνησι. Έξαλλη πια η Ντενίλ, άρχισε να τρέχῃ πρὸς τὰ λιμενίσματα της πριγκίπισσας φωνάζοντας.

—Γκυ, Τατιάνα, Μις Μαίρη!

Τὸ σαλόνι της γρηῃς πριγκίπισσας ήταν άνω-κάτω, αλλά κανείς άνθρωπος δεν φαινόταν. Η νεαρή μητέρα έσπυψε στο παράθυρο και με μια τελευταία έλπίδα πως τὰ παιδιά της ήταν στὸν κήπο, φώναξε.

—Τατιάνα, Γκυ, που είσαστε;

Έξαφνα μια σκού γλώστησε στην βεράντα, μια ψηλή σκού που έκανε την Ντενίλ να γυρίσῃ.

—Μη φωνάζετε έτσι. Τρελλαθήκατε; διέταξε η αντιπαθητική φωνή της Σάσσας.

Τρέμοντας η Ντενίλ την πλησίασε και ρώτησε βραχνά.

—Τὰ παιδιά μου. Που είναι τὰ παιδιά μου; Τί συνέβη κατὰ την άπουσία μου; Που πήγε η πριγκίπισσα, οι ύπηρέτες, δεν είναι κανείς σ’ αυτό τὸ σπίτι;

—Ήσυχα, μικρή μου Ντενίλ, είτε πάλι η εἰρωνική φωνή της

νέας. Οι φωνές δεν έφεραν ποτέ αποτέλεσμα. Η αγαπητή του θεία έφυγε πρὸ ὀλίγου με τὰ παιδιά της.

—Έφυγε; Για πού;

—Είχατε εκδηλώσει την έπιθυμία να φύγετε από την Ροσέτ μαζί με τὰ μικρά. Για να προσυλάξῃ λοιπόν τὸν Γκυ και την Τατιάνα από τις ιδιοτροπίες σας τὰ πήρε και έφυγε. Αυτή την στιγμή ταξιδεύουν για την πατρίδα μου, την Ρωσία. Όσο για τὸς ύπηρέτες, αυτοί έχουν άδεια έως αύριο τὸ βράδυ. Αλλά μη κάθεστε στο σκοτάδι. Έλάτε μέσα. Έχομε να μιλήσωμε.

Η Σάσσα εγκατέλειψε την βεράντα και άνάθοντας τὸ φῶς ξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα περιμένοντας την Ντενίλ. Η νεαρή πριγκίπισσα ντε Μιράν δεν είχε συνέλθει άκόμη από τὸ χτύπημα. Όρθια κοντὰ στο παράθυρο ένοιωθε μια άσυγκράτητη λύσσα να την πλημμυρίσῃ, μια έντονη έπιθυμία να ὀρμήσῃ σ’ αυτή την γυναίκα, να την χτυπήσῃ, να την σκοτώσῃ. Αλλά καταλαβαίνοντας πως ήταν στο έξῃς στη διάθεσι αυτής της γυναίκας, έσπυψε τὸ κεφάλι και έπεσε σε μια πολυθρόνα περιμένοντας τὸς ὄρους.

—Φαντάζομαι, άρχισε η Σάσσα, πως θα καταλάβατε ὅτι ὁ γάμος σας δεν ήταν παρά μια περιπέτεια... διασκεδαστική για τὸν πρίγκιπα Νικίτα. Η θεία μου θέλησε να σας δώσῃ να τὸ κα ταλάβετε, αλλά με μια άκατανόητη έπιμονή την αναγκάσατε να φύγῃ από την Ροσέτ με τὰ παιδιά σας. Αυτό που σας μένει τώρα να κάνετε είναι πολὺ απλό. Δεχθίτε τὸ διαζύγιο και φύγετε για κάποια άλλη πόλι. Η θεία μου θα σας ἀποζημιώσῃ γενναία.

—Τὰ παιδιά μου! Δώστε μου τὰ παιδιά μου! είπε η Ντενίλ μ’ ένα λυγρό.

—Αὐτὸ εἶνε άλλο ζήτημα, συνέχισε χαμογελώντας σατανικά η Σάσσα. Τὸν Γκυ θα τὸν κρατήσωμε, γιατί εἶνε από την δική μας ράτσα. Μπορείτε όμως να πάρετε την Τατιάνα, αν δεχθίτε να εγκαταλείψετε την Ροσέτ.

—Νὰ παρατήσω τὸν γυιό μου για να μου δώσουν την κόρη μου; φώναξε άγριεμένη η δύστυχη μητέρα. Ποτέ! Και άπατάσθε αν νομίζετε πως θα πέσω στην παγίδα που μου στήσατε. Θα μείνω εδώ και θὰ περιμένω την επάνοδο τὸν πρίγκιπος Νικίτα για να άσκήσω τὰ δικαιώματά μου.

—Α! Έτσι; Τότε ξέρετε τί θα γίνῃ; Κά ποιο βράδυ που θα εἵμαστε μόνες ὅπως άπόψε, θα σας πάρουν οι άνθρωποι μου και θα σας βάλουν σ’ ένα αυτοκίνητο που θα σας φέρῃ στην πατρίδα σας. Όλοι εδώ τώρα ύπακούουν στὶς διαταγές μου. Αλλά πιστέψτε με, τὸ καλύτερο που έχετε να κάνετε, εἶνε να φύγετε μόνη σας τὸ συντομώτερο. Αύριο στὶς 9 ένα αυτοκίνητο θα εἶνε στη διάθεσί σας. Και τώρα καληνύχτα σας. Μου φαίνεται πως δεν έχομε τίποτ’ άλλο να πούμε.

Η Σάσσα βγήκε έξω θριαμβευτικά και σε λίγο την μιμήθηκε η Ντενίλ που διευθύνθηκε στο δωμάτιο των παιδιών της, άργά, άργά λυγίζοντας κάτω από τὸν άφόρητο πόνο της και τὸν αδόναμο θυμό της. Τί μπορούσε να κάνει; Μονάχα να ύποταχῃ στη θέλησι της πεθεράς της. Σαν ύπνωτισμένη πέρασε από τὰ σκοτεινά δωμάτια τὸν πύργου γεμάτα άναμνήσεις, γεμάτα άρώματα, τὰ γλυκά άρώματα της Κωνσής. Ακτῆς που την είχαν μεθύσει άλλοτε, εδώ και λίγα χρόνια, και μπήκε στο δωμάτιο των παιδιών της. Η φωλιά ήταν άδεια, τὰ πουλάκια είχαν πετάξῃ και μαζί μ’ αυτά και ὅλη η ζωή, ὅλη η χάρις τὸν δωμάτιο. Μια άπόρροια τρομαχτικής νέκρας, μια πνοή θανάτου τύλιγε τὰ άδεια κρεβάτια. Συντριμμένη η μητέρα έπεσε σ’ ένα καθίσμα. Η εικόνα της κόρης της, της χλωμῆς μικρούλας Τατιάνας, τριγύριζε έπιμονα στο μυαλό της. Θα μπορούσε ν’ άνθῆξῃ η ντελικτή κράσι της σ’ αυτό τὸ νυκτερινὸ ταξίδι; Θα βρισκόταν κανείς να την περιποιηθῇ, αν αδιάθετος; “Αν η Ντενίλ έφευγε, εἶχε πῃ η Σάσσα, η Τατιάνα ήταν δική της. Θα μπορούσε μό-

νη της να περιποιηθῇ τὸ τρυφερό αὐτὸ λουλούδι που και η πιὸ ελαφρού αἵμα ήταν ικανή να σπάσῃ. Ναι, μὰ εἶχε τὸ δικαίωμα να θυσιάσῃ τὸν Γκυ, τὸν Νικίτα; “Αν έφευγε ποιὸς ξέρει πως θα τὸυ παρουσίαζαν την άναχώρησί της η πεθερά της και η Σάσσα. Και πάλι έρχόταν στη σκέψι της τὸ προσωπάκι της μικρούλας και την έδλεπε να άπλώνῃ τὰ χεράκια της σε μια ύπερτατη λειοία και να δακρύζῃ.

—“Οχι, ὅχι, μην κλαῖς, μικρούλα μου Τατιάνα, εἶπε μόνη της αποφασιστικῶς η Ντενίλ. Σε δυὸ μέρες η μαμά θα βρίσκεται κοντὰ σου. Δεν θα σ’ αφήσῃ μόνη σου, έννοια σου. Τὸ αποφάσισε, γλυκό μου παιδί, θα έρθῃ κοντὰ σου...”

“Ονειρο ἢ πραγματικότητας;

ΗΜΕΡΩΝΕ. Η Ντενίλ άποκαμωμένη από την κούρασι και από τὸν πόνο, άποκοιμήθηκε πάνω στην καρέκλα στο δωμάτιο των παιδιών της, άκουπώντας τὸ κεφάλι της στο κρεβάτι της Τατιάνας, σ’ αυτό τὸ κρεββατάκι που εἶχε την δύναμι να κινή την νεαρή μητέρα ν’ αλλάξῃ άπόφασι, να θυσιάσῃ την δική της ευτυχία, Κι’ η άπόφασι αυτή ήταν άλκοινητη και τίποτα δεν μπορούσε να την αλλάξῃ.

Ο ήλιος περνώντας μέσα από τις μισοκλεισμένες γρίλλες έστελνε τις πρώτες ὀσδινες ακτίνες του, σε σὸ τραγοῦδι χαράς, που χαΐδευαν τὰ μαλλιά της Ντενίλ, και τὰ γλωμά της μάγουλα. Μέσα στο δωμάτιο βασίλευε μια ήσυχία που την τάραζε μὸνάχα η κομμένη, βαρειά άναπνοή της νέας γυναίκας.

Έξαφνα η πόρτα τὸν δωμάτιο άνοιξε σιγά—σιγά. Η Ντενίλ άνοιξε τὰ μάτια της για λίγο, αλλά τὸ άντίκρουσμα τὸν πρόσχαρου κείνου παιδικού δωματίου της έφερε στο νοῦ ὅλα τὰ τρομερά γεγονότα της προηγούμενης και άμέσως τὰ ξανάκλεισε κουρασμένα.

Η άκνησία της και τὰ κούρα της μάτια ξεγέλασαν τὸ πρόσωπο που παραφύλαγε. Η πόρτα άνοιξε έντελῶς και η πριγκίπισσα ντε Μιράν παρουσιάστηκε κρατώντας στα χέρια

της τὸν Γκυ κοιμισμένο, ενώ η μίς Μαίρη, η γκουβερνάντα άκούλουθσε με την Τατιάνα.

Η Ντενίλ ξανάνοιξε τὰ μάτια της που ήταν φλογισμένα από τὰ δάκρυα. “Οχι,! Δεν ήταν δυνατόν! Δεν ήταν αλήθινὸ αὐτὸ που έδλεπε, ήταν όνειρο, ήταν όνειρο που συνέχισε τὸν εφιάλτη της νύχτας! Με τὰ μάτια διεσταλμένα από την άγωνία περίμενε μια λέξη, ένα κίνημα που θα την βεβαίωνε πως δεν όνειρευόταν. Με χίλιες προσυλάξεις η γρηῃ πριγκίπισσα ντε Μιράν έβλεπε τὸν μικρὸ στο κρεβάτι του και η μίς Μαίρη την Τατιάνα στο δικό της. Μη βαστώντας πια η Ντενίλ τινάχτηκε από τὴ θέσι της και τρέχοντας στην πεθερά της την ρώτησε άγριεμένη.

—Γιατὸ που πήρατε τὰ παιδιά μου;

—Ο! ἀποκρίθηκε ήρεμα η πριγκίπισσα, εἶνε ὁλόκληρη ἰστορία.

—Θέλω να την ακούσω!

—Εἶνε πολλὸ μακριά και δεν έχω τσιγάρο!

—Μπορείτε να κάνετε χωρίς αὐτά.

—Μικρή μου, ξεχνάς σε ποιὸν μιλάς...

—Μιλᾶω στη γυναίκα που μου έδλεψε τὰ παιδιά μου για να

μ' αναγκάσει να εγκαταλείψω το σπίτι του συζύγου μου. Θέλατε να δώσετε στη θεία μου την Σάσσα, αυτή την εγκληματική φύσι. 'Αλλά γιατί μου τὰ ξαναφέρατε; Να πιστέψω πώς η ψυχή σας αισθάνεται ακόμη τύψεις συνειδήσεως;

—Ω! αγαπητή μου Ντενί! Αυτές είνε λέξεις. 'Αλλά αφού επιμένεις τέλος πάντων, θα σου πω την ιστορία και χωρίς ταίρια, είτε η περιγέμισσα καθώς θαπλωνόταν σε μία πολυθρόνα. Λοιπόν είχες δίκιο όταν έλεγες πώς σου πήρα τα παιδιά σου για να σ' αναγκάσω να φύγεις. Πραγματικώς αυτό ήταν το σχέδιό μου, ένα σχέδιο θαυμάσιο, το οποίο εν τούτοις απέτυχε. Γιατί απέτυχε; Μυστήριο! Χτές την ώρα που τρέχαμε σ' αυτούς τους ατέλειωτους σκονισμένους δρόμους, ή σκέψι μου ήταν διαρκώς σ' εσένα. Σκεπτόμουν τι έξεις κάνει τέσσερα χρόνια τώρα μέσα σ' αυτό το σπίτι, που άλλαξε τελείως. Τέσσερα ολόκληρα χρόνια τώρα, Ντενί, σε παρακολουθούσα για να σου δω κάποια στιγμή αδυναμία, κάποια μικροφυχία, απ' αυτές που δεν κατάρθωσα ν' αποφύγω καμιά γυναίκα. Και όλο λογώ πώς δεν πρόρεσα να δω τίποτα. Τότε, Ντενί, κατάλαβα πόσο σε εκτιμούσα. Μέσα σ' ένα αυτοκίνητο γεμάτο σκόνη, και 40 βαθμούς ζέστη, κυττάζοντας τον Γκνί και την Τατιάνα κατάλαβα πώς αγαπούσα στον κόσμο ένα άλλο πρόσωπο εκτός από τον γιό μου. 'Αγαπούσα την απεικονισμένη Γαλλίδα, καθώς λέει η Σάσσα. Διέκοψα αμέσως το ταξίδι και γύρισα πίσω. Νά, όλη η ιστορία, Ντενί. 'Εγκληματική, μη το λμώντας ακόμα να πιστέψω στην τελειωτική της νίκη, ή νέα γυναίκα ρώτησε διαστακτικά.

—Και η Σάσσα;
—'Α! 'Η Σάσσα, απάντησε μ' ένα ήρεμο χαμόγελο η περιγέμισσα, μόλις ξυπνήση θα εγκαταλείψω τον πύργο. 'Υπάρχει κάποιον αυτοκίνητο έτοιμο για τις 9.

—Και δεν την αγαπούσατε; ρώτησε πάλι η Ντενί.
—'Οχι, με διασκέδαζε, είχε μεγάλη περιουσία κι' αυτό ένδιαφέρει. 'Αλλά εσένα σε προτιμώ.

—Σας ευχαριστώ.
—Μη μ' ευχαριστήεις. Σ' αγαπώ μόνον για τον έαυτό μου και μου είνε αδιάφορο αν τα αισθήματα δεν είνε αμοιβαία. 'Ελα πάρε πάλι το παλιό σου όμορφο προσωπάκι. Είχαμε σαν τους φτωχούς καλλιερητάς της 'Αφρικής μια επιδρομή ακρίδων. 'Αν και ήταν μονάχα μία, λίγο έλειψε να φέρη την καταστροφή. Και τώρα ξέχασε όλες αυτές τις κουταμάρες και χτύπα για να μάς φέρουν το πρόγευμα. Διήγνησα 1000 χιλ. σε 24 ώρες και πεθαίνω από την πείνα..

*
'Ενα δροσερό πρωινό του 'Οκτωβρίου, η πόλις του Μόντε Κάρο είχε μια ασυνήθιστη γιορταστική όψη. 'Ολα τα μνημεία, τα καταστήματα και τα πλοία που ήταν αραγμένα στο λιμάνι ήταν σημαϊσμένα. Πιο πέρα ύψωνόταν το βουνό με την λευκή κορυφή του που έμοιαζε με διάδημα πάνω σε χαριτωμένο κεφάλι και στις πλαγιές φύτρωναν οι άνθισμένες βίλλες σαν κολύχρωμα αγριολούλουδα.

Το πικρό πλήθος που από νωρίς κυκλοφορούσε στους δρόμους έτρεχε για να ζητωκραυγάσει έναν άνθρωπο που έδω και έξι μήνες είχε πάει να δω διδ' αεροπόρους χαμένους στο Β. Πόλο και κατόρθωσε παρ' όλες τις αφάνταστες δυσκολίες να τους φέρη πίσω στην πατρίδα τους. Αυτός ο άνθρωπος άφησε το σπίτι του, την γυναίκα του, τα παιδιά του, για να σώση διδ' ανθρώπινες υπάρξεις που κινδύνευαν. Αυτή η ιστορική χειρονομία, τόσο ασυνήθιστη στην εποχή μας προκάλεσε σ' όλο τον κόσμο ένα μεγάλο κι' αυθόρμητον ένθουςιασμό. 'Αγγλοι, 'Ιταλοί, 'Αμερικανοί, ένα μωσαϊκό απ' όλες τις χώρες είχαν έρθει για να υποδεχτούν με ζητωκραυγές τον τολμηρό θαλασσοπόρο. Κάτω από τα ξανθά ζεστά φιλιά του ήλιου, ή Μεσόγειος ποτέ δεν ήταν τόσο γαλάζια, τόσο διάφανη.

Στην άκρη του λιμανιού είχε στηθή μια σπηνή για τους συγγενείς του πρίγκηπος. Σε μία πολυθρόνα ήταν ξεπλωμένη αναπαυτικά η περιγέμισσα ντε Μιράν. Δίπλα της όρθιος ο βαρώνος Σαίν-Πώλ. Πιο πέρα, πολύ κοντά στη θάλασσα, στεκόταν ή Ντενί με τα παιδιά της, τρέμοντας από εὐτυχία.

—Τί θα συμβαίνει υποδοχή, είπε ή μητέρα του Νικίτα στον βαρώνο. Στοιχηματίζω πώς ο γιός μου δεν θα καταλάβη πώς είνε γι' αυτόν και θα προσέξη μη χαλάση την γιορτή του κόσμου αγκυροβολώντας. 'Α! Είνε κι' αυτός σαν τη γυναίκα του, άπιστευτα μετρίοφρον. 'Αλήθεια, δεν σάς είπα το μεγάλο νέο.

—Πράγματι. 'Εφτασα χτες κουρασμένος και σήμερα δεν προφτάσα με τις ετοιμασίες να πούμε διδ' λέξεις. Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε ο βαρώνος.

—Συμβαίνει ότι αγαπώ τη νύφη μου! Χωρίς καμιά έκπληξη ο βαρώνος είπε:

—'Από πολλόν καιρό, φαντάζομαι.
—'Ω! Δεν με ξέρετε καλά, φίλε μου. Δεν θυμάστε πώς ή περιγέμισσα ντε Μιράν δεν αγαπούσε στον κόσμο παρὰ τον γιό

της; Μόλις διδ' μήνες είνε που άρχισα να αγαπώ την βαπτιστική σας. 'Αλλά την αγαπώ τόσο που κι' αν ακόμα μου έκανε το μεγαλύτερο κακό θα την αγαπούσα. Γεράματα, αγαπητέ μου. 'Αρχίζω να ξεμωραίνωμαι. Φαντασθήτε ότι αυτή την εβδομάδα ήμουν ανήσυχη επειδή το παιδί ενός ψαρεά που προστάτευε ή Ντενί ήταν άρρωστο! Μά τί έχει λοιπόν αυτή ή γυναίκα;

—Την καλωσύνη μιας χριστιανής και την χάρη της Γαλλίδας.
—Κι' ή Γαλλίδα νίκησε τη Σλαύα!

—Ποιά Σλαύα;
—Μα την Σάσσα, αγαπητέ μου, δεν παρατηρήσατε ακόμα την απουσία της;

—'Εχετε δίκιο, με συγχωρείτε, αλλά αυτός ο ήλιος μ' έχει μαγέψει. 'Εννοείτε την ανεψιά σας;

—'Ακριβώς! 'Ηθελε να κάνει κακό στην Ντενί, το κατάλαβα και την έδιωξα. Δεν θα την ξαναδώ πιά.

—Τόσο το καλύτερο! Και την περιουσία της δεν την νοσταλγείτε πιά;

—'Η Ντενί αξίζει όλες τις περιουσίες του κόσμου. Για κυττάξτε την! 'Υπάρχει πιδ κομψή, πιδ έλεγγκάντικη και χαριτωμένη γυναίκα; Τί υπέροχο σύμπλεγμα που κάνει με τα παιδιά της: 'Ο Νικίτας αυτούς προ'τι να ιδη πρώτα. 'Εγώ θα έρθω άργότερα, είμαι τω παρελθόν και τω παρελθόν είνε πάντα άσχημο. Θυμάστε, αλήθεια, έδώ και τριάντα χρόνια που λέγατε πώς ήμουν χαριτωμένη και αν σάς είχα ακούσει θα ήμουν ίσως τώρα γυναίκα σας και θα είσατε υποχρεωμένος να σέροντε μαζί σας αυτό το βαρέλι. Φτηνά την γλυτώσατε, βαρώνε!

—Μην ξεχνάτε αναμνήσεις που για μένα είνε πάντα πηγή θλίψεως.

—Τί ανατροφή! απάντησε ή περιγέμισσα γελάοντας, αν δεν σάς έδωσαν ένα επάγγελμα στα χέρια οι γονείς σας, τυλάχιστον σάς έδωσαν καλή ανατροφή. 'Αλλά για δήτε. 'Ο σκοπός έβα'ε τα κιάλια του και εξετάζει τον ορίζοντα. 'Α! Νά το σήμα δόθηκε.

Πέρα μακριά στην άκρη γαμψή του ορίζοντος φάνηκε ένας καπνός κι' αμέσως τα κανόνια άρχισαν να ερποντούν, ενθ' τα πλοία της τιμητικής συνοδείας, άπλωσαν τα φτερά τους σαν μεγάλα πανώρητα πουλιά και έσπευσαν προς το έσπρη καράβι που ολόένα πλησίαζε και μεγάλωνε. Τα φουγάρα του περάγαν καπνός, οι μηχανές του δούλευαν μ' όλη τους την ταχύτητα. Καταλάβαινε κανείς πώς αυτός που ήταν μέσα διαζύγιαν να φτάση. Τέλος κάποια στιγμή, μια διαταγή δόθηκε και αμέσως οι άγκυρες μ' ένα μούγκρισμα άρχισαν να ξετυλίγονται και να κατεβαίνουν στον βυθό. Μια μυριόδομη κραυγή δόνησε τον αέρα, ενθ' χερια και καπέλλα κουνήθηκαν σε ένα ξεφρενο ένθουςιασμό. 'Ο αντιπρόσωπος του προέδρου της Κυβερνήσεως έτοιμάστηκε να ανέβη την σκάλα του πλοίου για να διαβιβάση τις εύχαριστίες της Κυβερνήσεως, όταν ή περιγέμισσα ντε Μιράν, παραμερίζοντας με τον όγκο της τον κόσμο έτρεξε στην πρώτη γραμμή και φώναξε στον αντιπρόσωπο κρατώντας τον από το χέρι: —Σταθήτε! Πρώτα ή γυναίκα του και τα παιδιά του! 'Εσείς ύστερα!

Και πριν προφτάση ο άνθρωπος να συνέρθη από την έκπληξή του, ή περιγέμισσα Νικίτας βγήκε από το «'Αλμπατρος» και έσφιξε στην άγκαλιά του τον Γκνί, την Τατιάνα και την Ντενί που είχαν ακολουθήσει την περιγέμισσα. Οι φωνές του πλήθους διπλασιάστηκαν γιατί αυτή ή χειρονομία το είχε συγκινήσει. Κουρασμένη ή μητέρα του Νικίτα και θέλοντας ν' αποφύγη το σπαρτάρι, γύρισε πάλι σ' ένα πολυθρόνα της και είπε στον βαρώνο καθώς έφευγε βαρεία στα μαξιλάρια.

—Δεν φίλησα ακόμα τον γιό μου, κι' οτ'ε σκέπτομαι καθόλου ν'α' ξηλέψω. Είμαι τόσο εὐτυχισμένη, Ροζέ! 'Η σημερινή ή μέρα είνε μια από τις ωραιότερες της ζωής μου.

Και καθώς γυρίζοντας λίγο το κεφάλι της είδε τον Νικίτα, με πρόσωπο που φανέρωνε υπέρμετρη εὐτυχία, να σφίγγη ακόμα την γυναίκα του στην άγκαλιά του, ή γρηά περιγέμισσα συνέχισε σιγά-σιγά σαν να μονολογούσε:

—Νά, Ροζέ, ή ωραιότερη μέρα της ζωής μου, γιατί πιστεύω πιδ απόλυτα πώς μονάχα ή Ντενί ήταν ή γυναίκα για την καρδιά του γιού μου...

Και από σήμερα μπορείτε να παρακολουθήσετε

το νέο μας περιπετειώδες αισθηματικό μυθιστόρημα :

Τάϋ - Σή

ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΤΩΝ ΚΑΠΕΤΑΝΙΩΝ

ΤΟ «Μαγγελάν» ταξίδευε ήρεμα με δέκα πέντε μιλια την ώρα, με πλώρη προς την Σενεγάλη.

Ο ήλιος έλαμπε. Οι επιβάτες της πρώτης θέσεως, ξεπλωμένοι στις πολυθρόνες τους, πίσω στην πρύμνη του πλοίου, κουβέντιαζαν κι' έκάπιζαν.

'Εδώ και λίγη ώρα, ένας απ' αυτούς, που ήταν ύπολοχαγός του άποικιακού στρατού, παρατήρησε κάτι μικρά πουλιά που άκολουθούσαν τους άφρους των έλικων του πλοίου.

'Εθαύμαζε την άντοχή αυτών των πουλιών που είχε ιδη και την προηγούμενη μέρα ν'άκολουθούν το πλοίο και δεν πήγαν ούτε στιγμή να ξεκουραστούν στα κατάρτια του.

'Υστερα, με μία μηχανική κίνησι και σηκώνοντας το χέρι στο ύψος του δεξιού ματιού του, ο ύπολοχαγός θέλησε να τ'α σιοπέυση με το πιστόλι του.

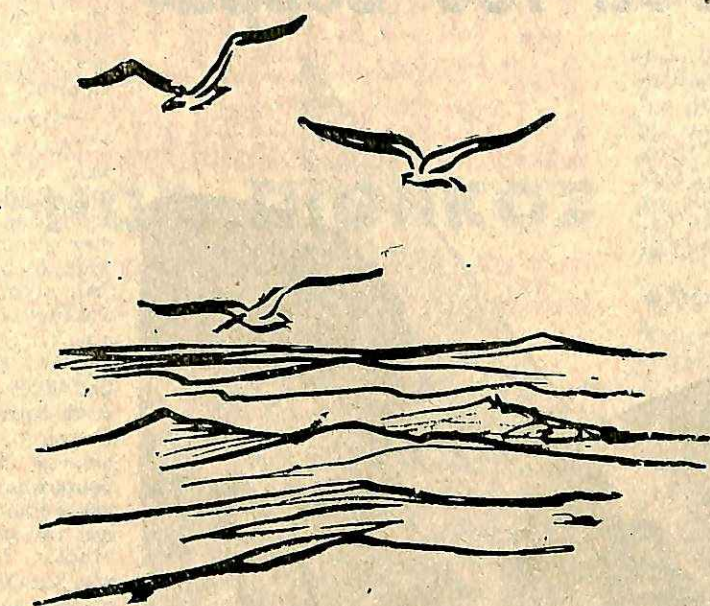
'Ο πλοίαρχος όμως του «Μαγγελάν», που εκείνη τη στιγμή περνούσε από πίσω του, του κατέβασε με τρόπο το άπλισμένο του χέρι.

—Μην πυροβολήσετε, του είπε με χαμόγελο. Φέρνει δυστυχία σ'όποιον σκοτώση τις «ψυχές των καπετάνιων».

—Τί θέλετε να πητε, κύριε πλοίαρχε;

—Πρόκειται για μία παλιά πρόληψη, για μία θα-

• ΜΙΑ ΝΑΥΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ •

λασινή παράδοσι.

—'Α, σάς παρακαλούμε να μάς την διηγηθήτε! ξεφώνισαν αμέσως μερικοί έπιβάται που άκουσαν εκείνο τον σύντομο διάλογο.

Και σε λίγες στιγμές όλοι οι πολυθρόνες έσχημάτισαν έναν κύκλο γύρω από τον πλοίαρχο, ο οποίος είπε:

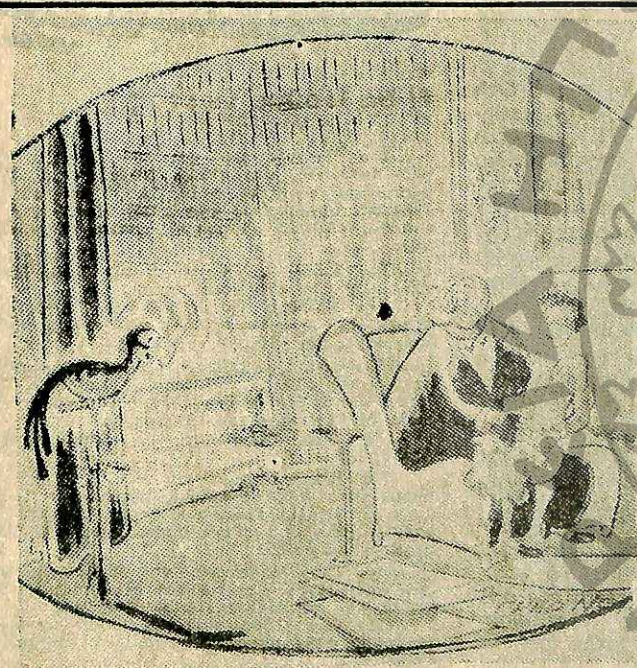
—Θά σάς διηγηθώ την ιστορία. Γνωρίζετε όλοι τον νόμο εκείνο που μιλά καθαθά και καθωρισμένα: Στο πλοίο μέσα ο πλοίαρχος εί-

ψυχοι και δειλοί. Μερικοί καπετανοί διέπραξαν το ασυγχώρητο έγκλημα να εγκαταλείψουν το πλοίο τους, ενθ' ακόμη ύπληρχαν έλπίδες σωτηρίας.

»Τα πλοία λοιπόν που κατ' αυτόν τον τρόπο έρημάθηκαν και αφέθηκαν στη διάθεση των όρμητικόν κυμάτων, αφού περιπλανήθηκαν άκυβέρνητα επί κάμποσα ήμερονύχτια, βρήκαν τον τάφο τους στο βασίλειο του Ποσειδώνος. Οι καπετανοί τους έμειναν καταραμένοι εις αιώνια τον άπαντα και οι ψυχές τους αμέσως πέτασαν προς τα άνοιχτά πελάγη, για να περιπλανώνται μέχρι συντελείας του κόσμου. Σάν άλλοι περιπλανώμενοι 'Ιουδαίοι, αυτές οι ψυχές είνε καταδικασμένες, από ένα ανεπανόρθωτο πεπρωμένο, να άκολουθούν διαρκώς, χωρίς ν' αναπαύωνται ούτε μία στιγμή στα κατάρτια, τα καράβια που σχίζουν τα κύματα μέσα στις έρήμους της θαλάσσης, όπου κανένα άλλο πλοίο δεν τολμά να πετάξη. Και μέσα σ' αυτά τα πλοία που μάς άκολουθούν, φωνιάζουν οι ψυχές των θαλασσινών, που δεν έκαμαν το καθήκον τους. Γι' αυτό λοιπόν τα πουλιά αυτά όνομάζονται «ψυχές των καπετάνιων».

ΑΛΦΑ

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

—'Αν δεν μου αρέση το πρόγευμά μου κατά πέντε μπισκότα, θά το πω στη γυναίκα σου!

—Θά πάψετε επί τέλους, κύριε, να μ' άκολουθείτε κατά πόδας; Μπορείτε να κάμετε πουθενά άλλο τον περίπατό σας!

ΣΟΝΙΑ ΧΕΝΥ

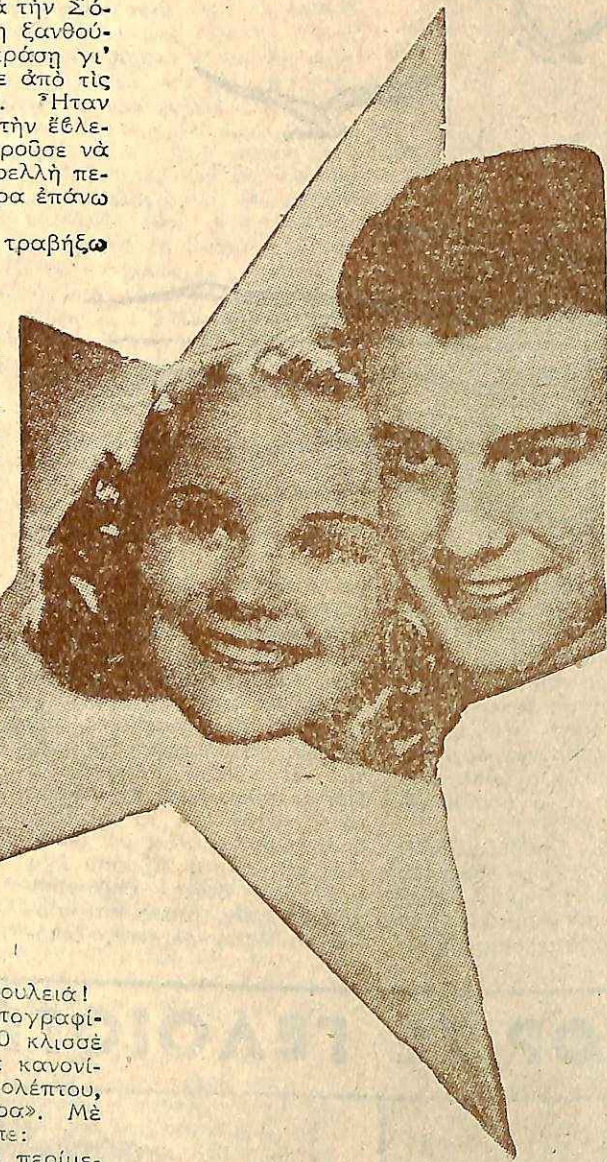
ή «Πεταλούδα του Βορρά»

Όταν είδα για πρώτη φορά την Σόνια Χένυ, ήταν μια μικρή ξανθούλα, που μπορούσε να περάσει γι' Αμερικανίδα. Δεν είχε τίποτα από τις ψηλές, ψυχρές Νορβηγίδες. Ήταν μάλλον στορμπούλη κι' όταν την έβλεπε κανείς στο δρόμο δεν μπορούσε να φαντασθεί πως αυτή ήταν η τρελλή πεταλούδα που πετούσε ανάλαφρα επάνω στον διάφανο πάγο.

—Θέλω, της είπα, να σάς τραβήξω μερικές φωτογραφίες.

—Α! μοι' απάντησε, θά είνε ξέρετε, δύσκολο. Ποτέ δεν πετυχαίνουν. Είνε ίσως επειδή τρέχω πολύ γρήγορα. Τέλος πάντων, θά ιδούμε αύριο.

Την άλλη μέρα, η Σόνια Χένυ, τριγυρισμένη από πέντε όπερατέρ, επανέλαβε επάνω στον πάγο μπροστά μας όλα τα πηδήματά της, όλα τα επικίνδυνα γυμνάσματα που ήξερε και για πρώτη φορά ένοιωσα τι τεράστια κατανάλωση φυσικής και πνευματικής δυνά-

μεως απαιτούσε μια τέτοια δουλειά!

Τό ίδιο βράδυ, είδα τις φωτογραφίες που της είχα τραβήξει, 360 κλισέ από τα όποια μερικά τ' είχα κανονίσει στο χιλιοστό του δευτερολέπτου, την ώρα που έκανε την «οθούρα». Με κούταζε έκπληκτη και μοι' είπε:

—Είνε πολύ καλές. Δεν τ'ο περίμενα. Αύριο θά ξαναποζάρω για σάς.

Και αυτό το άγριμ, που δεν άνεχόταν εύκολα περιορισμούς, την άλλη μέρα, μόνο και μόνο από αγάπη στην τέχνη της επανέλαβε μπροστά μας όλα τα ιλιγγιώδη γυμνάσματά της, άλλα ματα και τρεξίματα υπέροχα, που δεν φανταζόμουν πως μπορούσε άνθρωπος να πραγματοποιήσει. Έρχόταν τρέχοντας από το βάθος της πίστας, περνούσε μπροστά μας μ' ένα άγγομαχητό θαρκάρι, αλλά με το χαμόγελο στα χείλια, πετούσε στον αέρα σαν πεταλούδα, και ξανάπεφε πάλι στις μύτες των ποδιών της, χωρίς καμμιάν αδέξια ή λανθασμένη κίνηση. Τό μόνο πράγμα που μ' απογοήτευσε από την Σόνια Χένυ ήταν αυτή η αιώνια επιτυχία, η τέλεια, σχεδόν μονότονη αρμονία των κινήσεών της. Πολλές φορές οι μηχανές χαλούν, σταματάνε, σπάνε, αλλά η Σόνια Χένυ δεν ένοιωσε ποτέ της τόν παραικρό διαταγμό. Η τελειότης προσωποποιημένη σε γυναίκα. Τεσσάρων ετών, άρχισε να μαθαίνει χορό και στα 7 της χρόνια πατινάζει.

πτά και θασανίστηκαν αρκετά οι μηχανικοί ώσπου να φτιάσουν μια πίστα διαρκείας. Έχει υπογράψει ένα συμβόλαιο για δέκα φιλμς μέσα σε πένε χρόνια. Η ψυχραιμία της και ο όρθολογισμός της είνε μοναδικά. Αυτό δικαιολογεί την απάντησ που μοι' έδωσε, όταν της ανήγγειλα, πέντε λεπτά πριν να ανακοινώση η ελλανόδικος επιτροπή την απόφασί της, ότι ήταν πρωταθλήτρια της Εύρώπης.

—Μά δεν μ' εκπλήττει καθόλου.

Αλλά αυτό που δεν φαντάζεται κανείς, είναι η μεγάλη δημοτικότης που της έδημιούργησαν οι αθλητικοί της θρίαμβοι. Πολύ μακριά από τού να την χαρακτηρίσουν ως ψεύτικη κούκλα, όπως θιάστηκαν να το κάμουν οι Αμερικανοί, που την φαντάστηκαν κιάλας έρωτευμένη και παντρεμένη με τόν Τάϊρον Πόουερ, οι συμπατριώτες της την έκαμαν αληθινή εθνική ήρωίδα. Ένω οι Σουηδοί χαμογελούν ειρωνικά όταν μιλάνε για την Γκρέτα Γκάρμπο, όπως διεπίστωσα τελευταίως, οι Νορβηγοί υποδέχονται μ' ένθουσιασμό στη χώρα τους τη Σόνια, την «πρώτη πολιτίδα του βασιλείου» και την «εμπτη ένδοξη γυναίκα της ιστορίας των». Δέχεται λουλούδια από τόν βασιλέα ύστερα από κάθε της θρίαμβο και τελευταία άνωμάσθη «ίπποτισσα του τάγματος του Άγίου Όλάφ», τιμή που δεν είχε απονεμηθεί σε καμιά γυναίκα έως τώρα. Κι' όλα αυτά δεν είνε αποτέλεσμα καμιάς ρεκλάμας. Έντελως αμόδωρμα, τó πλῆθος είχε στρώσει τó λιμάνι με λουλούδια και φώναζε και κόντευε να πέση στη θάλασσα από ένθουσιασμό. Ήταν ένα ύδροπλάνο μετέφερε την εαυιά βασίλισσα του πάγου από την Πλ. Φ. Λ. Θη στο Όσλο. Η ημέρα της επιστροφής της ήταν εθνική έορτή...

ΕΡΒΕ ΛΟΒΙΚ

Τι θά ιδούμε έφ'ετος

...Τόν Ίνκινταϊνφ και την Κινέζα ήθο-ποιό Βάν-Λι, στο «Ένα δράμα στην Σαγκάη» που γυρίζει ο μεγάλος σκηνοθέτης Πάμπστο, δημιουργός των φιλμ «Παρθένες με στολή», «Αυτικό Μέτωπο», «Δόν Κιχότις» κλπ.

...Τόν Σάρλ Μποσιγιέ και την Ίρέν Ντάν στην κωμωδία «Ερωτεύουσαι».

...Την Βιλιάν Ροάνε και τόν Έρικ φόν Σπρόχαϊμ σε μιά ταινία του φεντόρ Όζέπ που φέρει τόν τίτλο «Γιόρτζι».

...Την Ζινέτ Λεκλέρκ, (που την θαυμάσαμε ήδη ως σύζυγο του Μαρτίνα Πασιάλ) και τόν Αμίητο Ραϊμό στο φιλμ του Μαρσέλ Πανιόλ «Η γυναίκα του φούρναρη».

...Την Μέλ «Ομπερ» στο «Διαζύγιο της Λαίβης Χ».

...Τόν Κάου Γκράντ και την Κάθριν Χέμπορν στο μουσικό φιλμ «Διακοπές».

...Τόν Τάϊρον Πόουερ και την Άναμπελλα στην μεγάλη δραματική δημιουργία του Χόλ-λυγουντ «Σουέζ».

...Τόν Πιέρ Μελανσάρ, την Μαντελαίν Ρενώ, την Βιλιάν Ρομάν και τόν Ραϊμό στην ταινία «Ο παράξενος κύριος Βικτόρ».

...Τόν Τίνο Ρόσι και την Κοντόττα Μοντενέγκρο στην μουσική κωμωδία: «Παρισινά ρώτα».

...Τόν Βικτόρ Φρανσέν, στήν «Ανθρώπο της Νιγηρίας» φιλμ περιπετειώδης που εκτυλίσσεται στα βάθη της Αφρικής.

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΦΡΕΝΤ ΡΙΤΣΜΑΝ

Κατά τις έντεκα τó θράδυ, ο Τζιμ Νάς, ο φημισμένος αστυνομικός, έσπρωξε την πόρτα του γραφείου του και μπήκε μέσα.

Μήπως με ζήτησε κανείς, μήπως μοι' φέρανε κανένα σημείωμα; ρώτησε χωρίς να πάρη την αναπνοή του τόν αστυφύλακα που επρόκειτο να διανυκτερεύση.

Εκείνος άνοιξε τó συρτάρι και πήρε από μέσα ένα μώβ χαρτί.

Αυτό μοι' τó έδωσε ο υπηρέτης του κυρίου πριν είκοσι λεπτά και μοι' είπε να σάς παρακαλέσω έκ μέρους του, μόλις έλθετε να τού τηλεφωνήσετε, γιατί είνε μεγάλη ανάγκη.

Ο Νάς άναψε την πίπα του, ξεδίπλωσε τó χαρτί με προσοχή και τó διάβασε.

Τό περιεχόμενό του δεν τόν πληροφορούσε παρά ότι ο κύριος Λάριενς, ζητούσε να τόν δη όσο τó δυνατόν πιο γρήγορα.

Τί να τόν ήθελε άραγε, και πώς θρέθηκε έδω ο Λάριενς! Ασφαλώς θά είχε επιστρέψει στην πόλη άπαρατήρητος, για να μην γίνη κανένας λόγος γι' αυτόν στις έφημερίδες.

Τρία χρόνια τώρα έκανε έμπόριο ευλείας με τις πέντε ήπειρους. Όσο σό όμως ποιό πράγμα ανάγκασε τόν Λάριενς να ζητά τόν αστυνομικό και μάλιστα τέτοια ώρα; Αυτόν, όλοι τόν ήξεραν ως άνθρωπο φιλήσυχο, ο οποίος μ' όλον που είχε πολλά εκατομμύρια κοιμώταν τó θράδυ στις δέκα ακριβώς και σηκωνόταν στις πέντε για να περιποιηθί τις κόττες του. Δύο χρόνια τώρα τόν γνωρίζει ο Νάς, και δεν θυμάται να παραβρή έστω και μιά μέρα αυτό του τó πρόγραμμα.

Πριν ξεκινήση για τó σπίτι του παληού του φίλου, θώρρησε καλό να τού τηλεφωνήση. Εκείνο που τού έκανε έντύπωσι ήταν η φωνή που άκουσε από τó άλλο άκρο, άφου πρώτα κτύπησε τó τηλέφωνο πέντε φορές έως ότου τού απαντήσουν. Πόσο παράξενη φωνή είχε ο άδρατος όμιλητής του! Λες κι' ήταν φάντασμα ή πώς μιλούσε μέσα από κανένα πηγάδι.

Με τόν ήχο σκόμης αυτόν στα αυτιά του ο Νάς κατέβηκε τις σκάλες και ζήτησε στήν διάδρομο. Πολλές φορές, βέβαια, τó τηλέφωνο αλλοιώνει τήν φωνή, ποτέ όμως δεν τήν κόνη να φαίνεται έμιας με μυκηθμό που θγαίνει από τόν λοιμό ενός θηρίου. Χωρίς να ξέρη κι' ο ίδιος για ποιό λόγο έκανε σύγκρισι της φωνής αυτής με κάποιου γορίλλα που είχε

δεί στήν ζωολογική κήπο.

Όστόσο τώρα έπρεπε να σπεύση σ' όσπίτι του φίλου του. Πήρε πρώτα ένα ταξί κι' ύστερα τόν ηλεκτρικό σιδηρόδρομο για να φθάση στο Φέρφαξ.

Δέν ήταν ούτε μία μετά τά μεσάνυχτα, όταν πήρε τόν δενδροφυτευμένο έρημικό δρόμο που θά έφτανε σ' όσπίτι του Λάριενς.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΗΧΟΣ

Ο καιρός ήταν πολύ άσχημος και μιά πυκνή ομίχλη έκανε τόν αστυνομικό να μην μπορεί να διακρίνη τίποτα ένω ή δυνατή βροχή κτυπούσε τó καπέλλο του.

Η έπαυσις του φίλου του βρισκόταν στήν άκρη του δρόμου και ήταν περιτρυγισμένη από έναν άπέραντο κήπο. Και τó πρώτο και τó δεύτερο πάτωμα ήσαν φωτισμένα.

Ο Νάς σταμάτησε μπροστά στήν σιδερένια πόρτα και με τά χέρια πάντοτε σ' τις τσέπες, κούταξε με προσοχή μέσα. Είχε πάντα αυτό τó σύστημα να κάνη μιάν επιθεώρησι όλόγυρά του, πριν πάρη καμιά άλλη

πληροφορία για τó ζήτημα που τόν ζητούσαν.

Με μεγάλη προφύλαξι, για να μην κάνη ούτε τόν παραμικρό θόρυβο, άνοιξε τήν πόρτα και μπήκε μέσα. Ήταν έτοιμος να ξανακλείση αλλά κάτι τόν έκανε να παγώση στήν θέσι του.

Η ομίχλη ήταν ακόμα πιο πυκνή έδω εξ αίτίας τών δυνατών ηλεκτρικών που φωτίζαν τó σπίτι. Μέσα όμως σ' ό σκοτάδι εκείνο άκουσε έναν παράξενο ήχο όμοιο με τó κτύπημα πελωρίων φτερών. Πριν προφθάση να συνέλθη είδε πρós τó μέρος τού σπιτιού, κάτι που τόν έκανε να άμφιβάλλη αν λειτουργούσε καλά τó μυαλό του, ή αν ήταν θύμα ψευδαισθήσεων.

Για μιά στιγμή στάθηκε άκίνητος, ύστερα όμως ώρμησε πρós τά έμπρός κρατώντας σ' τα χέρια του τó ρεβόλβερ.

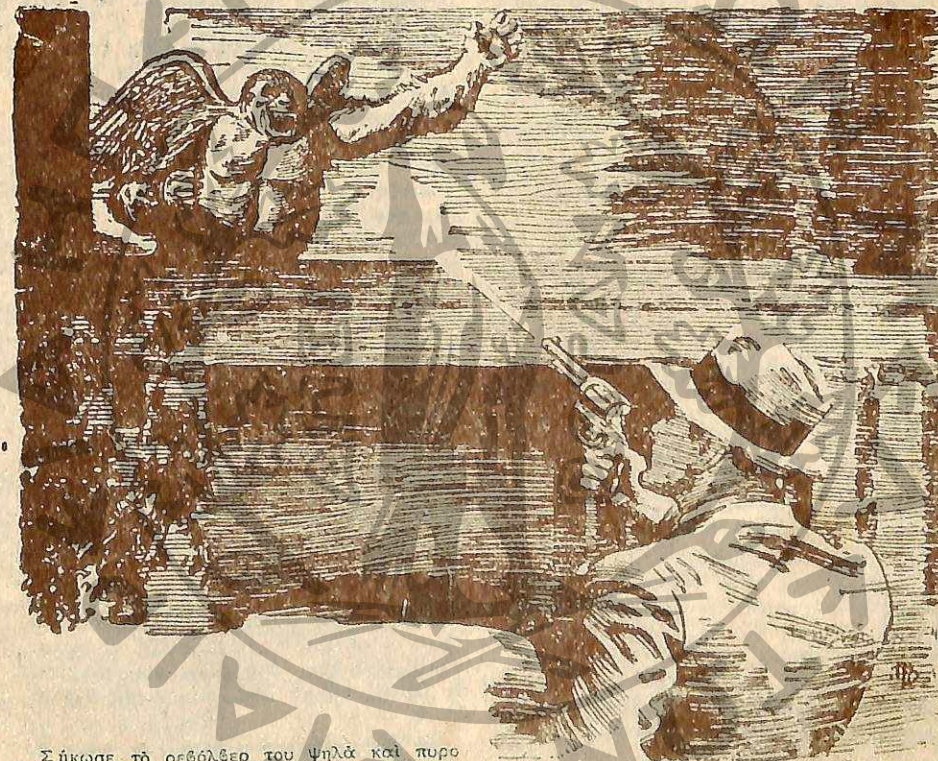
Η άπαισία όπτασία που είχε δεί, μόλις άκουσε τά βήματά του, πήδησε από τόν φράκτη και στάθηκε άπέναντί του.

Ο Νάς παγωμένος από τόν φόβο του, έκτύτσε με άνοιχτό τó στόμα τήν κατάμαυρη πανύψηλη σιλουέτα που στεκόταν άκίνητη. Ήταν ένας γιγάντιος γορίλλας με άδύνατα πόδια και γοντρά χέρια. Τό πρόσωπό του ήταν άπαισιο και γεμάτο τρίχες.

Είχε όμως κάτι άλλο που έκαμε τόν αστυνομικό να ξεροκαταπιή από τόν φόβο του. Μεγάλε Θεέ! Μά αυτό δεν ήταν ποτέ δυνατό, γιατί καταπατούσε όλους τούς νόμους της φύσεως, και όμως έβλεπε καλά... Πίσω από τούς ώμους τού γορίλλα άπλώνονταν δύο πελώρια φτερά!

Σήκωσε τó ρεβόλβερ του ύψηλά και πυροβόλησε τρεις φορές χωρίς να σταματήσει. Μά με μιά άγρια στριγγά ο γορίλλας, άνοιξε τις φτερούγες του και χάθηκε σ' ό σκοτάδι.

Ο Νάς έτρεξε πίσω του, έφθασε ως τó δέντρο που φανταζόταν ότι εί-

Σήκωσε τó ρεβόλβερ του ύψηλά και πυροβόλησε τρεις φορές χωρίς να σταματήσει...

χε καταφύγει το τέρας και πίεσε την σκανδάλη του όπλου του δυο φορές, χωρίς να θλέπη τίποτα. Από την ήσυχία που βασίλευε, κατάλαβε πως δεν είχε φέρι κανένα αποτέλεσμα.

Ξαφνικά άκουσε θαραδιά θήματα που προχωρούσαν προς το πίσω μέρος του σπιτιού. Στάθηκε για λίγο στη θέση του, κι' ύστερα, αφού πρώτα φρόντισε να κρύψει το ρεβόλβερ στην τσέπη του, στραφηκε προς τα εκεί.

Και ενώ δεν είχε καθουχάσει ακόμη ολότελα από την τρομερή όπτασία, ανέβηκε τα τρία μαρμάρινα σκαλίκια της έσωτερικής εισόδου, και κτύπησε το κουδούνι. Πριν άνοιξη ή πόρτα, κάποιοι έτρεξε από πίσω του.

—Σεις πυροβολήσατε; ρώτησε με προφορά που έδειχνε πως δεν ήταν Άμερικανός.

Ο Νάς γύρισε και τον κύτταξε με προσοχή από το κεφάλι ως τα πόδια.

—Ποιός είσαι σ; ρώτησε συνωφρωμένος. Ο άγνωστος όμιλητής του προχώρησε ένα θήμα και το φως που έπεφτε τώρα στο πρόσωπό του έφάνε- ρωσε στον άστυνομικό ότι είχε να κάνει μ' έναν Κινέζο.

—Είμαι ο Σίν-Φόκ, του κυρίου Λά- ριενς. Μήπως είσατε σεις ο έντιμος κύ- ριος Τζίμ Νάς;

—Ναί, ο Νάς, που είναι ο Λάριενς;

—Ο κύριος είναι πληγωμένος, έλα- τε γρήγορα απ' αυτόν τον δρόμο.

Ο άστυνομικός τώρα ακολουθούσε τον Κινέζο. Πέρασε από ένα στενό- μακρο χώλ, κι' ύστερα ανέβηκαν μιά ώραία σκάλα. Ο Νάς κύτταξε δεξιά κι' αριστερά.... Συλλογιζόταν ότι μέ- σα στο σπίτι εκείνο συνέβαινε κάτι πολύ παράξενο. Ο Λάριενς ήταν πλη- γωμένος και ένα τέρας έκανε βόλτες γύρω από το σπίτι του. Τι έσήμαιναν όλα αυτά;

Από τις μελέτες και τις παρατη- ρήσεις που είχε κάνει, ήξερε την δια- φορά που είχε ο ούραγκοτάγκος από τον γορίλλα. Και τα δυο αυτά θηρία πολύ σπάνια εξημερώνονται. Έξ άλλου τα φτερά...

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΤΕΛΕ- ΣΙΓΡΑΦΟ

Επί τέλους ο Σίν-Φόκ σταμάτησε μπροστά σε μιά πόρτα, κι' άνοιξε.

—Λάριενς! Λάριενς! καλέ μου φί- λε! φώναξε ο Νάς, κι' έτρεξε κοντά στον άνθρωπο που ήταν ξαπλωμένος σ' ένα νιθάνι.

—Τί έπαθες; τον ρώτησε μόλις έ- φθασε δίπλα του.

Ο πολυεκατομυριούχος είχε το ένα χέρι του έξω από την κουβέρτα. Η πυτζάμα του ήταν καταξέσχισμένη κι' άπάνω στο στήθος του διέκρινε ο Νάς γρατσουνιές και πληγές που τρέ- χανε αίμα.

Κοντά του θρισκόταν ένας ύψηλός νέος, σχεδόν χωρίς μαλλιά και δέρμα λεπτό σαν γυνάικας. Αυτός φρόντιζε να πλένει τα αίματα και να βάζει αν- τισηπτικά άπάνω στις πληγές.

—Αν δεν άπατώμαι, σεις είσατε ο Νάς, είπε μόλις είδε τον άστυνομικό. Συνέβη ένα έπαισόδιο λίγο πιο πριν εδώ... ο κύριος Λάριενς θα συνέλθη σε λίγο και θα σας πη. Το αίμα, όπως βλέπετε άρχίζει και σταματά. Έγώ όνομάζομαι Χάινε, Λίε, Χάινε, είμαι γραμματεός του κυρίου Λάριενς.

Ο Νάς δεν του άπήντησε παρά προχώρησε μερικά βήματα και γονα- τίζοντας στο πλάι του εκατομμυριού- χου, τον ρώτησε πολύ σιγά:

—Τί συνέβη, Λάριενς, καλέ μου φί- λε;

Το θύμα είχε άρχισει να ξαναθρί- σκη τόν έαυτό του. Με δυσκολία ά- νακάθησε στο κρεβάτι του κατά- πτε δυο τρεις φορές, κι' ύστερα ψι- θύρισε:

—Θά σοϋ μιλήσω, Νάς... Ω! αν ή- ξευρες πόσο είμαι ευχαριστημένος που θρίσκεσαι εδώ!... σ' ευχαριστώ, Χάινε, παιδί μου... μπορείς τώρα να πάς.

Όταν έκλεισε ο γραμματεός την πόρτα πίσω του, ο Λάριενς έφερε το χέρι του στην τσέπη, κι' έβγαλε από μέσα ένα χαρτί.

—Διάβασέ το, είπε στον άστυνομικό.

Ο Νάς το κύτταξε κι' απ' τις δυο πλευρές κι' ύστερα διάβασε:

«Τοποθετείτε το Ταναγραίο άγαλ- ματάκι του 'Απόλλωνος κοντά στην βρύσι, μέσα στο κτήμα σας, άπόψε, άλ- λως φυλαχθήτε από τον ίπτάμενο πι- θηκο».

Δυο φορές διάβασε ο άστυνομικός το δακτυλογραφημένο τελεσίγραφο, προσέχοντας ξεχωριστά κάθε λέξι. Τέ- λος διπλώσε το χαρτί και το έδωσε στον φίλο του.

—Έλαθα τρία άκριβώς τα ίδια! του είπε εκείνος, δεν έδωσα όμως ποτέ ση- μασία, γιατί νόμιζα πως ήταν δουλειά κάποιου φαρσέρ... αλλά άπόψε να που πραγματοποιήθηκε ή άπειλή!

—Εέλεις να πης ότι...

—Θέλω να πω ότι άπόψε, μόλις μη- κα σ' αυτό έδω το δωμάτιο, ένας πε- λώριος πίθηκος, ένας γορίλλας, άνερ- ριχήθηκε απ' αυτό το παράθυρο και άρμησε άπάνω μου. Δεν είμαι δειλός, αλλά όλα έγιναν τόσο γρήγορα που δεν κατάλαβα τίποτα. Εύτυχώς κά- ποια στιγμή συλλογίσθηκα πως είχα σ' αυτό το συρτάρι ένα γεμάτο ρε- βόλβερ. Το άρπαξα και πυροβόλησα. Τότε το τέρας εξαφανίσθηκε... Ήταν τρομερό... δεν ξέρω αν θα το πιστέ- ψης ή όχι, είχα... φτερά!

Ο Νάς κίνησε το κεφάλι του.

—Τό ξέρω, άπήντησε. Είδα κι' εγώ το τέρας αυτό μέσα στον κήπο σου και πυροβόλησα. 'Αλλά για πές μου, τί είναι αυτό το Ταναγραίο άγαλμα του 'Απόλλωνος;

—Αυτό είναι που με κάνει σαν τρελ- λό. Δεν έχω κανένα άγαλμα του 'Α- πόλλωνος. Κάποτε είχα... Μου το είχε φέρι ο άδελφός μου από κάποιο τα- ξίδι που έκανε στην Εύρώπη... 'Αξι- ζε πολλές χιλιάδες, είχε δώδεκα με- γάλα διαμάντια, κι' ένα περίφημο μαύ- ρο μαργαριτάρι. 'Αλλά αυτό το ά- γαλμα το έχουν κλέψει απ' αυτό έδώ το σπίτι, πριν τέσσερα χρόνια!

—Στό κλέψανε; έκανε ο Νάς άνά- βοντας την πίπα του.

—Ναί, μου το κλέψανε μ' ένα σωρό άλλα πράγματα.

—Και δεν έμαθες τίποτα γι' αυτήν την κλοπή;

—Όχι, ως την στιγμή που άρχισαν να έρχονται αυτά τα γραμματάκια. Έχω ένα άλλο Ταναγραίο άγαλμα, αλλά δεν έχει την αξία του πρώτου. Αν θέλεις να το δής, είναι στην βιβλιο-θήκη.

Ο Νάς εξακολούθησε να κάνει έ- ρωτήσεις στον φίλο του επί δέκα λε-

πτά, ύστερα, όταν ήλθε ο Χάινε, ο γραμματεός του, με τον Σίν-Φόκ, ζή- τησε την άδεια και θγήκε για να κά- νη έρευνα στο σπίτι, αφού πρώτα κύ- ταξε με μεγάλη προσοχή τους δυο έ κείνους ύπαλλήλους του Λάριενς.

ΤΡΕΙΣ ΑΘΟΥΒΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙ- ΣΜΟΙ

Τά δωμάτια του δευτέρου πατώμα- τος δεν άπεκάλυψαν τίποτα. Στο πρώ- το όωμα, πάτωμα, μόλις μπήκε στο τελευταίο δωμάτιο, άκουσε θήματα πίσω του, γι' αυτό άρχισε να περπα- τώ σιγώτερα.

Ξαφνικά είδε μπροστά του ένα χα- λύβδινο σωλήνα κι' άκουσε τρεις ύ- πόκωφους κρότους, που τον έκαναν να πέση στο πάτωμα.

«Τρεις πυροβολισμοί από ένα άθό- ρυθο όπλο» ψιθύρισε, όταν ύστερα ά- πό ένα λεπτό σηκώθηκε πάλι όρθιος.

«Αμέσως έβγαλε το όπλο του και βγήκε με προφύλαξι στο χώλ. Κανείς δεν ήταν εκεί ούτε και στην βιβλιο-θήκη.

Με την σθυσμένη πίπα στο στόμα του, πέρασε στο συνεχόμενο δωμάτιο. Εκεί θήκε να κάθεται ένας κοντό- χοντρος άνθρωπος με πρόσωπο σαν φεγγάρι.

—Τί κάνεις έδώ, ρώτησε ο άστυνο- μικός κάπως άπότομα.

Ο άλλος μόλις είδε το ρεβόλβερ τάχασε:

—Είμαι... είμαι ο Πέτερσον, τραύ- λισε με φωνή που έτρεμε... Δεν έκα- να κανένα κακό. Στην τιμή μου, δεν έκανα. Ζωγράφισα και...

—Ζωγράφισες; διέκοψε ο Νάς κά- νοντας δυο θήματα έμπρός.

—Ναί, ζωγράφισα... είμαι ο Πέτερ- σον, εργάζομαι ως διακοσμητής έδώ στο Φέρραξ.

—Έλπίζω να μ'ν άκουσες τίποτε από την στιγμή που είσαι έδώ... ούτε πυροβολισμούς, ούτε τίποτε άλλο, έ- κανε μέσα από τα δόντια του ο Νάς.

Ο Πέτερσον κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

—Δεν άκούω καθόλου καλά, είπε δείχνοντας τ' αυτιά του, μήπως συνέ- βη τίποτε;

Ο άστυνομικός άφησε να του ξε- φύγη μιά θλαστημία κι' ύστερα θγή- κε για να κάνει έρευνα στο έξωτερι- κό του σπιτιού.

★

Η όμιχλη ήταν πιο πυκνή τώρα και για μιά στιγμή φανταζόταν πως θα χανόταν μέσα σ' αυτήν. Ωστόσο ό- μως προχωρούσε με το κεφάλι θαρό, από χίλιες σκέψεις.

Ένας πίθηκος με φτερά! Κάπου- πριν πολλά χρόνια... είχε δει μιά πα- ρόμοια εικόνα σ' ένα βιβλίο που έ- γραφε για τις έπισειδαιμονίες του πά- ληου καιρού. Ήταν δυνατόν ένα τέ- τοιο παραμορφωμένο θηρίο να θρί- σκονταν σ' εκείνα τα μέρη.

Ενώ προχωρούσε σκόνταψε άπά- να σ' ένα σώμα. Στην άρχή δεν κα- τάλαβε πως ήταν άνθρωπος, όταν ό- μως έσκυψε είδε πως είχε μπροστά του τον κηπουρό. Άπάνω στο λαιμό του ύπήρχαν ίχνη μεγάλων δακτύλων. Από το στόμα και τα ρουθούνια του έβγαίνε αίμα και τα μάτια του είχαν άνοιξει διάπλατα.

Ο άστυνομικός έφερε το χέρι του στο μέτωπο, Ο πίθηκος είχε κερδίσει

αυτήν την φορά το παιχνίδι. Ποιό τάχα θά ήταν το τρίτο θύμα του;

Ενώ ακόμα εξέταζε το άνωχο σώ- μα, άκουσε πίσω του ένα κρότο, που τον έκανε να σηκωθεί στα πόδια του.

Μέσα από την όμιχλη διαγραφόταν και πάλι το πελώριο τέρας. Με το ρε- βόλβερ στα χέρια ο Νάς, διεπίστωσε πως είχε μορφή γορίλλα, με μάτια δυο σφαίρες χαλκούδινες. Δεξιά κι' ά- ριστερα από τους ώμους του ήσαν δυο μεγάλα φτερά.

Με ένα πήδημα το τέρας θρέθηκε κοντά στον Νάς, τον έριξε χάμω και πήδησε άπάνω του.

Κρατώντας το ρεβόλβερ πάντοτε στα χέρια ο Νάς προσπαθούσε να ά- μυνθή, αλλά τον έμποδίζαν τα νύχια του αντίπαλου του, που τώρα ζητού- σαν να βυθισθούν μέσα στην σάρκα του. Και οι δυο κυλιώνταν άπάνω στο χώμα. Τα μαλλιαρά χέρια του θηρίου είχαν κολλήσει άπάνω στον λαιμό του άστυνομικού, ο οποίος χω- ρις να χάση καθόλου την ψυχραιμία του, πίεσε την σκανδάλη του όπλου του στο τρίχωμα του θηρίου, που τώ- ρα, όταν κατάλαβε τον κίνδυνο άρχι- σε να τρέχη φωνάζοντας.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΦΤΕΡΟ

Ύστερα από είκοσι λεπτά, ο άστυ- νομικός βρίσκονταν στην βιβλιοθήκη και περιτοιόωνταν μόνος του τις πλη- γές που του είχαν προξενήσει τα νύ- χια του τέρατος.

—Μου είπες, Λάριενς, ότι στο σπίτι σου μέσα ζούν μονάχα τρεις άνθρω- ποι, δεν είναι έτσι; ρώτησε τον φίλο του, που βρίσκονταν τώρα κοντά του.

—Ναί!..

—Ο Χάινε, ο γραμματεός σου, ο Πάτερσον που τον έφερες για να δια- κοσμήση το σπίτι σου και ο Σίν- Φόκ, ο Κινέζος. Πόσο καιρό ξέρεις τον καθένα απ' αυτούς;

Ο Λάριενς κίνησε τους ώμους του:

—Μά σοϋ είπα ότι δεν είναι πολλός καιρός που γύρισα στην πόλι, γι' αυ- τό μονάχα τον κηπουρό που δολοφό- νησαν γνώριζα από άλλοτε. Τον Χάινε μου τον έστειλε ένα γραφείο εργασί- ας, όπως και τον Σίν Φόκ. Όσο για τον Πάτερσον, αυτόν μου τον έστειλε ένας φίλος μου.

Ο Νάς χωρίς να πη μιά λέξι, άνοι- ξε το μπλόκ του και πήρε από μέσα ένα μικρό καφέ φτερό.

—Νά κάτι που έμεινε κοντά μου από τα φτερά του τέρατος, είπε, δεν ξέρω, θέλω να, πολλά πράγματα σχε- τικά με τα φτερά, μπορώ όμως να βρω κάποιον που να ξέρη. Πιστεύε- με ότι σε λίγο όλα θα βγούν! στο φως. Μη καλέσης την άστυνομία, όση ώρα θα λείπω. Μείνε έδώ σ' αυτό το δωμάτιο με ένα όπλο στα χέρια σου. Θά πάω στην πόλι, αλλά θα γυρίσω αμέσως. 'Αντε, για πές μου, που είναι τα άγαλματάκι εκείνο που δεν έχει αξία;

Ο Λάριενς έδειξε με το χέρι του το τραπέζι, και ο Νάς πήγε κοντά και πήρε στα χέρια του ένα άγαλμα που το εξέτασε με προσοχή. Παρίστα- νε μιά γυναίκα άρκετά νέα. Την ώ- ρα που ήταν έτοιμος να το άφιση στη- θέσι του, το ξανάφερε στα μάτια του, γιατί του έκανε έντύπωσι ένα μακρύ άνοιγμα που είχε στο κάτω μέρος. Από το μαλόνι του κτύπησε το μέρος εκείνο δυο φορές, κι' ύστερα άφήνον-

τάς το, άρπαξε το καπέλλο του και βγήκε έξω.

★

Ύστερα από μιάν ώρα, όταν έφθα- σε στην πόλι, πήγε κατ' ευθείαν στο Πανεπιστήμιο και ζήτησε να μάθη την διεύθυνσι του καθηγητού της Ζωολο- γίας.

Χωρίς πολλές περιστροφές, μόλις άνοιξε ή πόρτα και είδε τον καθηγη- τή, τον ρώτησε:

—Μήπως ξέρετε, μαίτρ, αν ύπάρχη γορίλλας που να πετάρ;

—Τί λέτε;

—Ναί, γορίλλας που να έχη φτε- ρά, ύπάρχει τέτοιο πράγμα;... Νά τέ- τοιο πράγμα, είπε δείχνοντας τα φτε- ρά που είχε στην τσέπη του.

Ο καθηγητής το εξέτασε με προ- σοχή, κι' ύστερα δήλωσε για τρίτη φορά πως δεν ήταν δυνατόν να γεν- νηθή γορίλλας με φτερά.

Από τον καθηγητή ο Νάς πήγε στα γραφεία της πιο μεγάλης έφημε- ρίδος και ζήτησε τον ρεπόρτερ Χάλ- ραμένο εκείνο άγαλμα;

Ο Χάινε χωρίς να πη μιά λέξι πη- γε στο τραπέζακι και του το έφερε.

Ο Νάς άναψε το τσιγάρο του κι' ύστερα κτύπησε το κουδούνι και κά- λεσε τον Πάντερσον και τον Σίν-Φόκ.

Όταν μαζεύθηκαν όλοι είπε:

—Λάριενς, αυτό που θα σοϋ πω, θα σοϋ κάνει μεγάλη κατάπληξι. Αυ- τός που θέλει το άγαλματάκι εκείνο που είχε τα πολύτιμα πετράδια, ξέ- ρει πιο καλά από σένα την τζήχη του. Ποτέ δεν σοϋ το έκλεψαν. Όταν έ- γινε ή πρώτη διάρρηξι στο σπίτι σου, ο άδελφός σου φοβήθηκε μη γίνη και δεύτερη, γι' αυτό το έκρυψε μ' αυτόν τον τρόπο: Για κύτταξε.

Κτύπησε με την άκρη του ρεβόλ- βερ τα τοιχώματα του άγάλματος, τα όποια αμέσως πέρασε χάμω σπα- σμένα, άφήνοντας να παρουσιασθή στα μάτια όλων ένα πιο μικρό άγελ- ματάκι.

—Τώρα κατάλαβες; συνέχισε ο ά- στυνομικός, ο άδελφός σου ήταν λίγο παράξενος τύπος, το παραδέχθηκες, και σύ, να λοιπόν τί έκανε. Άπάνω από το πολύτιμο άγαλμα, έβαλε την φορεσιά που έσπασα λίγο πιο πριν. Ίσως να σοϋ το έλεγε, αν δεν πέθα- νε τόσο ξαφνικά.

Ο Λάριενς πήγε να πη κάτι αλλά ο Νάς τον διέκοψε με μιά κίνησι του χερσιού του.

—Τώρα είπα, θα κάνομε ένα παι- γν ό. πολύ συνηθισμένο. Χάινε, έσυ θα ιαρχης ένα μικρό άντικείμενο και θα το τοποθετήσεις στην βρύσι, εκεί που 'λεγε ή σημείωσις ότι θάπρεπε να άφήσουμε το άγαλμα. Ο Σίν Φόκ θα πάρη το πραγματικό άγαλμα και με το λεωφορείο θα κατεβή στην πόλι για να το δώση στην ασφάλεια. Ο Πάτερσον θα τον συνοδεύση. Όσο για σένα, Λάριενς, θα περιμένης μέ- σα σ' αυτό το δωμάτιο.

Όλοι συμμορφώθηκαν με τις δια- ταγές του. Ο Χάινε θήκε ένα μικρό θάζο που έμοιαζε με το άγαλμα και βγήκε. Ο Νάς τύλιξε το άγαλμα του 'Απόλλωνος σ' ένα χαρτί και το έ- δωσε στον Σίν-Φόκ.

—Νά περπατάς γρήγορα, είπε, και ν άμή μιλάς σε κανέναν στον δρόμο. Αν συμβη τίποτα, θα σε υπερασπίση ο Πάτερσον. Νά βγήτε από την πίσω πόρτα.

Μετά απ' αυτούς βγήκε κι' ο Νάς από την κυρία είσοδο, κατέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια και προχώρησε προς τ όπίσω μέρος του σπιτιού. Στο μισό δρόμο σταμάτησε γιατί είδε τον Χάινε να τρέχη με προφύλαξι προς την κυρία είσοδο και την ίδια άκρι- βώς στιγμή τον Κινέζο και τον Πά- τερσον να περνούν μπροστά του, χω- ρις ασφαλώς να τον είχαν ιδή, γιατί δεν γύρισαν καθόλου προς το μέρος του.

Δεν πρόφθασε ο Νάς να κάνει ού- τε είκοσι βήματα και σταμάτησε πα- γωμένος. Ένα άπαισιο τέρας είχε πηδήσει από κάπου και στεκόταν ά- πειλητικά μπροστά του. Ήταν ο γο- ρίλλας, αυτή τη φορά δυας πιο ά- γριος από άλλοτε, γιατί τα χέρια του ήσαν άπλωμένα και το στόμα του άνοικτό.

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ

Η πρώτη του δουλειά ήταν να όρ-

Ο Σίν Φόκ με τον Πέτερσον θήκαν από το δωμάτιο σύμφωνα με την παραγγελία του Ά. μερικανού...

λεϋ.

—Θέλω να δω τα άρχαία μιά στα- γμή, του είπα, μήπως έχης καμιάν αντίρρησι;

—Δεν επιτρέπεται σε κανέναν να μπαίνει στο δωμάτιο των άρχαίων, όσ- τόσο όμως εγώ θα τα κανονίσω να σοϋ δοθή ειδική άδεια, μά τί συμ- βαίνει; ρώτησε ο δημοσιογράφος.

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ύστερα από πέντε λεπτά ο Νάς κύτταξε με προσοχή την συλλογή των φωτογραφιών. 'Ασφαλώς κάτι θα θρή- κε εκεί μέσα, γιατί πήρε το μπλόκ του κι' έγραφε ένα όνομα, ύστερα τράβηξε κατ' ευθείαν σε κάποιο θεα- τρικό σύλλογο, όπου μίλησε άρκετή ώρα με μιά ξανθή και ώραία δακτυ- λογράφω.

Η όμιχλη ήταν ακόμη πιο πυκνή την ώρα που μπήκε πδ σπίτι του Λά- ριενς στο Φέρραξ.

—Όλα εν τάξει! είπε στον εκατομ- μυριούχο φίλο του, που είναι το κατα-

52

μήση ξπάνω στὸν Πάτερσον, κι' ἀφοῦ τὸν ἐρριξε κάτω, πήδησε στὸν Κινέζο. Ὁ Νάς πού στεκόταν λίγο πιὸ κάτω, παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία, ἔχοντας πάντοτε τὸ δάχτυλό του ἀπ' αὐτὴν σκανδάλη τοῦ ὅπλου του.

Ὅταν εἶδε ὅτι τὸ θηρίο εἶχε κακὲς διαθέσεις, πυροβόλησε. Τότε τὸ τέρας ἄφησε τὸν Κινέζο καὶ ἔτρεξε κατ' ἐυθείαν ἀπάνω του. Μὲ μιὰ κίνησι ἀρπάξε τὸν Νάς μέσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν πιάζε ἀπ' ἀπάνω του.

Ἐκεῖνος δάγκωνε, κτυποῦσε, ἔσπρωχνε, χωρὶς νὰ κάνει τίποτε. Κάποια στιγμή ὅμως ἔνοιωσε τὸ δεξί του χέρι ἐλεύθερο. Ἀμέσως πῆρε τὴν σκανδάλη καὶ τότε ὁ γοργίλλας ἔκανε δυὸ θήματα πίσω κι' ἔπεσε. Ὁ Νάς μὲ καινούργιο θάρρος τότε ὤρμησε ἐναντίον του, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔβρισκε καμμιὰν ἀντίστασι, τράβηξε τὸ δέμα ἀπὸ πάνω του.

Ὁ Χάινε! φώναξε μὲ θρίαμβο, κι' ἀφήνοντας τὸν πληγωμένο σὶν θείαι πού, ἀνέθηκε στὴν βιβλιοθήκη.

Δὲν ἦμουν θέβαιος ποῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἦταν ὁ ἐνοχός. Ὁ Πάτερσον, ὁ Σὶν Φόκ ἢ ὁ Χάινε, εἶπε ὁ ἀστυνομικός στὸν φίλο του, τὸ μόνο πράγμα πού εἶχα νὰ κάνω ἦταν νὰ δώσω πλήρη ἐλευθερία στὸν καθένα Εὐτυχῶς οὐτὸ Πάτερσον οὐτὸ Κινέζος δὲν πᾶθαν κανένα κακό.

Μὰ ὁ πίθηκος, ὁ ἱπτάμενος πίθηκος, δὲν... δὲν καταλαβαίνω τίποτε! ἔκανε ὁ Λάριενς.

Οὐτε κι' ἐγὼ καταλάβαινα στὴν ἀρχή, ἔκανε ὁ Νάς, καὶ γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω, πρέπει νὰ πᾶμε πολλὰ χρόνια πίσω. Τὸ πραγματικό ὄνομα τοῦ Χάινε, δὲν εἶνε αὐτό. Ὀνομάζεται Σὲν Χάγερ. Πρὶν τέσσερα χρόνια, ταξίδευε μὲ τὸ τοῖρκοιο τοῦ Μπάρμερ, ἔναν θανατοῖσι ἀκροβάτη, πού τὰ κατὰφερνε μὲ τὴν βοήθεια ψευτικῶν φτερῶν καὶ νὰ πετᾷ ἀκόμα γιὰ μισὸ δευτερόλεπτο. Ὅταν ὁμως ἄρχισε νὰ χάνη τὴν δημοτικότητά του, ἐπενόησε ἕνα ἄλλο ἐξυπνὸ τέχνημα γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψαμί του. Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἦταν νὰ παρουσιάξῃ στὸν κόσμο ἕνα ἀνθρωπο-πίθηκο μὲ τὸν ὁποῖο προσπαθοῦσε νὰ κάνει διάφορα δύσκολα ἀκροβατικά παιχνίδια. Γιὰ νὰ κἀνῃ μεγαλύτερη ἐντύπωσι, ἔβαζε στὸν πίθηκο αὐτὸν κι' ἕνα ζευγάρι φτερά. Στὶς ρεϊκλάμες γράφανε: «Ὁ θίασος τοῦ Μάρμερ καὶ τοῦ ἱπτάμενου πιθήκου».

Ὅταν ἐπτόχευσε ὁ θίασος, ὁ Σὲν Χάγερ σκέφθηκε νὰ θρῆ κάποιο τρόπο γιὰ νὰ κερδίξῃ πιὸ εὐκόλα χρήματα. Συνεργάστηκε πολλὰ φορὲς μὲ ληστές καὶ τότε πού ἔγινε ἡ πρώτη διάρρηξις στὸ σπίτι σου ἦταν κι' αὐτὸς ἀναμειγμένος κι' ἔτσι ἤξερε πὼς τὸ ἀγαλλμα τοῦ Ἀπόλλωνος δὲν εἶχε κλαπῇ, κι' ἀπεφάσισε νὰ τὸ πάρῃ ὁ ἴδιος.

Τὴν στολή τοῦ πιθήκου τὴν ἔκρυβε στὸ πατάρι πού ἔχεις τὰ κάρβουνα, κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἔβγαλε καὶ τρομοκρατοῦσε τὸν κόσμο. Αὐτὸς ἔγραψε τὰ τρία γράμματα, γιὰ νὰ σὲ φοβερίσῃ καὶ νὰ σὲ κἀνῃ νὰ δώσης τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν συνέχεια τὴν ἔβρισε.

Ὁ Λάριενς ἀναστράφηκε. Ναι, εἶπε τὴν συνέχεια τὴν ἔβρω τώρα ὁμως πού τέλειωσαν ὅλα ὅς πιόμμε κάτι, Νάς, γιὰ νὰ συνέλθωμε...

ΤΕΛΟΣ

Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑ

17ον (Τελευταῖον)

Ἀλήθεια, ὅλοι οἱ ἄνδρες εἶνε τρελλοὶ κι' ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους εἶνε ὁ Ὀλιβερ, ἂν καὶ πρέπει νὰ πῶ ὅτι ὁ Μαύρα Παράθυρα κι' ὁ Ἀνταμς δὲν εἶνε λιγώτερο τρελλοί, γιὰτι δὲν κατάλαβαν πὼς ἤθελα νὰ σώσω τὴ ζωὴ τους.

Ὅταν συνήλθα, μετὰ τὴν μεταφορά μου ἀπὸ τὰ σπῆλαια, ὁ Ἰωσίας ἦλθε νὰ μὲ θρῆ καὶ νὰ μοῦ πῇ ὅτι ἂν δὲν δεχόμουν νὰ τὸν παντρευθῶ θὰ σὰς ἐσκοτώανε μὲ θασανιστήρια. Κι' ἔτσι ἔκανα μαζί του μιὰ συμφωνία.

Ἰωσία, τοῦ εἶπα. Ἀφῆσε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐλευθεροῦς καὶ σοῦ ὀρκίζομαι νὰ σὲ παντρευθῶ.

Κι' ἔτσι ἔπαιξα τὸν ρόλο μου. Καὶ λυποῦμαι πολὺ γιὰ τὸν πόνο πού ἔκανα νὰ αἰσθανθῇ ὁ ἀγαπημένος μου Ὀλιβερ.

Ὅταν ἐβγήκα ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Μούρ, ἄρχισαν οἱ προετοιμασίαι τοῦ γάμου. Ἡ τέλετὴ εἶχε τελεωθῇ. Ὁ Ἰωσίας σηκώθηκε γιὰ νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ γυναικα τοῦ μπροστὰ στοὺς ἱερεῖς, τοὺς ἀξιώματικούς καὶ τιτλοῦχους. Μὲ κατέτρωγε μὲ τὰ μάτια του, τὰ μισητά. Κι' ἐγὼ πού κρατοῦσα ἕνα μαχαίρι κάτω ἀπὸ τὸ φρέμα μου, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸν σκοτώσω.

Ξαφνικά ἐκεῖνη τὴν στιγμή ἀπὸ μακριὰ ἀκούστηκε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ κι' ἔπειτα μεγάλος θόρυβος. Φλόγες ξεπηδοῦσαν κι' ὅλοι ρωτοῦσαν τί συμβαίνει. Ἐπειτα, ὅλοι ὅσοι θρίσκονταν στὴν τελετὴ τῶν γάμων ἄρχισαν νὰ φωνάζουν περίτρομοι: Οἱ Φούγκ! Οἱ Φούγκ!

Ὁ Ἰωσίας σηκώθηκε καὶ μ' ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι, φωνάζοντας νὰ τὸν ἀκο-

λουθῇσω, ἀλλὰ ἐγὼ ἔβγαλα τὸ μαχαίρι καὶ μ' ἄφησε. Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἐξαφανίσθηκε κι' αὐτὸς κι' ἔμεινε μόνη.

Ὅλοι οἱ Ἀμπάτι ἄρχισαν νὰ τρέχουν γιὰ νὰ κρυφθοῦν καὶ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τοὺς Φούγκ.

Τέλος, δὲν ξέρω πόση ὥρα κατόπιν, ἐμφανίσθηκε μπροστὰ μου ὁ Μπαρούμ, κρατώντας τὸ ματωμένο σπαθί του.

Χαίρε, ὁ Κόρη Βασιλέων, εἶπε. Βλέπεις ὅτι ὁ Χαρμάκ ἦλθε πιά νὰ κοιμηθῇ στὴ Μούρ.

Τὸ βλέπω, Μπαρούμ. Ἦλθες τώρα νὰ μὲ σκοτώσης ἢ θέλεις νὰ σκοτωθῶ μόνη μου;

Οὐτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο, Κόρη Βασιλέων. Δὲν σοῦ ὑποσχέθηκα κάποτε κάτι; Ἐνας Σουλτάνος τῶν Φούγκ ποτὲ δὲν ἀναιρεῖ τὸν λόγὸ του. Ἐπῆρα τὴν Μούρ, πού ἦταν δική μου, τὴν ἐξάγνισα μὲ τὴ φωτιά. Τώρα θὰ τὴν οἰκοδομήσω καὶ θὰ τὴν κυβερνᾷς κάτω ἀπὸ τίς διαταγές μου.

Ὅχι, ἀπήντησα. Εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὑποσχέσεώς σου σοῦ ζητῶ τρία πράγματα.

Τὰ ἀκούω.

Τὸ πρῶτο. Θέλω νὰ μοῦ παραχωρήσῃς ἕνα καλὸ ὄλογο, τρόφιμα γιὰ πέντε μέρες καὶ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ πᾶω ὅπου θέλω. Δεύτερο. Ἄν βρίσκεται ἀκόμα ζωντανὸς κάποιος θουήσιος Ἀμπάτι πού λέγεται Τζάφετ νὰ τὸν λ' ἔρῃς ὑπὸ τὴν προστασία σου. Τρίτο. Νὰ λυπηθῇς ὅσους Ἀμπάτι γλύτωσαν.

Μπορεῖς νὰ πᾶς ὅπου θέλεις καὶ νομίζω πὼς ξέρω ποῦ. Μερικοὶ κατάσκοποι μου χτὲς τὴ νύχτα εἶδαν τέσσερις ἄσπρους μὲ καμήλες νὰ διευθύνονται σὶν Αἴγυπτο...

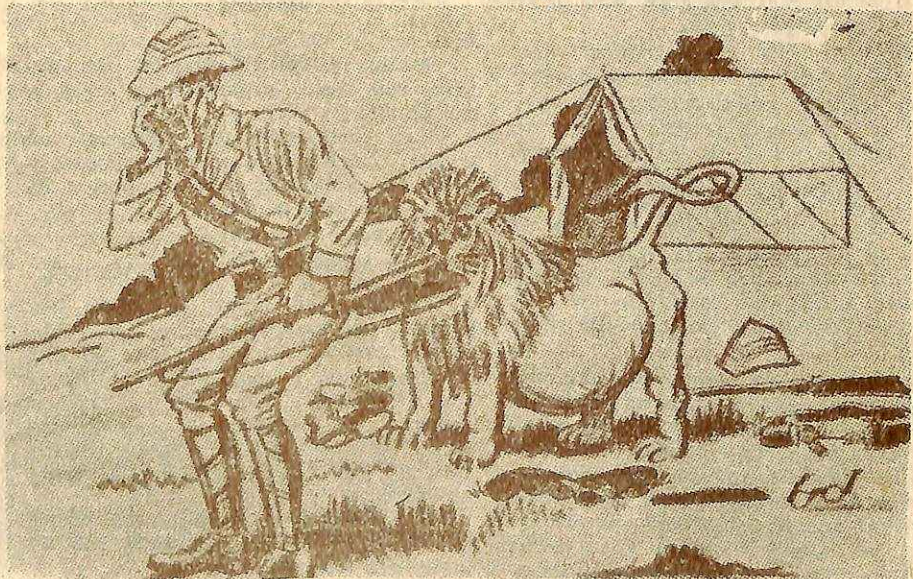
Πρῶτ-πρῶτ ξεκίνησα μὲ τὸ ὄλογο μὲ τὴ συνοδεία πέντε ἀξιωματικῶν Φούγκ. Στὴν πλατεῖα συνήντησα πολλοὺς αἰχμαλώτους Ἀμπάτι, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους θρίσκονταν ὁ πρίγκηψ Ἰωσίας, τὸν ὁποῖον τραβοῦσαν μ' ἕνα σχοινὶ περασμένο στὸ λαιμὸ του.

Καὶ τώρα, ἀγαπημένε μου Ὀλιβερ, δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε ἄλλο ἐκτός τοῦ ὅτι εἶμαι εὐτυχισμένη πού ὑπέφερα τόσα κι' ἔτσι κέρδισα τὴ χαρὰ νὰ εἶμαι δική σου.

ΤΕΛΟΣ

Μετάφρασις:
Β. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΟΥ Η ΤΑΝ;

—Τζωζώων! Ποῦ εἶσαι;

Ἡ Μαρίτσα
γιὰ τὸ

ΧΑΜΑΜ

Ἰχρειάζονταν, καλὲ σὺ κῶνα-Ντουντοῦ! Ἰχρειάζονταν! Κόντεψα νὰ γλυτώσω πιά, γιὰτι ἰχάλασε ὁ λουτρός μας—τὸν ἴσπασε ὁ τζαναμπέτης ὁ Παναγός, τὴν τσάτσα-Μαρίτσα τὴν Κορδελιά τισσας ὁ γυιός, πού τρέχει σὰ ταγκαλάκι καὶ ρεμπελάζει στὴν δρόμοι, κακὸ χρόνο νὰ μὴν ἔχη—καὶ ἱπῆρα πιά τὴν ἀπόφασι νὰ πᾶω σὰ χαμάμια καὶ νὰ δροσισθῶ.

Ἰπῆρα μὲ λαχτάρα, καλὲ κῶνα-Ντουντοῦ, γιὰτι ἀπὸ τὴν Σμύρνης τὰ χαμάμια δὲν εἶχα ξαναπάει. Τὰ θυμάσαι, κῶνα-Ντουντοῦ μου; Θυμάσαι τ' ἀσημένια τάσια, τὴν ἄσπρη χαβούζα, τὰ παχέια τὰ χαβλοῦ καὶ τὰ σεκέρ—λουκούμια πού ἱπουλάγανε οἱ μπακλαβατζήδες ἐκεῖ μέσα;

Ποῦ τέτοια πράγματα ἐδῶ, κῶνα-Ντουντοῦ μου. Μόλις ἱμπηκα ἰνόμισα πὼς θρίσκου μουντα σὰ—Θέ μου, συχώρεσέ με—μπαιν-μιέ τὴν Γλυφάδα. Ἰγυρίζανε, μωρὲ μάτια μου, μὲ τὰ μαγιὼ ἐκεῖ μέσα καὶ τὴν Ἄρτα φοβερίζανε οἱ γλύτοιστοι.

Καλὲ σὺ, ἱρώτηξα τὴ χαματζοῦ, πού εἶνε, καλὲ σὺ, οἱ μεγάλες χαβούζες;

Ἰνόμιζες πὼς ἦπεσε ἀπ' τὸν οὐρανὸ!

Ποιὲς χαβούζες, κυρά μου; Ἐδῶ ἔχουμε μπάνια. Δὲν πᾶς νὰ πλυθῇς;

Ἰσαπρίντισα.

Κολὲ σὺ, τὴν λέω, τί γλῶσσα εἶν' αὐτὴ, καλέ; Κύριε ἐλέησον! Καλέ, δὲν ντρέπεσαι, καλέ;

Ἄ, παράτα με, κυρά μου, μοῦ λέει ἡ ξεταίπωτη.

Τ' εἶπες, μωρὴ σου-ρουκλεμού, τὴν ἀντιλέω μετζοῦ καὶ καραθοτσάκι. Π.οιανῆς μιλάς ἔτσι, ντουσεστρα! Νὰ σὲ πιάσω σὰ χέρι μου, νὰ μὴ σ' ἀφήκω τρίχα στὴν κασιδα σου, κακόσορτη...

Ἀπ' τὸ φόβο τῆς, κῶνα-Ντουντοῦ μου, δὲν ἀπάντηξε δυνατὰ ἡ χαματζοῦ, μόνε κάτι εἶπε μέσα σὲ στίχους. Καὶ θυμώνω, πού λές, καὶ στήνε πᾶνω ἀπὸ τὴν μπουρμάδα τῆς καὶ τὴν ἐνῶζω ἕνα κόσμο μαλλί. Καλὰ δὲν τσ' ἔκανα τὴν γλυτσοῦς, κάνα Ντουντοῦ μου;

Ὁ Ζακουνθινός
γιὰ τὰ

ΖΩΑ

Ἀσπεκουλάρατε, μωρὲ, τὴν θαριατίζοντες τῶν φιλοζῶων, πού μᾶς λένε νὰ φερνῶμαστε μὲ ντελικατέντζα σὰ ζῶα; Καλὰ καὶ φῖνα τὰ αἰστήματα, μάτια μου, μὰ σὰ ζᾶ περνᾶνε λιγώτερο κι' ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄκου, λοιπόν. Τὴν ἄλλες ἕνα γατόνι, πούχω, ἀνέθηκε σὸ τραπέζι, ἔκλεψε τὸ κρέας καὶ χάθηκε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Καὶ τὴν βρίσκα, τζόγια μου, πὺδ ὕστερις πού χῶνευε στὸν ἥλιο, καὶ στήν ἐρπάζω καὶ τὴν κάνω τριὸ καρρῶ ἀπὸ τὴν κλωτοῖες καὶ τὴν μπουνίες.

Εἶχα ἄδικο, τζογούλα μου, ἀπὸ τὴν βάρεσα; Ἐτσι θάφηναν νὰ μοῦ φάῃ μισὴ λίτρα κρέας; Ἐγὼ, ψυχούλα μου, φτὲς τοῖ ντελικατέντζες, δὲν τοῖ παραδέχομαι. Ναι, μὰ τὸ βλο τοῦ μπουγαρινιὸ μου! Δὲν τοῖ ἀπαράδεχομαι!

ΝΙΟΝΙΟΣ

ΣΤΙΩΝ ΑΣΤΥΕΥΣ

Ὁ Περικλῆς ὁ μερακλῆς—μοῦ εἶπαν χτὲς δυὸ φίλοι—τώρα κοντὰ—αὐτὸς πού δὲν εἶν' ἐν τὰ—καὶ νὰ σκεφτῇ ὀφείλει,

ὅτι δὲν κα—εἰς τὰ μουγγὰ μ' ἄλλη νὰ σ' ἀπατήσῃ, καὶ νὰ σοῦ λέ—ντροπὴ καλέ!—ὅτι σὲ ἀπατάει!

Μοῦ τᾶχουν πῇ, (κι' εἶνε ντροπὴ νὰ μοῦ ποιῇς τὴν πάπια), κι' ὅπου σὲ βρῶ—μὰ τὸ σταυρό! θὰ φᾶς ντομάτα σάπια!

Δὲ βγήκα γὰρ ἀπὸ τ' αὐγὸ, κι' ἔτσι αὐτὸ δὲν μένει. Θὰ φᾶς ντομά—μέσα σὰ μὰ—καὶ ἔξερετο!...

ΕΛΕΝΗ

ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

Ὁ καθαρσουςιάνος
γιὰ τὸ

ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ

Ἐν τοῖς τῆς γλώττης ζητημαῖς, ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, ἐνδελεχέστατα ἐνδιατρίψας καὶ πλείσθ' ὅσα σοφολογιώτατα συμπεράσματα ἀποκομίσας, βούλου' ἤδη, τὰ ζητήμαθ' ἅπαντα ἀποκαλύψαι καὶ κτυπήσαι καὶ συντρίψαι καὶ γενικῶς ἐξετελίσαι πάντας τοὺς τῆς τριχοφυστάτης δημοτικῆς γλώττης προσκειμένους κακοὺς γλωττολόγους.

Βούλου' αἰθὺς τοῖς κορηκομπόωσιν καὶ πωγωνοκοιμώωσιν μαλλιαροῖς τὴν ἐμὴν ρώμην δειξάι καὶ τὴν σφῶν αὐτῶν πλάνην πύξαι. Βασαί, παπαί, τοῖς ὀρωδούσι.

Δεινὴ εἰνὴ καὶ λοιπὴ λύπη ταράττει τὰ τῆς γλώττης τρατά. Τῇ τοιαύτῃ ἀτιμῇ, δέον προσπαθῆσαι καὶ δῶσαι τὴν τηλικαύτη τυπικὴν τετυκυῖα τε, τετανώδῃ τε τελικῇ ρήξει, τὴν τακτῶς τακτικὴν ἡμῶν τῶν τῆς γλώττης ἀγαθῶν ἀμυντόρων. Ἐρρωσθε.

Ὁ Ἀρμένης
γιὰ τίς

ΤΙΜΗΤΙΚΕΣ

Σουρπουτσα — ὀναῖκα μου, μπέ! — ἕνα τάλληρο! προχτὲς ζητηγμένο ἔκανε. Ἀμὰ ἐγὼ, ἴς παρὰ ντὲν εἰχα καὶ ἴς παρὰ ντὲν ἐντῶσα.

Ἀρτίν, εἶπε ὀναῖκα μου, μεῖαλός μπουνταλὰς εἶσαι. Ἰ! σὲ γιὰτι ντὲν ἱκάνεις ἱτιμητικὴ, μπέ!

Τί εἶνε ἱτιμητικὴ; —Καλὸ πρᾶμα, γιαθροῦμα! Ἀμὰ ἡτοποῖα ἱτιμητικὴ ἔιχουνε, κόσμος πολλὸς μαζεμένος ἐνεταὶ παρὰδες πολλοὶ ἱμαζέβουνε. Ἀναντίν;

Ἰστὲ καταλαβαμένο ἔκανα, ἀμὰ ἐγὼ ἡτοποῖος ντὲν εἶμαι.

Τὰ ἱνης, ὀλάν ἐρίφ! —Πῶς τὰ ἱνω;

—Σὲ ἱνιραματικὴ ἱσκολὴ πακαμένος τὰ ἐνεσαι καὶ μισοῖς Τοντωράκη. Συναντινὸ—αὐτό, μπέ, πού μεῖαλο ἱποῦρο πᾶφ-ποῦφ ἱφουμάρει— τὰ ἱβλέπης. Καὶ ἄμὰ ντὸς χρόνινα μισοῖς Τοντωράκη τὰ ντῆς, ἡτοποῖος τὰ ἐνεσαι.

—Καὶ παράντες πὼς τὰ ἱβγάζω;

—Σοῦς, μπέ! Ἀμὰ ἡτοποῖος τὰ ἐνεσαι, ἱτιμητικὴ ντοσμένο τὰ κᾶνης. Τὰ κᾶ, ἱς;

—Τὰ κᾶνω.

—Ἀφερμ. Ἰστὲ σὲ ἱτιμητικὴ ὀλο Ντουρσοῦ, ἱκαῖ σαριανὴ καὶ ἱσφαῖα τουρλαῶ-τουρλοῦ σὲ τέατρο τ' ἀρτοῦνε, εἰσιχτήριο—μεισιχτήριο—πλερωμένο τὰ κᾶνουνε, πολλοὶ παράντες μαζεμένοι τὰ ἐνοῦνε, κι' ἐμεῖς παρμένους τὰ ἱκάνωμε.

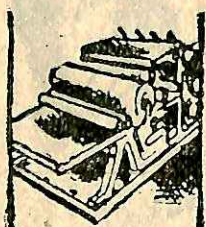
—Καὶ ἀστρονομία, μπέ; Ὑναῖκα μου ἄμὰ γιὰ ἀστρνομία εἶπα, ἐξωφρενισμένη εἶνε, ἕνα ἱβάσο ἱπῆρε, σὲ ἱκεφάλι μου ἱχτύπησε καὶ ἱσπασε (τὸ... ἱβάσο, μπέ!)

Γιαθροῦμ, αὐτὸ ἱπυριστικὸ μεῖαλο ντᾶγκὰ σὲ ψυχὴ μου ἀναφε. Μεῖαλο φωτιὰ—γιαγκλιν μπέ!—στὸ φυλλοκάρντι—μυλλοκάρντι μου ἀναφε. Ἀμὰ, τί νὰ ἐνεταῖ; Ἰτς κουβέντα εἰπωμένους ντὲν ἔκανα, μιλιὰ μου, λαλιὰ μου καταπιωμένη εἶνε.

Ἀμὰ ἐγὼ σὲ ἱνιραματικὴ ἱσκολὴ τὰ πᾶω, μισοῖς Τοντωράκη τὰ θρω καὶ καλὰ περασμένο τὰ ἐνωμαι. Ὑναῖκα ἔσσυπνο ἐγὼ, γιαθροῦμ. Τσὸκ—τσὸκ ἔσσυπνο. Ἀναντίν;

ΑΡΤΙΝ

Το πιεστήριο

Όταν ο Γουτενβέργιος εφευρέ τα κινητά τυπογραφικά στοιχεία εφευρέ συγχρόνως και την κατάλληλη μηχανή για την εκτύπωσή τους. Στην αρχή αυτή η μηχανή ήταν ξύλινη και χειροκίνητη, ύστερα έγινε σιδερένια, ώπου τέλος εφευρέθη το μηχανοκίνητο πιεστήριο από τον Άγγλο Γουλιέλμο Νικόλσον, κατά τον 19ον αιώνα.

Άλλα το πραγματικό πιεστήριο που έφτιαξε μεγάλην ώθηση στην τυπογραφική τέχνη οφείλεται στον Γερμανό Φρειδερίκο Καϊνίχ, που γεννήθηκε στα 1774 και πέθανε στα 1833 παρά το Βιρμπουργκ.

Ο Καϊνίχ ήταν τυπογράφος και έψαχνε να βρει ένα μέσον για να τυπώνει όχι μόνο καλά, μα και γρήγορα, γιατί αυτό ακριβώς προσπαθούσε να μηχανοποιήσει την εκτύπωση αλλά δεν το κατόρθωνε. Μια και έβαλε διώως ένα τέτοιο πράγμα στο μυαλό του ήθελε με κάθε τρόπο να το πραγματοποιήσει και ο φιλόδοξος τυπογράφος σκέφθηκε ως εξής: "Όλοι οι εφευρέται, ξεκινούσαν από την αρχή να χρησιμοποιούν επίπεδη πλάκα για να πιέζονται τα στοιχεία επάνω στο χαρτί. Αυτός θα χρησιμοποιούσε κυλινδρική πλάκα. Το έκαμε και επέτυχε.

Στη Γερμανία δεν έδωσαν μεγάλη προσοχή στη νέα του εφεύρεση κι' ο Καϊνίχ, για να μη δη χαμένους τους κόπους του και να μη πτωχώσει, μετανάστευσε στην Άγγλία κατά το 1806. Καταλληλότερη εποχή και καταλληλότερον τόπο δεν θα μπορούσε να βρει άλλον. Εκείνη την εποχή ακριβώς ο Σέρ Τζων Γουάιτερ, εκδότης της μεγάλης εφημερίδας "Τάιμς", παρεπονείτο πως δεν μπορούσε ν' αντεπεξέλθει στη μεγάλη ζήτηση της εφημερίδας του από τους αναγνώστες της κι' όπου κι' αν πήγαινε κι' όπου κι' αν στεκόταν, διεκήρυττε: "Όποιος θα βρει πιεστήριο που να μπορεί μέσα σε λίγες ώρες να τυπώνει πολλές χιλιάδες φύλλα, θα τον κάμω εκατομμυριοχρόν". Κάποιος έγνωστοποίησε αυτό στον Καϊνίχ, που χωρίς να χάσει καιρό, φώναξε νάρθη στην Άγγλία από τη Γερμανία ο φίλος του "Ανδρέας Φρειδερίκος Μπάουερ, πρώτης τάξεως μηχανικός. "Ετσι το πρώτο κυλινδρικό πιεστήριο είδε το φως στην Άγγλία και ο' αυτό πρωτοτυπήθηκαν οι "Τάιμς" σε 1.500 αντίτυπα και σε διάστημα μιάς ώρας!

"Ετσι ο Φρειδερίκος Καϊνίχ έγινε πράγματι εκατομμυριοχρόν. "Ετσι σήμερα με την χρήση των λινοτυπικών μηχανών και των κυλινδρικών πιεστηρίων οι εκδόσεις των εφημερίδων απλουστεύθηκαν και μπορούν να έπαρκεσουν όχι μόνον στη μεγάλη ζήτηση του κοινού, και να θγαίνουν 5-6 εκδόσεις την ημέρα, όπως γίνεται με πολλές Άγγλικές, Αμερικανικές και Γαλλικές εφημερίδες.

Σ' αυτό το σημείο κι' η πατρίδα μας έχει κάνει μεγάλες προόδους και οι Έλληνικές εφημερίδες και τα Έλληνικά περιοδικά σε εμφάνιση, δεν είναι μόνον παρόμοια των μεγάλων Ευρωπαϊκών κρατών, μα συχνά και τα υπερτερούν.

...Παιδαγωγίτε

Ο γνωστός Αμερικανός συγγραφέας Λάρεντ διακήρυξε μ' όλα τα μέσα της διαφημίσεως, εφημερίδες, φέιγ-βολάν, φωνογράφους, ραδιοφώνους, την εξομολόγησή του που είχε τον τίτλο: «Οι πατέρες ξεχνούν...». Σ' αυτό το κήρυγμα παρουσιαζόταν πως μιλάγε στο ίδιο του το παιδί, κι' έλεγε:

«Μικρέ μου, άκουσέ με... Τώρα φαίνεται πως κοιμάσαι ήσυχος, μα ποιός ξέρει τι κακό όνειρο σου ταράζει τον ύπνο σου. Αισθάνομαι τύψεις γιατί έχω εμένα ή αιτία. Ακόμα σήμερα το πρωί, την ώρα που έπληγανες στο σχολείο σ' ακολουθούσα δίνοντάς σου συνεχείς συμβουλές: Πρόσεχε μὴν τρέχεις και σκουτάφης και λερώσεις τα γονατά σου. Μὴν περπατάς έτσι και τρώς τις μύτες των παπουτσιών σου. Γιατί θά-ζεις το χέρι στη μύτη σου; Νά προσέ-χης μὴν τρέξεις πολύ και ιδρώσης... Καί, καί...»

Τό θράδυ όταν έρχεσαι στο σπίτι, τα ίδια πάλι της συχωρεμένης. Σου κάνω αυστηρές παρατηρήσεις γιατί γυρίζοντας από το σχολείο στέκεσαι για κάμποσο στο δρόμο και παίζεις βόλους. Τελος, στο θραδυνό σου διά-βασα, σου κάνω πα-ρατηρήσεις γιατί συ-χνά πυκνά σηκώνεις απ' το θιβλίο τα μάτια σου και παίζεις με το μολύβι σου. Μα μ' όλες αυτές τις παρατηρήσεις, το θράδυ πρὶν πέσης να κοιμηθής με πλησιάζεις, μ' αγκαλιάζεις με τα χεράκια σου και με γεμίζεις φιλία.

Και τώρα που κοιμάσαι τα σκέπτομαι όλ' αυτά και μετανοιώνω και λυ-πάμαι αληθινά.

Όλ' αυτά που σὰς είπα παραπάνω σὰς τὰ είπα για να μάθετε να μεταχει-ρίζεσθε τα παιδιά σας, να ελαθε όσο μπορείτε υποχωρητικοί σ' αυτά και νά τους συγχωρήτε όσες μπορείτε περισ-σότερες μικροαταξίες.

Η συμπεριφορά στα παιδιά είναι μιά απ' τις μεγαλύτερες τέχνες κι' από τα δυσκολότερα προβλήματα των γονέων. Παιδαγωγική δεν θα πη σήμερα το ξύλο, μα ή υπόδειξή του σωστού δρόμου με το καλό κι' όχι με το άγριο, γιατί όπως με τα χέρια έτσι και με το ξύλο συνηθίζει το παιδί και δεν του κάνει πιά καμμιά εντύπωση.

Μαλώνετε τα παιδιά σας, όχι νευρι-κά, όχι άγριεμένα, μα ήρεμα, μαλα-κά, με καλωσύνη. Το παιδί δεν πρέπει νά θεωρηί τους γονείς του φόβητρα και έχθρους, μα καλούς φίλους.

Θά με ρωτήσετε; Και τὰ άτίθασσα, τὰ άνοικονόμητα παιδιά, τί να τὰ κάνωμε; Κι' αυτά θά προσπαθήσετε να τὰ φέρετε στον ίσιο δρόμο με τον ίδιο τρόπο. Βεβαιά θά κουρασθήτε και θά κοπιάσετε περισσότερο, μα με την επι-μονή και την υπομονή θά τὰ κατορθώ-σετε, έκτός αν πρόκειται για έξαιρετι-κά κακές φύσεις, που τίποτε πολλές φορές δεν φέρει αποτέλεσμα. "Εί αυ-τές οι σπάνιες, άνεπιδεκτές φύσεις θά τραθήσουν το δρόμο τους. Γι' αυτές ή μόνη σωτηρία είναι τὰ παθήματα που καμμιά φορά τις κάνουν να ξυπνήσουν απ' την πλάνη τους και νά συμμορφω-θούν, γιατί άλλωώς δεν μπορούν νά ζήσουν στην κοινωνία.

Μαλώνετε τα παιδιά σας, όχι νευρι-κά, όχι άγριεμένα, μα ήρεμα, μαλα-κά, με καλωσύνη. Το παιδί δεν πρέπει νά θεωρηί τους γονείς του φόβητρα και έχθρους, μα καλούς φίλους.

Θά με ρωτήσετε; Και τὰ άτίθασσα, τὰ άνοικονόμητα παιδιά, τί να τὰ κάνωμε; Κι' αυτά θά προσπαθήσετε να τὰ φέρετε στον ίσιο δρόμο με τον ίδιο τρόπο. Βεβαιά θά κουρασθήτε και θά κοπιάσετε περισσότερο, μα με την επι-μονή και την υπομονή θά τὰ κατορθώ-σετε, έκτός αν πρόκειται για έξαιρετι-κά κακές φύσεις, που τίποτε πολλές φορές δεν φέρει αποτέλεσμα. "Εί αυ-τές οι σπάνιες, άνεπιδεκτές φύσεις θά τραθήσουν το δρόμο τους. Γι' αυτές ή μόνη σωτηρία είναι τὰ παθήματα που καμμιά φορά τις κάνουν να ξυπνήσουν απ' την πλάνη τους και νά συμμορφω-θούν, γιατί άλλωώς δεν μπορούν νά ζήσουν στην κοινωνία.

Σ' αυτό το σημείο κι' η πατρίδα μας έχει κάνει μεγάλες προόδους και οι Έλληνικές εφημερίδες και τα Έλληνικά περιοδικά σε εμφάνιση, δεν είναι μόνον παρόμοια των μεγάλων Ευρωπαϊκών κρατών, μα συχνά και τα υπερτερούν.

Στό 'Αννάμ

Στην "Απώ Ανατολή βρίσκεται το βασίλειο του 'Αννάμ, που αποτελεί κι' ένα της Γαλλίας.

Η Γαλλία, με την κυριαρχία της ξά-πλωσε εκεί τον πολιτισμό της κι' άρκετες μεγάλες πόλεις του 'Αννάμ έ-χουν ευρωπαϊκή όψη, όπως άλλως τε συμβαίνει και σ' όλες σχεδόν τις άλλες αποικίες της πατρίδος του Ναπολέον-τος. "Ωστόσο, όπως και στο 'Αλγέρι, στο Μαρόκι, στη Μαδαγασκάρη, στο Γαλλικό Κογκό, έτσι και στο 'Αννάμ υπάρχουν και πολλά μέρη όπου ο πολιτισμός δεν έχει φθάσει ακόμα.

Μιά απ' αυτές τις φυλές με τὰ πρω-τόγονα ήθη και έθιμα είναι και ή φυλή των 'Αννέμ που βρίσκεται στην καρδιά της ζούγκλας και που συντροφεύει τὰ άφρονα άγρια ζώα έκείνης της περιο-χής.

Όπως σε κάθε φυλή υπάρχει ο άρ-χηγός—βασιλεύς, έτσι και οι 'Αννέμ έχουν τον άρχηγό τους. Έδώ όμως ο άρχηγός δεν είναι άντρας, αλλά γυ-ναίκα.

Για να γίνη μιά γυναίκα άρχηγός, πρέπει να την διαλέξη ο βασιλεύς του 'Αννάμ. Κυριότερο προσόν που άπα-ραίτητα πρέπει να έχη είναι να είναι άπόγονος παλαιάς άρχοντικής οικογε-νείας.

Όποιες οικογένειες έχουν τέτοια κο-ρίτσια τὰ οδηγούν οι άδελφοί τους ή οι στενοί τους συγγενείς στο ναό, όπου ο θρησκευτικός άρχηγός, περικυ-κλωμένος απ' όλους τους υποτακτι-κούς του κάθεται σε πολύτιμο θρόνο στολισμένον μ' έλεφαντόδοντο και χρυ-σάφι και ντυμένον με δέρμα τίγρεως.

Κάθε χρόνο και μιά νύχτα του Μαΐου λαμβάνει χώραν αυτή ή μεγάλη τελε-τή. Από το πρωί χτυπάν τὰ ιδιόρρυθ-μα όργανα έξω από το ναό για να ει-δοποιήσουν το κοινόν για τη γιορτή που πρόκειται να γίνη.

Κόσμος πολλός, άνδρες και γυναί-κες, μαζεύονται από παντού και τοπο-θετούνται δεξιά κι' άριστερά της είσό-δου του ναού κρατώντας στα χέρια διάφορα δώρα, άνανάδες, κολλιέ από κογγύλια, θραχιόλια από ψημένη άρ-γίλλο, σκουλαρίκια από έλεφαντόρι-χες, τὰ όποια θά προσφέρουν στην ευ-τυχισμένη θνητή που θά άξιώθη να γί-νη άρχηγός.

Μόλις μπή στο ναό ή κόρη, σκεπ-σμένη με ένα πυκνό πέπλο που μόλις φανερωθή άρχιερεύς το άποσύρει, άρχίζει το ιδιόρρυθμο θρησκευτικό χο-ρό της και δεν παύει παρά όταν πέση λιπόθυμη από την κούραση.

Τότε ο θρησκευτικός άρχηγός, που ές έκείνη την ώρα κοιμάται επάνω στο θρόνο του, ξυπνάει προειδοποιού-μενος από τους χτύπους των τυμπάνων έτι ο χορός τελείωσε. "Αν ο άρχιερεύς κρίνη ότι ή κόρη χόρεψε καλά, την κεντάει με το χρυσό κοντάρι του.

Η μέλλουσα άρχηγός, τότε, είναι ύ-ποχρεωμένη να χορέψη ένώπιον των αυλικών του βασιλέως, κι' αν πά-ρη την συγκατάθεσι κι' έκείνων,

κατόπιν, με μεγά-λες τιμές αναλαμ-βάνει τὰ βασιλικά της καθήκοντα, έφ' όσον θέσια δεν υπάρχει άλλη άρχη-γός, ειδ' άλλως περι-μένει τον θάνατο της άλλης για να την διαδεχθή.

ΕΒΡΕΧΕ, κι' ήταν ή βρο-χή ψιλή και μονότονη, που λές και δεν θά έπαυε ποτέ. Ο Ζάκ, με τὰ χέρια στίς τσέπες του λεπτού του άδιάβροχου, με το κεφάλι σκυφτό, προχωρούσε βιαστι-κά στο δρόμο, που τον πλαι-σίωναν δέντρα με γυμνά κλωνιά. Κάπου δυό μήνες τώρα ήταν άνεργος και μά-ταια άνεβοκατέβαινε, καθη-μερινώς, άτέλειώτες σκάλες, ζητώντας δουλειά, σε διάφο-ρα γραφεία.

—Θά σὰς ειδοποιήσωμε, τον διεβεβαίωσαν παντού. Θά σὰς γράψωμε.

Επιστρέφοντας τὰ θράδυα στο σπίτι του, θάθελε τόσο να βρῇ μιά ζεστασιά, μιά τρυφερότητα, που θά τον ξε-κούραζε. Μα ή γυναίκα του, που την είχε παντρευτή δί-χως δυνατή άγάπη, του φερ-νόταν άδιάφορα... Η μονα-ξιά του βάραινε την ψυχή. "Αν είχαν άποκτήσει, τουλάχιστον, παιδί! Έδχε κάποια παρηγοριά και κάποιο σκο-πό στη ζωή.

Ο Ζάκ έσφιγγε νευρικά, μέσ' στην παλάμη του, τὰ τέσσαρα τελευταία έκατο-στάρικά, που είχε άποσύρει απ' το Ταμειτήριο, τις τε-λευταίες του οικονομίες. Μπή-κε σ' ένα καφεείο κι' ήπιε ένα ζεστό ποτό, που τον συ-νέφερε κάπως και συνέχισε, κατόπιν, το δρόμο του... Λί-γο πιο κάτω, σταμάτησε έ-μπρός στην κατάφωτη προ-θήκη κάποιου καταστήμα-ματος. Δίστασε λίγο και με-τά πήρε την άπόφασί του...

Όταν ξαναβρέθηκε στο δρόμο, κρατούσε σφιχτά στο στήθος του ένα μικροσκοπι-κό σκυλάκι, κάτασπρο, με τριχωμά χνουδάτο. Τι θάλε-γε άραγε ή 'Υβόνη, σάν θά μάθαινε πως το είχε αγορά-σει με τὰ λιγοστά λεφτά, που τους είχαν άπομείνει;

Θά του δημιουργούσε, φυσι-κά, σκηνές. "Αλλωστε, ποτέ της, δεν είχε έκφραση συμ-πάθειας για τὰ ζώα. Ο Ζάκ διως άδιαφορούσε τώρα για όλα αυτά. Δεν θάταν πιά μόνος. Κάποιο κοκκιλιστικό, άθωο πλασματάκι θά τον περίμενε κάθε θράδυ, θά του έκανε χαρές, θά τον άγα-πούσε!

Μόλις αντίκρυσε το σκυ-λάκι, ή 'Υβόνη έμεινε σάν χαμένη. Κύτταζε έρωτηματι-κά ποτέ τον άντρα της, ποτέ το ζώο.

—Ποιός σου το έδωσε; ρώ-τησε τέλος με φωνή βραχνή. Ποῦ το βρήκες;

Ο Ζάκ δεν της άπήντησε. —Ξέρεις πόσο συχαίνωμαι τὰ ζώα και ιδίως τὰ σκυλιά, συνέχισε ή γυναίκα του. Μα πές μου, λοιπόν, επί τέλους, ποῦ το πέτυχες αυτό το έρω-μάρικο, που δεν μπορεί, κα-λά καλά, να σταθή στα πό-δια του;

Με μιάν άπότομη κίνηση,

ΜΟΝΑΞΙΑ

"Ενα τρυφερό διηγηματάκι του

ΖΑΝ ΤΕΚ

άρπαξε το σκυλάκι, που ο Ζάκ το είχε τοποθετήσει προσεκτικά επάνω στο τρα-πέζι, και μόνο που δεν το σκότωσε, πετώντας το στο πάτωμα. Συγχισμένος, ο Ζάκ της είπε την αλήθεια.

—Πώς; Ξεφώνισε φρενια-σμένα ή 'Υβόνη. Μά είσαι τρελλός! Για δέσιμο: "Έδώ-σες τετρακόσια φράγκα γι' αυτό το ψοφίμι; "Α, μα δεν θά σου περάση. Θά τ' άφή-σω να ψοφήση από την πεί-να... Καί με τί θές, άλλω-

έλειπε ο ίδιος. "Σάν έμεινε μόνη, ή 'Υβόνη ξέσπασε στα γέλια.

"Ωστε έτσι, λοιπόν! "Ε-πρεπε να γίνη και παραμά-να του κουταβιού! "Οχι, δεν θά του γινόταν το χατήρι. Άρκετά είχε βρωμίσει το σπίτι το παληόσκυλο.

Και το ίδιο βράδυ, ο μι-κρούλης Τόμμου βρέθηκε πε-ταμένος στην αυλή του σπι-τιού, νηστικός και μονάχος. "Εκανε κρύο δυνατό κι' ή ύ-γρασία ήταν διαπεραστική.

—Ποῦ το βρήκες; ρώτησε ο Ζάκ τη γυναίκα του.

στε, να το ταίσω, που δεν μάς έμεινε δεκάρα!

Φώναξε ακόμα, ώρα πολ-λή, κι' ο Ζάκ, κουρασμένος άνέβηκε στο δωμάτιό του, δίχως να φάη, κρατώντας στην αγκαλιά του τον και-νούργιο του φίλο, τον Τόμ-μου, όπως τον είχε κιάλας βαφτίσει.

Δυό εβδομάδες από εκεί-νη τη βραδυά, έκανε ή γυ-ναίκα του να του ξαναμι-λήση. Ο Ζάκ περιποιδιόταν μόνος του το σκυλάκι του, του έτοιμασε το φαγητό του και το πρόσεχε σάν μικρό παιδί. Και κάποιο πρωί, έ-λαβε ένα γράμμα μιάς με-γάλης έταιρείας, που τον καλούσε στο Παρίσι, προ-σφέροντάς του μιά θέση, στα γραφεία της.

Φύγοντας, ο Ζάκ έμπι-στεύθηκε τον Τόμμου στην γυναίκα του, παρακαλώντας την να τον περιποιηθή, τις δυό περίπου μέρες που θά

"Ωρα πολλή έκλαψε σιγαλά, το σκυλάκι, καλώντας με τ' άσθενικά του γαυγίσματα, τον άφέντη του και ξύνοντας με το πόδι του την πόρτα της είσοδου. Μετά άσπασε. Το έόμενο πρωί, ή 'Υ-βόνη, ανοίγοντας, την έξο-πορτα, βρήκε τον φτωχό τον Τόμμου άψυχο, στο κατώφλι.

Ο Ζάκ επέστρεψε χαρού-μενος απ' το Παρίσι. Σε τέσ-σερις μέρες θ' άνελάμβανε δουλειά σε κάποια ναυτική έταιρεία. Φίλησε την γυναί-κα του κι' έπεσε κουρασμένος σε μιά πολυθρόνα. Κάλεσε, μετά το σκυλάκι του, μα ο Τόμμου δεν φάνηκε. Σηκώθη-κε και διεύθυνθηκε στην κου-ζίνα, όπου ή 'Υβόνη έτοιμα-ζε το βραδυό φαγητό. "Ε-κεί συνήθιζε να τριγυρνά ο Τόμμου, ζητώντας ζεστό σ' ά κοντά στη φωτιά.

—Ζητάς τον Τόμμου; τον

ρώτησε άδιάφορα ή γυναί-κα του. "Αλήθεια, έχασα να στο πώ, πως το σκυλί σου ψόφησε. Το βρήκα χτές άψυχο μέσ' στην κουζίνα. Λαίμαργο καθώς ήταν, θά κατάπιε, φαίνεται, κανένα κόκκαλο και θά πνίγηκε... Κι' έτσι γλυτώσαμε απ' αυ-τό το βάσανο.

Ο Ζάκ είχε γίνει κατά-χλωμος κι' έσφιξε νευρικά τις γροθιές του Γρήγορα δ-μας ο θυμός του μετεβλήθη σε μιά βαθεία θλίψη. Είχε χάσει τον μοναδικό σύντρο-φό του, το μόνο πλάσμα που του έδινε κάποια χαρά, του έδειχνε κάποια τρυφερότη-τα. Του ήταν άδύνατο πιά να υποφέρει αυτή τη μοναξιά, με μόνη συντροφιά μιά γυ-ναίκα δίχως άγάπη, δίχως καλωσύνη... Άρπαξε το κα-πέλλο του και θύηκε τρέ-χοντας, μέσ' στο βαθύ σκο-τάδι της νύχτας.

Πέρασαν τρεις μέρες κι' ο Ζάκ έξηντημένος, μουσκε-μένος απ' τη βροχή, επέ-στρεψε κάποιο βράδυ στο σπίτι του. Τον υποδέχθηκε ένα χαρούμενο γαυγίσμα κι' ένα μικρό, κατάλευκο σκυ-λάκι, ρίχτηκε στα πόδια του.

—Τόμμου! "Η 'Υβόνη στεκόταν, λίγο πιό πέρα, χαμογελώντας του, λές και του ζητούσε συγ-γνώμη.

—"Οχι, του είπε, δεν είναι ο ίδιος ο Τόμμου, μα ένας άλλος Τόμμου, όμορφος και χαδιάρικος σάν τον άλλον.

Ο Ζάκ έπεσε βαρύν σ' έ-να κάθισμα, και το σκυλάκι πήδησε στην αγκαλιά του, ζητώντας χάδια.

—Ποῦ το βρήκες; ρώτησε τη γυναίκα του.

Αμύλητη ή 'Υβόνη του έ-δειξε τὰ χέρια της, κι' ο Ζάκ άντελήθη πως δεν φορούσε δαχτυλίδι. Στην αρχή, δεν ήξερε αν θάπρεπε να θυμώ-ση ή να χαμογελάσει... Το σκυλάκι του ναύγιζε χαρού-μενα, ή 'Υβόνη τον κύτ-ταζε με τόσο τρυφερότητα... Καί τότε, ο Ζάκ πήρε άπα-λά το χέσι της γυναίκας του και επί πολλήν ώρα το φιλούσε, στο μέσοσ άκροβός όπου το δαχτυλίδι είχε ά-σείσει ένα λευκό σημάδι στο δαχτύλο.

ΖΑΝ ΤΕΚ.

'Ο έρως είναι...

...Για τον άνδρα όχι ένα αλ-σθημα, αλλά μιά ιδέα.

(Κυρία Ζιραντέν)

...Η έπιθυμία ν' αγαπάται κα-νείς από το πρόσωπο π' αγαπάει.

(Ραμπιέν)

...Η προσπάθεια να γίνουν δύο πρόσωπα ένα: Ένας άντρας και μιά γυναίκα συγχωνευμένοι σ' έ-να άγγελο.

(Βίκτωρ Ουγκώ)

...Απ' όλα τὰ πάθη το λοχυ-ρότερο, γιατί προσβάλλει ταυτο-χρόνως το κεφάλι, την καρδιά και το σώμα.

(Βολταίρος)

Κουβεντούλες

Μου ζητάτε, καλή μου φίλη, τη γνώμη μου επί του ζητήματος που σας απασχολεί και σας φέρει σε άμηχανία:

Ο άνδρας σας είναι πολύ σπασμένος και γλεντζές και θέλει, καλά και σώνει, να συμμετάσχετε πάντα στα γλέντια του. Αυτό το τελευταίο είναι φυσικά μεγάλο πρόβλημα—άλλα λέτε ότι αυτή η μανία του σας κάνει να ξεδεύετε ασυλλογιστικά και φοβάστε μη φθάσετε σε κανένα οικονομικό αδιέξοδο.

Οι φίλες σας έξω άλλου σας συμβουλεύουν να μην τον στυνώνετε, όσον αφορά αυτό το ζήτημα, διότι υπάρχει φόβος να τον χάσετε και να τον κάμετε να επιδιώξει άλλες συντροφίες. Έλα όμως που σαν λογική γυναίκα που φαίνεται, σκέπτεσθε πως και με τα καθημερινά γλέντια ή οικογενειακή σας ετυχία κινδυνεύει το ίδιο; Τι πρέπει λοιπόν να κάμετε; Ίδου το δίλημμα.

Αναγνωρίζω πως ερρισκεύεστε σε πολύ δύσκολη θέση. Μπρος γκρεμούς και πίσω θράσος, όπως λέει και η λαϊκή παροιμία. Έδώ όμως χρειάζεται η γυναίκα διπλωματία που επιτυγχάνει πάντοτε λαμπρά αποτελέσματα, ιδίως σε περιπτώσεις σαν τη δική σας, που έχετε δηλαδή πλήρη επίγνωση της κατάστασής. Αν θέλετε λοιπόν να επιτύχετε τον σκοπό σας, μη σφηνάτε ποτέ αντίρρηση στον άνδρα σας όταν σας ποστεινίη κάποιο γλέντι. Δεχθήτε, ότι σας προτείνει κατ' αρχήν, έπειτα όμως με μεγάλη διπλωματία, πείτε να προτείνεται κάτι άλλο, που να είναι επίσης ευχάριστο, όχι όμως δαπανηρό.

Κάμετε πως έξεχάσατε την δική του πρόταση και μιλήστε με ενθουσιασμό για το σχέδιο το δικό σας, μη ξεχνώντας πως οι άνδρες είναι κατά βάθος μεγάλα παιδιά και έναπόκειται σ' έμάς τις γυναίκες να τους δώσουμε την σωστή κατεύθυνση. Από σας εξαρτάται να χειρισθήτε καλά το ζήτημα και θα επιτύχετε άσφαλώς το ποθούμενο.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Η μόδα έγκολποῦται έκαστο τε για μιάν ώρισμένη περίοδο. Ένα είδος χρώμα και το χρώμα αυτό το βλέπουμε τότε να έμφανίζεται παντού, άλλοτε ως κυρίαρχο χρώμα και άλλοτε πάλι ως συμπληρωματικό άλλων ή άλλου χρωματισμού.

Το χρώμα αυτό έφτεος είναι το κόκκινο γκρενά, που τυγχάνει της ιδιαίτερης εύνοιας της μόδας, αφού επί πολύν καιρόν είχε περθεί εις δεύτερον μορφήν.

Έπειτα από όλες τις άσπες άποψήσεις των παστέλ ποιδς θά αναταράσσον ότι το σκήπτρο θά τά έπαιρνε πάλι το θαυτοχρώμο κόκκινο με την θερμή άνταύγεια. Κι' έν τούτοις έτσι είναι. Την ήμέρα θά το δώδμε να συνδυάζεται με όλα τα σνολα σε μωρόν πράσινο, γκρί, μπλε —μα, θέν και μπλε — πάλ χρωματι-

ΌΤΙ ΕΝΟΤΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ

σμούς. Το δε θράδυ θά έρχεται να προσθήκη την εύθυμη νότα του στις μαυρες τουαλέτες. Πλην αυτού όμως δέν θά είναι σπάνιο να βλέπουμε μικρά κατακόκκινα μπλερό, κόκκινες ζακέτες, κόκκινες έσάρτες, και φυσικά άσորτί με κόκκινα γαντία, κόκκινη τσάντα και κόκκινο μπερέ ή τυρμπάν.

ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΠΟΙΚΙΛΙΕΣ

Η φήμη κυκλοφορεί ότι κατά τάς άρχάς της χειμερινής περιόδου θά φορεθί πολύ το τουλί στις βραδυνές συγκεντρώσεις και μάλιστα το άσπρο τουλί, σαν να θέλουν οι γυναίκες να συγκρατήσουν άκόμη κάτι από την θερινή περίοδο μ' όλο το προμήνυμα του ψύχους.

Ντύνεσθε πάντα σύμφωνα με το άνάστημά σας. Μιά γυναίκα κοντή πρέπει να προτιμά τους μύτερους ώμους και καπέλλα, κια φέτρ σε σχέδιο άνάλογο με το άνώτερό. Ένα φτερό έπίσης προσθέτει άκόμη περισσότερον ύψος, όπως και ο φαρδύς φλόγγος από γούνα διαφορετικόν χρώματος προς το σύνολο. Χωρίς καπέλλο, προτιμά στις έμφανίσεις της η κοντή γυναίκα τα χτενίσματα που μακρύνουν το πρόσωπο.

Η κοψή στην περίπτωση αυτή θά άσπάζεται συχνότατα την όμορφη γραμμή στα στυλ, που προδίδει τόσο χάρι στο σώμα.

Το κορσάζ, πολύ καλό, θά σννεχίζεται από την άμπλ φούστα, ή όποια θά σχηματίζεται άλλοτε από τρία θολάν, το ένα επάνω από το άλλο, και άλλοτε από άπειριαν μικρών θολάν.

Μιά άλλη κοψή, ώραιότερη για το τουλί είναι ή όλο πλισέ φούσκα της όποιας οι πιέτες άνοίγουν ελεύθερα προς τα κάτω και προδίδουν όλο το φάρδος που άπαιτεί το άραχνούφωτο αυτό ύφασμα.

Ας μη λησμονούμε έν του. τοις δύο έκτός από το άσπρο και μαύρο τουλί, κατάλληλο για την κάθε ηλικία είναι ώραιότατο ένίππε και το τουλί σε άποχρώ.

σεις παστέλ για την νεότητα.

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Περισσότερο από κάθε άλλη φορά ή μόδα άπαιτεί να φορητέ υποδήμα σε τέλεια αντίθεσι προς την λεπτεπίλεπτον έμφάνισιν μας. Η σημερινή κομψότης στα υποδήματα έχει ως επέξήγησιν την σταθερότητα και πρακτικότητα.

Ένα πόδι δέν μπορεί πράγματι να είναι κομψό παρ' όσον όταν πατά στερεά στο έδαφος.

Αυτό μόνον επιδιώκει το σημερινό υποδήμα. Σόλα πλατείει και εύρωφη, πλατύ και χαμηλό τακούνι, δέρμα μαλακό και άντοχης συγχρόνως, χρώματα ποι κίλα, ευχάριστα στο θέλημα και έν άρμονία με το σύνολον της τουαλέτας.

Συχνότατα διχρωμία και τριχρωμία άκόμη, άνάμειξιν του σερβώ με το σουσέντ, αλλά και συγχρόνως πολλά μονόχρωμα με έννα και το αυτό δέρμα.

Όλα αυτά φυσικά για την ήμερα, για τις κούρρες στα μαγαζιά, τις χίλιες—δύο έξωτερικές άσασχολήσεις σας, τα σπορ, τον περίπατο, τις έκδρομές.

Αντιθέτως, το θράδυ, λεπτότατα υποδήματα, πολύ ντεκόρ, από λεπτότατα δερμάτα, πολύ κατεργασμένα, ύψηλό τακούνι, αλλά χωρίς υπερβολήν.

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Κατ' αρχήν είναι ενδείξις όχι πολύ εύγενικου γούστου το να ντύνη κανείς τα παιδιά του με πολυτέλεια.

Μιά κοπελλίτσα, ένα άγοράκι, ντυμένα με γούστο, και άπλότητα, θά έλκύσουν άσφαλώς περισσότερο την προσοχή, από τα παιδιά που σινηθίζουν να τα ντύνουν με μεταξωτά.

Αν θέλετε τα παιδικά σας να είναι εύτυχισμένα, μην τους φορετε ποτέ φουστανάκια που δέν μπορούν να πλυθούν.

Τόσο το καλοκαίρι όσο και το χειμώνα, διαλέγετε πάντοτε όφασματα που δέν φοδονόουν ν' αντικρύσουν το σάπονι, πράγμα που δέν τά έμποδίζει θέσσει να είναι και ώραιότατα.

Διαλέγετε την άπλουστερά έννοια κοψή, εύθύγραμμη και χωρίς περιττά στολίσια, προτιμάτε τους νωμίτες που έπιτρέπουν να τους συμπληρώνουν οι σοφές, τα νι—λαμπέζ, και τα παρόμοια, προσδίδετε στα φουστανάκια το άπαιτούμενο φάρδος, για να έχουν τα μικρά τις κινήσεις τους ελεύθερες.

Σε ηλικία μεταξύ 8 και 14 έτών μη διατάζετε να άσπασθύνε για τα παιδιά σας τις πιέτες, με τις όμορφες ζώνες ως συμπλήρωμα, τα πικεδένια γιακάδακια, τις φλοιάτες γραβάτες και έν γένει ό,τι άλλο μπορεί να τους διατηρήσει την παιδική τους χάρι.

Μη λυπάσθε να άσασχολήσθε άρικη ώρα για το ντύσιμο των μικρών σας, γιατί κι' αυτό έποτελεί μέρος της δικής σας κομψότητος.

Η καθεμιά σας, μεταξύ των πολλών άνανησών της, θά ένθυμίστα κάποιο παιδικό της φέριμα. Σκεφθήτε και θά δώδε πως δέν θάνε ποτέ το πολυτέλειστο που δέχεται, αλλά τουναντίον έκείνο που θά ήταν ο σύντροφος των παιχνιδιών σας.

ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο καλλωπισμός

ΠΕΡΠΑΤΕ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ

Πόσες γυναίκες σπεύδουν να χρησιμοποιήσουν οιαδήποτε καλλυντικά έδων διαφημιζόμενα και παραμελούν ένα από τα κυριότερα της διατηρήσεως της νεότητος και της άνθηρότητας: το περπάτημα.

Το περπάτημα είναι κάτι που δέν στοιχίζει τίποτε και μπορεί ή κάθε γυναίκα να το κάνη άνεξαρτήτως κράρσεως και ηλικίας.

Συνδυάζεται με όλες τις κράρσεις και με κάθε ηλικία. Φυσικά το λόγω όμως πρέπει να γίνεται με σύστημα και καθημερινώς, για να φέρη άποτέλεσμα. Δέν πρέπει δέ να νομίζουμε ότι το να περπατούμε μέσα στην πόλη είναι το ίδιο. Ο περίπατος πρέπει να γίνεται στον καθαρό άέρα και με ήπια ταχύ. Θά διαλέξουμε ως άρες τις άπογευματινές, που είναι οι πλέον κατάλληλες προσέχοντας μόνον να μη συμπίπτουν με την χώνευσιν.

Μιά γυναίκα άδύνατη, δέν πρέπει να περπατά όσο μιá παγερά, αλλά πάντως πρέπει να περπατά και αυτή εάν θέλη να διατηρήσει πρόσπο άνθηρό και σώμα εύλυγιστο. Όποιες δέν είναι μνημένες στον περίπατο δέν πρέπει να το κάνουν άποτόμως, διότι τότε είναι ένδεχόμενον να τους έλάθη. Θά αρχίσουν σιγά—σιγά, από μισή ώρα την ήμέρα. Κάθε τρεις—τέσσερις ήμέρες θά αύξάνουν την ώρα του περιπάτου κατά 10 λεπτά της ώρας και έτσι θά φθάσουν σε 1 1/2 και 2 ώρες χωρίς να κουράζονται διόλου.

Αυτή ή άσκηση είναι ή καλλίτερη για την διατήρησι της γραμμής και όπως έχετε μιá γυναίκα δέν φαίνεται ποτέ ηλικιακή μένη άν διατηρήσει την γραμμή της. Ο περίπατος μάς άναγκάζει σνν τοις άλλοις να άναπνεύμε με θαυότερο, βέλει εις κίνησιν όλα τα μέλη του σώματός μας και συντελεί άκόμη και στην τόνωσι του ήθικου μας.

Έκείνο που είναι καταστροφή για μιá γυναίκα είναι ή καβιστική ζωή. Φέρνει περιττό πάχος, καταστρέφει την γραμμή και όλα αυτά προσθέτουν ηλικία.

Πρό πάσης λοιπόν άλλης φροντίδος με χρήσιν καλλυντικών, γυμναστικής και τα παρόμοια, μην παραλείπετε έναν καθημερινόν περίπατο, ιδίως όλες έσείς που εργάζεσθε σε γραφεία. Το κλείσιμο αυτό δέν μπορεί παρά να έ.δράση στην όμορφή σας και στην άνθηρότητα σας άν δέν αντιδράσετε, και θά αντιδράσετε με τόν συστηματικό περίπατο.

Έτελειώσατε το γραφείο σας; Προτού πάτε στον κινηματογράφο ή στο σπίτι σας, κάμετε τον περίπατό σας σε δρόμο που είναι όσο το δυνατόν ήσυχώτερος και έχει δένδρα. Για τις Άθηνες δ γύρος του Ζαπτείου είναι ό,τι πρέπει.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Το πλέον εύκισθητο όργανο από τις αισθήσεις μας είναι τα μάτια. Πρέπει λοιπόν να λαμβάνουμε πολλές προφυλάξεις για την διατήρησιν και της όμορφιάς των και της υγείας των. Τα κοινά ροσμένα μάτια δέν είναι ποτέ ώραια. Άκούσθητε λοιπόν αυτούς τους κανόνες της υγιεινής: Μην τή έκθέτετε σε πολύ

φως. Μην διαβάσετε σε φώς κερίου που τρεμοσβύνει. Μην διαβάσετε μέσα στο τράμ ή στον σιδηρόδρομο. Έχετε το φως πάντοτε άριστερά όταν γράφετε. Αν αισθανθήτε την παραμικρή ένόχλησι, έπισκεφθήτε άμέσως οφθαλμίατρον.

Τέλος, μη διαβάσετε ποτέ έσπλωμένη. Βλάπτει και τα μάτια σας και τόν έγκέφαλο, ό όποιος έχει πάντοτε υπεραμείαν με το έσπλωμα και δέν πρέπει να τον κουράζετε.

Η καλή συμπεριφορά

Η χειραψία.— Όλοι δίνουμε το χέρι μας και χαιρετούμε έναν φίλο, έναν γνώριμο. Έσκεφθήκαμε όμως ποτέ ότι ή χειρονομία αυτή μπορεί να γίνη ώραία όπως μπορεί να γίνη και άσχημη; Είναι μεγάλη τέχνη να ξέρουμε να δώσουμε όμορφα το χέρι μας, ή κινήσις μας να είναι κομψή, χαριτωμένη και να δείχνη έμπιστοσύνη στον άπέναντί μας. Μην το νομίζετε πολύ άπλό, άν προσέξετε τριγύρω σας θά έδείτε ότι πολύ όλίγοι είναι οι ένθραποι που ξέρουν να χαιρετήσουν όμορφα. Μερικοί δίνουν το χέρι τους σαν να φοδούται, άλλοι σφίγγουν υπέρ το δέον το χέρι άλλοι κρατούν το χέρι που σφίγγουν περισσότερο άπ' ό,τι πρέπει και ούτω καθ' εξής.

Το σωστό είναι να σφίγγωμι το χέρι, αλλά όχι σε σημείον που να πονέσουμε τον άλλον και να το αφήσωμε άμέσως. Το να κρατούμε το ξένο χέρι μέσα στα δικά μας δέν είναι διόλου εύγενικό. Την έγκαρδιότητα θά την δείξουμε με τον τρόπο που θά δώσουμε το χέρι μας και όχι παρατεινόντας την χειραψία.

Άπην όμως όλων αυτών ύπόσχοιιν και ώρισμένοι κανόνες περί της χειραψίας και καλόν είναι να τις γνωρίζουμε. Είναι αι εξής: Ο κύριος δέν δίνει ποτέ πρώτος το χέρι του σε μιá κυρία, αλλά περιμένει να του το δώση αυτή.

Η δεσποινίς το ίδιο: περιμένει να της δώση ή κυρία πρώτη το χέρι.

Όταν συνιστούν ένα κύριον σε μιá κυρία, δέν είναι ύποχρεωμένη να δώση το χέρι της, αλλά χαιρετά με άπλη κλεισι της κεφαλής, άν θέλη έν τούτοις στο τέλος της όμιλίας των μπορεί να δώση το χέρι της.

Πάντως γενικός κανών είναι ότι το χέρι πρέπει να δίδεται με έγκαρδιότητα, άλλως είναι προτιμότερον να μη δίδεται διόλου.

Τό σπίτι

Ο ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Αυτό το πράγμα πρέπει να το προσέχη πολύ ή νοικοκυρά που δέχεται στο σπίτι της.

Αν θέλη να κάμη οικονομίαν και να μη καταναλώση πολύ ηλεκτρικόν ρεύμα, θά το κάνη όταν είναι μόνη της στο σπίτι με του εδικούς της και ποτέ όταν έχη έπισκέψεις.

Το ναντίον, ό φωτισμός τότε πρέπει να είναι άπλοτος και να άποφεύγη το ήμίφως προς δημιουργίαν θθεν ασυμπαθούς άτυμοσφαιράς, διότι αυτό το ήμίφως πιδανόν να ένοχλή μερικους ή πάντως άν θέλη να άσπασθ μερικά φώτα, διότι τα έρρισκε πολύ δύνα το τόν φωτισμό, άς ρωτήση πρώτα μήπως ένοχλείται κανείς όιοτι έστω και ένας άν ένοχλείται πρέπει με αυτόν να συμμορφώη.

Η άλληλογραφία μου

Δίδα ΚΗΦΗΣΙΤΙΣΑΝ.— Τι ιδέα να κάμετε επανανάνη. Τι φού έλγате φυσικές όντολασιόν; Τώρα τι να σας πώ; Το κακό δέν διορθώνεται. Θά περιμένει ύπομονετικά να μεγαλώσουν τα

Το κορσάζ διακοσμείται από φαρδείς σούρες καμωμένες δ' ριζοντίως, με μυτάκια γυριστά και πολύ φαρδία στο σκουρότερο και με την τσάντα, τα γάντια και το καπέλλο. Ό γιανκάς του φορέματος σηκώνει, με μύτες κατεύθυνσι έπί να στο στήθος.

μαλιά σας και να φύγη το κασάρωμα της περμανάντ. Τότε θά έδούμε τι μπορείτε να κάμετε. Μο έσανγράφετε.

ΙΡΙΔΑ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ, ΗΡΑ ΚΛΕΙΟΝ.— Ευχαρίστας θά σας έμπορεύεκα κάτι πολύ καλό για τα μάτια σας, αλλά δυστυχώς ήταν Ισπανικής προελεύσεως και τώρα με τόν έμφωλο πόλεμο που έχουν εκεί κάτω, έχουν σταματήσει την εξαγωγή έμπορεύματος. Αν έρρητε σε κανένα φαρμακείον ζητήστε το έτσι: Άκούρεν του χημικού έρ- γαστηρίου Κοζέ.

Θ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΝ.— Το μόνο

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΠΟΥ ΤΡΕΦΕΤΑΙ...ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

ΜΙΑ Αμερικανική αποστολή, που γύρισε από τη Μαδαγασκάρη ανέκαλυψε εκεί ένα τεράστιο σαρκοφάγο δένδρο. Οι Ιθαγενείς λατρεύουν ως θεότητα το δένδρο αυτό, που μοιάζει με ανανάς κι' η επιφάνειά του είναι γεμάτη άγκαθια, ο δὲ φλοιός του βγάζει έναν χυμό, τον οποίον πίνουν πριν αρχίσουν τις θάβαρας θυσίες τους. Τὸ θῦμα πίνει ἀπὸ τὸν χυμὸ αὐτὸν καὶ μετὰ, Ἀργότερα μεταφέρεται ἀπὸ τὸ μάγο τῆς φυλῆς μπροστά σ' ὅλους τοὺς Ιθαγενεὶς πού εἶνε μαζεμένοι γύρω στὸν θωμό, δηλαδή γύρω ἀπὸ τὸ σαρκοφάγο δένδρο.

Ἀμέσως ἀρχίζουν οἱ τυμπανοκρουσίες καὶ τὰ ἱερά ἄσματα τοῦ πλῆθους. Συνήθως θυσιάζονται κορίτσια, τὰ ὁποῖα μόλις πλησιάσουν τὰ κλαδιά τοῦ δένδρου, ἀμέσως κείναι τὰ ἀγκαλιάζουν σὰν πλόκαμοι χταποδίου, ρουφούν τὸ αἷμα τους καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ τ' ἀφήσουν παρὰ μετὰ δυο-τρὲς ἡμέρες, πού ἀπομένει μόνο ὁ σκελετός τῶν θυμάτων. Τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ δένδρο τρώγει ἐπίσης καὶ ζῶα καὶ πουλιά. Ἡ πρόληψις ὅμως τῶν Ιθαγενῶν ἀπαιτεῖ νὰ τρέφεται τὸ δένδρο μὲ ἀμόλυτο παρθενικὸ αἷμα!

ΤΑ ΑΥΤΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝ

Τὸ ὅτι τὰ περιστέρια ἔχουν ἡχητικὰ αὐτιά, αὐτὸ ἀποτελεῖ μία θεωρία τοῦ μίστερ Ζ. Μπῆλ, μιάς ἀγγλικῆς αὐθεντίας γιὰ τὰ πουλιά. Ὁ Ζ. Μπῆλ, διευθυντὴς ἑνὸς περιστεροτροφείου στὸ Οὐέλλινγκτον τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἀπέδειξε, κατόπιν πειραμάτων, ὅτι στὰ αὐτιά τῶν περιστεριῶν ὑπάρχουν μαγνητικὰ κύτταρα πού τὰ καθιστοῦν ἱκανὰ νὰ διατηροῦν τὴν ἐπαφὴ τους μὲ τὸ ἔδαφος καὶ νὰ βρίσκουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ δρόμο τους.

ΟΙΚΤΩ ΜΗΝΕΣ ΠΟΡΕΙΑ ΜΕ ΤΑ «ΤΕΣΣΕΡΑ»!

Δυὸ Ἴνδοι προσκυνητοὶ ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ Νέον Δελχί διὰ νὰ πάνε νὰ προσκυνήσουν τὴν λειψανοθήκη τῆς Θεᾶς Μπάτριναν πού βρίσκεται στὰ

Ἰμαλάια.

Οἱ προσκυνητοὶ αὐτοὶ δὲν πρόκειται νὰ διανύσουν τὴν τεραστίαν αὐτὴν ἀπόστασιν τῶν 890 μιλίων ὡς συνήθεις πεζοπόροι προσκυνητοὶ, ἀλλὰ θὰ φθάσουν ἐκεῖ περπατώντας μὲ τέσσερα!

Ὑπολογίζουν πὼς ἡ πρωτότυπη πορεία τους θὰ τερματισθῇ μετὰ ὀκτὼ μῆνες, **ΤΗΝ ΕΣΩΣΕ ΕΝΑΣ ΚΛΕΦΤΗΣ!**

Εδῶ καὶ μερικὲς ἡμέρες, σ' ἓνα χωριὸ τῆς Γροιλανδίας ἐσημειώθηκε μιά πολὺ περίεργη περίπτωση νεκροφάνειας.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ AMAZONA

Αὐτὴ ἡ χαρσμένη θηριόδοστος, γνωστὴ στὸ Παρίσι ὡς τὸ ὄνομα «Κόμηςσα Κόγκα», εἶνε καὶ ἱππεύτρια ἀπὸ τὴς λιγοστὲς σ' ὅλο τὸν κόσμον. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι ἡ Κόγκα δὲν καταδέχεται νὰ κάνει ποτὲ τίς κούρσες τῆς μὲ ἄλογα, ἀλλὰ μὲ ἄγρια θηρία, λεοντάρια, τίγρεις ἢ ζῆμπρους, πού χάρις στὴν ἐπιτομή τῆς ὑπακούουν σ' αὐτὴν τυφλά καὶ δὲν στρεφθοῦν ποτέ.

Μιά πλουσία γρηὰ ἔπρεπε σ' ἓνα ρυάκι μὲ ἀρκετὸ νερὸ καὶ παρὰ τὴν ἀμεση διάσωσί της, ἡ γρηὰ σὰν τὴν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ νερὸ δὲν ἔδειχνε πιά σημεῖα ζωῆς.

Οἱ γιατροὶ διεπίστωσαν τὸν θάνατό της καὶ οἱ συγγενεὶς τῆς τὴν ἐτοποθέτησαν σ' ἓνα φέρετρό.

Τὴ νύχτα μὴκρὰ μέσα στὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς κάποιος κακοποιὸς καὶ τὴ στιγμή πού ἀφαιροῦσε δυὸ θαραὶά ἀσημένια κηροπήγια τοῦ ἔπρεπε τὸ ἓνα κάτω στὸ πάτωμα.

Μὲ τὸν θόρυβο αὐτὸν ἡ πεθασμένη.. ἐξύπνησε! Σηκώθηκε τρομαγμένη ἀπὸ τὸ φέρετρό της καὶ βλέποντας τὸν κακοποιὸ καὶ τὸ μακάθριο περιβάλλον πού θριασκόνταν, ἀρχισε νὰ καλῇ εἰς βοήθειαν.

Οἱ συγγενεὶς τῆς, τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὸ πρῶ-

τοφανὲς γεγονός τᾶχασαν καὶ δὲν ἤξεραν πὼς νὰ συμπεριφερθοῦν.

Ἐν τῷ μεταξύ φυσικά ὁ κλέφτης ἐξαφανίσθηκε, ἀλλὰ ἡ γρηὰ, πού εἶχε πάθει νεκροφάνεια καὶ ἂν δὲν συνέβαινε ὅτι συνέθη θὰ ἐνταφιαζόταν ζωντανή, παρὰ κάλεσε νὰ μὴν καταδιώχῃ, καθόσον σ' αὐτὸν ὠφέιλε τὴ ζωὴ της.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ 43 ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Στὸ Μαϊάμι τῆς Φλωρίδος συνελήφθη ἓνας ὀνόματι Τσάρλς Σμιθ κατηγορούμενος ἐπὶ πολυγαμίας.

γάμους του, ὅχι μόνον θὰ παρουσιάσῃ ἐκπλήξεις, ἀλλὰ κρατεῖ ἀπὸ τώρα σὲ μεγάλη ἀδημονία τὴν ἀμερικανικὴ κοινὴ γνώμη.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΤΡΩΕΙ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ ΣΚΟΡΠΙΟΥΣ

Στὴς Ἰνδίες ζῇ ἓνας φανταστικὸς ὀνόματι Μαχάτμα Μαρσάλε, ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ τρῶ ζωντανούς σκορπιούς!

Σὲ πολλὰς ἐπιδείξεις του, κατέπληξε πρᾶγματι τοὺς θεατὰς του, διότι ὅχι μόνον ἔτρωγε τοὺς σκορπιούς, ἀλλὰ ἔχοντάς τους μέσα σ' ἓνα καλάθκι, τοὺς ἄφηνε νὰ βγαίνουν ἔξω, νὰ περπατοῦν ἐπάνω στὸ σῶμα του καὶ νὰ τὸν δαγκώνουν!

Ὁ Μαχάτμα Μαρσάλε μπορεῖ ἐπίσης νὰ δαγκωθῇ κι' ἀπὸ τρομερὰ φίδια «κόμπρα» χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Διάφοροι ἐπιστήμονες πού ἀσχολήθηκαν μὲ τὸν πρωτοφανῆ αὐτὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό ἐξηγήσαν τὸ φαινόμενον ὡς ἑξῆς: ὁ Μαρσάλε ἀρχίζοντας ἀπὸ μικρὸ παιδί νὰ παίρνῃ δόσεις δηλητηρίων, τίς ὁποῖες ὀλοένα ἠύξανε, ἐπέτυχε νὰ φτάσῃ στὸ σημεῖο ὥστε ὁ ὀργανισμός του νὰ μὴν ἐντελῶς ἀπαθῇ ἀπὸ κάθε εἶδους καὶ κάθε δραστηριότητος δηλητήριο.

ΜΙΑ ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ενα ἀπὸ τὰ τρομερότερα δράματα ζηλοτυπίας πού ἀναφέρουν τὰ ἐγκληματολογικὰ ὅλα τῶν εποχῶν ἐξετυλίχθη τελευταίως σ' ἓνα χωριὸ τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ἐνας χωρικός, ὀνόματι Βόρις Σκέντσεφ, ἀφοῦ ἐπέισθη ἀπολύτως πὼς ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατόσε μ' ἓναν σὺνχωριανό του, τὸν Ἰθάν Ἰζόρσκι, ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ πολὺ σκληρὰ καὶ τοὺς δυο.

Ἐτοί, μὴ νύχτα τῆς περασμένης ἐβδομάδος, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του κοιμῶταν ἀμέριμνη κοντά του, ὁ Βόρις σηκώθηκε σιγὰ-σιγὰ, πήρε τὸ τσεκούρι πού θρυσκόταν στὴν κουζίνα καὶ κυριολεκτικὰ τὴν κατεκρεοόρησε.

Μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία ὑστερὰ μάζεψε τὰ κομμάτια τοῦ σώματος τῆς γυναίκας του, ἐμαγείρευσε μερικὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ τὸ βράδυ ἐκάλεσε τὸν συγχωριανό του νὰ φάνε μαζί στὴν ταβέρνα.

Ἀνύποπτος ὁ Ἰζόρσκι ἔ-

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

φαγε ἀπὸ τὸ φαγητὸ ἐκεῖ καὶ τὸ θρῆκε μάλιστα νοστιμώτατο. Ὁ Βόρις ἀντιθέτως προσπολήθηκε τὸν ἀδίστατο καὶ δὲν ἔφαγε.

Σὲ μιά στιγμή πού ὁ Ἰζόρσκι ἀρχισε νὰ τραγουδᾷ, ὁ Βόρις τοῦ ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθεια καὶ πρὶν ὁ ἄλλος συνελθῇ ἐξαφανίσθηκε, γιὰ νὰ πάτῃ νὰ παραδοθῇ στὴν ἀστυνομία.

Ὁ ἀτυχὴς Ἰζόρσκι, μόλις συνήλθε ἀπὸ τὴν ταραχὴ πού τοῦ ἐπροξένησε ἡ πληροφορία πὼς ἔφαγε... ἔβγαλε τὸν περιστροφὸ τοῦ κι' αὐτοκτόνησε!

ΣΤΡΩΝΟΥΝ ΤΗ ΦΩΛΗΑ ΤΟΥΣ ΜΕ ΧΙΛΙΑΡΙΚΑ

Ενας γεωργὸς ἀπὸ τὸ Φόρμπαχ τῆς Ἀλσατίας, ἀφοῦ ἐπούλησε τὰ πέντε ζῶα του καὶ πήρε εἰκοσι χιλιάρικα, τὰ ἔκρυψε σ' ἓνα μυστικὸ ντουλάπι πού βρισκόταν μέσα σὲ μίαν ἀποθήκη. Ὑστερὰ ἀπὸ μισὴ ἐβδομάδα πῆγε νὰ τὰ πάρῃ γιὰ νὰ κἀνῃ μιά πληρωμὴ καὶ δὲν τὰ ἔβρισκε.

Ἀρχισε νὰ ψάχνῃ παντοῦ καὶ τέλος θρῆκε τὰ χιλιάρικά του μέσα σὲ μιά ποντικοφωλιά!

Τὰ τρωκτικὰ κατῶρθωσαν νὰ ἀνοίξουν μιά τρύπα στὸ μυστικὸ ντουλάπι καὶ ἔσυραν τὰ χιλιάρικά ὡς τὴ φωλιά τους.

Ἐπάνω στὸ... πολῦτιμο ταπέτο ἀναπαύονταν δώδεκα νεογέννητα ποντικάκια!

Θ' ΑΛΛΑΞΗ ΟΨΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Πολὺ ἀπαισιόδοξος φαίνεται γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἀμερικῆς ὁ φυσιοδίφης Ἐρρικ Μπλήττον.

«Μετά 15 χρόνια, 20 τὸ πολὺ, γράφει, δὲν θὰ ὑπάρχῃ στὸ ὑπόδαφος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν οὔτε ἱχνος μολύβδου καὶ ψευδαργύρου, μετὰ τέσσερις δὲ δεκαετηρίδες δὲν θὰ ὑπάρχῃ οὔτε δρᾶμι χαλκοῦ».

Τὸ αὐτὸ—κατὰ τὴν γνώμην πάντα τοῦ Μπλήττον—θεσμιθῇ σιγὰ-σιγὰ καὶ μετὰ ἄλλα μέταλλα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ συντελῇ στὴν ἀλλαγὴ τοῦ σημερινοῦ «μεταλλικοῦ» πολιτισμοῦ μας.

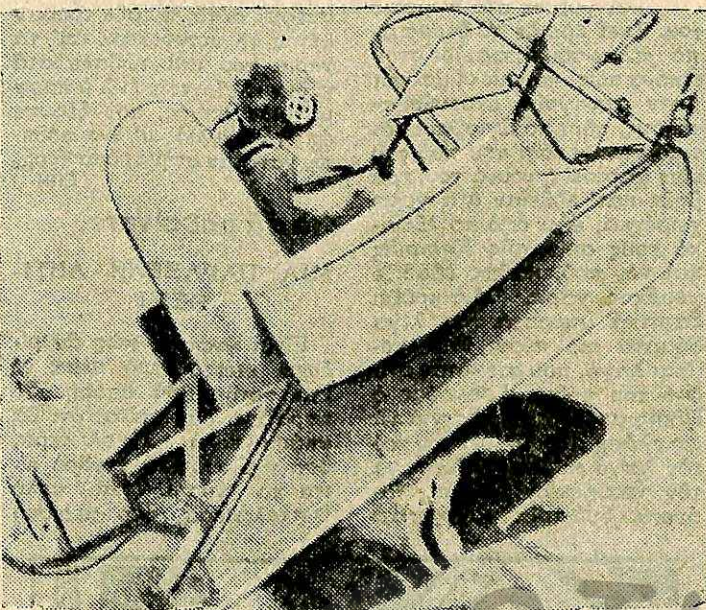
ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΓΙΑ ΠΕΝΤΕ ΦΡΑΓΚΑ

Στὸ Τετσίνο (Ἰταλὸ γλῶσσος Ἐλβετία) ἡ κρίσις τῆς κατοικίας εἶναι πολὺ πῶς ἀποφορετι-

κὴ ἀπὸ ἐκείνην πού μαστίζει τίς ἄλλες χώρες. Ἐκεῖ τὰ σπῖτια περισσεύουν τόσο, ὥστε ὅχι μόνον τὰ ἐνοίκια νὰ εἶναι πολὺ μικρά, ἀλλὰ καὶ νὰ πωλοῦνται σ' ἐξευτελιστικὰς τιμὰς. Πρὸ μῆνος, π.χ., βγήκε ἓνα σπῖτι μὲ τέσσερα δωμάτια σὲ πλειστηριασμὸ καὶ σ' αὐτὸν παρουσιάστηκε μόνον ἓνας ἀγοραστής, ὁ ὁποῖος προσέφερε... πέντε φράγκα!

Τὸ σπῖτι κατακυρώθηκε

βλάστησις ἐξαφανίζεται καὶ οἱ κατοικίες τῶν ἱθαγενῶν θαύονται μέσα στὴν ἀμμοθάλασσα. Τίποτε δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ σταματήσῃ τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ πορεία τῆς ἐρήμου. Ἀς σημειωθῇ ὅτι ἡ μετατόπισις αὐτὴ ἔχει ἀναστατώσει τὸ κλίμα ὁλοκλήρου τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς καὶ πρώτη συνέπεια εἶναι τὸ γεγονός ὅτι οἱ βροχεὲς ἔχουν γίνῃ ἀραι- ἔς σὲ βαθμὸ ἀνησυχητικό.

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΕΛΚΥΘΡΟ

Ἡ τελευταία λέξις τῆς μηχανικῆς τοῦ αἰῶνος μας εἶναι τὸ αὐτοπύριχο-ἐλκυτόρο. Πρόκειται γιὰ ἓνα μηχανήμα, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ θαλῇ στὸν πυθμένα τῶν ὕδατων καὶ συνεπῶς νὰ ἐπιτρέψῃ στὸν ὁδηγὸ τὴν ἐξερεύνησιν τῆς ὕδρας ἀβύσσου. Τὸ μηχανήμα αὐτὸ ὅταν τεθῇ σ' ἐφαρμογὴ θὰ φέρῃ εἰς φῶς ἐντελῶς ἀγνωστά καὶ περίεργα πράγματα πού ὡς τώρα δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ συλλάβῃ ἡ ἀνθρώπινη φαντασία.

καὶ ὁ τυχερὸς ἀγοραστής μ' ἓνα τάλληρο... ἔλυσε τὸ πρόβλημα τῆς στῆγης καὶ συγχρόνως ἔγινε καὶ κτηματίας.

ΜΙΑ ΕΡΗΜΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΧΩΡΕΙ

ΠΟΙΟΣ θὰ ἐπίστευεν ὅτι μιά ἐρημος θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ μετατοπίζεται! Καὶ ὅμως ἡ Κοθέρνησις τοῦ Κράτους τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἔκαμε τὴν σχετικὴ διαπίστωση, ὅτι μόνον μ' ἐκπληξὴ ἀλλὰ καὶ μ' ἀγανάκτησιν, Πρόκειται περὶ τῆς ἐρήμου Καλαχάρι πού... προχωρεῖ! Ἡ ἐρημος αὐτὴ ἔχει μεγάλην ἐκτασιν, ἡ δὲ ἀμμος τῆς, καθε φορὰ πού φυσοῦν δυνατοὶ ἀνεμοί, μετατοπίζεται σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Φυσικά, ὅπου ἐπεκτείνεται ἡ ἐρημος αὐτὴ, κάθε

ΠΛΩΤΟΙ ΝΑΟΙ ΣΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

ΣΤΗΝ Παράνα τῆς Ἀργεντινῆς ὑπάρχει ὁ παραδοξότερος στόλος τοῦ κόσμου: ὁ στόλος ἐκκλησιῶν.

Στὴν Παράνα ἐκβάλλει ὁ ὁμώνυμος ποταμὸς, σχηματίζοντας τεράστιο Δέλτα, στὴς ἀκτὲς τοῦ ὁποῖου ὑπάρχουν διεσπαρμένα μικρὰ χωριά τῶν ὁποίων ὁ ὀλικὸς πληθυσμὸς ἀνέρχεται σ' ἑκατὸν περίπου χιλιάδες. Τὸ δέλτα τοῦ Παράνα εἶναι τεράστιο καὶ τὰ χωριά τόσο μικρά ὥστε δὲν μποροῦν νὰ συντηρήσῃ τὸ καθένα χωριστὰ ἀπὸ μιά ἐκκλησίαν, δεδομένου μάλιστα, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ ἀνίκουν σὲ πολλὰς αἰρέσεις. Ὁ καθολικὸς λοιπὸν ἱερεὺς σκέφθηκε νὰ ναι πηγήσῃ μιά πλωτὴ ἐκκλησία πού νὰ πηγαίνει ἐνὶ σταῖς διάφορα χωριά. Τὸ ἱ-

διο ὅμως ἔκαμαν, ὕστερὰ ἀπ' αὐτὸν καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχιεροὶ τῶν αἱρέσεων κι' ἐτοίμησε σήμερα ὁλόκληρος ὁ στόλος ἀπὸ δέκα πλωτὲς ἐκκλησίες διασχίζει κάθε μέρα τὸ Δέλτα. Τὰ πλοῖα προσεγγίζουν στὰ διάφορα χωριά καὶ σὲ καθένα ἀπὸ αὐτὰ μποροῦν νὰ βροῦν θέσι γιὰ ν' ἀκούσουν τὴν λειτουργίαν περισσότερα ἀπὸ διακόσια πρόσωπα κατ' ἀπὸ ἓνα ὑπόστεγο στὸ ὁποῖο βρίσκεται πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει σὲ μιά ἐκκλησίαν. Οἱ πλωτοὶ αὐτοὶ ναοὶ κυβερνῶνται ἀπὸ ἱερεῖς. Ὁ μηχανικός εἶναι καὶ ὁ κωδωνοκρούστης, γιὰτὶ κάθε πλωτὴ ἐκκλησία ἔχει καὶ τὸ μικρὸ κωδωνοστάσιό της.

ΟΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΩΝ ΒΟΥΔΔΙΣΤΩΝ

ΣΤΟΥΣ ἐπιθυμοῦντας νὰ μνηθεῖν στὰ μυστικά της Βουδδικῆς θρησκείας, μετὰ τῶν πρώτων πού θὰ τοῦ ἀναφέρουν οἱ ἱερεῖς εἶναι καὶ ὁ παρακάτω δεκάλογος, πού περιλαμβάνεται στὸ ἀ' μέρος τῆς Βουδδικῆς κατηχήσεως καὶ τὸν ὁποῖον ὁ μυσόμενος ὀφείλει νὰ παραδεχθῇ χωρὶς συζήτησι:

1. Μὴ σκοτώσῃς κανένα ζῶον. (Οἱ Ἴνδοι δὲν τρῶνε κρέας).

2. Μὴν κλέψῃς.

3. Μὴ φανῇς ἀναίδης.

4. Μὴν προκαλέσῃς ἀδικίες μὲ τὰ λόγια σου.

5. Μὴν πίνῃς δυνατὰ οἶνο πνευματώδη ποτὰ. (Μετρία χρῆσις ἑνὸς εἶδους κραστοῦ μόνον ἀσχετῶνται, ἐνῶ βαρεῖες ποινὲς περιμένουν μετὰ θάνατον τὸν μέθυσο).

6. Μὴν περιχύνῃς μὲ μωροειδῆ τὸ ἑπᾶν μέρος τοῦ κεφαλοῦ σου καὶ ποτὲ μὴ ζωγραφίσῃς τὸ σῶμα σου.

7. Μὴν ἀκοῦς ἄσματα καὶ μὴν πηγαίνῃς σὲ κανένα θέσμα. (Στὴν ἀπαγόρευσι αὐτὴ συμπεριλαμβάνεται καὶ τὸ παίχιδι τῶν ζαριῶν).

8. Μὴν κάθῃς οὔτε καὶ νὰ ξαπλώσῃς ἐπᾶν σὲ ὑψηλὸ καὶ πλατὺ ντιβάνι (Τὸ ντιβάνι τοῦ Βούδδα ἔχει ὕψος μόλις ὀκτὼ δακτύλων).

9. Μὴν τρῶς μετὰ τὸ μεσημέρι.

10. Μὴν κατέχῃς ὡς κτήμα σου χρυσασφικὰ ἢ ἄλλα πολῦτιμα ἀντικείμενα.

Ἀς σημειωθῇ τώρα ὅτι ὁ δεκάλογος αὐτὸς θεωρεῖται ὡς ὁ μοναδικὸς ρυθμιστὴς τῆς ζωῆς τῶν Βουδδιστῶν, οἱ ὁποῖοι ὡς γνωστὸν ἀνέχονται σὲ πολλὰ ἑκατομμύρια.

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Παιδικό πνεύμα

Ο Γιώργος στη νύκτα: Μπορείς να μου δανείσης 10 δραχμές;

Ελένι: Έχω μόνο πέντε.

Γιώργος: Δεν πειράζει. Δός μου αυτές και μου χρωστάς τις άλλες πέντε.

Η έπικέπτρια στον μικρό: Τί ώρα τρώει παιδί μου; Το τρώει: Άκουσα τον μπαμπά να λέει. Μόλις μάς αδειάζετε τη γωνιά. Η Λιλίη ρωτά τη μαμά της: Είπ' άλληθια, μαμά, ότι γυρίζει η Γη γύρω από τον ήλιο; Μαμά: Βέβαια, παιδί μου.

Λιλίη: Κι' όταν δεν έρχη ήλιος κι' είναι συννεφιά τι κάνει;

Εύθυμες Ιστοριούλες Τό πάθημα του Πίπη

Ο μικρός Πίπης ήταν ένα περίεργο κι' ανήσυχο παιδί. Ποτέ δεν ένοιωσε να καθίσει φρόνιμος. Όλο και κάτι θα ακαρφίζονταν το μικρό του μυαλούδάκι. Μιά μέρα, σκαλίζοντας τα βιβλία του μεγαλύτερου αδελφού του, έπεσε το μάτι του επάνω σε μιαν εικόνα που παρίστανε πώς κυνηγούν οι μαύροι τις στρουθοκαμήλους στην Αφρική. Στάθηκε λίγες στιγμές σκεπτικός και έπειτα σαν να το δρθε ξαφνικά μια μεγάλη ιδέα, πέταξε την εικόνα απ' τα χέρια του και χαρούμενος τράβηξε, πατώντας στις μύτες των ποδιών του, για την κουζίνα. Είχε θυμηθεί πως έχτεσ θράδα ε μπαμπάς του, μονιάδης κυνηγός, έφερεν ένα λαγό, που τον παρέδωσε στην κυρά Μάρθα, τη μαγειρίσσα, να τον κάμη στιφάδο. Την ώρα, λοιπόν, που αμέριμνη ή κυρά

Μάρθα καθάριζε τα κρεμυδάκια, ο πονηρός Πίπης προσέχοντας να μην κάμη τον παραμικρό θόρυβο, μπήκε σιγά-σιγά στην κουζίνα, ξεκρέμασε το δέρμα του λαγού και γύρισε στο δωμάτιό του. Εκεί έριξε το δέρμα απ' πάνω του, όπως είδε στην εικόνα πως κάνουν οι μαύροι όταν κυνηγούν στρουθοκαμήλους, πήρε το αλγιοβασιλάτικο ντυφεκάκι του που του είχε χαρίσει η νονά του, τράβηξε κατ' ευθείαν στα γύρω χωράφια, έβλεπε από το έσοχικό τους σπιτί της Κηφισιάς και νά, πού, καθώς έβαδιζε γεμάτος χαρά, αντικρύζει ξαφνικά μπροστά του, λίγα βήματα πιο πέρα, έναν κοτζίμ λαγό, που στεκόταν στα δύο του πόδια. Γρήγορος ο Πίπης σκύβει με μιάς για να ξεναλάση με το δέρμα του τον λαγό κι' ετοιμάζεται να τον ντυφεκίση, όποτε, ξαφνικά, δυο-τρία κυνηγετικά

σκυλιά, κάποιου κυνηγού τσως, που βρισκόταν εκεί γύρω καθώς τον είδαν απ' πίσω και τον πέρασαν γιά... λαγό, όρμουν κατά πάνω του κι' αρχίζουν να τ' όγκώνουν το δέρμα. Ο κακός όρμος ο Πίπης, που δεν τό είχε σκεφθό αυτό, πέταξε τρομογμένιος το ντυφεκάκι απ' τα γέρια του και τ' όβαλε στα πέδια κλαίοντας, ένώ όπραγμοτικός λαγός, που έφυγε απ' τα σκυλιά, μ' ένα πήδημα, χανόταν στην τρύπα του... ΕΠΗ

Γιά να μαθαίνετε

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΑΝΤΙΘΕΣΙ

Είναι γνωστό, πως αν ρίξωμε καυτό νερό μέσα σ' ένα ποτήρι, θα σπάση. Τό παράξενο όμως είναι ότι θα σπάση πολύ εύκολότερα, όσο περισσότερο χονδρό είναι το γυαλί, και πολύ δυσκολότερα, όσο περισσότε

τερο λεπτό. Όσο όμως κι' αν φαίνεται περίεργο αυτό, έχει την επιστημονική του εξήγησι. Ξέρομε ότι η θερμότης διαστέλλει γενικώς τα σώματα. Τό ίδιο συμβαίνει και με τό γυαλί, με τη διαφορά ότι όταν τό γυαλί είναι χονδρό, ή θερμότης μεταδίδεται πρώτα στην έσωτερική επιφάνεια, ή όποια διαστέλλεται ταχύτερα από την έξωτερική επιφάνεια του ποτηριού και ή άνόμοια αυτή διαστολή επιφέρει τό σπάσιμο του γυαλιού. Τούναντίον στο λεπτό γυαλί ή διαστολή γίνεται συγχρόνως και στις δυό επιφάνειες, κι' έτσι άντέχει και δεν σπάζει...

ΠΛΑΝΗΤΑΙ ΚΑΙ ΑΠΛΑΝΕΙΣ

Θά παρατηρήσατε πολλές φορές ότι υπάρχουν αστέρες με φώς που τρεμοσβύνει, και άλλα που έχουν φώς σταθερό και ακίνητο. Γιατί γίνεται αυτό; Τό ρωτήσατε ποτέ σας; Γιατί υπάρχουν αστέρες απλανείς και πλανήται. Πλανήται λέγονται οι αστέρες που δεν έχουν δικό τους φώς παρά τό δανείζονται από τον ήλιο, γι' αυτό τό φώς που παρουσιάζουν είναι σταθερό και ακίνητο, όπως να πούμε της Σελήνης. Ένώ απλανείς λέγονται οι αστέρες που έχουν δικό τους φώς και μάς τό στέλνουν από άφάνταστη απόσταση. Υπολογίζουν ότι τό φώς του πιο κοντινού σ' έμάς άστρου χρειάζεται τέσσερα δόλοκληρα χρόνια να φθάση στη Γη. Για να κάμη λοιπόν τό μεγάλο αυτό ταξίδι, τό φώς προχωρεί με σιασμοδικές κινήσεις, κι' αυτές είναι που κάνουν να φαίνεται ότι τρεμοσβύνει.

Μόλις έβγη τό κοπάδι, οι ίσχυονείς που είμε συνήθως κρυμμένοι εκεί κοντά, περικυκλώνουν τις χελώνας με δίχτυα από μπαμπού, και αρχίζουν να τις σκοτώνουν με τό τόξα τους.

Μόλις έβγη τό κοπάδι, οι ίσχυονείς που είμε συνήθως κρυμμένοι εκεί κοντά, περικυκλώνουν τις χελώνας με δίχτυα από μπαμπού, και αρχίζουν να τις σκοτώνουν με τό τόξα τους.

ΤΑ ΜΙΣΟΣΒΥΣΜΕΝΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ

Γιά να φρεσκαρισθούν τά μισοσβυσμένα χειρόγραφα άρκει να περαστή από πάνω ένα λεπτό στρώμα ύδροθειούχου άμμωνίας με την βοήθεια ενός πινέλου. Αυτό τό μέσον μεταχειρίζονται στις περισσότερες δημόσιες βιβλιοθήκες, γιά να φανούν καθαρά τά γράμματα των παλιών χειρογράφων που τά αλλοίωσε ό χρόνος.

Πορτραίτα ΖΩΩΝ

Η θαλάσσια χελώνα

Ανάμεσα απ' τα χυλιάδες είδη έρπετών που ζουν στην ξηρά, πολύ λίγα περνάνε τη ζωή τους στα νερά και ιδίως στη θάλασσα. Ένα από αυτά είναι κι' ή θαλάσσια χελώνα, που τό κοινότερο είδος της ζή στη Μεσόγειο και στα παράλια της Βορείου Αφρικής. Τό θαλάσσιο αυτό έρπετό είναι γνωστό από των αρχαιοτάτων χρόνων. Έχει μήκος ως έναμυο μέτρο και ζυγίζει ως 300 δ.κάδες.

Μερικές θαλάσσιες χελώνας που ζουν στις τροπικές θάλασσες φθάνουν σε μήκος 3 μέτρων και ζυγίζουν ως 1.000 δκάδες. Αυτά τά ζώα, παρ' όλο τον όγκο του σώματος τους και τό βάρος τους, κολυμπάνε ταχύτατα και μπορούν μέσα σε λίγες ώρες να διανύσουν πολλά μίλια. Όταν φθάσουν σε μεγάλη απόσταση από την ξηρά, ανεβαίνουν στην επιφάνεια του νερού και τεντώνουν τον μακρό λαιμό τους, γιά ν' αναπνεύσουν καθαρό αέρα. Πολλές φορές ξεπλώνονται ανάσκελα στην επιφάνεια της θαλάσσης και μένουν ακίνητες σαν πεθαμένες. Τότε τις περιτριγυρίζουν διάφορα ψάρια και τις περιεργάζονται. Ξαφνικά οι χελώνας ανασηκώνονται και με καταπληκτική ταχύτητα αρπάζουν όσα ψάρια μπορούν, που αποτελούν την μοναδική τροφή τους.

Όλοι οι λαοί των μερών που απαντάται ή θαλάσσια χελώνα, και μερικοί Ευρωπαίοι, ιδίως οι Ιταλοί, τρώνε τό κρέας της. Όμολογώ, ότι κάποτε τό έφαγα κι' έγω στην Ιταλία, χωρίς να τό ξέρω κι' έγλειψα και τά δαχτυλά μου.

Τό είδος: θ α λ α σ σ ι α χ ε λ ω ν η ή «Αύρα» είναι λίγο μικρότερο από την κοινή, με τό καθόδι της (χελώνιο) άποτελείται από κεράτινες μακροχρόνιες πλάκες, με μιά, αλλά και μπλε αποχρώσεις που είναι τό ποδοστρώμα ή μία επάνω στην άλλη σαν τά κεραμίδια των σπιτιών. Απ' αυτές τις πλάκες κατασκευάζονται σιγαροθήκες, χτένες, χενάκια, βραχιόλια και διάφορα κομψότερα. Τα ραβία που είναι κοινώς γνωστά με τό όνομα τ α ρ τ α ρ ο υ ν ε ς.

Αυτές οι θαλάσσιες χελώνας με τις πολλές τιμες πλάκες βρίσκονται στις τροπικές θάλασσες της Αμερικής και σε πολλά έξωτικά νησιά του Ινδικού και του Ειρηνικού Ωκεανού. Τόν Αύγουστο, δόλοκληρα κοπάδια απ' αυτές θγαίνουν στην ξηρά γιά να γεννήσουν τ' αυγά τους. Συχνά είναι τόσο πολλές, που σκεπάζεται δόλοκληρη ή παραλία.

Η έξοδος τους αυτή στην ξηρά παίρνει μορφή τελετής.

Γιά την έξοδό τους διαλέγουν ένα σεληνωφωτισμένο Αλγυσιατικό βράδυ. Τό κοπάδι, με δαιμονισμένο όρμωο που προκαλεί τό κολυμπίσμα τους και προηγουμένη μιά άρσενικής που έπεται θέσει άρχηγού, πλησιάζει στην ξηρά. Λίγα μέτρα πριν φθάση σταματά απότομα και μόνο ή άρσενική πατάει πρώτη τό πόδι της στην άμμοαυδιά, όπου, αφού παρατηρήση γύρω και πειθώι ότι κανένας κίνδυνος δεν απειλεί τό κοπάδι, φωνάζει να έρθουν κι' οι άλλες με μιά παρατεταμένη χαρκαριστική φωνή, που μοιάζει σαν σιγανό μουγγρό.

Μόλις έβγη τό κοπάδι, οι ίσχυονείς που είμε συνήθως κρυμμένοι εκεί κοντά, περικυκλώνουν τις χελώνας με δίχτυα από μπαμπού, και αρχίζουν να τις σκοτώνουν με τό τόξα τους.

Μόλις έβγη τό κοπάδι, οι ίσχυονείς που είμε συνήθως κρυμμένοι εκεί κοντά, περικυκλώνουν τις χελώνας με δίχτυα από μπαμπού, και αρχίζουν να τις σκοτώνουν με τό τόξα τους.

Η λαμπίρη

Η κυρία της όποιος θα κάμετε σήμερα την γνωριμία είναι ένα τυποτένιο έντομο ήκ πρώτης όψεως, που μοιάζει πολύ με τη μέλισσα και οάν κι' αυτή ζή κατά ομάδες, μέσα στις όποιες διακρίνεται ή βασίλισσα, οι εργάτιδες κι' οι κηφήνες. Βέβαια δεν είναι χρήσιμο όσο ή μέλισσα, γιάτι δεν κάνει μέλι, μά ό τρόπος της ζωής της και ιδίως οι έρωτές της είναι τόσο περίεργοι, που αξίζει τον κόπο να άποσχολήση την παρούσα στήλη.

Στην κοινωνία των λαμπιρών, άκριώς ό, πώς και στην κοινωνία των μελισσών, μόνον ή βασίλισσα έχει τό δικαίωμα να έρωτεύεται. Η έουλειά γιά τις εργάτιδες και τά κατρί, ταια γιά τις μεγάλες κυρίες! Μιά κακομοιρία γιάτι ή βασίλισσα, κακοφωτισμένη, δεν έχει τό δικαίωμα ν' άγαπή, ένώ μιά καλοδωμένη εύρωστη, εύπαρουσίαστη, μπορεί νό σύρρη

πίσω της θύματα και θύματα. Είναι ό νόμος της φύσεως, που ποτέ και σε καμιά κοινότητα ανθρώπων ή ζώων δεν αλλάζει.

Στη ματαιμένη χαρσυνή του ζωογόνου ήλιου, τά άσκρα της δροσής σαν διαμάντια διακοσμούν τά κλαδιά των δένδρων. Τό λουλούδια είναι λουσμένα στις μυρωδιές γιά να γιορτάσουν τό γαμήλιο πέταγμα.

Η γκουβερνάντα της βασιλίσσας — που είναι μιά άγρινη λαμπίρη — δίνει τις άπαραίτητες συμβουλές στη νεαρή παρθένα κυρία της. «Αρχόντισσά μου, πρέπει να αύδήσης τον πληθυσμό του νέου σου βασιλείου. Προσπάθισε ν' άνταποκριθής στις έλπίδες μας...».

Κι' ή νεορά βασίλισσα άκούει όα' αυτά με προσοχή. Σκέπτεται τον ούρανό, τον ήλιο και λείει από μέσα της:

— Γελιόστε αν νομίζετε πως θά παντρευτώ κανένα από όα που με περιτριγυρίζετε. Όχι! Η άπόλυτη έλευθερία μου μου επιτρέπει να πάω ν' άνταμώσω τον ήλιο...

Τι περίεργη που είναι αυτή ή βασίλισσα! Μέσα στην κοιλία της ακόμα στραγγαλίζει τις άντερστριες του θρόνου άδελφές της. Και τώρα πλάθει όνειρα και φιλοδοξεί να φθάση στο θρόνο του «Ηλιου. Κατά βάθος δεν έχει καμιά επιθυμία, μά άλλως περιέργια κι' έρωτικό κατρίτιο.

Εάν άποφασίζει να πέσει γιά τό γαμήλιο ταξίδι της. Τότε, όλοι οι άρσενικοί που βρίσκονται κοντά ή μακριά, όλοι οι άρσενικοί όψηκοί της, νέοι και γέροι, όμορφοι και άσχημοι, έξυπνοι και κουτοί, έτοιμάζονται γιά να διεκδικήσουν την βασιλική εύνοια. Ο καθένας τους νομίζει πως αύτός θα είναι ό εκλεκτός... Μά έκείνη τους κυττάει όλους άπαθώς. Κυττάει με όλκτο αυτά τά όντα που μοναδικός σκοπός της ύπαρξέως τους είναι μιά έρωτική παθολογία την όποια θά πληρώσουν με τη ζωή τους.

Πετά στο διάστημα χωρίς δισταγμό, χωρίς ύπολογισμό, χωρίς σταθμό, ξεπερνά τους αϊθέρας και οι ύποψιοι νυμφίοι την άκού. Λουθούν ύπομονετικά, σιωπηλοί, γιάτι ξέρουν πως ένας τους θά γίνη άποδοήποτε ό βασιλικός σύζυγος κι' ό καθένας τους έλπίζει πως θάται αύτός. Αλλά όσο προχωρούν, ένας ένας κουράζονται και παραιτούνται του κυνηγιού. Τέλος μένει ένας άρσενικός, ό πιο δυνατός, ό πιο καλοκαωμένος, ό πιο καλοβρεμένος, ό πιο γόνιμος και νέος. Την άκολουθεί άκόμη και σιγανοτραγουδάει γιά να την εύχαριστήση, να έλκύση περισσότερο την προσοχή της. Η βασίλισσα άρρογοίρει λίγο. Βοά δυνατά τό πέταγμα της. Ο νικητής του άγώνος την προφτάνει. Την άγκαλιάζει τρυφερά και τότε μέσα στο ήλιοπλημμυρισμένο άπειρο ή νεορά βασίλισσα γίνεται δική του.

Σε λίγο δυό κορμιά πέφτουν από τά ύψη. Τό πότιμα του βασιλικού σύζυγου, που άμέσως μετά τόν έρωτα πεθαίνει, και τό σώμα της βασίλισσας μητέρας, που σε λίγο θά γεννηση στην έτοιμασμένη από τις εργάτιδες φωλιά χυλιάδες άπογόνους.

Τό έλάφι

Τό κομψό αυτό τετράποδο με τά κλαδωτά κέρατα που φέρει στην κορυφή της κεφαλής, ζή στα δάση της Εύρώπης και της Ασίας και κυνηγείται σκληρά από τους ανθρώπους γιά τό δέρμα του, τά πολύτιμα κέρατά του και τό νοστιμώτατο κρέας του. Είναι άκακο ζώο και παρ' όλον ότι έχει ψηλό άνόστημα και δυνατό κέρατα τρώμαζει όχι μόνον στην παρουσία του ανθρώπου μά και στο παραμικρό άνέμισμα των φύλλων των δένδρων.

Τρέχει με καταπληκτική ταχύτητα και κολυμπά θαμνάκια.

Μόνον τό άρσενικό έχει κέρατα που, όπως και τά φύλλα των δένδρων, πέφτουν γιά να ξαναβγούν καινούρια ύστερα από λίγον καιρό. Μόλις τό άρσενικό χάση τά κέρατά του, λές και ντρέπεται, κρύβεται στις πιο σκοτεινές κι' άπόμερες λόγμες τό δάσους.

Και τό θηλυκό και τό άρσενικό έξημερώνονται εύκολα και διατηρούνται ως στολίδι στους έσώλους ζωολογικούς κήπους τό κόσμου.

Ο βασιλεύς της Πολωνίας Αύγουστος (1739) έξευσε σ' άμάς του αντί γιά άλογα, έξημερωμένα έλάφια. Επίσης και ό Δούξ των Δύο Γερμανών Μάινινγκεν, στη Γερμανία, έξευε τό άρσενικό με κάτασπρα σπάνια έλάφια.

Κι' όμως τό ειρηνικό αυτό και ήμερο σηνήως ζώο έρχεται έποχή που γίνεται κυρίως

λεκτικός θηρίο άνήμερο. Αυτή ή έποχή είναι ή περίοδος των έρώτων του.

Τό έρωτικό πάθος γιά την κατίκτηση του θηλυκού κάνει τό άρσενικό ν' άφήσθ όλους τους κινδύνους και δεν είναι σπάνιο φαινόμενο να τά δάλη με πολλούς συγχρόνους άντερστας. Χτυπή και κυτιέται άλύπητα με τά κέρατα και τόσο δυνατά, που όλο τό δάσος άντήχει από τον κρότο των συγκρουόμενων κερμάτων. Πολλές φορές κατά τον άγώνα μπλέκονται σε τέτοιο σημείο τά κέρατα δύο άντιμαχομένων, ώστε πεθαίνουν έτσι και οι δυό γιάτι δεν μπορούν να ξεμπελέσουν. Στο τέλος ό νικητής που πολλές φορές είναι και άρσενικά τραυματισμένος, πέφτει στην άγκαλιά της... άρσείας του που γι' αυτή άφήφης τά πάντα και ψευρίζοντας της λόγια τρυφερά, λόγια έρωτικά, άφήνει σ' αυτή και την τελευταία του πνοή...

Τό ύφαντής

Σ αυτό τό πουλί ταιριάζει ό χαρακτήριμός «όνομα και πράμα», γιάτι διαρκώς άσχολείται σαν ύφαντουργός, να ύφανη όχι έέβαια με κλωστή ή μετάξι, μά με τίς λεπτές ίνες των φύλλων που τραβά και άπο σπή με πολλή προσοχή και τέχνη, τη φωλιά όπου πρόκειται να έγκατασταθί τό ίδιο με σ μέλλον τρυφερόν του ήμιου.

Μόνον τό άρσενικό όφαινει τη φωλιά σ' ένώ τό θηλυκό άμέριμνο πετά έδώ κι' εκεί κάνοντας διαρκώς κόρτε!

Μόλις τό άρσενικό τελειώση τό οικογενειακό του καταφύγιο, τρέχει γιά να έρθί τό άντικείμενο της άγάπης του κι' άμα τό έρθί, τι προσελκύει καταλλήλως και του δείχνει τη φωλιά. Τό θηλυκό την περιεργάζεται προσεκτικά κι' αν τό άρσενικό, κάθεται, αν όχι, τόπ φεύγει και... τό συνόκειο γαλάει.

Τέλος άμα τό άρσενικό έρθί τό θηλυκό ποιθά καταδεχθή να καθήση στη φωλιά που τοι έτοιμάσε, τό έγκαθιστά εκεί, τόπ κουβάλαε τό φαγι του κι' απ' αυτή τη στιγμή που εέ δώσαν λόγο άρραβώνος δεν έπιτρέπεται σι θηλυκό ν' άπομακρυνθή πια από την κατοικία του μέλλοντος σύζυγου του.

Πριν γίνουν οι γάμοι τους, τό άρσενικό άρχίζει να κουβάλαε πάλι διάφορα κλαδάκια και φύλλα δένδρων, τά όποια με θαυμαστή δεξιότητα τά πλέκει μεταξύ τους και κατασκευάζει γύρω κι' απ' επάνω απ' τη φωλιά ένα πράσινο τέλειος που να έμποδίζη τους άδιάκριτους όμοφίλους του να έλάνουν τί γίνεται μέσα. Αφού γίνουν όλες αυτές οι προγαμιαίες προετοιμασίες, τό ευτυχισμένο ζευγάρι άρχίζει τις έρωτικές εξομολογήσεις του τά χαρούμενα κελαιδίσματα και αφού πια βεβαιωθούν και τά δυό μέρη γιά την άμοιβαία άγάπη τους παραδίδονται στον έρωτα.

Σε κάμποσες μέρες τό θηλυκό γεννά τό πρώτα του αυγά. Γόττε ή θέσις του έπιστημοποιείται μέσα στην οικογένεια, αφού αυτό έρωμένη γίνεται μητέρα.

Ο καλός σύζυγος καθ' όλο τό διάστημα που ή σύμεία του κλασάει τ' αυγά, φεύγει πρρί-πρρί, μαζεύει ό,τι καλύτερο και έκλεκτότερο έρθί και τά κουβάλαει στη φωλιά γιά να τραφή ή λεγώνα. Υστερα κάθεται σ' ένα κοντινό κλαδί και την διασκεδάει με τό τραγούδι του.

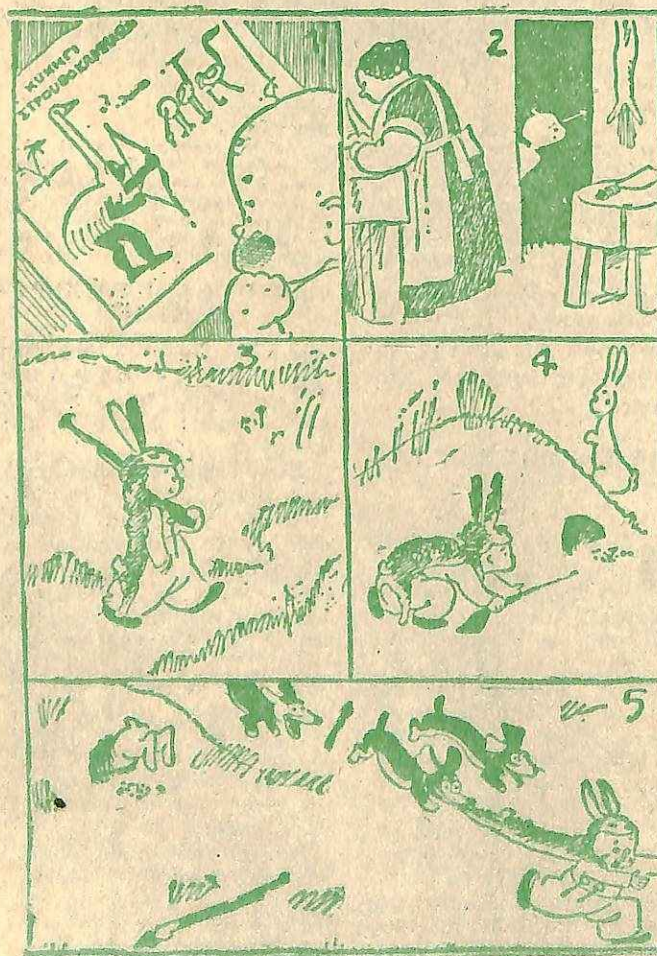
Αμα σκάσουν τά μικρά από τ' αυγά, ή πατέρα διαλέγει τό κατάλληλο μέρος κι' άρχίζει να ύφανη άλλη φωλιά κι' όταν τό παιδί του φθάσουν σε θέση να βρίσκουν την τροφή του και να ύπεραποζώνονται τους έαυ, τους τών, τ' άφήνει στην παλιά φωλιά κι' αύτός με τη γυναίκα του έγκαθίστανται στην καινούργια.

Ο ύφαντής, τό περίεργο αυτό πολύχρωμο πουλί με τό κατακόκκινο κοραλλένιο ράμφος τό ροζ κεφάλι, τά μαύρα μάγουλα, τά έπίσης μαύρα φτερά και την κίτρινη ούρα, έχει πατρίδα την Αφρική και από αιώνας σχεδόν έχει μεταφερθή στην Εύρώπη, όπου τόσο έχει έγκλιματισθή, ώστε και άναπαράγει άνεμόποδια.

Ζή πολλά χρόνια στο κλουβί, μά γιά να μη στεναχωριέται και γιά να περνάη την ώρα του, τόποδοστούν μικρά κομματάκια από ποικιλόχρωμα μεταξώτα, τά όποια έφτά με τό ράμφος του και άρχίζει να ύφανη μεταξύ των συρμάτων του κλουβιού. Φανταστικές φωλιές!

Τρέφεται με ρύζι κοπανισμένο, κανναβούρι και κεχρί.

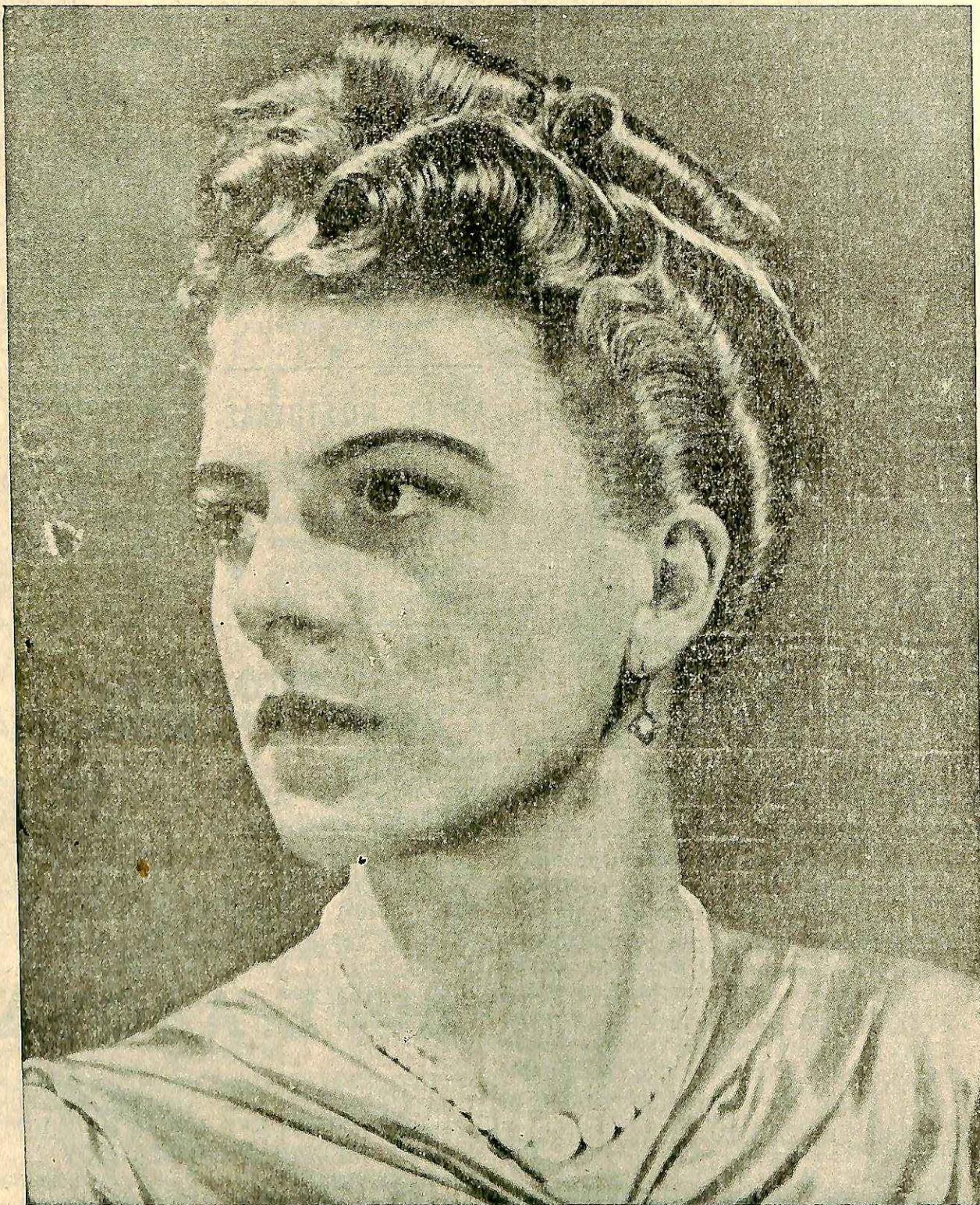
Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
 ΚΑΙ ΜΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΥΚΟΛΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
 ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
 ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ-ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ
 ΣΤΥΛΑ ΑΓΓΑΛΙ
 ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝ ΔΥΣΑΜΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΓΗΣ
 ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ, ΟΙΚΟΠΕΔΩΝ κ.λ.π.
 Α' ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙ ΣΤΗΜΗΙΟΥ 34, Έναντι Άρ-
 σαρκείου. Τηλ. 26-080
 Β' ΕΚΘΕΣΙΣ: ΛΟΥΙΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ και ΛΑΚΩΝΙ
 ΑΣ (Λακωνικού)

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Μία Περμανάντ όσο εύκολη είναι εκ πρώτης όψεως, τόσο δύσκολη είναι. Γι' αυτό χρειάζεται ο κομμωτής που θα την κάμη να έχει πολύ μεγάλη πείρα και να ξέρει πολύ καλά ειδικώς την Περμανάντ.
Ο Κος και η Κα Χαμαράκη, έργαζόμενοι προσωπικώς εις την Περμανάντ, λόγω της μακροχρόνιου πείρας των εις το είδος των, σάς υπόσχονται μίαν εργασίαν εκτάκτως ωραίαν και θετικήν.
Με μίαν Περμανάντ Χαμαράκη δεν διατρέχετε ποτέ τον κίνδυνον μιάς αποτυχίας.
Είμεθα το ειδικώτερον Κομμωτήριο και διαθέτομεν τα πλέον σύγχρονα μέσα, μηχανήματα και φάρμακα.
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 150

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 23-208

Η έκλεκτη λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από της παρούσης σελίδος σε όσες εκ των αναγνωστριών μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο πέτεια, για την όποια θα είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής.

Νάντια

«Η τραγωδία της ζήλειας», θα μπορούσε να τιτλοφορηθί ή ιστορία της φίλης μου Νάντιας αν γραφόταν σε μυθιστόρημα. Θέλετε τίτλο πιο παλαικό; «Νάντια, ή ή επιπολαιότης που πληγώνει». Θέλετε τώρα κι έναν τίτλο υπερμοντέρνο; «Πολλή αγάπη, λίγη μέριμνα, ένα παιδί και τρεις περιπλοκές».

Ακούστε να δητε μόνοι σας αν και οι τρεις αυτοί τίτλοι δεν θα ταίριαζαν.

Καί... ως αφήσουμε τώρα το ευτράπελο ύφος, με το όποιον θέλησα να κάμω να χαμογελάσουν λίγο τα δακρυσμένα μάτια της Νάντιας. Γιατί είναι πραγματικά πληγωμένη απ' τη ζωή ή μικρή μου φίλη.

Η αίσθηματική της ζωή άρχισε με μίαν απογοήτευσιν. Ακούστε τί απλά πού μου την έκμυστηρεύεται: «Στά 21 μου χρόνια αγάπησα κάποιον. Και κείνος με άγαπούσε... Αλλά βρήκε το συμφέρον του και έφυγε για το εξωτερικό, και δεν θα γυρίση ποτέ. Μου είπε να τον ακολουθήσω, αλλά το πράγμα δεν ήταν τόσο εύκολο, κι' έτσι χωρίσαμε για πάντα».

Η πρώτη αυτή αγάπη της μικρής Νάντιας ήταν έντελως αγνή κι' ιδανική. Και είχε αποφασίσει να μην αγαπήση πιά ποτέ στη ζωή της ή απογοητευμένη μικρούλα, αλλά... «άλλαι μὲν βουλαί ανθρώπων, άλλα δέ Θεός κελεύει». «Ετσι, ύστερ' από κάμποσο καιρό, ή Νάντια είχε τη δεύτερη περιπέτειά της — την περιπέτεια που διαρκεί και πού τη βασανίζει ακόμη».

Αρχισε με ματιές. Περνούσε αυτός ζέω από το σπίτι της, την κύτταζε, τον κύτταζε κι' αυτή, με μεγάλη σοβαρότητα όμως. Μιά μέρα, της έδωσε ένα σημείωμα. «Α, πώς χτυπούσε ή καρδιά της όταν το πήρε, ή μικρούλα Νάντια... Ο νέος της ώριζε ραντεβού για την άλλη μέρα. Κι' ή φίλη μου έπληγε».

«...Τόν βρήκα όραίο στη μυχή, ένοιωσα μέσα μου πώς κοντά του θα ζούσα εύτυχισμένη, άρχισα να τον αγα-

πώ, μπήκε στην καρδιά μου...» αφηγείται ή Νάντια.

Σάν ένα μπουκέτο τραντάφυλλα άρχισε το ειδύλλιο της. Αλλοίμονο όμως! δεν άργησαν να φανούν σε λίγο και τα πρώτα άγκάθια.

Α, ή ζήλεια είναι φοβερό ελάττωμα. Κι' ο φίλος της Νάντιας ήταν φοβερός ζηλιάρης. Με το παραμικρό, γκρίνιες, σκηνές... Δεν άφηνε την καυμενούλα τη φίλη μου ούτε καν να ξεμυτίση έξω από την πόρτα της. Η Νάντια όμως τόν συγχωρούσε για όλ' αυτά γιατί τόν αγαπούσε. «—Στό βάθος είναι καλός» γράφει και σε μένα, για να τόν δικαιολογήση.

Είνε όμως και κάτι άλλο! ο φίλος της Νάντιας πριν από έφτά χρόνια είχε συνδεθί με κάποια κοπέλλα κι' είχε αποκτήσει ένα παιδί μαζί της. Από τότε έχασε τα ίχνη και της κοπέλλας και του παιδιού του. Κι' αυτό τόν στενοχωρεί τρομερά. Δεν παραλείπει ευκαιρία απ' το να τονίζει στη φίλη μου: —Αν θρώ το παιδί μου θα είμαι εύτυχισμένος, αν δεν το βρώ θα είμαι δυστυχισμένος!

Τελευταίως, απέφασαν να κλεφτούν. Η Νάντια θα έφθανε πρώτη στην Αθήνα, κι' ύστερ' από λίγο θαρχόταν κι' αυτός να την βρή. Ωρισαν και την ήμέρα της αναχωρήσεως της Νάντιας. Την παραμονή, όμως, αυτός —ή ζήλεια, βλέπετε! — έλλαξε γνώμη. «Δεν θα πάς πουθενά!» έδήλωσε στη φίλη του. Αυτή ή καυμένη, πού είχε ετοιμασθί για το ταξίδι, πού είχε έκτεθί στους γνωστούς της, έχασε την ύπομονή της. «Θά πάω!» άπήντησε.

—Δεν θα πάς! Αλλοίωτικά θα χωρίσουμε!

—Ε, τότε ως χωρίσουμε... Και με δάκρυα έπρόσθεσε ή Νάντια: «Σού εύχομαι να είσαι εύτυχισμένος...»

Αυτός όμως τόν... χαβά του:

—Αν θρώ το παιδί μου, θα είμαι εύτυχισμένος, αν δεν το βρώ θα είμαι δυστυχισμένος!

Κι' ή Νάντια, απελπισμένη, με ρωτά: τί να κάνει;

Νά τόν ακολουθήση;...

Μικρή μου—Νάντια, όφελω να μη σου αποκρύψω ότι ο χαρακτήρ του αγαπημένου σου δεν μου δίνει πολλές έλπίδες ότι θα μπορέση να σου χαρίση την εύτυχία στο μέλλον. Η ζήλεια του, ή θιαϊότης του και κυρίως εκείνη ή έμμονη ιδέα του για το παιδί του... Σάν κάπως νευρασθενικός μου φαίνεται ο φίλος σου. Και σάν πολύ έπιπόλαιος. Εάν έχη τάξει ως σκοπό της ζωής του να βρή το παιδί του, είναι περιττόν να βασανίζει συγχρόνως και μιά γυναίκα σαν και σένα. Συνεπώς, καλόν θα ήτο να σφίξης την καρδιά σου, να τόν αφήσης να πάη να ψάξη για το παιδί του — το άνυπαρκτο ίσως... — κι' έσύ να κυττάξπς να βρής κανένα νέον φυσιολογικό, πού να σε νοιώση, πού να ξέρη πώς από σένα θα θρή την εύτυχία του για να μπορέση να στην χαρίση κι' αυτός προσφέροιντάς σου μιά οικογενειακή, ήρεμη, νόμιμη ζωή...

Ντολορές

Η φίλη μου Ντολορές δεν βρίσκεται σε τόσο τραγική θέσι. Την αγαπούν δύο,

αυτήν, πλουσιώτατοι και κομψότατοι μάλιστα και δεν ξέρει ποιόν απ' αυτούς να διαλέξη.

Αγαπητή μου Ντολορές, θα σου άπαντήσω... πρακτικά, γιατί το ζήτημά σου είναι απολύτως πρακτικό.

Ας πάρουμε τούς δύο νέους κατά σειράν.

Ο πρώτος — κατά δύο χρόνια μικρότερός σου, σ' αγάπησε τρελλά, έκλαιγε, σου έδήλωσε ότι δεν θ' αγαπήση άλλην από σένα — όπως μου γράφεις — όταν όμως το είπες ότι «για της αγάπης τούς καύμους είναι μικρός ακόμα, ήσυχασε και το πήρε άπόφασι άρνούμενος στο να άναστενάξη κάθε τόσο».

Ο άλλος — αν και μικρότερος κι' αυτός από σένα — σ' αγάπησε παράφορα, απείλησε πως θ' αυτοκτονήση αν δεν σε πάρη γυναίκα του, έμίλησε για τούς σκοπούς του στους δικούς σου, και είναι άποφασισμένος να σε παντρευθί έστω και παρά την θέλησιν των γονέων του. Έκτός όλων αυτών έχει και δέκα εκατομμύρια περιουσία...

Συμπέρασμα: Μόνον για τόν δεύτερο μπορεί να γίνη σοβαρός λόγος. Και εάν

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA
Το μοναδικόν και άσυναγώνιστον διά την Πυρίτιδαν και Τριχόπτωσην.
Γεν. Άντιπρόσωπος:
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
Όδός Πειραιώς 1α, Αθήναι Τηλ. 52.351
ΠΟΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΚΑΛΟΝΗΣ
ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Περμανάντ με τὰ τε-
λευταία μηχανήματα
καί άνευ μηχανημάτων

MASSEUR ELISABETH
GORL

ΤΙΜΑΙ όπως καί των
λοιπων καταστημάτων

ΚΟΜΜΟΤΗΡΙΟΝ
ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

Πανεπιστημίου 73.

Μυστικά Ωραιότητας όπου κάμνουν τὰς Γαλλίδας Παρυσμίας Περιφήμους

Αί κομψαί Γαλλίδες είνε άναμφιδόλως άφθαστοι εις την τέχνην του μακιγιαρίσματος. Το τελευταίον τους μυστικό συλίσταται εις την χρήσιν μιας νέας πούδρας «αεροποιημένης». Μία πούδρα 10 φορές λεπτότερα από ό,τι θα μπορούσε κανείς να φαντασθί για δυνατόν. Παρασκευασμένη, κατά ένα νέον τρόπον καθίσταται τόσον έλαφρά, ώστε άπλώνεται κανονικώς και ένιαώς επί της επιδερμίδος σαν ένα αδιόρατο πέπλω ωραιότητος. Δίδει εις την έπιδερμίδα φυσικήν όψιν ωραιότητος και από τας πλέον κολακευτικές, πολύ διαφορετικήν εις τα αποτελέσματά της από τας θαρείας πούδρας, περασμένης μόδας, αί όποιαί δίδουν την έντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αυτός ο νέος τρόπος αεροποιήσεως χρησιμοποιείται τώρα εις την παρασκευήν της πούδρας Ιοκαλόν... και ή πούδρα Ιοκαλόν περιέχει moussé de creme, ή ύποία την κάμνει να κρατά όλην την ήμέραν. Ο άνεμος, ή βροχή και ή έφίδρωσις κατά ιόν χρόον δεν δύναται να χαλάσουν τό θαυμάσιον χρώμα όπου είδει ή πούδρα Ιοκαλόν. Δοκιμάσατε τό υπέκον άραιότητος των Γαλλίδων την «αεροποιημένη» πούδραν Ιοκαλόν.

μέν οι γονείς του σάς δώσουν την εύχή τους, τά πράγματα — έφ' όσον και ό νέος δεν σου είναι άντιπαθής, γιατί τό ζήτημα της τόσο μικρής διαφοράς ηλικίας είναι δευτερεύον — θα βαδίσουν μόνα τους προς την φυσιολογική τους λύσι. Εάν όμως οι δικόι του άρνηθούν, πώς θα ζήσετε; Υστερ' από λίγο μέν θα σ' αγαπήσουν, έφ' όσον θα κάνης ευτυχισμένο τον άνδρα σου, έν τώ μεταξύ όμως ποιοι θα είνε οι οικονομικοί σας πόροι; Αυτό μόνον συλλογίσου καί... λάβε σχετική απόφασιν.

Νανίαν

Τ' είν' αυτά που λές, καλή μου φίλη; Άφησε γρήγορα αυτές τις σκέψεις τις άρρωστημένες... Σοβαρά σκέπτεσαι να προθής «στό άπονενοημένο» έπειση ένας νεαρός, μέ τον όποιον είχες την άτυχία να μπλέξης — τόσο άθώα, άλλωστε — έφέρθηκε επιτόλαια, σαν νέος που είναι, και μέ την έσφαλμένη του σου δηλώνει καθαρά ο άνθρωπος πώς ούτε σ' αγάπησε αληθινά ούτε σ' αγαπά; Άξίζει τον κόπο ένα τέτοιο «παληόπαιδο» να θυσιάση μιá νέα την ζωή της γι' αυτόν — πράγμα που, άλλωστε, ούτε θα τον συγκινήσει;... Γρήγορα δώδε αυτές τις σκέψεις, καί μαζί τους καί τό άνάξιο αυτό παιδαριό από την άνάμνησί σου. Πές πώς δεν συνέβη ποτέ τίποτα. Όταν αγαπήσης και σε αγαπήσουν αληθινά, θα δής πίσω και θα γελάσης μέ αυτή την ιστορία...

Ντιάναν Σμ.

Παιδιάστικα αισθηματικά, αγαπητή μου Ντιάννα. Μαθητικοί έρωτες, χωρίς συνέπειες... Τόσο συμπαθητικοί όμως, και που θάσαν νίχουν τόσο πολύ τις άθώες, μικρές καρδούλες. Πάντως, ήσυχασε: ο Τάκης σου, άπ' όσα μου γράφεις, φαίνεται πώς σε αγάπη. Δεν είναι άπίθανο, λοιπόν, τό αίσθημά σας μέ την πάροδο του καιρού να γιγαντώση και να μεταβληθί σε μιá άπέραντη εύτυχία...

Τάκην Ν.

Η νοιά της Σούλας σου θα είναι μυαλωμένη γυναίκα φαντάζομαι, αγαπητέ μου. Πές της, λοιπόν, πώς δεν έχεις παρά 1200 δραχμές μισθό, και θα δής ότι θα πείση την Σούλα να μη γίνη αυτός ο γάμος. Μη της χαλάσης, λοιπόν, την τύχη της. Και σύ... περίμενε ν' αύξηθί ο μισθός σου

για να παντρευθής — καποιαν άλλη θέβαια, γιατί ή καυμένη ή Σούλα πώς θέλεις να περιμένη τόσο χρόνια;— Είσαι τόσο νέος, άλλωστε, ακόμη...

Τάσσον Α'

Ο αγαπητός Τάσσος Α. με παρακαλεί έξ άποστάσεως, να θεραπεύσω την έκλεκτή της καρδιάς του Μαρία από τό φοβερό έλάττωμα που έχει... της φλυαρίας; Και άφού, όπως μου λές, δεν μπορείς εσύ έσύ να της κόψης αυτό τό έλάττωμα... τί να γίνη! "Ας την κι' άς φλυαρεί! Υπάρχουν τόσα άλλα κορίτσια στον κόσμο — και στην Λακωνία, υποθέτω — που δεν είνε φλύαρα...

Έλλην

Η περίπτωσηίς σου είνε πολύ συνηθισμένη, δυστυχώς, αγαπητή μου. Ο νέος αυτός παρυσύρθη στην άρχή από τον ίδιο τον έαυτό του, ένόμισε πώς σε αγάπησε καί... σου είπε όσα σου είπε. Αμέσως κατόπιν όμως συνήλθε, έζύγισε την «αγάπη» του και τό συμφέρον του, είδε ότι έβάραινε περισσότερο τό δεύτερο, καί, μέ μεγάλη λεπτότητα σου «ξεείπε» όσα σου είχε πη. Πάλι καλά που έφέρθηκε τουλάχιστον τίμια. Θα σε ντρέπεται τώρα λίγο, κι' αυτό είνε αρκετή ικανοποίησίς σου. "Αν δεν θέλεις ή «ντροπή» αυτή να μεταβληθί σε ένα αίσθημα που δεν θα σε κολάκευε διόλου, άποξένωσε τον από την ψυχή σου. Πραγματικά όμως, Πρέπει, Έλλη μου...

Αδωνιν

Μου διηγείσαι την νεανική σου έρωτική περιπέτεια μέ την συμμαθήτριά σου, καί μέ ρωτάς τί ποέπει να κάνης τώρα που θα φύγης νι' άνώτερες σπουδές στη Γαλλία: Να δώσης τέλος στην αγάπή αυτή ή να προσπάθης να πείσης την μική σου φίλη πώς ποτέ δεν θα την ξεχάσης; —Μά... καί τά δύο, φίλε μου, άφού πρόκειται να φύγης... Θα της πής ότι πρέπει να χωρισθίτε άλλ' ότι θα την θυμάσαι πάντα... "Ετσι, ο χωρισμός θάνε γλυκύς. Κι' όταν ξανασυναντηθίτε ύστερ' από χρόνια—ε,

ούτε θα θυμάσαστε τί είχατε πη...

Πονεμένη Ύπαρξιν

Νά έκδικηθής; Μά γιατί: Άφού «τό καταλαβαίνεις πώς έχει δίκιο»;... Περιφρόνησέ τον. "Αν είνε «άνωτέρας κοινωνικής θέσεως» από σένα, πίστεψέ με ότι στην ψυχή είνε πολύ κατώτερός σου.

Αλκην Π.

Έ'γαπα μιá νέα έδω και

4 χρόνια. Όσο περνούσε ο καιρός τόσο ή αγάπη έγινετο σφοδρότερα, τελευταίως μάλιστα άρχισαμε να σταματάμε στη μέση του δρόμου για να πούμε δυό λόγια... Έτσι άρχίζεις τό γράμμα σου, φίλε Άλκη Π.

Όστε ύστερ' από 4 χρόνια «σφοδρού έρωτος» μόλις τώρα τελευταία άρχισατε να «λέτε δυό λόγια»; Καταπληκτικόν! Κι' έπειδή οι γονείς σου σου είπαν πώς ή νέα αυτή δεν είνε καλής οικογενείας, μέ ρωτάς τί σε συμβουλεύω να κάνης; να διακόψης τις σχέσεις μαζί της ή να εξακολουθήσης να

την αγαπάς;

Προτίμησε τό πρώτον, φίλε μου. Θα είνε καλύτερα έτσι, για όλους σας... και θα σου είνε πιό εύκολο, φαντάζομαι. "Επειτα: «για της αγάπης τούς καύμους είσαι μικρός ακόμα!» Όστε... άκουσε τούς γονείς σου. "Ετσι θ' άποφύγης «να δείρουν δημοσία την νέα», όπως σε άπειλούν;

Έγκαταλελειμμένη Ύπαρξιν

Δεν ύπηρεξαν τόσο βαρεία τά παραπτώματά του ώστε να μην επιτρέπεται να του ξαναμιλήσης. Νομίζω, λοιπόν, καλή μου φίλη, ότι δεν θα ήταν άσκοπο να τον άφήσης να σου άποδείξη ότι

τόν παρεξήγησες — εάν αύτό ζητή.

ΡΕΑ Ρ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

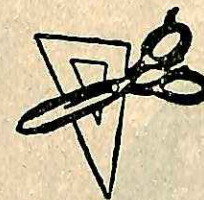
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 250
Έξάμηνος » 125
Έτησία έξωτ. λήρ. Άγγ. 1.10
Έξάμηνος Άμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Περυσός: Τετρ. 249 άρ. 9)
Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΚΩΝ ΣΤΑΝΤ, ΤΟΥΝΙΑΣ
(Εύαγγελιστρίας 4)

ΠΡΟΤΥΠΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΝΙΚΟΛΕΑ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ 18

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΗΣ 9)10)33

Γονείς και κηδημόνες
έξασφαλίσате τὰ κορίτσια σας

Η μέθοδος της δεσποινίδος Β. Νικολέα, διπλωματούχου της μεγαλύτερας σχολής των Γαλλίδων Ραπτε, είνε ή μόνη έν Ελλάδα, ήτις μέ μόνον 30 μαθήματα επιτυγχάνει την τελείαν εκμάθησιν της κοπτικής, μέ ειδικόν δέ σύστημα τελειοποιεί τας άρχαίους εις τη ραπτικήν. Πλήρες σίκτροφείον υπό άυστηράν οικογενειακήν επίδλεψιν.

Παλούνται ειδικά πατρόν. Δεχόμεθα ύφασματα προς ραφήν. Πληροφορία Άγίου Μάρκου 18, 2ος όροφος, τηλ. 32.620.

ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ- ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

Τό δέρμα του προσώπου λόγω του ότι μένει άκάλυπτον ύφίσταται, επί ζημία, όλας τας επιδράσεις των μεταβολών του καιρού, την σκόνην των δρόμων, τον ήλιο, τό κρύο, τον στεγνόν άέρα κτλ. Είναι φυσικόν κατόπιν όλων αυτών να λειάζη, να ρυτιδούται, να ξηραίνεται και να παρουσιάζη όψιν γηρασμένην.

Η Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ", ειδικώς παρασκευασμένη διά τας άνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεί τό δέρμα, εξαλείφει τούς λεκέδες, τις ζάρες, τις πτυχές και δίνει δροσερότητα και άπαλότητα βελούδινη.

Αί εκφράσεις θαυμασμού και συγχαρητηρίων που έχει στο ένεργητικόν της ή ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ, πείθουν περί της θαυματουργού σχεδόν ιδιότητος της κρέμας ταύτης του προσώπου.

ΟΡΜΑ

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελέα συλλογή όλων των άρωμάτων και καλλυντικών ειδών των μεγαλύτερων Ευρωπαϊκών Οίκων (GUERLAIN, CHANEL, HUGOBIGANT, BIENAIMÉ, MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.)

ΑΡΩΜΑΤΑ και LOGIONS, έγχώρια, έφάρμακα των μεγαλύτερων Γαλλικών Οίκων εις χύμα και καλλιτεχνικά φιαλίδια, εις προσιτάς τιμάς.

Τό «ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ», τό «ETERNEL PRINTEMPS», τό «NARCISSE ATHENIEN» και άλλα 20 διάφορα άρώματα και αντίστοιχες LOTIONS.

Επίσης ή κολώνια «ATHENIA», ή βασίλισσα των κολωνιών εις χύμα και φιαλίδια ειδικά.

Δοκιμαί δωρεάν εις τό καλλυντικόν τμήμα του

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ, - ΑΘΗΝΑΙ

Περμανάντ

ΔΡΧ. 150

ΧΗΜΙΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ

Η εξέλιξίς διέγραψε τὰς παλαιάς αὐτὰς
μεθόδους ὡς ἐπέβαλε

τὴν
PERMANANT
"SANS FIL"
ΔΡΧ. 150

Διότι εἶναι αμίνδυνος,
ἀνετος ὡς ἔχει τὴν καλλιτέραν
ἀπόδοσιν ἀρκεῖ νὰ ἐξασφαλισθεῖτε
τὸν ἔμπειρον κομμωτὴν.

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΛΟΥΞ

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

Πανεπιστημίου 75 - Τηλ. 23-776

Ὡς διαθέτει τὰ τελειότερα
μηχανήματα "Sans fil", ἡ
πανελλήνιος φήμη τοῦ σὰς ἐγγυ-
ᾶται διὰ τὴν ἱκανότητά καὶ
ἐμπειρίαν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ.

Ογκυρός

